

„O combinație perfectă
de dragoste, dramă
și emoție”
Romantic Times

TRĂDARE LA BELLA TERRA

CHRISTINA
DODD

CHRISTINA DODD
Trădare la Bella Terra

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA
București
2020

Pentru Joyce: îți mulțumesc pentru toți anii de critică aspră și de prietenie adevărată. Coriandrul va arde întotdeauna în rugul nostru cu ocazia solstițiului de vară, drept amintire.

capitolul 1

Pentru Penelope Alonso Caldwell, distanța dintre Portland, Oregon, și Bella Terra, California, era de 800 de kilometri și nouă ani.

Nu se așteptase să își amintească drumul. Atunci când ea și mama sa părăsiseră Bella Terra, Penelope plânsese atât de mult... Ochii i se umflaseră; fiecare respirație duruse; ea, la vârsta de 18 ani, crezuse că avea să moară de agonie.

Dar probabil că absorbise totul: mirosul pinilor, asfaltul ciopârțit de soare și de umbre, coborârea subită în vale, unde vițe-de-vie se întindeau în rânduri nesfârșite, unde magazinașe de vin se cuibăreau printre pâlcuri de copaci, unde ici și colo ședea uneori câte o casă demodată de fermă, dărăpănată și abandonată și uneori... uneori era îngrijită cu dragoste chiar de către urmașii familiei care o construise.

Autostrada cobora din munți în zonele întinse de câmpie create de peregrinările râului Bella și o cotea către sud.

Atunci știi că era aproape de destinație. Știi după puterea razelor de soare pe încheieturile degetelor aflate pe volan, după briza de pe brațul odihnit pe fereastra deschisă a mașinii și după mirosurile îmbătătoare ale soarelui pe pământul proaspăt arat, ale piersicilor coapte și ale butoaielor de stejar cu miros de vin. Aici, la Bella Terra, primăvara atârna de pragul verii și aerul mirosea a frunze verzi, a iarbă proaspăt tunsă, a primă dragoste cu sufletul la gură și a speranță tânără spulberată.

Cât de nesăbuită fusese!

Atunci de ce locul acesta mirosea a acasă?

Ba nu. Nu se putea. Nu avea să îngăduie asta.

Penelope fusese crescută în Los Angeles și în Portland și își dusesese cea mai mare parte a vieții sale de adult în Cincinnati. Asfaltul încins definea mirosul de acasă, așadar se concentra asupra mirosului asfaltului care se cocea sub soarele Californiei și căută destinația ei.

Se temuse că nu avea să recunoască motelul Sweet Dreams, dar iată-l pe partea dreaptă, 25 de camere într-un han dărăpănat care strălucea în aceeași vopsea turcoaz tipător care o împodobise și cu nouă ani în urmă.

Intră în parcare și trecu în revistă schimbările: ușile fuseseră înlocuite; un indicator nou arăta drumul către birouri; culoarea ornamentelor din lemn fusese schimbată din culoarea vie de piersică într-un alb serios, de parcă schimbarea aceea ar fi făcut vreo diferență în lipsa de gust generalizată a locului.

Beaver Inn se afla alături, un bar grosolan care obișnuia să fie locul în care își făceau veacul cei care munceau la fermele din vale, un loc în care încăierările aveau loc noapte de noapte și toată lumea purta cuțite. Nimic la el nu spunea că barul era cu ceva diferit astăzi: diverse reclame fluorescente la bere clipeau în ferestre, ușa murdară avea o fereastră înaltă în formă de romb și un camion cu remorcă era tras la umbră cu capota deschisă și doi indivizi înarmați cu chei franceze se uitau dezgustați la motor.

În clipa aceasta, cu veniturile ei nesigure, își putea permite locul acesta.

Parcă bătrânul Volvo C70 galben al mamei sale în fața biroului motelului și intră. Un bărbat solid, cu umeri masivi și fără gât, stătea citind ceva pe un e-reader. Arăta ca un jucător de fotbal. Arăta ca un jucător de fotbal cunoscut.

Scotoci după numele lui în adâncurile memoriei. *Primo Marino.*

Când ea locuise acolo, acesta fusese mândria și bucuria orașului, fundaș pentru UCLA¹ și unul dintre cei mai uluitori candidați pentru recrutarea în NFL². Aparent, cariera lui strălucitoare se încheiase aici, lucrând în spatele teighelei dărăpănatului motel al familiei sale.

Se întrebă ce se întâmplase cu frumosul lui viitor strălucitor... dar, în cea mai mare parte, spera ca el să nu își amintească de ea. După felul plictisit în care el o cercetă, bănuia că nu și-o amintea.

- Aș dori o cameră pentru o săptămână, zise ea.

- O săptămână? O măsură din cap până în picioare, apoi aruncă o privire împrejur, la biroul ponosit, și ridică din sprâncene. Serios? O săptămână?

- Da. Am treburi în Bella Terra și am nevoie de o cameră pentru o săptămână.

O scrută cu și mai mult interes, ca și cum ar fi fost o anomalie în locul acesta - purta papuci, blugi și un tricou pe care scria „STĂPÂNUL INELELOR DE CEAPĂ”, așadar nu era îmbrăcată prea elegant. Dar poate că era prea curată.

La cât de atent o privea, ea se temu că unele dintre sinapsele din creierul lui aveau să înceapă să funcționeze. Așa că îi înmână cardul ei de credit.

Banii revendicau întotdeauna atenția oamenilor.

El ținu plasticul argintiu între două degete uriașe și îl studie, cu sprâncenele încruntate.

- Nu doriți să vedeți camera mai întâi?

- Este în continuare proprietatea Ariannei Marino?

- Da. Mătușa Arianna. O cunoașteți?

Îi dădu lui Penelope un clipboard cu un formular pe care să îl completeze. Ea îl luă recunoscătoare și își scrisese numele, adresa și numărul de înmatriculare al mașinii.

- Motelul primește evaluări bune pe Yelp și ea este citată ca fiind motivul.

¹ Universitatea California, Los Angeles

² National Football League - Liga Națională de Fotbal

Lucru care era adevărat. Era, de asemenea, adevărat și faptul că Penelope o cunoștea și că avea de gând să se ferească din calea ei.

- Atâta vreme cât încăperea este curată, voi fi mulțumită.

Și avea să fie. Stătuse aici cu mama ei în toată vara aceea lungă și minunată și știa că, având-o pe Arianna Marino la conducere, locul putea să fie dărpănat, dar avea să fie imaculat. Și liniștit. Și nu aveau să existe închirieri cu ora a camerei alăturate.

Arianna Marino era o forță de temut.

Ca să nu mai pomenim că Penelope găsea o oarecare alinare în amintirea acelor vremuri alături de mama ei - și în zilele acestea, Penelope se alina cum putea.

- În regulă, zise Primo. Am nevoie de un document cu fotografie înainte să folosesc cardul acesta de credit.

Ea îi înmână peste teighea permisul de conducere din Oregon.

- Penelope Caldwell, citi el cu voce tare, apoi compară cardul de credit cu permisul de conducere și îl ridică pe cel din urmă ca să compare fotografia cu chipul ei. Arată bine.

Ea oftă ușurată. Numele ei de familie se schimbaseră, dar prenumele ei era destul de neobișnuit. Dacă Primo ar fi fost să își amintească, ar fi făcut-o atunci când se uitase la permisul ei de conducere. Chiar nu era cel mai strălucit bărbat din împrejurimi.

- Nu vă mai însoțește nimeni?

Se uită la mașina ei, în căutarea unui alt oaspete.

- Sunt singură.

Puțin spus.

- În regulă, vă cazez la numărul 14. Este destul de departe de bar pentru a avea liniște, dar nu într-atât încât să nu puteți striga după ajutor dacă dați de bucluc.

Ei nu îi plăcu acel comentariu.

- În ce fel de bucluc să intru?

- Uneori băieții de la bar înțeleg greșit o femeie singură în motel, mai ales după o noapte în care au băut

la greu. Nu vă faceți griji. Veți fi în siguranță. Primo ridică din umerii masivi. Mă ocup de securitate. Mătușa Arianna zice că mă ține departe de străzi.

Penelope se relaxă.

- Și sunt sigură că faceți o treabă bună.

Nu își putea imagina nici un bărbat care să se pună cu un gigant ca Primo.

- Am avut câțiva indivizi care au crezut că pot să mă învingă, zise el.

- Ce s-a întâmplat?

- Au supraviețuit.

Ea izbucni în râs. El, nu. Îi dădu un card de acces.

- Mașina pentru gheață se află aici. Am fost nevoiți să o mutăm înăuntru atunci când bețivii au început să se urineze în ea. Dar puteți lua întotdeauna gheață - avem biroul disponibil tot timpul. Nu se gătește în cameră. Îi întinse o hartă pe tejghea, apoi luă un plic și îndesă mai multe fâșii de hârtie înăuntru. Arătați una din astea la orice restaurant bun din oraș - degetul lui mare se mută de la un semn la altul - și vă vor oferi un mic dejun în valoare de până la zece dolari.

Din moment ce camera costa 62,50 de dolari pe zi, ea se gândi că era o afacere frumoasă.

- Mulțumesc.

- Puteți să ne cereți oricând recomandări: crame, restaurante, activități. Familia Marino a trăit aici de peste o sută de ani. Cunoaștem valea pe toate părțile. Nu vă vom îndruma greșit. Arată cu degetul spre dreapta lui. Numărul 14 este într-acolo. Parcați în față. Bine ați venit la Bella Terra!

Cu o invitație deloc subtilă de a dispărea de acolo, își luă e-readerul, îl aprinse și privi fix la ecran.

Probabil că „citea” ediția de costume de baie a revistei *Sports Illustrated*.

- Mulțumesc, spuse ea din nou și ieși pe ușă cu spatele, incomensurabil de încurajată de faptul că sărise cu succes peste primul obstacol al vizitei sale în Bella Terra.

Poate că la urma urmelor avea să reușească.

Primo așteptă până când Penelope își mută mașina în locul de parcare aflat în fața camerei ei. Punându-și de-o parte e-readerul și fișierul deschis la *Infernul lui Dante*, ridică receptorul roz-prințesă ciobit - mătușa Arianna nu credea în înlocuirea echipamentelor în perfectă stare de funcționare, chiar dacă erau depășite de 50 de ani - și dădu telefon.

- Mătușă Arianna, n-o să-ți vină să crezi cine tocmai a venit la motel și a închiriat o cameră.

capitolul 2

La casa familiei Di Luca, loviturile de ciocan și sunetul culelor scoase din lemn vechi răsunau prin ușa cu plasă deschisă de la intrare și pe coridorul ce ducea la bucătărie. Acolo, Sarah Di Luca așeză un vas cu rocană de pui cu sos de ciuperci în cuptorul încins la 180 de grade. Mâncarea cu pui era plină de grăsime și sare, de brânză, smântână și supe creme la conservă, dar băieților - nepoții ei: Eli, Rafe și Noah - le plăcea la nebunie și, cum lucrau în căldură, ardeau caloriiile.

Garda ei de corp, Bao Le, îi stătea în preajmă mai tot timpul, dar în clipa aceea Bao era plecată să verifice gardienii care patrolau în perimetrul proprietății Di Luca. Nepoatele ei prin alianță, Brooke și Chloë, plecaseră să culeagă câșune pentru prăjitură. Așa că Sarah era singură în bucătărie și zilele acestea era un lucru rar.

Ștergându-și mâinile pe șorț, Sarah ascultă cum, cu o violență bine controlată, băieții - nu se gândise niciodată la ei ca la nepoții ei - dezmembrau treptele de la intrarea principală. Dar nu auzi nici un glas, nici o glumă, aceștia muncind cu o grabă neconținută, de parcă treptele care însoțeau casa de 120 de ani trebuiau demolate acum.

Băieții spusese că treptele erau prea abrupte pentru ea. Lucru care nu era adevărat. Trăise 60 de ani în

casa asta, de când venise aici ca mireasă a lui Anthony Di Luca, și nu căzuse nici măcar o dată pe acele trepte.

Dar de când fusese atacată aici, în căminul ei, băieții fusese neliniștiți, grijulii și autoritari. Lucrul acesta nu o surprinse; în viața ei învățase multe lucruri despre bărbați, iar numărul unu era că, atunci când erau speriați pentru cineva pe care îl iubeau, nu spuneau că se temeau. Nu își exprimau afecțiunea. Nu ofereau grijulii cutii cu bomboane. Nici vorbă!

În schimb, reparau lucruri. Lucruri cum erau treptele, Sistemul ei de securitate. Ba chiar îi asiguraseră o infirmieră și o gardă de corp. Faptul că puneau lucrurile în ordine îi făcea pe bărbați să se simtă mai bine. Îi făcea să simtă că erau stăpâni pe situație.

Ceea ce era grozav pentru ei, dar ea avea o limită pentru câte reparau aceștia înainte să îi vină să îi dea cap în cap cu încăpățănarea lor. Pentru că ei nu rezolvaseră nimic. În schimb... acum erau supărați unul pe celălalt. Furioși.

Iar ei îi displăcea profund asta.

Nu era ca și cum ei nu se mai certaseră mai înainte. Crescuseră împreună (în cea mai mare parte) în casa ei (în cea mai mare parte) și făcuseră ca întotdeauna viața lui Sarah să fie interesantă. Dar, când erau copii, luptele lor duceau la zgârieturi și vânătăi și din când în când la câte un ochi vânăt. De data asta... de data asta nutreau o furie corozivă care, dacă nu urma să fie rezolvată, putea să dizolve sentimentul de familie și de afecțiune pe care îl aveau unul față de altul.

Luând trei sticle de apă din frigider, merse de-a lungul coridorului, trecând pe lângă cel de-al doilea dormitor, baie și sufragerie, pe lângă dormitorul ei și pe lângă camera din față. Lovi cu șoldul ușa cu plasă. Aceasta se deschise, iar ea ieși pe veranda înaltă.

Casa era veche, construită la începutul secolului XX de către Ippolito Di Luca pentru mireasa lui. La vremea respectivă, casa fusese culmea stilului și a confortului, cu două dormitoare, o bucătărie spațioasă

ce, de interior. După standardele marelui oraș, de care dată cu Sarah, pe veranda ei stă o vedere mai grozavă privelște din lume.

Deși era cunoscută sus, pe capul lăudic al Bella, ea avea lungi și reșta și de tot, privelștea se întindea pe trei varietate splendida și în continuă schimbare de nuanțe de natură, verde și albastru.

Dintre singurătate privea pe de-a sa vală luna, luxuriantă și rece, argintiu al răsăritu. Bella care, de-a lungul a mai de ani, săpase valea.

În sfârșit, răsăritu Bella Terra, livezi întregi și speau de fructe care proteau fructu în plină dezvoltare de soare și natură și viruri lungi de viață-de-vie se născuă din vale și se cătarau pe dealurile învecinate. Într-o de toate, marea leșanau valea în brțe stâncose, protejându-le de marea aspre turburi oceanice și de vânturile vjetoase care născuă munte Sierra.

De-a lungul celor 80 de ani ai ei, Sarah privise cum Bella Terra se dezvoltase de la un mic oraș de țară într-o zonă urbană. Într-o toare, în clipa aceea, aproape că putea auzi ataxul de turisti ai veni băzându precum a binate în timp ce porneau din stup ca să facă turism și să soarbă din ce e mai bun vinuri.

Mare parte din pământul pe care îl putea vedea era a familiei Di Luca. Familia aceasta era ca un fel de nobilime aici, prima dintre familiile italiene care își dau iseră seama de potențialul pământului și îl consideraseră ca fiind al lor. Sarah tănăia că nu era prea frumos să se bucură atât de posesiunile familiei Di Luca. Dar o tăcea. Iubea totuși hectarele lor de struguri, cramele lor vestite și înțeleptele lor luxoase. Mai mult decât toate acestea iubea însă, își iubea nepoții.

Rămase în picioare privind lung în jos, către Rafe și El, la creșterea lor cu păr încălțat de transpirație și extenuare. Rafe îi ataca treptele cu o rangă. Ea împiedicat de un ghips la braț și de un altul la picior, aruncă lemnul despiciat într-o grămadă.

Noah nu se lăsa nicăieri

Îi privi cu asprime pe cei doi mai în vârstă.

- Unde este Noah? A plecat?

Rafe și Eli se încruntară, își coborîră unelte și se întinseră de apă. Ea terși sticlele din calea lor.

- Ei bine?

Eli își șterse fruntea pe bratul camăși de blugi.

- Lam îngropat sub hortensii

Pe Sarah nu ar fi deranjat o sarcasm il - dar s-a bătut-năpâstă și lui batpăcor toare lăcea din abundență mână.

- Unde este? insistă ea.

Rafe ridică vocea și strigă:

- Hei Noah! Ieși afară, Nonna crede că te-am omorât.

Folosindu-se de gaura adâncă din locul în care se așezase să se aștepte treptele, Noah scoase capul de sub verandă. Zâmbi larg către ea, cu un ranjet pe jumătate obraznic pe care ea îl recunoscuse din copilăria sa. De fiecare dată când se uita astfel, însemna că avea probleme și spera să lăse basma curită folosindu-și farmecul. Ea nu credea că de data asta el avea să scape folosindu-și farmecul.

Sentinelă. Dar trebuie să iai niște otravă de șoareci pentru dedesuptul verandei. Odită, când a fugit anul peste piciorul meu, am sărit așa de tare că aproape am căzut doborât.

Se frecă la cap.

Frații să izbucniră în ras, iar Rafe îl pocni peste locul în care se trecea. Noah îi trase un pumn în stomac lui Rafe și, pentru siguranță, îi lovi pe Eli în brațul sănătos.

Pentru o clipă lucrurile fură aproape normale. Apoi râsetele se stinseră, iar Eli și Rafe se îndepărtară de Noah ca și cum acesta avea o urticare dubioasă.

- Bea niște apă, spuse în grabă Sarah. Nu vreau ca voi, băieții, să vă deshidratați.

Le înmână sticlele și, deși era supărată pe nepoții ei, măștrăna creșcu înăuntrul ei. Chiar și acoperiți de praf

... lui fizic, aveau membre...
... timp îndelungat...
într-un fel care le făcea pe tinere să nu privească cu o
apreciere profundă.

Dar nu erau numai acești băieți să fie altele decât
atractivi. Tatăl lor era o vedetă de cinema, la fel de cha-
rismatică ca un... la fel de mult simț părintesc.
Căvinio, unicul ei fiu - neglijent, întotdeauna egoist - și cel
mai mare esec al lui. Dar produsese trei, iar acești băieți
erau, totdeauna, și putea de fapt fi încă.

Eliseo - Eli - era cel mai în vârstă, avea 34 de ani,
păr negru al tatălui, Dar Luca și ochi mari câprui a-
mamel sale - regina a frumuseții. Era înalt și desigur,
fuseseră date rătăcirilor muncite la vie. În același
timp, avea sensibilitatea rară și desăvârșită a unui bărbat
care producea vinuri care aveau gust de iarbă verde și,
primăvara, de fructe de pădure roșii și de vară, de ma-
redoni ca te și de noaptea. Era un geniu în materie de
strigății și, pentru asta, era venerat, adorat și sârbătorit.

Un mare re pentru el își descoperise de curând dra-
gostea vieții, iar Chloé nu mai tăia din importanță și îl
făcea să nu uman.

Rittatoli - Rate - avea 31 de ani, păr negru și ochi
de un albastru electric. Mama lui, una dintre cele mai
importante vedete de cinema italiene din lume, și tatăl
li îi creaseră un bărbat atât de frumos, încât, înainte de
vârsta de zece ani, devenise el însuși o vedetă. Dar arăse
emoții contrăfăcute pe care părinții lui le interpreta-
seră atât de convingător și, ca adult, devenise un erou
adevărat. Se înrolase în armată, apoi își crease propria
firmă de securitate și făcuse tot ce îi stătuse în putere
pentru a-i proteja de rău pe Sarah și pe toți cei pe care
îi iubea.

Dar aproape că o pierduse pe femeia pe care o iu-
bea. Aproape că o pierduse pe Brooke. Lucrul acesta îi
frânsese mândria falsă, îi dăruise o nouă perspectivă
și acum își prețuia soția într-un mod care o făcea mân-
dră pe Sarah.

— Da, ah, dacă ar fi înțeles ce nebunie îl propulsa pe Noah!

— Genetli — Noah — în 28 de ani era cel mai tânăr dintre băieții lui Gavino. Părul lui negru era al tatălui său. Ochii săi verzi, nepribăniți. Sarah nu știa de la cine moștenise acesta ochii. Nu o cunoștea pe mama lui. Nu o întâlnise niciodată. Din câte știa ea, nimeni nu o întâlnise vreodată pe mama lui Noah — cu excepția lui Gavino, desigur. Sarah nu se îndrăgise niciodată că Noah era copilul lui Gavino, acesta avea structura osoasă arrogantă a familiei Di Luca, precum și farmecul familiei Di Luca.

Când Gavino îl adusese acasă pe Noah și pusese pruncul care zbiera, cu fata roșie, în brațele lui Sarah, Gavino nu mai arătase obisnuitul său farmec nepăsător de vedetă de cinema. Fusese mânios, stânjenit și sfidător și refuzase să spună cum ajunsese în posesia copilului — iar lacrima aceasta nu stătea în firea lui Gavino pe care ea îl cunoștea, căruia îi plăceau căsătoriile urașe în public și aventurile cu o pleiadă de femei superbe.

Totuș, oricât își dorise Sarah să deslusească misterul originii lui Noah, fusese ușor să crească copilul fără amestecul din partea părinților acestuia. Noah fusese copilul de aur, crescut în casa bunicii, un băiat rebitor, fericit și plin de râsete. Ea și preaiubitul ei Anthony fuseseră părinții lui, iar ea îl iubea pe Noah atât de mult, copilul, care îi oferise o a doua șansa, cel pe care spera să îl crească în așa fel încât să devină un bărbat bun.

Nu își exprimase niciodată speranțele pe care și le pusese în el, privind în urmă, era sigură că nu îl împovărase niciodată cu așteptările ei.

Dar în urmă cu zece ani, după ce absolvise Liceul Noah își luase un an liber pentru a călători în lume și când revenise acasă — nu îl mai recunoștea ca fiind băiatul pe care îl cunoștea. Se întâmplase ceva îngrozitor și, indiferent cât de grijuliu îl întrebasese, acesta refuzase să vorbească. Ridicase din umeri, zâmbise și îi spusese

...nu se mai potrivea la facultate și exersa în școli.

...Rate și Eli nu aveau salar.

Frații mai mari ai lui Noah, Eli și Rate, își schimbaseră din comportament. Nu mai fuseseră obitușii ușurii pe umăr și în spate. Ei erau acum bărbați devenise bărbați. Fuseseră de mare lucru grozav faptul că personalitatea lui Noah se schimbaseră, că acesta devenise dintr-un copil neînțelegător, conducându-se motacile pe pânzele murdare abrupte din Colorado, ripand-se cu seile în turnee internaționale de karate și muniind orice fel de arma cu tot cu ușurință, ca și cum viața lui depindea de asta...

Eli și Rate fuseseră orbi, așa cum erau toți bărbații. Li era tot și înainte și la faptul că Noah se parea că nu era cum se temea de nimic, nici măcar de moarte. Și că nu mai putea privi în ochi pe nimeni. Vreme de un deceniu ea se temuse pentru cel mai tânăr dintre nepoții săi.

Fusesse nevoie de această enă pentru a descoperi adevărul. Totuși nu întreg adevăr, ci doar un singur strat. Când îngrijitorul lui Sarah fusese ucisă. Noah spusesese într-un acces inoportun de durere și de pasiune: „Sunt un om foarte rău. Acești oameni sunt nemiloși și vor da la urma diamantelor roz ale lui Mass mi se prind în orice modalitate posibilă”.

Se înfrâna, dar prea târziu.

Au fost Rate și Eli, Brooke și Chloë - și Sarah - dorrea să știe tot. Aveau nevoie să știe tot. Deduseseră că era posibil că diamantele neprețuite furate să fie ascunse în cea mai veche sticlă de vin a familiei care lăsa, dar că erau acest oameni despre care vorbise el?

Cu toate acestea Noah refuză să vorbească. Clătinase din cap și spusesese că urma să se ocupe el, dar nimic din ceea ce spusese ei nu i tăcuse să se răzgândească.

Eli și Rate erau furioși, că fuseseră amăgiți, că frațele lor știa un lucru pe care nu voia să îl divulge în vreme

ce. Dacă ar fi fost dispusă pur și simplu să deschidă ochii ar fi știut precum Sarah, că ceva îngrozitor se petrecuse cu zece ani în urmă, ceva care îl schimbase pe Noah, îl rănise și îl făcuse să îi fie teamă.

Lacrimile nepoftite ale lui Sarah picurara pe balustrada prafieră vopsită în alb. Le sterse în grabă.

Cum de mersese totuși atât de prost atât de tare?

capitolul 3

Noah nu avea nevoie de privirile feroce ale fraților săi ca să știe adevărul. Era cel mai mare nemernic din lume. Nonna plângea. O făcuse pe Nonna să plângă. Iar ei trebuiau să facă ceva în legătură cu asta.

Noah sări primul pe verandă, apoi Rafe, apoi amândoi îl ajutară pe Eli să se urce cu tot cu ghipsurile lui.

Nonna îi privi, lacrimile umplându-i ochii mar câpru, apoi cârghându-i pe obraji bronzati p uni de riduri și suspine datoritate scuturându-i umeri. Noah simți că i se face rău din cauza vinei.

Poate că și cei doi băieți simțiră asta pentru că, fără vreo discuție sau discorde, își puseră brațele împrejurul ei încercându-o cu dragoste. Băieții ei îi mi mea băieții ei. Iar ei îi datorau mai mult decât îi dăduseră în ultimul timp.

El era cel mai în vârstă, așa că spuse:

- Nonna este în regină. Vom da de capăt cumva acestei încurcături.

Asta nu ajută cu absolut nimic. În schimb, ea își pase capul pe pieptul lui și plânse și mai tare.

Nonna nu era o femeie care să aibă izbucniri emoționale. Era puternică, fusese puternică întreaga ei viață. Dar în ultima vreme avusese loc prea multă agitație. Fusese atacată de un hoț în propria casă. Fusese internată în spital cu o contuzie și un braț rupt.

...a spus că Bao...
...morțina...
...că nu...
...că nu...
...că nu...

Printre suspine, Nonna spuse:

- Biată, prostituată și necinstită Olivia. Este... vina mea... că a murit.

- Putem Rafe... lin cap... vinea și credea că...
...de este...?

- Ști am că era... Olivia care... căutat prin cameră... cea care a... cap...
...Nonna... și tremu...
...și...
...trebuie să...
...Când mă gândesc la ea, împuscata în ceata, în stilul unei executii.

Ei, Rafe și Noah schimbă priviri. Nu ar fi trebuit născută să... Nonnei cum fusese... Olivia. Ar fi trebuit să... dat seama că această informație avea să o bântuie.

- Atâtea neza-uri au venit pe Bella Terra. Atâtea durere. Atâtea suferință. Atâtea multe victime, se plânse Sarah. Și pentru ce? O sticlă de vin. Câteva diamante. Acestea nu sunt decât lucruri.

Ei, Rafe și Noah veniseră azi aici pentru a reconstrui treptele lui Sarah - dar, de fapt, se aflau aici ca să nu fie lăsați să jelească de una singură. Își pierduse un pic din credința și încrederea care o făceau cine era. Iar ei nu puteau să suporte asta.

- Nonna, Olivia era mană în mână cu hoți și criminali. Te-a drogat. Ai fi putut să mori.

Eli o... mai tare de el.

- Auzăto pe Bao. N-ai avut nici un fel de protecție Dumnezeu. Ai fi putut fi răpită. Ai fi putut fi ucisă.

Măna lui, Noah se strânse spasmodic pe umărul Nonnei.

Vina lui. Toate acestea erau din vina lui.

Încă din anul în care împlinise 19 ani, Noah Di Luca știuse că trăgea moartea după el cu un lanț indestructibil - și el însuși făcuse lanțul acela.

Familia lui îl numea cel lipsit de grijă, cel care scăpase nevinovat de angoasa care îi dusesese pe frații lui până în iad. Era în regulă, avusese grijă să păstreze fațada aceea lipsită de grijă.

Pentru că el nu era ca frații lui, torturați de o soartă nedreaptă. Ei, și numai ei, își distrusesese viața.

Odată ce reamase asta, făcuse alegeri. Unele fuseseră ușoare, altele, dificile.

Se străduise din greu - participase la curse de motocicletă, schiase pe pârtii cu dificultăți crescute și zburase cu planorul.

Muncise din răsputeri, menținând un control strâns asupra companiei Bella Terra, deținea de familie îmbunătățind în mod constant serviciile - decorarea și restaurantul.

Iubise profund. Dar numai pe bunica lui, pe frații săi, și chiar pe nestatornicul și nepăsătorul său tată.

Problema lui Noah era una veche - dar ca și lanțurile lui Jacob Marley, o târăse în urma lui până în prezent.

Dori să spună ceva, să facă ceva ca toate să fie mai bine. Dar ultima oară când deschisese gura, spusese prea multe. Pentru întâia dată în zece ani, o târăvă din adevăr ieșise năvală dinlăuntrul lui. Dacă le-ar fi spus întregul adevăr - morțile lor ar fi fost pe mâinile lui. Era prea periculos să se destăinuie familiei sale.

Acum rămase tăcut, total ineficient, nefăcând nimic altceva decât să stea aproape, cu mâna pe umarul Nonnei.

Aceasta își trase nasul.

Aveți careva vreo batistă, băieți?

- Nu. Poftim! Rate îi oferi Nonnei poalele tricoului său. Olivia s-a încurcat cu oamenii nepotriviți și a plătit prețul.

Cu viața ei!

... și folosi poartele
...
... foarte mică și marea și marea că viața
... zise Eli.
... întrebă Rafe

... mai mici și se plâneau că fuseseră a
... în bășchiul său de un profesor care nu
... răspuns. A pînă era. A pînă nu e drept?

Noah nu nese să creadă ca aceea era cea mai adevăra
... înțeleg pe care ea îi învățase
... pasă deschisă, Bao Le spuse

- Moartea Oliviei este vina mea.
Desch se încet usa și cu ușurința fluidă a unui prac
... de arte marțiale, iesi ca să l se alături Minna și
... zveia. fi ca unor imigranți vietnamezi, făcea parte dintre
... mai de încredere angajați ai lui Rafe

Desi Noah ar fi spus că un asemenea lucru nu era
... odată cu trădarea Oliviei, protecția oferită de
Bao Nonnei spor se Bao fusese întotdeauna sângăru
... acum ochii ei mari căprui aveau de fervoare De
... ori pe zi și din câte știa el, de cinci ori pe noapte
Bao părăsea casa și cutreiera terenurile, verificându-i pe
... paznici, în căutarea oricărui semn că un intrus se
strecurase prin rețeaua lor de securitate

- Este vina mea, repetă ea Când s-a fost cercetat
trecut, totul a fost în regulă dar eu ar fi trebuit să fi
văzut adevărul.

Îi oferii Nonnei o cutie de șervețele

- Nu, Bao.
Nonna se dezlipi de lângă nepoții ei. Luă un șervețel
și își șterse nasul.

- Eu ar fi trebuit să-i pun mai multe întrebări Oliviei.
În schimb, am crezut de cuvîntă că ar trebui să îi respect
intimitatea. Nu mi-a povestit niciodată despre ea.

Condamnarea supremă. Nonna avea un fel de a as
cuta, ca și cum era cu adevărat interesată, și toată lumea
dăscuta cu ea. Mărturiseau tot din trecutul lor bucu
rii, tristeți vină sau automulțumire. Mai devreme sau

Trădare la Bella Terra

mai târziu, Nonna afla speranțele ambițiile... și păcatele ei.

Nonna o îmbrățișă pe Bao.

Bao ramase teapană și apatică. În cele din urmă cedă, lăsa capul în jos și îl puse pe umarul Nonnei. Pentru o clipă doar. Apoi sări imediat în poziție de drept, ca și cum s-ar fi temut că fie și doar un moment de visare cu ochi deschis ar putea să ducă încă o dată la dezastru.

- Cineva ți-a oferit bani, zise Bao, fie înainte de a veni la Bella Terra, fie după ce a venit să lucreze în casa voastră, iar ea a acceptat mita. Nu înțeleg de ce plângeți după ea, doamnă Di Luca. A fost o persoană din cel mai rău soi, una care trădează tot ceea ce este bun și onorabil în lumea asta.

- Ai dreptate, draga mea. Și totuși plâng.

Sara îi zâmbi lui Bao, dar zâmbetul acela șovă. Bao se încruntă.

- Ve merge să verifici tava în cuptor.

Între ei trăia în urma ei.

- E supărată că te-a dezamăgit, spuse Rafe.

- Știu. Însă și eu am dat gres. Ar fi trebuit să văd că Olivia era în stare să ne trădeze.

Nonna își tampona nasul înțoșit.

Oricât de tare îl durea pe Noah să o vadă pe bunica lui plângând, simți o tristețe chiar și mai profundă. Mai devreme sau mai târziu, aceasta urma să afle secretele și păcatele lui Noah și atunci când avea să le știe, urma să suferă din cauza lui la fel cum suferea din cauza Oliviei. Pentru că la fel ca Olivia, avea să fie mort.

capitolul 4

Am fost cu toți niște proști.

Eli se prăbuși din nou pe balanșoarul de pe verandă. Cu mâna sănătoasă își ridică piciorul rupt pe scaun și se strâmbă ca și cum ăa fi durut din cauza căderii și a muncii.

- Cum am putut să nu investigăm motivul pentru care ne-a dădorea o disperare sticlă aceea de vin? Era atât de adevărat. Pur și simplu presupuseseră că e neva - Joseph Bianchin, un vechi dușman al familiei Di Luca - donise sticlă pentru faima de a deține o sticlă creată de faimosul producător de vinuri Massimo Bruno.

Rate se sprijini de balustrada verandei și pe un ton pompos și bafoconitor, spuse:

- Am un frate - care este o autoritate în materie de vinuri - iar el mi-a spus că orice sticlă de vin făcută de Massimo Bruno pe vremea Prohibiției era posibil să valoreze multe mii de dolari.

Eli, mai sas menționatul frate, se întoarse într-o pace, își sprijini brațul în ghips pe spătarul balansoarului și spuse:

- E bine, așa a fost. Este! Și, după ce Nonna ne-a spus că Joseph Bianchin dorea sticlă aceea, m-am gândit că aceea era întregul - făcu un gest cu mâna - mister. El a fost în spatele atacului asupra Nonnei. Bătrân nemernic!

Tăcând, cei aflați pe verandă dădură aprobator din cap. Nonna spuse:

- A încercat să-l ucidă pe bunicul vostru în ziua nunții noastre. Asta îl face mai mult decât un nemernic bătrân. Asta îl face un...

Brațul lui Noah țâșni și o lipi cu putere de trupul său.

- Nonna, vorbind ca unul dintre nepoții tăi, trebuie să-ți spun că... nu poți spune astfel de lucruri. Asta ne face să ne ferim capetele și să o luăm la fugă în vreme ce așteptăm ca fulgerul să ne trăsnească.

Ea chicoti sec în cămașa lui și își petrecu mâinile pe umerii lui.

- În regulă, dragule, dar am auzit toate cuvintele. Ba chiar le-am folosit la Scrabble cu Annie și June.

Annie și June erau cumnatele Nonnei și cele mai bune prietene, surorile bunicului lui Noah, femei care locuiau în hotelurile familiei Di Luca de pe romantica

Trădare la Bella Terra

Far Island din California și de pe salbatică coastă a Washingtonului.

- Dar nu le-ai văzut de un an, obiectă Noah.

- Nonna îi na ngă obiecta fluturând din mână.

- Vai, te rog! Jucăm online

- Ce prostie din partea mea! Bineînțeles că da

Pentru că Nonna era gata să folosească orice mijloace aflate la îndemână pentru a păstra legătura cu cei pe care îi iubea

- Cred în continuare că Bianchin este responsabil de toate astea, zise Nonna.

- Cu siguranță că el a fost cel care a pornit toată târâșenia. Noah a făcut un singur lucru bun. Rafe îl privi pe Noah. L-a alungat pe Joseph Bianchin din oraș

Noah înclină capul.

- Îmi doresc să se fi întors în oraș. Vreau să știu ce știe, acum, când ne-am dat seama ce era în sticla aceea.

- Ne-am dat seama? zâmbi strâmb Eli.

- Bine, nu.

Cum avea o firmă de securitate. Lui Rafe îi făcea plăcere să fie el, cel care își dădea seama cum stau lucrurile.

- Ea și Chloë, spuse Eli.

- Ea a fost crucerul adevărat din spatele întregii descoperiri a povești cu diamantul roz, nu așa? întrebă Rafe.

Eli se întinse și zâmbi larg

- Tu ce crezi? Este scrisoare. Pune la cale mistere ca mijloc de a-și câștiga existența.

Noah își privi fratele, amuzat de nefericirea lui Rafe și de satisfacția proaspăt căsătoritului Eli. Probabil, că Rafe văzu asta, pentru că se întoarse către el și se răsti

- Noah! Știi ceva despre Olivia?

- Poftim? Nu! De ce?

Petrecuse atâția ani exersând o expresie nepăsătoare - oare păruse vinovat? Sau acum Rafe și Eli erau bănuitori în legătură cu fiecare expresie de-a lui?

- Era interesat de ea, spuse Rafe. Apoi n-a mai fost. Ai banuit-o?

Noah se relaxă infinitesimal.

Am împărtășit câteva sărutări dar ea Jurea mai mult
 "Nu mai dispus să ștei
 "Nu mai ocazional?" întrebă El

- Mda.

"Nu, nu dorești să te căsătorești, spase Nonna
 Ești ter ochii stă nenit de praxien ei neccntită.
 Nu Nu mă voi căsători.

Nonna se așă în ba ansoarul vopsit în roșu m șcân.
 de se nctet și cu dătere, ca o bătrână

Nu era o bătrână. Avea 80 de ani, dar, până a încet
 creta aceasta. Noah și frati lui se lăudau cu ea cât le
 activă era, cât de isteată, de calmă, o admirare tre a for
 calului austriac, o liberală mândră, cu voce pătrunză
 mare, o voluntară la cantina săracilor și, când împărtea
 sfaturi despre afaceri, finante sau probleme personale
 băieții tam lei Di Luca ascultau. Pentru name e
 Di mnezcu, condacea un Ford Mustang decapota
 s, roșu din 1967 cu tapițerie orig nali. Și îl cond cea
 cu viteză.

Acum arăta obosită, avea ochii roșii și parca suferea
 de tristețe

Noah vorbi în grabă, fluturând misterul Oliviei ca
 pe o jucărie strălucitoare ca să îi distragă atenția.

- În orice caz, Olivia a încercat să puna presune pe
 mine, apoi pe neașteptate - bum Nu ra mai păsat de mine.
 Bântuiesc că dorea bani - banii mei. Bântuiesc că atunci
 când ea al contactat-o, ea a decis că nu mai avea nevoie
 de mine.

- El? Ochi albaștri ai lui Rafe se luminată de tr. Unf
 ar el se năpasti. De ce ei? De ce nu ei? Pentru o treabă
 ca asta, bântuiesc întotdeauna un bărbat.

Bine. El. Noah lăsă enervarea sa foarte reală să îi
 răsună în gât. Tu ști cum stau lucrurile într-o treabă ca
 asta. În ceea ce privește sarcina mea, de șef al complexului
 familie, adevăratele bătăi de cap sunt femeile, mai ales în
 grupuri mari. Jari pe ce am mai sfânt, n-o să mai accept

vreodată o altă conferință a scriitoare or de romane de dragoste în hotelul meu.

Rafe și Eli schimbă priviri

- Când ai avut micul tau moment de destăinuire, ai spus „Sunt în m...ocul acestor lucruri. Acești oameni sunt nem...și vor da de urma diamantelor roșii ale lui Massimo prin orice modalitate posibilă”. Eli își îndreptă ghipsul către Noah. Asadar, ce dracu’ ar trebui să cred? Ce spui acum? Sau ce-ai spus atunci?

- Sunt un mincinos înăscut, ridică Noah din umeri. Nenorocit m...zise Rafe cu glas scăzut. Spune-mi!

- Lite ce e, am devenit bănuțor după n...ată agitată din jurul unei sticle de vin, așa că am căutat informații despre Massimo. Mi-am dat seama de unele lucruri m-am implicat prea tare între timp și, când am spus că mă afl...m...oc m-am referit la faptul că s...nt în teul cercetărilor... Noah mi-am dat seama că toată lumea avea să m...a vorbe e atât de literal.

Noah cerceta reacția fratilor să... Acesta nu îl credea.

Spiritul se încălzea. Temperatura emoțională de pe veranda creștea. Dacă nu ar fi fost Nonna acolo, Eli și Rafe s-ar fi întors la copărie s-ar fi așezat pe Noah și l-ar fi avut cu pumnii până când acesta ar fi scos informația - sau și-ar fi pierdut cunoștința.

Și-ar fi pierdut cunoștința înainte să le spună adevărul.

Sau Domnul lui vinetol zăpăcit ar unu...moter puternic răsună în depărtare. Capetele se răsucira.

- Sau întors tetele spuse Nonna și Ambu.

Își abea no...e nepoate prin a...antă. Îi placea la nebunie faptul că Eli și Rafe se căsătoriseră, în sfârșit.

Noah sperase că aceste două căsătorii aveau să o m...tă mească, dar era evident că ea...ncă mai nutrea speranțe în ceea ce...privea. Și, dacă lucrurile ar fi decurs normal, el ar fi fost căsătorit și ar fi avut o droaie de copii.

Fără regrete. Își construise o viață bună.

Eli se ridă că și merse schiopătând să se alăture lui Rafe lângă balustradă. Ambu bărbapi priviră aceea lungă

...era deosebit de apropiată de familia Dodd. ...
...era prea împiedicată să se miște în
...era prea puțin încrezătoare în sine să se miște
...Nu le puteau închide pe Brooke și pe Chloë
pentru siguranță. Dar cu violența care avea să se
...Terra se țineau în fiecare clipă în care Brooke și
...se aflau sub privirile lor.

Nonna li se așeză lângă baltă și privi. Purse
...finameta 48 de culoare conac metalică cu o singură
pașaport.

Începu să vorbească cu Chloë să mă așeze să cund
fetița aia rea, zise ea.

Noah zâmbi larg.

Eli are expresia suferindă a unui bărbat a cărui soție
...cumparase singură drept cadou o mașină sport ex-
trem de costisitoare, pentru faptul că își închese cea
de-a doua carte.

- Nu-mi vine să cred că încă nu ai condus-o. Nonna
zise Noah. Nu ești tu cea care a împins-o să cumpere?

- Nu am împins-o să facă asta, replică Nonna pe un
ton înțepat. Când mi-a văzut Mustangul a spus că am
născut-o.

Oftând. Eli o cuprinsese cu brațul pe Nonna.

- Mulțumesc, Nonna. Îp sunt dator pentru o mulțime
de fire de par a.b.

- Este o revanșă, zise acru Nonna.

Făcând cu mâna către verandă, Brooke își întinse
trupul înalt aflat pe scaunul pasagerului. Avea pielea
deschisă la culoare a tatălui sau scandinav și părul ne-
gru lucios al mamei sale irlandeze/amerindiene și îi tre-
maseu. Rafe un sărut din vântul degetelor în timp ce
ocolea mașina.

- Totul este în regulă, iubito, strigă ea.

Aplecându-se către scaunul șoferului, o ajută pe
Chloë să iasă.

Chloë era exact opusul lui Brooke. Era mai degrabă
scundă, prea slabă, avea părul platinat cu șuvițe roșii
ca rodia peste una dintre temple și nu își închisese

Trădare la Bella Terra

nevărimară rolul din recenta luptă pentru sticla de vin a tatălui ei D. Luca. Fractura din osul pieptului avusese nevoie de reparații suplimentare și chirurgul ei îi recomandase un ușor ghips toraceal scurt până când avea să fie confirmată vindecarea. Umărul ei distocat și salba de vânătași care nu dispăruseră din jurul gâtului o faceau să pară chiar și mai fragilă.

La vederea mișcărilor ei lente și dureroase, Eli strânse balustrada cu atât de multă putere, încât incheieturile degetelor i se albiră. Dar păru calm și plin de încredere când strigă:

- Salut, Chloe. Cum a fost drumul cu mașina?

Chloe ridică privirea către el și zâmbi larg.

- A fost un drum grozav. Grozavă mașină. Ai vrea să vii până aici să dai o mână de ajutor cu ce am cumpărat?

Eli se puse în mișcare atât de iute încât ghipsul de la picior și braț ar fi putut fi imaginate. Rate îl urmă, având o înfățișare sumbră, dar încercând să zâmbească în același timp.

Frații lui doreau ca soțiile lor să se simtă în siguranță și în același timp, se temeau atât de mult pentru e.e. Noah clătină din cap. Nu putea să îndure să îi privească pe frații săi mai mari. Eli și Rate, deposezați de încredere din cauza iubirii pentru o femeie.

Dar Noah nu iubea niciodată o femeie atât de mult cum își iubeau frații săi soțiile. Îi plăceau femeile, desigur. Îi placea totul la ele: mirosul lor, zâmbetele lor, curbele trupurilor lor și felul în care gemeau când se mișcau sub el în pat. Sau deasupra lui. Prima oară, ultima oară - totuși era plăcut.

Dar odată ce își daduse seama că moartea avea să îl urmărească la fiecare cotitură, își daduse seama și că nu putea niciodată să se așeze la casa lui, să se căsătorească și să aibă copii. Nu avea niciodată să poată îmbătrâni alături de acea femeie specială pe care își imaginase că urma să o găsească cândva. Pentru că un bărbat care iubea o femeie, știind că, odată cu moartea lui prematură, urma să o părăsească cu cruzime, știind că rușinea lui

vea să o îmbrăce pe ea și pe copiii lor pentru totdeauna. Mămă, mămă, mămă.

...era o femeie, veselă, deșteaptă, curioasă și înțelegătoare. Se înălțase în picioare trecând vremea în căruțe și odărnici, un pic de el. Dar înțeleptele lui știau cum stăteau lucrurile și nu erau niciodată surprinse atunci când el zâmbea și își lăsa râmăș-bun de pe fața lui. El se dăduse propria regină o singură dată.

Au mers când se privea trântit, în invidie și înversunare. Avea o idee că nu putea să aibă niciodată. Totdeauna se așeză în totdeauna un matar, râdea și se cuprinsă pe el. În brațele lui transpirate și nădăruie în vreme ce ea se țerea, tipând.

Nu. Nu. Iși degustător! Dintr-o dată foarte repede și, când el o prinse, ea nu lăsa de la degustată.

Rate se prusti încordându-și mușchii, în vreme ce brațele ganguri și își trecu degetele peste mușchii de pe pieptul lui.

Ninna radea cu gura până la urechi. Nu. Imagine se născă, neînviată în mintea lui Noah. Pentru pe Alonso cu parul ei negru lung și gros atârnat pe umeri, o coadă împietrită pe spate și ochii ei exotici și rășinari privind pe totu de sub un mănunchi de gene lungi, dese și negre, în vreme ce bazele ei pline zâmbeau în timp ce ea îi privea cum se prostea de dragul ei.

Isi spusese în sinea lui că nu era surprinzător că își înălțase regula pentru Penelope. Avea atunci aproape 22 de ani și încă își jelea viitorul frânt și inevitabil pierdere a propriei lui vieți.

Să mai important, ea fusese tot ceea ce el își dorise vremea încăpatanată, mândră, veselă, ambicioasă, harnică, isteată și obraznică. Bănuia că ea nu era frumoasă conform normelor un pic cam scundă, cu forme foarte puține. Un sfert albă, un sfert hispanică și pe jumătate altceva. Ea nu știa cine era tatăl ei. Nu că i-ar fi păsat. Ca de altfel nici lui Noah. Pentru că ei o văzuse și o iubea, iar ea îl iubea la rândul ei.

Trădare la Bella Terra

La sfârșitul acelei veri, el își dăduse seama ce nemernic fusese să înceapă o relație cu ea și o alungase.

Noah a trăit fără întârziere imaginea din mintea lui. Nu avea nici un rost să și-o amintească. Cu trei ani în urmă, într-un moment de slăbiciune, o căutase pe internet și dăduse peste fotografia de la nunta ei.

Se bucurase că ea își văzuse de viață. Pentru că nici o femeie nu merita un bărbat care avea secrete, un bărbat care era condamnat să moară pentru trădare legată de lui.

Slavă Domnului, că Penelope Alonso era singura femeie care îl ispitisese vreodată și slavă Domnului, că ea ajunsese pentru totdeauna departe de atingerea lui.

capitolul 5

Penelope ajunsese la domeniul lui Joseph Branchin la ora nouă fix joi dimineața - destul de târziu încât să nu fie nepoliteasă, dar destul de devreme pentru a prinde pe Branchin înainte ca acesta să facă diverse drumuri sau să plece la muncă ori la golf, ori ce mai făceau pe timpul lor bărbați extrem de bogați, în vârstă de 80 de ani.

Dar, indiferent de câte ori sună la soneria electronică aflată dincolo de porțile închise, nimeni nu răspunse.

Lei de piatră o priveau încruntati din vârful unor stâlpi de calcar, cu ghearele ridicate și amenințătoare în vreme ce ea strădea ca o cersetoare, cu mâinile strângând grățile reci de metal care blocau aleea lată. Privi țintă spre casa lui Joseph Branchin, aflată dincolo de supratața întinsă de iarbă, privi atât de fix încât o durură ochii.

Casă? Nu, nu era o casă. Era un conac, construit în stilul unei vile italiene. Peretii ei cu tencuială galben-deschis se ridicau cu etaj sub un acoperiș plat. De-a lungul părții de sus traversa o balustradă, ca un rând de dinți de piatră și, în colțul stâng din față, se ridica un turn de veghe îngust, supraveghind ținutul cu o autoritate rece.

...pe un accentor de interioare; cursurile de
...tă, blăzindu pentru absolvire, dar o
...de mult mestecul, înat lăuse cursuri
...Astăzi se pricepea foarte bine. Și a ei în
...era perfect proiectată și proporționată,
...bun-gust. Dar perfectiunea ei respingea
...sau poate era doar faptul
...de zece minute, apăsând în zădărnice
...și neprimind nici un răspuns așa că era
...acela

Se gândea că nu ar fi trebuit să se aștepte ca Joseph Bianchin să îi deschidă ușa cu atâta ușurință. Îl investiga se
...citind orice biografie pe care o găsește pe
...fieriare

Verdictul era unanim: bărbatul era asemenea casei
care se afla în fața ei: arrogant, rece, neprietos și
nepăsător. Averea îi fusese înmănată de către familie
iar ei o mărșă țără milă prin mijloace atât cinstitute, cât
și necinstitute

Umbră deasă dată de stejari răstirați, ici și acolo pe
pa, se creștea impresia de monorare care impresura lo-
cui. Desi la distanță putea să zărească un singurat c
bătrân grădinar asiatic înalt și subțire care tăia florile
ofiate de rododendronilor, trebui să admită că acea casă
avea un aer de abandon

Joseph Bianchin nu era acasă. După cum arătau lu-
crările, era plecat de ceva vreme.

Dar viața ei fusese respinsă de atât de multe ori
și să aștepte atât de departe, să stea la poarta asta și să fie
nevoită să plece fără să spună ceea ce venise să spună.

Un gând îngrozitor nu îi dădu pace

O Doamne! Dacă era mort? Ea își făcuse bagajul, arca-
se în mașină și condusese din Oregon fără să își îngădu-
ie să se gândească prea mult la ce avea de gând să facă.
Pentru că se temea că ar fi dat înapoi dacă s-ar fi gândit
cu adevărat la asta.

Dar cunoștea faptele. Joseph Bianchin avea 81 de
ani. Ar fi putut muri cu o zi în urmă sau înainte sau

în vreme ce ea vizita mormântul mamei sale și încerca să își exprime frustrarea și nefericirea într-o manieră atât respectuoasă, cât și fermă. Pentru că ea știa că, undeva, mama ei asculta.

Scotându-și telefonul, Penelope verifică necrologurile de prin partea locului. Nu. Nu era nici un anunț despre moartea lui Joseph Blanchin. Poate că el nu se afla aici. Dar era în viață pe undeva.

Răsufă ușurată, apoi își frecă ochii umezi. Nu trebuia să fie surprinsă că mintea ei sărise într-o direcție fatală. Pentru un timp mult prea îndelungat fusese înconjurată de moarte sub toate formele ei.

Era greu să fii singur.

Îndreptându-și umertul, făcu un plan nou. Problema era că, în urmă cu totu acei ani, când părăsise Bella Terra, nu înțelesese cu adevărat din capul locului cum de a unsese să fie acolo. Acum știa.

Acum se întrebă dacă putea să își ierte vreodată mama. Pentru orice. Pentru tot. Bella Terra nu era uriaș. În jur de 40 000 de oameni - și, în anotimpul facerii vinea li, veneau o mulțime de turiști -, așa că Penelope putea să găsească pe cineva care să îi spună unde se ascundea Joseph Blanchin.

În timp ce întoarse spatele, aruncă o ultimă privire melancolică către casa - și văzu o sclipire la fereastra de la etaj.

Se întoarse din nou și privi îndelung. Oare o privea cineva?

Dar nimic nu mișcă, nici măcar frunzele din stejar. Poate că fusese reflexia aripilor albe a vreunei păsări. Poate că își imaginase. Poate că Joseph Blanchin stătea bosumflat în casa lui și refuza să discute cu ea. Dar asta nu avea absolut nici un sens. El nu avea nici cea mai mică idee cine era ea - de ce nu ar fi răspuns la interfon măcar, fie și numai pentru a-i spune să plece?

Hotărâtă, se întoarse, merse până la mașină și se îndreptă spre Bella Terra.

capitolul 6

Avea o sânatate excelentă. Când devenise bănuitor în ceea ce privea intențiile ei - crezuse că era o prostituată născută din întâmplare, apoi își dăduse seama că ea îl urmărise - și refuzase să o însoțească la hotelul ei, ea îi doborâse ca și cum ar fi fost un bătrân neputincios. Ceea ce nu era. Avea o sânatate excelentă.

- Cine este?

Liesbeth stătea deasupra lui, punându-i întrebări. Îi adresa întordeauna întrebări, îl interoga ca și cum ar fi avut dreptul acesta.

El o ura. O detesta pentru faptul că îl domina

După confruntarea lui cu acel micuț parvenit Noah D. Luca, Joseph hotărâse că era cel mai bine să viziteze din nou obiectivele turistice europene care îi plăceau mai mult. În Amsterdam o întâlnise pe Liesbeth, dar ca nu era nordică ar fi jurat asta. Nu crezuse nici măcar pentru o clipă că parul ei era cu adevărat blond. La ea era de oătrână, probabil că era cenușiu. Sau alb. Dar, la naiba, nu credea nici că ochii ei erau verzi. Sau că numele ei era Liesbeth Smit. Nimic la ea nu era adevărat. Nimic.

- Cine este?

Liesbeth stătea deasupra lui, punându-i întrebări. Îi adresa întordeauna întrebări, îl interoga ca și cum ar fi avut dreptul acesta.

El o ura. O detesta pentru faptul că îl domina

- O cunoști.

- Din vreme sa folosesc telefonul si voi suna ca sa vad ce pot afla.

- Dacă as putea asta, iar tu ai suna pe cine nu trebuie, ai fi nevoită sa te acul pur si simplu.

Zâmbea amabilă si fără pic de mîră. Iar el o crezu.

- Uite ce e' Nevezul cu vârsta noastră este ca nu sunt chiar atât de multe genuri diferite de tete. Toată lumea arată precum cineva întâlnit deja.

Liesbeth dădu din cap ca și cum ar fi recitit ne scut că el avea dreptate.

- Nu înțeleg ce dorești de la mine. De ce ea? Întrebă el, nu pentru întâia oară. Ți-am oferit bani. Si totuși refuzi si continui să mă ții prizonier aici. Care a fost motivul pentru care m-a răpit?

- Tu esti cel care a postat anunțul acela pe internet si m-a obligat să trec la subita asta înainte să fiu pregătită. Ochi ei verzi luciră ca un râu glacial înghețat. Așa că putea să ne ofere cazare si masă în vreme ce noi ne ocupăm de problemă, iar faptul că te ținem aici... ei bine este mai ușor așa, ca să ne asigurăm că nu vei pune mâna pe micul nostru premiu.

"Nu este micul vostru premiu." Dar, după ea, era El pur si simplu nu dădea doi bani pe ce credea ea. Liesbeth ridică privirea cu o secundă înainte ca unu dintre compactii ei tineri să intre.

- Ce dorești, Hendrik?

Cu monotonul lui accent nemțesc, Hendrik spuse.

- Ți-ai dormitor foarte draguț. Cred că ar trebui să-l iau eu.

Joseph mârâi ca un lup singuratic care fusese provocat.

Si ce sa faci cu el? Să scuipe pe podea?

Din câte își dădea seama Joseph, Hendrik era ex-catantul lui Liesbeth mare, urât si rău. Părea să nu a bă nici un pic de sofisticare si nici un fel de maniere, iar felul poficios în care privea posesiunile lui Joseph îl făcea pe Joseph să își dorească să îl plesnească Cu putere.

- As dormi aici, desigur.

Hendrik mormăie, apoi părăsește ușor camera, în sfârșit. Le se va afla. XVI. Hendrik și Joseph și mângâie, omul și degetele lacome.

- Probabil că-ți imaginezi că ești un rege, rolându-te într-o mobilă atât de valoroasă.

- Eu nu mă pot abține, zise cu răceală Joseph.

Străstul lui Hendrik încaperea ca un omagiu respectuos adresat portanței lui Joseph în lume, cu un semn, o zonă de odihnă și patul acela, ridicat pe un podiam și înconjurat de un baldachin din catifea. Să se aștepte, zolat și desconsiderat, rupt de lume și cu intimitatea forțată se bandă la care doreau un loc unde să stea și sticla de vin la care el râvnea pe bună dreptate, era aproape mai mult decât putea să îndure.

- Destul, Hendrik, spuse Liesbeth. Ce vrei?

- Să aflu ce pizza vrei.

Hendrik rânji ca un debil mintal și își frecă stomacul imitând în mod grosolan foamea. Joseph se răstăritat.

- Nu vreau din nou pizza. Dumnezeu, cât de des poți să mănânci mizeria aia?

Rânjetul lui Hendrik se lăci.

- Și, mă rog, de ce nu, bătrâne? Și, de fapt, tu de ce n-ai putea? Ești italian. Nu tuturor italienilor le place pizza?

Furta rece cauzată de neputință ardea în măruntaiele lui Joseph.

- Nu este de mirare că tu locezi pentru ea. Arată cu un deget tremurător către Liesbeth. Ești atât de idiot!

Mare, greci, răa și atât de rapid, încât Joseph nu îl văzu mișcându-se, Hendrik se repezi. Liesbeth îl lovi cu putere cu cotul în piept și mișcarea făcu să se audă un sunet ca despicarea unui pepene copț.

- Nu, Hendrik. Avem nevoie de el.

Îl blocă cu brațul și îl lovi cu putere de perete. Una dintre cele mai de seamă piese de artă ale lui Joseph, un tablou original art nouveau al lui Kaimt, zăngăni și se întoarse într-o parte în cârbig. Joseph icni îngrozit și se răsti:

- Fii atent, idiot imprudent ce ești!

Liesbeth rămase nemuscată

Joseph fusese un copil singur la părinți, unul dintre privilegii ai familiei Bianchi din Bella Valley și spunea orice dorea oriând dorea și nu își tăcea niciodată gura pe cine rănea.

Dar acum, când Hendrik se depărtă de perete și rămase în picioare fixându-l cu privirea, cu bărbia în avânt față înainte și pumnii strânși, arătând ca un taaur săvârșind o atacă și să îl ia în coarne, lui Joseph îi dădu prin minte că el era idiotul. Poate că de data asta ar fi trebuit să își tînuță gura.

Liesbeth făcu un pas înapoi

- Este bătrân, zise. Nu-l răni prea tare!

Ochiul lui Hendrik se îngustă. Își îndreptă spatele. Rânjet în fața lui Joseph.

Pentru întâia oară, Joseph văzu acolo o inteligență și răutate.

Răsucindu-se alene, Hendrik se întoarse cu fața către perete. Își inclină capul în același unghi cu cel al tabloului. Un gând de gheț neîncetător se strecură în mintea lui Joseph. Se chină să își șteze mâinile neduroase pe brațele fotoliului, să încerce să se ridice și să îl oprească pe Hendrik înainte ca aceasta să îndrăznească să...

Pumnul mare al lui Hendrik se ridică

- Nu!

Palma stângă a lui Joseph, transpirată de neînște alunecă pe piele.

- Nu!

Hendrik își vări degetele prin pânză despicând opera de artă de sus până jos, distrugându-i valoarea și furând-o de la Joseph cu o singură lovitură. Apoi o smulse de pe perete și o trânti la podea.

În vreme ce Joseph ședea cu respirația tăta și ținându-se de piept, Hendrik se întoarse cu fața către ea. Din încheieturile degetelor i se scurgea sânge, dar el avea încă acel rânjet ofensator și pe un ton amabil rosti:

Voi comanda bacon canadian cu ananas și aluat patis. Sper să-ți placă, mosule. E preferata mea

Ieși tanțos din încăpere, mergând apăsât cu picioarele sale mari în cizmele negre de piele. Liesbeth îl privi plecând, nelin ștea și dragostea tînd clare pe chipul ei.

Ceva la ei doi stăruia în mintea lui Joseph, un gând care se lupta să evadeze. Izbucni din creierul lui în trei vorbe:

- Este fiul tău!

Ea izbucni în răs și rase îndelung în hohote și cu ciudă, până când Joseph se făcu mic de stinghereală.

- Nu, e nepotul meu.

Ficu semn cu mîna către interiorul casei, unde trei bărbați și două femei stăteau tolăniți cu picioarele pe mobila lui Joseph, mîncînd și scîpînd firimituri. Orînde aveau chef band și punîndu-și cutile pe mesele de lemn lustruite, scîrpinîndu-se și rîzînd de el.

- Sunt toți veri nepoți sau nepoate

- Banda ta este alcătuită din membri de familie?

- Desigur. În cine altcineva aș fi putut avea încredere?

- Sunt huligani!

- Nu fi caraghios! Flutură din mîna alungînd insulta lui Joseph. Nu suntem huligani. Contractăm o misune și o ducem la îndeplinire. Fiecare dintre noi are o specialitate. Fiecare dintre noi e foarte bine pregătut.

Informații. Informațiile îi puteau fi de ajutor.

- Cine va angajați pentru asta?

Zîmberul ei se stinse.

- E ceva personal.

- Persona? Ce vrei să spui? De ce vă interesează o sticlă de vin?

- Știi foarte bine motivul. Nu te pretace că nu. Zîmberul ei reveni. Mă interesează din același motiv ca și pe tine.

El nu dorea să discute despre ceea ce știa sau despre motivul pentru care era interesat. Nu erau parteneri. Pe tot ce era mai sfînt, sticla era a lui!

Acidul, aveți o bandă, și fiecare dintre voi are o specializare. Tu în ce anume ești instruită?

- Eu sunt setul. Euiau deciziile. Eu fac planurile. Nu sunt planuri groaznice.

O cred că acesta funcționează foarte bine. Briger ta este specia istul nostru în armament - își recunoaște armele. Grieta e programatorul nostru - poate recede de orice sistem de securitate în mai puțin de cinci minute. Klaas se ocupă de deghizări. Liesbeth râse. Se transformă pe el însuși și pe noi și nici măcar programul de recunoaștere facială nu ne poate da de urmă. Ruger cum poate valoarea oricărei piese de artă și a oricărei pietre prețioase și poate recunoaște un fals de la o sută de metri.

Liesbeth dăda informațiile cu atât de multă siguranță, încât Joseph știu că ea nu îl considera deloc o amenințare. Iar asta îl infuriie și mai mult. Dar era descendent al familiei Borgia, iar cruzimea vicelană pe care o moștenise avea să îl ajute să o doboare pe această neobrăzată.

- Cine este Incredibleul Hulk? o întreabă

- Hendrik? Hendrik a luat locul tatălui său ca mână mea dreaptă.

- El se ocupă de partea care necesită mușchi

- Este un mod plăcut de a spune lucrurilor pe nume

Făcu un semn către tabloul distrus al lui Joseph și tatăl lui avea un temperament groaznic și sunt mândră de Hendrik pentru cumpătarea lui.

- Cumpătarea lui? Furia bolhorosă ca acidul în adâncul stomacului lui Joseph. A distrus un tablou neprețuit.

- Nu neprețuit. Totul are un preț. Tabloul acesta este unul mic, timpuriu, inferior, de-al lui Klimt, un desen simplu în cerneală, fără ornamente alții și, doar dacă nu se pune la cale un război al licitațiilor, nu ar urca mai sus de 100 000 de dolari, 125 000 cel mult.

La acea evaluare calmă și precisă a piesei lui de artă, Joseph căscă gura și apoi o închuse cu un șoc tăcut.

Cu 50 de ani în urmă, îl cumpărase de la o engleză. Căciora plănuise doar 5 000 de lire sterline și răsese de ignoranța ei. De atunci pusese să fie evaluat în fiecare an, jubilând când acesta câștiga în valoare. Știa cât valora, pe ce sumă îl asigurase - dar cum de știa această brută de femeie? Știa că era autentic? Știa la o singură privire? Cum era posibil ca această luptătoare amazoană să aibă ochiul pentru a evalua cu succes artă de la începutul secolului XX?

Poate că ea spunea adevărul. Poate că era creșterea operațiunii pentru că... pentru că o merita.

- Știi se aplecă deasupra lui și își puse mâinile pe brațele fotoliului, ești bătrân, iar oasele tale sunt fragile. Dacă ai de gând să întorci unul dintre oamenii mei ar fi înțelept să alegi unul dintre ceilalți. Hendrik este un înapoiat - mai rus decât ceilalți - și cere respectul care se cuvine unui bărbat cu originea lui nobilă.

Joseph prinde firul acelei informații.

- Sunteți ruși?

- Aristocrați care au oprit atâtea țărani timp de secole, până când aceștia s-au revoltat și ne-au ucis. Nu pe toți. - unii dintre noi am evadat și de atunci ne-am câștigat existența cu ajutorul inteligenței noastre.

- Asta s-a întâmplat acum o sută de ani, zise el cu mai multă poizitate. Așa că nu-mi spune că nu sunteți decât o versiune spălăcită a unui sistem aristocratic eșuat.

- Atât de adevărat. Îți mângâie mana. Și totuși, te conduc cu mâna unui tiran. Își îndreaptă spinarea. Hendrik spune că nu avem nevoie de tine. Că putem să te omorăm, să stăm aici și să-ți folosim cardul de credit și să nu-ți mai suportăm fața acasă în timp ce căutăm sticlă de vin. Inima mea este blândă și dulce; îi spun că nu e nevoie să comitem o crimă degeaba. Dar mă convingi că șai putea ca Hendrik să aibă dreptate. Amintește-ți de asta data viitoare când vrem să comandăm pizza.

capitolul 7

Penelope conduse către oraș ca o femeie care nu se temea de nimic.

Și nu se temea. Nu chiar. Ar fi fost neplăcut să dea peste Noah, dar înfruntase provocări mult mai înfricoșătoare. Serios, care erau șansele să îl vadă? Ei bine, posibil mari, din moment ce el se ocupa de complexul familiei Di Luca care dădea către strada principală din Bella Terra din partea principală, iar ea avea de gând să privească primprejur la schimbările care fuseseră făcute în ultima nouă ani. Desigur, nu avea să depene amantii. Pentru că, da, petrecuse cea mai memorabilă vară a vieții ei la Bella Terra, dar nu se afla aici ca să își amintească.

Se afla aici pentru o cu totul altă treabă.

Penelope urmăse o rută ocolitoare de la motelul Sweet Dreams (din nord-vestul orașului) către proprietatea lui Joseph Bianchin (aflată în sud-est), în jurul periferiei care se întindea cuprinzând vile și proprietăți unde oamenii care veneau vinul californian și viața la țară își construiseră case. Acum conducea către strada principală din Bella Terra și către centrul înghețat și plin de viață al orașului.

Opri la culoarea roșie a semătorului, în spatele a două mașini aflate la trecerea de pietoni și privi prin îmbulzeala de turiști și de localnici. Dorea să vadă centrul orașului, un parc cu iarbă și un chioșc, unde băncile se odihneau sub umbra copacilor înalți.

Centrul orașului nu se schimbase nici un pic. Era în continuare pitoresc, o piață de început de secol XX păstrată cu grijă, încă înima vie a orașului Bella Terra. Restaurante și galerii de artă stăteau aliniate de-a lungul străzilor din jur, și acelea își schimbaseră numele și posibii proprietari, dar căminurile nu se schimbaseră, și nici Librăria Penny, unde Noah și Penelope petrecuseră multe după-amiezi plăcute răsfoind cărțile de pe rafturi.

De zăca ei, în acel august îndepărtat, Noah, cumpărase o carte ilustrată despre istoria Bella Valley.

El păstrase de altă împăcherare într-o cutie dintr-un depozit, alături de cea mai mare parte a mobilierului și a nămeților ei, în Cincinnati. Când se întorse în Portland, fusese nevoită să treacă totuși în revistă și

Dar nu se putea gândi la asta acum. Erau prea multe de văzut aici, prea multe amintiri de înfruntat.

Exteriorul de stuc al complexului Bella Terra se întâlnea pe Main Street. Fusese vândut în aer valesch și oaspeții ieșeau să se plimbe pe bulevard ținând în mână sticle cu apă de la gheață și având zâmbete pînă de bună dispoziție.

Da, complexul avea acest efect asupra oamenilor. Știa foarte bine, cu neajdă, în urma fusese stagiara decorativă de interioare angajată să împăspateze interiorul căzută pe neașteptate în luna Di Luca și exprimate foarte clar de nate. Prima lor indicație fusese să facă hotelul, zona de masă, dezin și saloanelor se putea de re-avante. Desi Pence pe lucrare la proiectul acela doar două luni și jumătate și pe care înainte de a fi uat stăruit era evident faptul că proiectul fusese unul de succes.

Sau poate că între timp făcuseră o renovare. Iar fi păcat a nevenit să intre să vadă dacă pînă să descopere influența lui Noah asupra hotelului, să stea și să bea un pahar de vin în salonul Luna Grande.

Nu că ar mai fi făcut vreodată asta pînă atunci. În zilele acelea nu avea nici măcar vârsta legală pentru a lua

Ar fi fost păcat să vadă dacă Tom Chan se afla încă în spatele barului. Acesta avusese influență asupra designului saloanelor și era un proiect de mare nădejde al tânărului Di Luca, așa încât se gândi că e ar trebui să fie încă acolo.

Își totu să poată zăbovi și să observe fiecare mic detaliu al complexului, dar lumina soarelui se tăcu verde și Pence opețu cu hotărâre să meargă în jurul străzii ca să mai arunce o privire. Trebuia să și amintească de mus-Linea ei. Se afla aici ca să trăiească anul

dintre copanele pentru mic dejun ale lui Mariano și vădă dacă putea să afle ceva despre Bianchin. Unușor se afla acesta, ce făcea, când avea să se întoarcă.

Dar mai întâi trebuia să mănânce, pentru că, nefericent, care ar fi fost cina, organismul ei cerea hrană. Părea în lucru atât de superficial să înfruntă tragedia, holă, și moarte și totuși să trebuiască să mănânce, dar iată asta mai lăsa mari cerând, ar ea învârtase să mănânce.

Cătălina Revales se afla la treispe strazi distanță de piața îngustă, fără pretenții și în atare fluxului turistic, dar, chiar și la ora 9:30 dimineata, era aglomerată. Ocupă un scaun la tezghea, între un individ care nu mai avea nevoie să mănânce niciodată și totuși indese o răzămănă și carne, ca și cum ar fi fost ultima la masă și o tânără cu păr negru până la bărbie care privea fix cu atare repusie în chițla ei propriă, încât Penelope verifică că ea să se asigure că aceasta nu se țara pe tartaria fetei. Chițla se pînă în regulă.

Aru că din nou o privire către tânără, îi observă tenul palid și bolnăvicios sub ceea ce în mod normal ar fi fost o culoare sănătoasă și speră că orice ar fi avut aceasta nu era contagios. O gastroenterită în timp ce stătea la hotelul Sweet Dreams ar fi fost un chin pe care Penelope nu dorea să îl înfrunte.

Căzând metul dintre suportul de servetele și scaunul, îl studie și hotărî să comande o omletă Denver, două crocanti și pâine de seară prăjită. Încercă din răsputeri să nu privească împrejur, dar temea de alături, în afară de Penelope de mână ei în perioada cea mai reabilă din viața ei și nu putea să îndure. Cu intenția de a-și distra atenția de la nefericirea ei, Penelope întrebă:

- N-am mai fost niciodată aici. Mâncarea e chiar atât de rea?

Fetea întoarse capul încet, ca și cum s-ar fi temut că o mișcare rapidă ar fi declanșat un dezastru și o privi lung.

- Nu este destul de bună. Doar că nu mă simt prea bine în dimineața asta. Ceva străluci în ochii ei albaștri.

Se răsă pe spate, se ridică pe Penelope, și întreabă: Nu
ești Penelope Alonso?

Brooke a mîșcat prima oară în viață, ca într-o recunoaș-
tere cînească.

Penelope își umeze buzele și o cercetă pe femeie la
rîndul ei.

Era înmormăntată, brațe tăcute și un pic mai puțin palidă
decît se aștepta într-un moment în urma Blug și trăsese ei
noaptea pînă la scurte și, destul de contrastant, purta o
vestă și burtă de camuflaj închisă la fermoar pînă
la jumătate. Penelope nu avea nici cea mai mică idee
cine era.

- Sunt Penelope Alonso - sau, mai degrabă, am fost.
Acum sunt Penelope Alonso Caldwell.

- Ești căsătorită?

Femeia radia.

- Vădăvă.

Femeia i căzu fața.

- O, na! Îmi pare foarte rău.

- Mult timp. A trecut mai mult de un an. Primul joc
a trecut. Penelope recită obisnuitele fraze liniștitoare,
apoi se așază subiectul. Îmi pare rău, dar nu știu ce unde
să te aduc.

- Brooke. Brooke Petersson. Au trecut ani buni și de
fapt abia dacă ne cunoaștem.

Ochii lui Brooke o privesc cu atenție.

- Ai fost aici în vara aceea, după primul tău an,
stagiară la complexul Bella Terra în... Așteaptă. Sunt
pe aproape amenajări interioare.

- Așa este.

Penelope fu cu adevărat impresionată.

- Ai o memorie grozavă.

Ar trebui să am. Sunt administrator al complexu-
lui Bella Terra, și se așteaptă din partea noastră să ne
amintim tot despre toată lumea. Deși de fapt m-am
căsătorit recent și am demisionat.

Penelope ridică din sprîncene. Abia dacă o cunos-
cuse pe Brooke mai înainte, dar cumva această femeie

nu pînă la genul care să parasească un ioc de mîncare
care trebuia pentru un barbat.

Brooke se lansa într-o explicație.

Mămă, ai demisia înainte să mă cîștorească cu el.
Aveam de gînd să lucrez în Suedia. E-ma convins că
rămân. Și, rase. Oricum, miu amintesc de tine pentru
că amandouă eram victimele din caravana dragostei. De
Luca și am spottit așa o înrudare cu tine!

Amintirea o curtemură pe Penelope.

Așa este! Acum miu amintesc. Urmbla vorba că tu ai
unul dintre Lucretia familie. De Luca apoi avut o legătură
în ceea ce aparțin despărțit când amandouă apoi plecat
la taciutate. Ceva legat de faptul că el de rea să intre în
armată, iar te nu te-a plăcut asta!

- Și tu ai o memorie destul de bună. Brooke își lua
chifla și mîscă puțin din margine. Ce faci în Bella Terra?
Nu mai ai gîndul vreodată că te vei întoarce?

- Așa. Șansa lui Penelope de a afla intermar și asta
de la fostul administrator al complexului Bella Terra.

- Am treabă cu Joseph Blanchin. Îl cunoști? Știi dacă
se află în oraș?

Ochii lui Brooke își pierdura expresia și devenirea reci.

- Nu, nu este. Nu știu când se întoarce. Dacă se mai
întoarce vreodată.

Fără nicio lămură, Penelope se opri la jumătatea drumului
cître grădina. O privi cu ochii mari pe Brooke. Probabil că
grădina se afla pe chip, căci Brooke spuse:

- Ce este? Pentru ce vrea să-ți vezi? Un gînd păru să o
cître nure. Nu te-a însărcinată, nu-i așa?

Sodoma, nu, pe Penelope să se cîntine pe scaun.

Nu, Blanchin. Este trecut de 80 de ani.

E un băș de bășător. Ase Brooke și nu-și crede
incapa să primăta omea unei tinere ca apoi să o trî-
deze. Dar te am insultat cînd am insinuat că te-a, culca
cu bășătorul tău. Tarta-mă!

E în regulă.

Ce revelație asupra felului în care era văzut Joseph
Blanchin în comunitate!

- Sunt supărată pe el, spuse Brooke. Am avut multe probleme cu el la Bella Terra, iar el l-a pus pe toate pe mine pentru asta.

- Ştiu că are o personalitate de felul acesta.

- Este şi asta o parte de a spune.

- Am făcut cercetări în legătură cu el. Este un nemernic. Dar trebuie să discut cu el şi eu nu am destule fonduri pentru a sta degeaba pe aici ca să îl aştept până când...

- Se furişează înapoi în oraş? Serios, chiar nu cred că asta se va întâmpla prea curând. Brooke o studie pe Penelope şi muncă patin din cauli. Ai devenit decorator de interioare? Ai terminat cursurile şi toate cele?

- Am avut o bursă completă la Universitatea din Cincinnati şi am terminat programul lor de decorări interioare de cinci ani. Cel mai bun program de studii din urmă.

Poate că Penelope era un pic prea categorică. Dar avea bagajul care să justifice un pic de laudă.

- Grozav! Ea şi soţul meu tocmai ce ne-am cumpărat o casă. Prima noastră casă. Aici, în oraş. Este o casă veche, în stil victorian, construită în 1913. Are 360 de metri pătraţi pe două etaje şi este construită pe jumătate de stradă, cu adevărat o casă grozavă, dar are nevoie de reparaţii. Am mers acolo în fiecare zi de când am bătut palma, ca să fac schiţe şi chestii de genul ăsta...

Penelope ascultă cu un entuziasm crescând.

- ...dar mi-am dat seama că dacă răstoiesc reviste de arhitectură şi mă uit la postul de televiziune Casa şi Grădina nu sunt calificată să redecorez această monstruozitate. Ai fi dornică să arunci o privire...?

Penelope se străduie din răspuţeri să nu topăie în sus şi în jos şi să chiule. Pentru că nu acesta era motivul pentru care se afla aici, dar — ce oportunitate! În schimb, se concentrează să prezinte o imagine liniştitoare şi profesională.

Am pe calculator CV-ul și referințele. Perse
Am lucrat în Cincinnati pentru o firmă
decorațiuni - ne-am ocupat de decorarea birourilor
Și părea foarte bine, iar eu și soțul meu încercam să nu
facem o tănuț, așa că m-am ținut de asta, dar ceea ce
mă mureau în vârstă să fac a fost să lucrez cu cine
mă veche

Asta a fost dat să fie!

Brooke pe se mână pe antebrațul lui Penelope

Penelope observă contrastul dintre pielea palidă a lui
Brooke pe când bronzată a ei și se gândi cât de plăcut
era să fie pe cineva care să o atingă cu amabilitate. Tre-
cuse atât de mult timp de când Keith murise, de când
vrată fusese trăită în soare, de când fusese în stare să se
concentreze asupra lucrurilor obișnuite care alcătuiră
viața pe care își imaginase că dorea să o trăiască. Era
atât de obosită să tot fie melancolică! Mai mult decât
orice pe lume dorea să nu fie singură

- Cred că ai dreptate.

Penelope știa că urma să facă lucrurile mai dificile,
dar că căpă acea ele aveau să fie mai bune și mai ușoare
pentru Brooke, care spera ea că putea fi o prietenă și, de
fapt, nu era nevoie să știe cineva adevărul.

Știu că pare dramatic, dar, după ce Keith a murit,
am continuat să lucrez la firma mea pentru o vreme,
însă, când am descoperit că mama a ajuns la metastază,
am renunțat la locul meu de muncă și m-am întors în
Portland ca să stau cu mama până la sfârșit - nu mă-
turusea și o imensă și grea durere, dar cine ar fi con-
damnat-e? -, așa că n-am nici un loc de muncă și nici
fonduri. Maș bucură să mi verifici recomandările - sunt
impecabile - promut - și îmi poți arata casa ta, și sper că
putem ajunge la o înțelegere.

Brooke mazăli o adresa pe o jumătate de servetel de
hârtie, apoi folosi cealaltă jumătate ca să împacheteze ce
mai rămăsese din chiftla ei pe care o vâri în geantă.

- Ai terminat de mâncat?

- În mare parte. Penelope rontâi ultima ei înghițitură de șuncă. Cum se tace de manânci atât de puțin?

- Acesta a fost cel de-al doilea mic dejun al meu.

Brooke puse o bancnotă de cinci dolari pe teșghetă și tăcu cu mâna chelneritei, care îi răspunse făcându-i semn cu mâna și continuă să toarne cafea.

Atarâ, îi dădu șervetelul lui Penelope.

- Urmează-mă și, dacă te pierzi, ai acolo adresa. Este clădirea victoriană albă cu două etaje, cu doi stejari, uriași în față și un tuiș de mure neingrijit într-o parte.

- În regulă. Ne întâlnim acolo.

Asta fu tot. Penelope o urmă pe Brooke, hotărâtă să nu o piardă.

"Oferta asta de slujbă este de bun augur. Mă aflu în locul potrivit la timpul potrivit. Fac ceea ce trebuie. În sfârșit."

capitolul 8

De pă douăzeci și cinci străzi, Brooke coti într-un cartier plin de un amestec de case victoriene mărețe și mici bungalow-uri din anii '50. Opri în fața uneia dintre cele mai mari case.

Penelope parcă în spatele ei, opri motorul, ieși pe trotuar și studie proiectul cu o încântare crescândă.

Din vârful capolei înalte și înguste până la locuș în care fundat a își întăgea temelia robustă de ciment în pământul cafeniu, casa era un amestec de stiluri clasice cu acoperișuri neregulate încămate abrupt, un turn rotund pe partea stângă din față, o verandă circulară cu stâlpi cu arabescuri, un fronton deasupra treptelor și, deasupra, de lăbe masive cu panouri de sticlă șlefuită în părți și deasupra.

Această casă victoriană era un monument nobil al zărilor de mult apuse. Și, totuși, rândușat de șindrie de lemn care încercuia primul etaj arăta semne de putregai.

Iată strada decorativă a verandei se lăsase, iar o fereastră de la etaj era acoperită cu plăci.

Nu e o frumusețe? murmură Penelope cu venerație

- Ba da!

Brooke se întoarce și o îmbrățișă.

Știi că si tu vei vedea asta! Scheletul este perfect. Tot ce avem de făcut este să i facem o operație estetică la exterior, poate niste Botox ca să cuprim puțin cîrmea, niste fillere care să netezească ridurile.

Penelope izbucni în răs.

- Te-ai gândit mult la asta.

- Săcră mea e vedetă de cinema și în momentul de față exersează pentru primul ei rol într-un spectacol pe Broadway. Îmbătrânește cu grație - cu ajutorul aragului ei chirurg estetician. Brooke tăcu un semn către verandă. Mama suferă de artrită reumatoidă și una dintre mănușile soțului meu se află într-un scaun cu rotile. Așadar în partea laterală a verandei trebuie să construim o rampă.

- Asta este o idee înțeleaptă și, cu proiectul potrivit, se va potrivi de minune.

În timp ce urcau treptele, Penelope simți cum o mână cârpea degetele după un carnetel pentru schițe.

Vino înăuntru. Nu-ți face griji că vei cădea prin verandă. Nu este construcția originală. Cu vreo 50 de ani în urmă, cineva a înlocuit scândurile și sunt încă în formă destul de bună. Brooke flutură cu mâna către vopseaua corăbii. Cel puțin din punct de vedere al structurii.

Scotând din geantă un breloc fără chei, apăsă butonul. Introduse un cod pe tastatura aflată lângă ușă. Ahia apoi răsuc. clanta. Văzând sprânceana ridicată a lui Penelope, spuse:

- Soțul meu lucrează în domeniul securității. De îndată ce am încheiat actele pentru casă și înainte să mă lase să pun piciorul înăuntru, a înlocuit toate încuietorile cu senzori electronici. Nu e ceva tradițional, dar este

va probleme în Bella Terra.

- Trebuie să fie niște probleme impresionante.

Brooke păru dezgustată.

Pe lângă ceea ce gândi se prina și altă întrebare, cum cănd pusă în lucru de la intrare înalt de două etaje perspectiva asupra orașului, acest proiect nu ține respirația.

Câteva piese de mobilier situate răstăseseră imprăștiute prin încăperile vizibile, dar, în cea mai mare parte, locul era, după cum spusese Brooke, dezbrăcat până la oase.

Și totuși, ce case splendide!

Podeaua solidă din lemn se întindea până în salon, din stânga și până în sala de bal din dreapta și apoi între scara atât de lungă și lărgă și în umbrele de dăncălo de ea. Pereti tencuiți se întâlneau cu lambriurile tavanului și a fiecare colț o fundă sculptată în lemn ținea un buchet de flori din ipsos. O ogundă, pătată de vreme decora peretele de deasupra unei mese rupte de la intrare. Candelabrul de cristal arăma în fata supraluminii de deasupra ușii.

Brooke răsuc, întrerupătorul, masivul candelabru se aprinse, dar jumătate dintre cele trezeci de becuri în formă de lămânare erau arse. Panze de pătăneni și prof acopereau restul lumini, lăsând intrarea tot adălmbrată. Totuși, Penelope putu vedea ce anume pusese expresia aceea plină de speranță pe chipul lui Brooke.

- Casa este orientată către est, nu-i așa?

- Da.

- Și când soarele apune, razele lui pătrund prin prismele și carcubele dansează pe scări?

- Da! spuse Brooke, zâmbind fericită.

După curățenie, va fi magnific.

Penelope își aruncă geanta din piele moale în colțul de la intrare, îngenunche și își trecu mâna peste podeaua zgâriată și ponosită, dar care strălucea totuși

na. Lemn alb blând și dur cu o textură distinctă pe care
mi s-a spus că o recuperește.

Asta este, mină de brad?

Trei mii întrebări din material ar fi putut fi văzute
se făcuse singură asta mai înainte, dar văd istoria
din Virginia. Brooke se sprijină de nochiul său, încercând
un cauza încântării.

- Ne-au spus că asta este, dar nu știu ce înseamnă.

- Înseamnă că este rău din prima vază și din prima
generație, care s-au înălțat înainte ca primul locuitor
să se scesea pe aceste țărni, și spațiul de înălțare
și de mari încât duramenul lor cu o brădărie și putea
fi folosit pentru podele. Chiar dacă ar mai exista
astfel de copaci acum, aceștia ar fi conservați și pe lângă
dreptate, nu tăiați pentru astfel de vinuți cum ar fi
pardoseala de brad.

În teorie, Penelope deplângea copacii care își dădu-
seră viața pentru o astfel de vanitate trivială, dar asta se
întâmplase cu mult timp înainte ca ea să se fi născut.
Și să aia ocazia de a lucra cu o asemenea frumusețe.

- Acum știu ce înseamnă. Înseamnă că am dat la vitu-
ra, zise Brooke.

- Exact pentru că acest lemn este bine-cunoscut pen-
tru rezistența sa și, după ce îl vei șlefui și refiniș, te va
ține pe tine, pe copii și pe nepoții tăi.

Penelope privi cum Brooke trecu o mână peste abdo-
men, dându-se de gol.

- Nu am văzut încă întreaga casă, dar dacă și restul
este la fel, restaurarea o va readuce la măreție.

- Știu!

Trează la viață de nerăbdare, Brooke se îndepărtă
de ușă și o trânti, închizând-o. Ridicându-se, Penelope
întrebă:

- De unde să începem?

După două drumuri la drogherie și o comandă de
mâncare avrată, cele două femei ședeau pe treapta de jos
de la intrare, culegând ingrediente de pe rămnășețele unei.

...nu am avut timp să... Pe peșteră...
 ...Brooke... să... recupere...
 ...Penelope... să...
 ...schimb... de... remodelarea...

- Avem o cămară în spatele casei...
 Există o cămară de dimensiuni rezonabile și o verandă
 mare pe care o putem încorpora în casă ca pe o parte de
 laat micul dejun. Avem sutrageria între bucătărie și sa-
 lon. Acum, sunt aproape sigură că acesta este un perete
 de rezistență - arată către peretele care desparte cu mu-
 de sutragerie - ceea ce înseamnă că susține structura
 etajului. Nu îl putem înlătura fără a consulta un inginer
 care să proiecteze o rezistență înlocuitoare.

- Dar se poate face asta? întrebă Brooke
- Cu destui bani, se poate face orice.
- Soțul meu este bogat.

Penelope își dăduse deja seama de asta
 - Grozav

- Da, este una dintre trăsăturile care îmi plac la el,
 spuse zâmbind Brooke. De asemenea, își dăsește un
 câmin alături de mine. De data asta e hotărât ca totu-
 să meargă bine între noi. În plus, a negociat și a făcut o
 afacere cu adevărat bună cu locul asta și mi-a dăruit un
 buget scandalos ca să o aranjez cât se poate de bine.

În viața lui avu gust amar pe limba lui Penelope, dar, dacă
 cineva merita fericiție, aceasta era femeia atât de generoa-
 să și de amabilă cu cineva aproape complet străin.

- Așadar, nu este numai bogat, ci își cunoaște cum
 trebuie prioritățile.

- Îl voi iubi pentru totdeauna.

Vorbele erau dramatice, dar atât de simple rostite,
 încât Penelope simți un junghi în zona inimii. Se lupta
 cu singurătatea, cu perspectiva unor zile lungi pe care
 să le ample și fără nimeni alături de care să își împartă
 încercările și triumfurile. Avea să iucereze, desigur, și să
 își facă prieteni, dar să nu mai vorbească niciodată cu
 mama ei, să nu mai meargă niciodată acasă, la singurul

bărbut care o iubea, să nu își țină niciodată copilul în brațe...

Poate că ceea ce simțea nu era gustul invidiei. Poate că era tristețe.

Lacrimi îi apăsau în spatele pleoapelor. Își luă apă și bău din ea, încercând să își ude gura uscată pe neașteptate, apoi, brusc, se ridică în picioare și ieși din camera mare în salon. Era chiar și mai slabă, mai mică decât la intrare, o încăpere în care răsună ecoul și care avea nevoie de un covor persan cu ciucuri pe podea, o sofă Queen Anne așezată în unghi alături de un fotoliu mare simplu și un foc care să ardă în semineul sculptat mănânat în marmură roz, care domina încăperea. Își păstră vocea sinceră și puternică.

- Da, cred că asta ar fi o cameră minunată pentru a primi oaspeți. Vom sparge peretele către sufragerie, apoi vom crea o boltă de sprijin sau poate chiar ar fi posibil să instalăm o ușă glisantă ca să poți hrăni oaspeții și apoi să lași vasele murdare și să închizi sufrageria.

Probabil că nu fusese convingătoare, pentru că Brooke se răsucă în picioare și spuse cu voce blândă.

- Penelope...

O avalanșă de emoții o copleși pe Penelope - la câteva luni de la moartea mamei sale și la 15 luni de la apelul telefonic în legătură cu Keith - încă se mai întâmpla uneori - și atunci știa că nu păcălise pe nimeni. Nu pe Brooke. Și nu pe ea însăși. Însușă tremurând și întinse mâna într-un gest de oprire. „Fără milă” asta dorea să spună.

Brooke dădu din cap, înțelegând fără cuvinte. Și Penelope știa că găsise mai mult decât o slujbă. Își găsise o prietenă.

Slavă Domnului! Acesta era, cu siguranță, primul semn că mersese mai departe de încrengătura de durere și tristețe. Acum putea, în sfârșit, să își reconstruiască cu succes viața.

...să se chinuna să își potolească sentimentele de
reschimbare... și de la intrare se auzi un clic. Am-
bii oameni se întoarseră să vadă.

Bărbații aveau barbă multă și cu umeri lași se zăreau
neclar prin geamul șlefuit.

Ușanta se mișcă. Ușile duble de deschisera larg
Chipa și Brooke se luminează, iar aceasta strigă cu o
plăcere plină de încântare.

- Rafe!

O amintire depărtată se trezi în creierul lui Penel pe,
un tunet care prevestea neaizuri.

Rafe! Un nume rar. Un nume deosebit. Îi auzise cu
ani în urmă...

Întreaga zi, Brooke nu rostise niciodată numele
soțului ei. De ce? Ce ascundea?

Bărbații intrară în foaier, amândoi chipeși și cu părul
negru, în mod ampede trap.

Brooke se uită de la ei la Penelope și se dezamflă ca
un balon. Șapta ei răsună cu putere în tăcere.

- O, nu.

Adevărul și groaza o fulgerară pe Penelope în inimă.

Soțul lui Brooke sosise și acesta era Rafe Di Luca, iar
celălalt bărbat... Celălalt era fratele lui Rafe.
Era Noah Di Luca. Noah Di Luca al ei.

capitolul 9

Timpu se modifică. Mișcarea îngheță. Penelope văzu
tabloul întipărit cu o asemenea claritate, încât fiecare
dintre ei ar fi putut să fie o figură dintr-un muzeu de
ceară luminat cu iscusință.

Rafe, într-un costum negru, cămașă alba și cravată,
mergând către soția lui cu mâinile întinse, spunând:

- Ce sa întâmplat, iubito?

Brooke privind-o pe Penelope cu ochii mari de
consternare.

Noah, în blugi, un tricou albastru și o jachetă de în-
 privind în jur ca pentru a evalua casa, zărind-o pen-
 trînd-o oară pe Penelope. Iar socul de a înfrîna, con-
 lui o trimise pe Penelope zburînd la 10 000 de metri
 în atmosferă.

Aerul era rarefiat, nu putea să respire. Urechile erau
 înfundate, nu putea să audă. Toată atenția ei se concen-
 trase asupra unui singur punct focal: corpul lui Noah.
 Bărba lui, buzele lui, buzele lui, buzele lui. Și ochii lui,
 la fel de adânci și de verzi ca oceanul și la fel de lipsit de
 sentiment și de credință.

Îi era frig, înghețase; nu se putea mișca, nu putea să
 simtă...

Apoi, pe neașteptate, el se mișcă, iar gheața se sparge.

Era din nou cu picioarele pe podeaua din marmură de
 travertin și putea să simtă. Pielea îi era ca gheața, degetele
 îi tremurau și apăsarea din piept o făcu să își de reas-
 că să fie tot în stare să cadă la podea într-un leșin de
 secol XIX.

El porni către ea.

Ea își încordă spinarea. Nu era o fecioară victoriană.
 Nu era o lașă. Înfruntase lucruri mult mai rele decât
 această confruntare. Avea să treacă cu bine prin aceas-
 tă experiență cu grația și stăpînirea de sine pe care le
 învățase de la viață.

Noah întinse mîna. Bun. Avea să fie ca o întâlnire de
 afaceri. O întinse pe a ei.

- Noah, cât mă bucur să te revăd!

O mîncăună, dar era pentru o cauză nobilă.

- Penelope, nu aveam nici cea mai mică idee că ești
 în oraș.

Vocea lui o învăluia în rămășițele adîncimilor vechi,
 întunecate și bogate ale pasiunii amintite. El îi luă
 mîna. Iar Penelope fu din nou aruncată în spațiu. În
 atingerea aceea era totul: toată bucuria primei iubiri,
 toată durerea respingerii lui și toți anii acela în care fu-
 seseră departe...

De data asta, Penelope nu așteaptă să fie eliberată. Luă timpul de gât și dădu ei sine de pământ.

Respiră.

Simbi

Simbi... ești sare, plăcută și normală

Vorbi

Am simțiri. Nu mi s-a spus nimănui că vin, dar eu și Brooke ne-am întâlnit la restaurant și am descoperit că apreciem comunitatea ta de arhitectura începutului de secol.

- Într-o dată nu placut casele vechi, zise el.

Ea încercă să se gândească la cum se purta cineva când întâlnește pe altcineva în împrejurări legate de afaceri. Ar fi trebuit să știe asta. Știa asta. „Mai întâi, trageți mâna din mâna lui.”

Se eliberă. El îi dădu drumul.

Ea își trecă pa mâna de blugi, încercând să șteargă senzația atingerii lui. Nu reuși. El era aici, emanând căldura soarelui Californiei, parfumul de bergamotă și portocală și pit de piele lui, structura tetei lui fiind la fel de zdroitoare ca întotdeauna, dar rafinată, mai matură. După nouă ani lungi, o căsătorie și prea multe pierderi devastatoare nu fusese în stare să șteargă amintirea atingerii lui. De ce ar fi reușit acum?

Când Brooke interveni în discuție, Penelope o privi în mod deliberat pe ea mai degrabă decât pe Noah.

Brooke sporovâi nervos, dar vesel.

- Rafe, dragule, nu știu dacă ai întâlnit-o vreodată pe Penelope când a locuit aici mai înainte ..

- Am întâlnit-o. Îmi amintesc de ea. Rafe o privi drept în ochi. Penelope Alonso. Te-ai schimbat.

Noah vorbi:

- Eu cred că este neschimbată.

Ca prezența și atingerea lui, vocea lui caldă și aspră îi dădu fiori până în creștetul capului. Dar de data asta fu în stare să răspundă imediat, întâlnindu-i privirea și zâmbindu-i cu același zâmbet care i se întindea pe buze ca un elastic foarte întins.

- M-am schimbat. Nouă ani e un timp îndelungat.
- Par il tău este mai scurt, zise el.

După ce-am absolvit, am lucrat pentru o firmă decorativă ni interioare în Cincinnati. O călătorie pe spate nu părea profesională. Se întorcea către Rafe - sau, mai degrabă, îi întorcea spatele lui Noah. Și eu îmi amintesc de tine. Eras acasă, în primul Merse către el și îi întinse mâna. Acum sunt Penelope Alonso Caldwell.

El îi strânse mâna scurt.

- Esti căsătorită.

- Văduvă, îl contrazise.

- Ce sa întâmplat cu soțul tău? o întrebă el.

- A murit într-un accident de mașină cu mai mult de un an în urmă.

Brooke spusese că Rafe lucra în domeniul securității. Penelope aproape că vizualiză cum acesta puneă deoparte informația pentru a o verifica mai târziu.

- Credeam că vei spune divorțată, spuse Rafe.

Ea îi recunoscu tonul vocii ca un polițist din Los Angeles care aresta un hoț din magazine tânăr, nesăbuit și înspăimântat. Cât de ironic! El dorea să își apere frățiorul mai mic de periculoasa lui seducătoare, iar ea ar fi dorit să se afle oriunde, numai aici, nu.

- Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Noah fu cel care spuse aceste cuvinte și păru sincer.

- Mulțumesc.

Învățase că acesta era cel mai ușor lucru pe care îl putea spune. Pentru că, serios, ce altceva ar mai fi fost? „Keith a fost un tip bun, l-am iubit pentru bunătatea lui și, în durerea și neliniștea care au urmat, l-am uitat cu prea multă ușurință.”

Lucrul acesta fusese cel mai rău: să privească șocată în urmă și să își dea seama că moartea lui abia dacă făcuse o undă în cursul emoțional al vieții ei.

Când se gândea totuși la el, se întreba: „oare acea dragoste luminoasă și inflăcărată pentru Noah era cea care îl aruncase pe Keith în umbră? Sau tragedia care

urmăsc era cea care îl făcuse în mintea ei o amintire slabă, transparentă?

Să dea vina pe Noah era prea ușor, prea convenabil. Sa stărnească asupra celor petrecute după aceea. La ce ar fi fost de folos?

Nu dorea să discute despre căsătoria sau soțul ei cu Noah. Nu era deloc treaba lui. Lăsând subiectul deoparte, Penelope spuse:

- Iam zis că Brooke că această casă pare a fi o achiziție bună, solidă.

Noah aruncă nerăbdător o privire împrejur.

- Da.

- Că o planificare bună și legăturile familiei Di Luca, renovarea nu ar trebui să ia mult timp. Nu ești de acord? insistă ea.

El privi din nou împrejur, văzând ceea ce se afla în jurul său pentru întâia oară, cercetând fiecare intrare, scările, camerele care puteau fi văzute. Întorcându-se către Brooke, spuse:

- Cât de curând ai de gând să te muți aici?

- În șase luni, bănuiesc, zise aceasta.

El zăcni într-un hoțot de râs.

- Șase luni pentru o renovare de amploare asta? Ai fost administrator al complexului. Știi cum sunt contractorii. Planificare este doar un cuvânt pe care acestora le place să îl folosească.

Îl privi gânditoare, apoi anunță.

- Trebuie să ne mutăm peste șase luni. Voi avea un copil peste șapte.

capitolul 10

Ca și cum ar fi fost trosnit cu un par între ochi, Noah se clătina pe călcâie.

- Un copil? întrebă răgușit.

Penelope clătina mirată din cap. Cum putea Noah să fie atât de orb? Ei, nu fusese nevoie să i se spună. După

doar cinci minate în prezența lui Brooke, Penelope pe adevăratele hânașelile ei. După o oră fusese sigură.

Chiar sub ochii ei, Noah se transformă într-un bănuș de familie italiană. Se grăbi către Brooke și o trase în brațele lui. Strivind-o într-o îmbrățișare uriasă, o sărută în creștetul capului.

- Trebuie să merg să cumpăr o mânășă de baseball.

- Pentru ce?

Acum cel picat din cer era Rafe.

- Pentru nepotul meu! zâmbi larg Noah.

- Sau nepoata ta, zise Brooke.

- Sau nepoata mea, conveni Noah.

- Este destul timp pentru asta, spuse Brooke.

Zâmbetul larg al lui Noah se stinse.

- Mda. Destul timp.

Sarprinsă, Penelope îl cercetă din priviri. Pentru un moment extrem de scurt, acesta arătă ca o car catură mai în vârstă a lui însuși, bântuit de faptele trecute. Așa sau. Apoi expresia lui deveni din nou zâmbitoare și arogantă.

- Cine mai știe?

- Nonna a ghicit. I-am spus mamei chiar înainte să zăbovească spre New York ca să o viziteze pe mama lui Rafe. Cât repetă pentru debutul ei pe Broadway și i-am spus Francescă în timp ce mama se afla în aer. Aveam de gând să așteptăm până duminică pentru a spune tuturor celorlalți. Dar acum, că voi știți. Brooke se întorse către Rafe. Va trebui să trecem să îi vedem pe Eli și pe Caloë în seara aceasta.

- Ha. Mi-ai spus mie înaintea lui Eli, zise Noah.

- Ești atât de matur?

Sarcasmul lui Brooke fu zdrobitor. Noah doar zâmbi larg în timp ce o dădu pe Brooke deoparte, ca și cum ar fi fost foarte fragilă.

- Așadar, trebuie să începem reconstrucția. Bănuiesc că avem nevoie de planuri pentru clădire?

- Cu siguranță că da, fu de acord Penelope.

- Voi aduce imediat băieții aici ca să facă măsurători.

Îi intrase mama lui Rate. Acesta se strânse și ținu
 năni în cămăși vechi și apoi, ca frati crescuti, cu
 degetele se strânseră în brațe și răbucă în răs-
 felit în care se purtă și se pătu lui Penelope aproape
 ca o împăcare.

- Nu pierdut deloc timpul.

Noah se îndepărtă de Rate și îl lovi pe spate

- Na a fost plăcut

Brooke îi privi, zâmbind.

- Di pa necazurile din ultima lună, par și simplu nu
 am fost foarte atenți

- Stai să mă gândesc! Noah își tuguie buzele ca o bă-
 rină. Ce ne-a învățat în liceu doamna Burns? A, da. Nu
 este nevoe decât de o singură dată

- Taci din gură, Noah. Ai tăcut și tu greselile tale.

Au năd o privire furișă în direcția lui Penelope,
 Rate se opri brusc.

- Na greșeala asta, zise Noah calm

Nu. Era adevărat. În vara aceea Noah fusese foarte
 foarte atent cu măsurile de contracepție. La vremea res-
 pectivă, Penelope fusese foarte ușurată să aibă un iubit
 care își asuma cu minuțiozitate toată responsabilitatea.
 Când, mai târziu, el o alungase cu un dispreț nepăsă-
 tor, își dăduse seama că nu o făcuse pentru ea, ci pen-
 tru el - nu își dorise posibilă complicație de a avea un
 copil cu ea.

Acum știa un pic mai multe despre statistici legate
 de prezervative - erau eficiente 98 la suta în prevenirea
 unei sarcini. Aceasta însemna că, într-un an, două cu-
 pluri dintr-o sută care folosiseră prezervative urma să
 aibă o sarcină nedorită.

Când privea înapoi la vara aceea, la impetulozitatea
 pas unii lor și la plăcerea de a petrece fiecare moment
 posibil unul în brațele celuilalt. Ei bine, era un mare
 noroc că nu rămăsese însărcinată.

Iar propria mamă, care crescuse singură o fiică, fără
 nici un ajutor din partea tatălui lui Penelope sau al fa-
 milei sale... mama ei ar fi ucis-o.

Înainte ca tăcerea să devină stânjenitoare - Brooke spuse:

- Este adevărat, Rafe. Penelope este de cît rate, de cît rate și suntem foarte norocoși că am găsit-o. De când ce ne-am întâlnit, am știut că ne vom simpatiza.

- Unde v-ați întâlnit?

Rafe nu păru neliniștit, nici din cale-afară de vesel. De fapt, o scruta pe Penelope ca și cum ar fi știut că ea îi rase argințaria familiei.

- La cafeneaua Rhodes. Brooke își puse mîna pe umerul lui Rafe și strânse cu putere. Am știut că era exact persoana potrivită care să mă ajute să fac din această casă un cămin.

Rafe o privi pe soția sa ca și cum ar fi încercat să îi mai reducă din entuziasm.

- Mai întâi vom dori să îi verificăm recomandările, desigur.

- I-am trimis deja CV-ul meu și recomandările soției tale, răspunse Penelope.

- Și a naibi, să fie dacă nu sunt în stare să verific și să aprob acele recomandări eu însămi, având în vedere faptul că am fost administratorul unui mare complex și am angajat sute de oameni la vremea mea.

Brooke îl pocni cu putere pe soțul ei cu bățul sarcasmului. Noah izbucni în rîs. În mod limpede, Rafe nu fu mișcat.

Bineînțeles că ești în stare. Nu aș insinua niciodată că n-ai fi. Dar acum eu mă ocup de securitate și toți angajații sunt aprobați de mine.

Luată prin surprindere de tonul neînduplecat al lui Rafe, Penelope ridică din sprîncene la Brooke.

Este o poveste lungă, îi spuse Brooke ridicând și coborînd mîinile cu o vulnerabilitate care nu îi era caracteristică.

Noah interveni schimbînd cu abilitate subiectul.

- Rafe, ești norocos. Diploma lui Penelope este de la Universitatea din Cincinnati. Nu-i așa? îi zîmbi Noah.

„Dumnezeule! Ce e cu tine? Ochișorii tăi sunt roșii!”
 În Penelope să nu mai bată
 Nu-mi anunțese să n-ți fi trimis o invitație la absolvire.

„Ce?”
 Lucru care sună arțagos. Dar se simțea arțagoasă. El
 o spionase?

„Nonna mi-a spus
 că se învântească în trecut. Zămbetul acela îi făcea lumea
 să se învântească în trecut.”

„Știi cum este bunica: indiferent unde ai merge, va fi
 întotdeauna prietena ta.”

Ah, minunat! Acum Penelope se simțea arțagoasă
 și vinovată.

Nonna s-ar bucura grozav de mult să te revadă
 Când Penelope plecase din Bella Terra, avea 18 ani,
 iar doamna Di Luca era arhică, avea cel puțin 70 de

ani. Desigur, era plină de vitalitate și ocupată, amândoi
 cu tânăra care reușe să obțină o slujbă ca stagiară la o
 înflăcărată firmă de proiectare din Bella Terra.

„Cât timp te afli aici, sper că-ți vei face o vizită
 Noah pare cuceritor și atrăgător. Era un pic cam prea
 târziu să o ispitească.”

„Nu-mi pot imagina că își mai amintește de mine.”

„Nonna își amintește de toată lumea, dar de tine
 își amintește cu deosebită afecțiune. Te-a plăcut foarte
 mult și n-a înțeles niciodată motivul pentru care m-am
 despărțit de tine.”

„Asta înseamnă că suntem două nemernicule!”

„Planurile mele din momentul de față sunt cam
 necare, dar mi-ar plăcea foarte mult să o revăd pe doamna
 Di Luca.”

Ceea ce era adevărat - în vara aceea, Penelope și Sarah
 deveniseră bune prietene și, când Penelope și mama ei
 părăsiseră orașul, Sarah trimisese un biletel foarte
 trumos în care își exprima speranța că Penelope avea să
 păstreze legătura.

Penelope nu răspunsese. Avusese de gând să o facă,
 dar nu știa ce se să spună, cum să retrăiască acea durere

și suferință și, în cele din urmă, fusese mai ușor să plece și să nu se mai uite vreodată înapoi.

Acum Penelope se întreba.. oare doamna Di Luca bănuia motivul real pentru care Penelope și mama ei se aflaseră în oraș?

Nu, probabil că nu. Din câte știa Penelope, nimeni nu bănuise adevărul - nici măcar rânara Penelope.

Se privi în oglinda pătată de la intrare. Semăna cu mama ei.

În oglindă, în spatele ei, o siluetă ieși din colțurile întunecate ale coridorului de lângă bucătărie. Alarmată, se răsuci și se trezi față în față cu străinul care ieși din umbre.

În același timp, Rafe scoase un pistol de sub jachetă.

Calmă Brooke scoase un pistol de sub vestă.

Și, pe neașteptate, Noah avu în mâinile sale un capăt lung de 20 de centimetri.

capitolul 11

Penelope rămase cu gura căscată la arme - și la oamenii cu chipuri sumbre care le fluturau cu atâta îndemănare. Inima îi sări și începu să bubue. Se dădu înapoi, cât putu de iute, își lovî spinarea de perete și... ei bine... se lăsă în jos.

Siluetă întunecată flutură din brațe în aer și spuse:

- Sunt eu, Bryan DuPey. Lăsați deoparte armele!

Se mișcă alene în lumină, dovedindu-se a fi un bărbat slab și musculos, de înălțime medie, cu păr castaniu rar și ochi injectați de sânge ce purta o uniformă de poliție.

- La naiba, DuPey, ce dracu' te streconi în halul ăsta?

Cu o privire rapidă către Penelope, Noah își strecură capitul sub jachetă. Pistolul lui Brooke dispăru în tocul ascuns sub vesta ei. Rafe continuă să își țină arma în mână, dar o îndreptă către podea. Aparent, îl cunoștea pe acest polițist.

... și colțuri mâinile

A... și am venit prin curtea din spate
... pe...
... centimetri

Rate...
Rate...

- Ero deschisă câțiva centimetri? Întorcându-se către
Arake, întrebă pe un ton exagerat de amabil: Iubito, ai
fost deschisă ușa din spate?

- Nu

Nu putea să pară mai sigură sau mai rece
Am rămas acolo, eu și Penelope. Ne-am plimbat pe ver-
anda acoperită și am discutat despre planurile noastre
pentru curtea din spate și, când am intrat înapoi, îmi
amintesc în mod clar că am închis ușa și am pus alarma.
Nu-i așa, Penelope?

Penelope dădu din cap și șopti:

- Da, și am fost împreună în tot timpul ăsta.

Pe vremea rece a lui Rate o măsură pe Penelope din cap
până în picioare, o cântări, apoi el dădu din cap.

- În regulă. Haideți să verificăm cum stau lucrurile
Noah, vino cu mine! DuPey, verifică în casă Brooke, tu
stai aici cu Penelope!

Se uită la soția lui ea și cum se aștepta să îl contrazică.
Aceasta dădu aprobator din cap și destăcu termoarul ves-
te pentru a scoate la iveală tocul prins pe trunchiul ei.
DuPey își scoase pistolul.

Cuțitul lui Noah apărui din nou

Bărbații se îndreptară către bucătărie

Penelope o fixă cu privirea pe Brooke, tremurând ca
varga în urma șocurilor la fel de puternice și neplacute
precum cele de după un cutremur

- De ce poartă toată lumea arme?

- Ți-am spus. Am avut probleme.

Răspunsul nu fu neapărat tăios, cât scurt; Brooke
păru să asculte. Așa că Penelope ascultă și ea. Asculta
sunetul încălțărilor bărbaților pe scânduri, ascultă cum
ușa din spate se deschise și se închise, ascultă cum casa
scârțâia și gemea.

- Penelope: 'Cum ar fi vandalismul?'

- Penelope Brooke aruncă o privire piezișă plină de
cântece către Penelope. Cum ar fi crima

Penelope i se tăie respirația.

- Oh!

Sau încălțat unele lucruri aici. Lucruri urâte. Nu
mai e acea ora mică și liniștit pe care l-ai lăsat acum nouă
ani. Dar ascultă! Brooke aruncă o privire către spatele
casei apoi, răsti ilte. Vreau să discut cu tine. Să-ți ex
plic... Împur că nu ți-am întins o cursă! Adică în ceea ce
privește pe Noah.

- Ah

Da. Mai întâi Noah, apoi armele, apoi căutarea celui
care trecuse de securitatea familiei Di Luca în vreme ce
ea și Brooke se aflau efectiv în casă — poate că nu era o
idee chiar atât de strălucită să accepte slujba asta

Brooke continuă:

- I-am tot cerut lui Noah să vină să arunce o privire
la casă de săptămâni întregi. Știe multe despre renovări
despre construcții. Este nevoit, din cauza complexului.
Dar a fost ocupat, iar eu am renunțat la speranța că va
veni. Faptul că a apărut când tu te afli ai aici a fost pur și
simplu ghinion.

- Nu m-am gândit niciodată că tu. Nu mi-a dat prin
cap că mi-ai întins o capcană.

Și, amicum, nu mai conta acum. Ceea ce conta
era această aproape banală acceptare din partea unei
femei în aparență normală a celei mai odioase fărăde-
legi: crima.

Casa veche, mai înainte atât de prim toare, se simțea
acum rece și hantuită. Penelope își plecă umărul și se
apropia ușor de Brooke. Pe același ton imperios și
liniștit, Brooke spuse:

- Nu ți-am spus numele soțului meu pentru că am
crezut că vei ezita să accepți slujba și am intervievat atât
de multe decoratori de interioare. Nu ți-ar veni să crezi
cât de refractari sunt să asculte. Îmi doresc casa să fie
făcută așa cum îmi vreau eu, nu ei, iar tu... tu ai exact

aceleasi instincte ca mine si chiar imi doresc sa lucrezi alături de mine. Ar fi trebuit să-ți fi spus de Rafe. Aveam de gând să o fac, dar nu încă.

- Va face investigații în ceea ce mă privește, nu așa?

Penelope avea secrete. Probabil nimic care să îl intereseze pe Rafe, dar ei îi displacea profund sentimentul acela de expunere.

- Stă ca pe ghimpi, îi găsi scuză Brooke. Tată lumea e belinștită zilele astea, dar cu vreo două luni în urmă aproape am fost ucisă...

- Tu... tu...

Brooke era cea care fusese aproape ucisă?

- Când ai spus crima, m-am gândit

- Da, am avut și cadavre adevărate. Brooke își coborî privirea către mâini cu o grimasă. Dacă nu te superi, nu vreau să vorbesc despre asta. Vomit cu ușurătate zilele astea.

- Desigur. Nici o problemă. Deși probabil că Penelope avea nevoie să cunoască unele detalii înainte de a semna un contract. Dar acum ești bine?

- Sunt bine. Mă lupt.

Brooke zâmbi încordată.

- Ai crede că eu ar trebui să fiu cea care are coșmaruri, dar nu. Rafe este acela. Se teme atât de mult să nu mă piardă.

Totul la această conversație era adevărat.

- Credeam. Nu Rafe a fost cel care ți-a trântit inima cu atâția ani în urmă?

- Suntem proverbialele iubiți nefericiți. Dar de data asta, am nimerit-o. Brooke își trecu din nou mâna peste pântec. Ar fi trebuit să ne mutăm în Suedia. Apoi am aflat că avem copilul acesta.

Penelope șovâi între bucuria dată de noua sosire și invidie, și un val de tristețe. Concentrându-se asupra bucuriei, spuse:

- Felicitări!

- N-a fost intenția noastră, nu încă, dar știi ce? Dacă o dai în bară o dată... Starea de spirit a lui Brooke

se schimbă într-o clipă, rasul îi fu un tru-velos de amuzant. Nu mi vine să cred! E un asemenea miracol! Mima e atât de încântată, iar Nonna așa că rămânem în Bella Terra și am cumpărat casa asta și avem numai șase luni poate un pic mai mult, ca să o putem înlocui. Vreau să transform dormitorul meu în cameră pentru copii...

- Iar podul într-o cameră de joacă.

- Da! Brooke luă mâinile lui Penelope. Vei? Ti-am spus. Ai pentru casă aceeași viziune pe care o am și eu. Te rog să rămâi și să lucrezi cu mine! Știu care sunt prețurile pentru decoratorii de interioare - spuse un preț care îi tăie respirația lui Penelope - și te-ai putea afla să capeți mai mult de muncă. Aici există cerere. Te-ai putea muta în Bella Terra.

Penelope clătină din cap.

- Nu, n-aș putea.

Pentru că, indiferent de ce își spunea în sine ea, nu putea să trăiască în fiecare zi știind că ar putea să se întâlnească întâmplător cu Noah.

Brooke începu să vorbească, apoi întoarse capul către partea din spate a casei.

DuPey apăru, cu pistolul în mână. Umbla fără zgomot pentru un bărbat încălțat cu ghete. Își concentrează privirea greu de citit asupra lui Penelope, observând-o pentru întâia oară cu adevărat.

- Tu cine ești? întrebă fără menajamente.

Brooke le făcu cunoștință.

- Penelope Alonso Caldwell, șeful poliției, Bryan DuPey.

- Bine a venit în Bella Terra! Dădu din cap cu ceva mai multă amabilitate. Sper să ne revedem curând, în circumstanțe mai plăcute.

Dar Penelope observă că pistolul lui nu ezită deloc și putea să jure că o a doua investigație asupra trecutului ei avea să aibă loc înainte ca ziua să ia sfârșit. Nu îi plăcea să fie tratată ca o infractoare când cea mai mare

interacțiune a ei era o acuzație de furt dintr-un magazin de
cărți. Într-o zi, în timp ce se afla în magazin, ea
trebuia să renunțe să ia o carte pentru că era prea scumpă.

DuPey intră în fiecare încăpere sfărșită la parte și
pistolul pregătit în mod linșpede amănunțit nu a mai
răsunat în spatele fiecărei uși.

Oare putea Penelope să locuiască aici când oamnei
care, după părerea ei, arătau absolut normal, scoteau
arme și cuțite și le mânuiau cu competență ca și cum ar
fi avut mult prea multă experiență în folosirea lor?

- Brooke.

Brooke se întoarse din nou către Penelope. Probabil
că cîștigase neîncrederea lui Penelope, pentru că apăsase
cu așteptare.

- Ai te gând să renunți înainte chiar de a începe,
nu așa?

Penelope avea de gând să dea înapoi. Chiar avea de
gând. Dar ochii rugători ai lui Brooke îi amintiră cât de
plăcut fusese timpul pe care îl petrecuseră împreună.

Brooke flutură o mână primprejar.

- Uită-te la locul acesta! Are nevoie de noi. Are ne-
voie de tine. Doar după cele câteva ore în care am fost
împreună, știu cât de mult ți-ar plăcea să vezi casa reve-
nind la viață. Lucrurile nu srau chiar atât de rău cum
pare. Ezită, apoi se corectă. Adică, sunt, dar tu nu ești
împlicată. Necazurile nu vor ajunge la tine. Te vom ține
în siguranță.

- Mi-ar plăcea să lucrez cu tine la casă, recunosc Pen-
elope. Dar...

Încă în stare de maximă alertă, DuPey trecu din nou
pe ușă și porni pe scară în sus. Privirea lui Penelope îl
urmări în timp ce acesta dispăru în lumina slabă de dea-
sus. Trebuia să își amintească în sinea ei că nu avea nici
un interes în familia Di Luca și nici în viețile acestora.
Trebuia să își amintească ce se întâmplase ultima oară
când se aflase în Bella Terra și să acționeze cu precauție.

Pe de altă parte, trebuia să rămână aici până când vedea pe Joseph Bianchin și numai Dumnezeu știa când acesta avea să revină în oraș.

Oare întâlnea cu el, în cele din urmă, avea să merite să lucreze cu o familie care îi provocase deja atât de multe suferințe? Oare ca să îl întâlnească pe Joseph Bianchin merita să îl vadă din nou pe Noah?

Își îndreptă umeri.

Se hotărâse deja. Da, putea să facă față familiei Di Luca și lui Noah. Elementul neașteptat era...

- Lasă-mă să mă gândesc înainte să accept.

capitolul 12

Ușa din spate se deschise și se închise din nou. Brooke dăse mâna la pistol.

- Noi suntem! strigă Rafe.

Penelope își dădu seama că își ținea respirația și îi dădu drumul cu un oftat.

Bărbații tropăiră înapoi din bucătărie, cu armele ascunse dar, până la Penelope, încă ușor accesibile. Brooke se uită la Rafe cu o privire sumbră.

- Ei bine?

- Nu e o urmă de pași în praful din spate, dar veranda a fost măturată, zise Noah.

- Nu eu am făcut-o, spuse Brooke.

- Eu am zis, răspunse Noah. Am spus Brooke nu face treburi casnice. De îndată ce a venit că lucreze pentru mine la hotel a stabilit lucrul acesta foarte limpede și în gura mare. Dar Rafe se află încă sub iluzia că soția lui poate fi antrenată cu fermitate și afecțiune să dea laba, să se ridice pe picioarele dinapoi și să cerșească... și să facă curat în casă.

Rafe îl pocni în piept.

- Taci din gură, idiotule!

- Încercam să fiu de ajutor! protestă Noah.

- Să mă ferească Dumnezeu de genul tău de ajutor.

Dar în primul semn de umor pe care Penelope îl văzu se lăsa Rate unul dintre colțurile gurii acestuia se răsucea într-un zâmbet strâmb.

Brooke chicoti și își dădu la o parte părul de pe tată, iar când Rate o trase în brațele sale, merse de bunăvoie.

Privirea lui Noah căzu asupra lui Penelope, dar față de ea nu păru să fie la fel de bine spus ca tată de frate și de soră a fratelui său. Privirea lui fu gravă și gânditoare, iar ea îl privi la rândul ei cu term tate. Dorea să vorbească, să îi spună că, dacă pleca din Bella Terra, nu era din cauza lui. Acum el nu mai însemna nimic pentru ea, tot ceea ce conta era să își găsească locul într-o lume care devenise rece și singuratică. A - și să rămână în viață.

Dar nu rosti nici o vorbă. Bineînțeles că nu. Începerea unei discuții ar fi fost extrem de periculoasă.

- Atunci cine a măturat veranda și de ce' îl întreabă Brooke pe Rafe. Ești sigur că nu au fost vecinii care încercau să fie prietenoși?

- Sunt sigur.

Penelope observă că, deși Rafe o ținea pe Brooke aproape de el, acesta își păstra liberă mâna cu care trăgea.

- Încuietoarea conține un cip electronic care înregistrează toată activitatea de la ușa aceea și ar trebui să trimită înregistrarea echipei mele de securitate. Nu numai că ușa a fost deschisă de afară, dar părțile electronice din încuietoare au fost prăjite în așa hal, încât alarma nu a pornit, iar raportul nu a fost trimis.

- Dacă încuietoarea a fost prăjită, cum de ai primit informația aceea? întreabă Penelope.

Toți ochii se întoarseră către ea cu diverse grade de suspiciune. DuPey răspunse din capatul scărilor.

Rafe are întotdeauna un sistem de rezervă. Cobori încet și o pînă, și el cu privirea pe Penelope. Totul e în regulă sus. Totuși poate ar trebui să verifici echipamentul de monitorizare, Rafe.

- O, crede-mă, asta intenționez.

Penelope nu se simțise niciodată atât de stânjenită și atât de născută, ca și cum ar fi fost vinovată de o crimă îngrozitoare, de a-i distra atenția lui. Brook se căută timp oamenei acestia, acești criminali, se strecuraseră printre ei și nu facuseră nimic.

- Dar înregistrarea video? Cu siguranță că poți vedea cine a intrat prin efracție, zise Brooke.

- A fost ștursa, spuse Rate. Acesta este cel mai bun sistem al meu. Sau a fost. Este pe cale de a fi îmbunătățit. Penelope încă se străduia să înțeleagă.

- De ce ar face cineva asta? Să pătrundă prin efracție și să nu facă nici o pagubă?

- Este o avertizare.

Rate se uită cu subînțeles la Noah.

Noah stătea nemișcat și era tăcut, iar lucrul acesta păru ciudat. Dar acum se întoarse către DuPey și, cu o voce stinsă, întrebă:

- Ce cauți tu aici? Este o vizită de curtoazie?

- Da, da. Cu tot rahatul care se tot întâmplă în Bella Terra, n-am timp de vizite de curtoazie.

Într-o clipă, DuPey adoptă o atitudine diferită, cea a unui șerif care interoga suspecti.

- Aveam de gând să vizitez familia Di Luca ca să avem o mică discuție despre individul care se află în momentul de față în spital cu zece degete rupte.

Zece degete rupte. Vocea lui Noah fu foarte stinsă. Se pare că avem o bandă în oraș.

Da, cum a spus Noah. Așa că de ce dorești să vorbești cu noi? întrebă Rate cu precauție.

Cara lui Brooke se strănse într-o linie subțire și sinistă.

De ce ai presupune că suntem implicați?

Din punctul de vedere al lui Penelope, nimeni nu adresa întrebările corecte. Nu ar fi trebuit să întrebe cum de ajunsese un individ să aibă zece degete rupte? Sau de ce? De ce se purtau ca și cum zece degete rupte erau o întâmplare obișnuită în Bella Terra?

- Știu că tu nu ești implicată, Brooke. Nici Chloë sau doamna Di Luca. Nu a fost o bandă de tineri, dacă la asta te referi, Noah. Posibil doar trașu Di Luca. Spitalul a sunat când individul a apărut la camera de urgență cu mâinile arătând ca și cum cineva le-a lovit cu o rangă. Nu vedem lucruri de genul ăsta aici. DuPey își împinse pălăria către cealaltă și își scărpină fruntea. Sau ce, puțin nu obișnuiam să avem așa ceva. A durat o vreme să smulgem povestea de la el, mai ales că are cazier din urmă cu 12 ani intrare prin efracție, vandalism și suspiciune de crimă.

- Un cetățean integru, atunci, rosti sardonice Rafe.

- Acesta este un ticălos dat dracului, spuse DuPey.

Brooke se agită în bratele lui Rafe.

- Dă-mi voie să ghicesc. A dat peste un anunț postat pe internet despre cineva care este gata să plătească bani buni să găsească și să obțină o sticlă de vin.

Ochiu obosiți de copoi ai lui DuPey pareau că abia jacă erau deschise, dar privirea lui îi măsură pe fiecare în parte cu o agerime voalată.

Noah stătea deoparte, în umbrele de lângă scară, cu fața întoarsă, dar totmai această nemișcare a lui o făcu pe Penelope să creadă că el asculta cu atenție.

Nimeni nu întrebă de vin, așadar știau cu toții ceva ce Penelope nu știa, iar ea nu avea de gând să se amestece în conversație. De fiecare dată când o făcea, cineva o privea cu bănuială.

- Cam asta este, Brooke, zise DuPey. A spus că umbla vorba că se ocupă cineva de treaba asta și că nimeni nu trebuie să se amestece. Dar el este războinic și nu chiar atât de inteligent...

- Și lacom, adăugă Brooke.

DuPey dădu din cap.

- De îndată ce a auzit de bani, a pornit la drum. După spusele lui, a ajuns aici, a trecut pe la Beaver Inn, a băut câteva beri, a pus câteva întrebări, a dat din gură și a doua zi de dimineață a pornit să recupereze sticla de la doamna Di Luca.

Sarah? Pe urmele lui Sarah se aflau criminalii? Lui Penelope i se învârti capul.

DuPey continuă:

- Dar, înainte să ajungă foarte departe, trei bărbați mai în vârstă a spus el, l-au tras deoparte și i-au spus să o șteargă dracului din oraș. Aparent, nu are un instinct de apărare puternic, pentru că a amenințat că își aduce vernii în bătălia pentru teritoriu.

- Și?

Vocea lui Noah fu calmă și destul de ridicată cât să ajungă la urechile fiecărei persoane, dar nu mai departe.

- I-au scos levierul din portbagaj și i-au rupt toate degetele. I le-au rupt - gura lui DuPey se strâmba cu dezgust - la naiba, le-au pisat.

Penelope își închise mâinile protector și le făcu pumn.

- Va fi norocos dacă își va mai folosi vreodată mâinile.

DuPey își trase pălăria jos pe frunte. Nimeni altcineva nu păru la fel de afectat ca Penelope. Era aproape ca și cum văzuseră cu toții lucruri mai rele și erau căliți în fața grozăviilor.

Crimă. Brooke spusese că a existat crimă. Mai mult de una? Și violență de cel mai îngrozitor fel...

- Ce are asta de-a face cu noi? întrebă Rafe.

DuPey își ridică cureaua.

- De fapt, problema e că .. a spus că cei trei bărbați erau frați. Semănau între ei. Iar bărbații pe care i-a descris păreau a fi din familia Di Luca.

Rafe și Noah se uitară la DuPey fără să le vină să creadă.

- Chiar crezi că am face asta? întrebă Noah.

- Nu.. DuPey nu părea prea sigur. Pare cam exagerat. Cred însă că ați face orice ca să o apărați pe bunica voastră, iar dacă tipul ăsta are dreptate - și are o gură foarte mare -, cred că lucrurile ar putea să se încingă.

Rafe și Noah făcură schimb de priviri.

- Când s-a întâmplat asta? întrebă Rafe.

- Azi-dimineață, în jurul orei opt, răspunse DuPey.

Eram într-o conferință teletonică cu oamenii mei de pe Costa de Est. Rafe arăta și părea sigur pe sine. Am martori pentru asta.

- Ai ca angajat un hacker care chiar putea falsifica ora și prezența, replică DuPey.

- Darren este bun, recunoscui Rafe

DuPey încheie:

- Iar oamenii tăi ți sunt destul de loiali încât să mintă

Rafe nu se contrazise. În schimb, inclină din cap.

Penelope înghiți în sec. Oamenii aceștia erau înspăimântători.

DuPey îl privi pe Noah

- Eu mă aflu în duș. Singur. Nici un martor. Noah își puse mâinile în șolduri. Și nu, nu știu unde se afla Eli, dar bănuiesc că Chloë știe. Sunt împreună... toate des.

Bărbatul zămbiră cu subînțeles. Brooke își dădu ochii peste cap. Aparent, Eli și Chloë erau un cuplu.

- Voi discuta cu el. Chloë nu este un alibi mai bun decât oamenii lui. Rafe, dar poate că Eli lucra în podgorie sau printre butoate. Tot ceea ce ne trebuie este un singur alibi valabil și toți scăpați basma curată. DuPey își atinse pălăria. În regulă, trebuie să plec.

Noah zămbi larg.

- Tocmai ce au ieșit gogoșile din friteuza de la Binkley

- Mda, spuse târâgănat DuPey. Vrei să vii să-țiiei obișnuita duzină?

Penelope observă că DuPey și Noah se ciomdăneau ca vechi prieteni. Cât de interesant era faptul că nu sesiză același sentiment de camaraderie între Rafe și Noah!

După alte câteva înțepături, Noah îl însoți pe DuPey până la ușa din spate ca să se asigure că era bine închisă.

Cu mult mai multă intensitate și mult mai puțină cordialitate, Rafe se întoarse din nou către Penelope.

- Ce cauți în oraș?

Brooke Brooke îl trase de braț. Te pun eu la c...
 în vreme ce p...mă ce am decis eu și Penelope să facem
 la etaj.

Brooke, în mod limpede dorind să se contrazică cu
 soția sa... și manifestând să se contrazică cu soția sa Brooke
 îl bătu ușurel pe umăr și murmură moale și, cu o ultimă
 privire aspră aruncată lui Penelope, el o dădă pe Brooke
 să îl conducă pe scări - lăsând-o pe Penelope să îl înfrun-
 te singură pe Noah.

capitolul 13

Poate că să îl înfrunte pe Noah nu era mare lucru -
 nu fu sese mare lucru - dar, până când Penelope urma
 să ia decizia finală în legătură cu slujba asta, nu avea de
 ce să rămână aici. Putea să meargă înapoi la motel și să
 citească o carte sau ceva. Nu avea nici o responsabilitate.

Dar să plece părea ciudat și copilăresc, ca și cum ar fi
 fugit, și nu putea să suporte ca Noah să creadă că ea nu
 putea să dea ochii cu el. Așadar, rămase singură în holul
 înalt, ascultând ecoul pașilor de la etajul de deasupra
 și sperând ca Joseph Bianchin să dovedească faptul că
 merita toată această osteneală.

Când auzi ușa din spate deschizându-se și închizându-se,
 un fior neașteptat îi trecu pe șira spinării. Noah,
 Rafe și Brooke își păstrau armele pregătite. Brooke folo-
 sise cuvinte ca necazuri și crimă. Felul în care aceștia se
 purtaseră o făcuseră odată pe Penelope să se întrebe
 cine intrase.

Apoi Noah apărură de după colț și se apropie de ea
 prin lumina piezișă a după-amiezii, și un alt gen de fi-
 or îi trecură pe șira spinării. Pentru că o, Dumnezeule
 era chipeș.

Se asigură în sinea ei că nu exista nici o femeie pe
 pământ care să poată rămâne indiferentă la vederea lui.
 Avea genul acela de frumusețe care venea după seco-
 le în care familii bogate de italieni își împerecheaseră

nu și tacele pentru cele mai alese pământuri și sume de bani. Brațele lui erau prea lungi, mâinile, prea mari, umeraș impresionant de largi și soldurile per culos de înguste. Dar totul în care pășea făcea ca privirea ei să se agate de el; pașii îi erau lungi și uniformi, centrați pe tunca lui. Se mișca ca un rege pirat cu sprâncene negre aflat la comanda vasului și a echipajului său, chiar a naturii care se dezlănțuia în jurul lui.

- Rafe și Brooke au cumpărat locul ăsta, iar Rafe dorea ca eu să văd casa.

El era aproape. Ea se simțea neliniștită.

- Știu. Opinia ta înseamnă foarte mult pentru Brooke. Dă-seamne dacă acesta este un perete de rezistență. Penelope intră în salon și își lăsă mâna pe tencuiala scorojită.

- Este, spuse el cu încredere.

- Nici măcar nu te-ai uitat, sau n-ai ciocănit, sau... orice altceva de genul ăsta.

- În casele mai vechi, se presupune că fiecare perete este un perete de rezistență. Atunci când vei merge să ieși permisiu, va fi mai ușor.

Ochii lui verzi ieșeau din comun observau lumea cu un interes amuzant - iar Bella Terra era lumea lui din toate punctele de vedere.

Și totuși, ea își aminti felul în care ochii lui se schimbau în cenușial furios al mării furtunoase, sau în auriu intens al unei mari pasiuni.

- Am învățat destul de multe despre reconstrucții. Sunt managerul complexului Bella Terra, o slujbă pe care am obținut-o cu violențe, născându-mă în familia Di Luca.

Îi zâmbi, invitând-o să îi răspundă la zâmbet.

Ea nu o făcu. În schimb îl privi fix, ca un rozător fascinat de un șarpe.

El continuă.

- Complexul s-a extins de când a fost construit în anii '30 și a trebuit să fac față fiecărei modernizări electrice și fiecărui dezastru cu instalațiile sanitare.

În întîm' Dumnezeule, era la fel de

neîncredut

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

am cucerit vârful K2.

Am putut să mergă. O mîltire de oameni cîz scri

... ..

... ..

... ..

... ..

vireea asupra lor.

- Aș zice că este mai important să mergi în mîr-

... ..

opnia mea.

- Ce mai face mama ta' întrebă el. Este cu tine în

vizită în Bella Terra?

Trebuie să fi văzut ceva în felul în care ea stătea sau să

fi auzit ceva în glasul ei - sau poate pur și simplu trecuse

la un alt subiect de conversație.

- Nu. Penelope își recăștigă stăpînirea de sine și își

... ..

îl luase prin surprindere.

Pp erdut-o? A murit? Mama ta? Dar părea atît de

plină de viață!

- Da. Întotdeauna.

Chiar până în ultima clipă.

Ce sa întîmplat? întrebă și adăugă în grabă. Dacă

nu e prea dureros.

- Am venit în Bella Terra în vara de după primul an de facultate.

El încuvințează din cap.

- Ca să-ți faci stagiatura pentru decoratorul de interioare care moderniza complexul

- În vara de dinaintea primului meu an de facultate mama descoperise un nodul la sân. Dar aveam multe de făcut pentru a mă pregăti pentru plecarea la facultate. În plus, lucra pentru doamna Walters.

- Mama ta a fost... îngrijitoarea ei?

- Îngrijitoare-însoțitoare, bănuiesc. Am locuit cu ea, iar mama era la cheremul ei.

Penelope își coborî din nou privirea, amintindu-și cum furtul ei din magazinul din L.A. grăbise mutarea în Portland, cum fusese aruncată într-o școală catolică pentru fete fără alte șanse de a o da în bară și cum își dăduse seama că nu putea să mai îndure să o dezamăgească vreodată pe mama ei în halul acela.

Ele două erau singure-singurele

- Doamna Walters a făcut multe pentru noi - nu aș fi fost niciodată în stare să-mi permit Cincinnati dacă nu ar fi fost ea. Dar era întotdeauna exigentă. Cincinnati era departe așa că mama n-a spus nimic despre nodul nici mie, nici doamnei Walters. N-a făcut nimic în legătură cu nodulul.

Penelope se lipi cu spatele de perete, se lăsă să alunece în jos și se așeză pe podea, cu brațele pe genunchi și ochii privind fix drept înainte.

- După ce m-a instalat și s-a întors în Portland, a mers la control. I-au scos. Era malign. A făcut chimioterapie și, până când am mers acasă de Crăciun, era... Arăta slabă, dar părul îi creștea la loc și, când am întrebat-o, nu m-a spus că avea cancer la sân. A spus că era bine.

Dacă Penelope ar fi continuat cu întrebările! Dacă ar fi fost mai puțin egoistă și mai îngrijorată pentru mama ei! Dacă...

Dacă.

Noah s-a alăturat pe poalea, privind fix drept înainte fără să se uite la ea – dar ascultând-o. Poate că era născutul ei, dar o cunoștea pe ea și o cunoștea pe mama ei, iar el își amintea...

- Nu e vina ta, spuse el. Dacă mama ta mi-ar fi spus minciuna, mie, nu te-aș fi pus niciodată la îndemână. Era o forță a naturii.

- Iar eu eram egoistă, bucuroasă că mă aflam acasă, că mă vedeam prietenii. Poate că doamna Walters mi-ar fi spus dacă aș fi întrebat, dar n-am făcut-o. Nu eram gândit să întreb de ce sau cum a reușit mama să răgaștie să-mi obțină stagiatura aceea din Bella Terra în vara aceea sau care era motivul pentru care era gata să o părăsească pe doamna Walters și să vină aici ca să locuiască cu mine.

- Se temea că avea să moară și dorea să-ți ofere un început bun în viață și să petreacă cu tine cât mai mult timp posibil.

"Nu chiar. Dar destul de aproape."

- Așa e. La sfârșitul verii am plecat amândouă de aici. Am terminat facultatea. Am mers la muncă. M-am căsătorit. Mi-am pierdut soțul. Își coborî privirea. Spusese destule. Când mama a venit să mă ajute să depășesc moartea, de data aceea am știut că ceva nu era în regulă. I se spusese că boala dispăruse. De fapt, îi metastazase în plămâni. Mi-am dat demisia. Am vândut casa. Am mers în Portland ca să am grijă de ea.

Penelope recită povestea cu calm, dar un val neașteptat de emoție o sugrumă.

- Acum cât timp? întrebă Noah.

Murise mama, voia să zică el.

Cinci luni.

Dar familia ei din LA? I-ai văzut?

- I-am anunțat când a murit. Mama ei este moartă. Tatăl ei n-a iertat-o niciodată că a rămas gravidă. Apoi n-a iertat-o niciodată pentru că s-a mutat din LA.

- Dar ai spus că s-a spălat pe mâini în ceea ce te privește.

- După ce am fost arestată, el dorea ca mama să mă bage într-un centru de corecție. Zicea ca asta mă va învăța o lecție. Ea a spus nu, iar apoi ne-am mutat. El dă vina pe mine. Ceea ce e adevărat. Așa că mi-a spus că n-ar trebui să aștept nimic din partea lui. În ceea ce îl privea, nu eram nepoata lui.

Nu că Penelope s-ar fi așteptat la ceva diferit, dar ce conversație amară fusese! Acum Noah se întoarce către ea.

- Ești singură pe lume.

- Doamna Walters este încă în viață. Este foarte bătrână, are 97 de ani și e firavă. Când mama s-a îmbolnăvit foarte tare, doamna Walters a trebuit în cele din urmă să se recunoască învinsă și să meargă într-un azil de bătrani. Urăște locul acela, desigur, și începe să cedeze și mi-a spus... ei bine. Mi-a spus unele lucruri. Lucruri care ar putea să fie adevărate, dar muntea ei răătăcește.

Și, oricât nu o iubise Penelope pe bătrâna tirană, considera că și aceea era o altă pierdere aproape de neîndurat.

- Crede că sunt mama.

- Ah, Penelope! Ai suferit atât de mult.

Înainte să își dea seama ce avea de gând Noah și să apuce să facă vreo mișcare ca să ia măsuri preventive, el îi apucă din nou mâna, ținându-i-o în ambele mâini și încălzindu-i degetele reci între palmele lui.

Ea își dresă glasul.

- Ultimii doi ani au fost o provocare. Dar lucrurile încep să intre pe făgașul lor normal.

Se simțea atât de stânjenită. Nesigură și stânjenită și... De ce făcea el asta? De ce era amabil? Ultima oară când îl văzuse, cu siguranță nu fusese amabil. Îi luase inima tânără și fragilă și o strivise cu toată cruzimea concentrată a unui bărbat care avusese parte de plăcerea pe care o căuta și dorea să treacă mai departe.

Ea îl iubise.

El nu o iubise.

Ea crezuse că el dorea să se însoare cu ea.

El o părăsise în cel mai crud fel posibil.

Avusese nevoie de ani întregi pentru a-și recupera încrederea în propria judecată, ani întregi pentru a-și dezvolta un orgoliu destul de mare încât să creadă că un barbat putea să o iubească cu adevărat. Avusese nevoie de Keith, bun și blând, pentru a fi dornică să se băiețească în apele conjugale.

Așadar, ce punea Noah la cale? Credea că ea avea pur și simplu să uite ce ticălos fusese?

Dacă era matură, ar uita.

Nu avea să fie niciodată atât de matură.

Își trase mâna și se chină să se ridice în picioare.

- Nu, serios. Sunt bine. Duc o obișnuită viață plină de visitoare. Eu nu port un cuțit. Nici un pistol. Sau vreă armă de orice fel. Așa că spune-mi, Noah, ce se petrece aici, în Bella Terra?

capitolul 14

Noah ezită, aparent dorind să prelungească momentul de conexiune dintre ei. Dar Penelope îl respinsese în mod explicit, ridicându-se, întorcându-se și ieșind din umbrele salonului și intrând în foaier, unde soarele sud-vestic improșca lumină pe pereți.

Noah o urmă.

- E o poveste lungă.

Aruncă o privire către tavan ca și cum ar fi cântărit șansele ca Rafé și Brooke să se întoarcă, apoi îi făcu semn lui Penelope către hol și către scară.

- Ia loc! Voi încerca să fiu scurt. În urmă cu mai mult de 80 de ani...

Ea răsă și se așeză pe treapta tare.

Într-adevăr este o poveste lungă.

- Nu te-aș pacali. Dar nu era amuzat. O privi în cea-proapă în timp ce spuse: Cu mai puțin de trei luni în urmă, Nonna a fost arăcată în caminul ei.

Amuzamentul lui Penelope muri brusc.

- E bine?

A intrat peste un jaf în desfășurare. Individul a lovit-o cu un leget, i-a rupt bratul și a făcut-o să lezeze.

Noaptea începu să umble înainte și înapoi în fața ei amina distuză care venea de la ferestrele înalte de a intrare mângâindu-i cu o mână dragăstoasă părul negru și umerii lați.

- A avut o contuzie și a stat în spital mai mult de o săptămână. Am trimis-o acasă cu o gardă de corp și o infirmieră care să îi asigure siguranța și starea de sănătate. Spaima lui Penelope se potoli, în schimb îi crescui mâna.

- Lați prins pe tâlhar?

- L-am prins în cele din urmă, dar s-a dovedit a fi fost mesagerul unor lucruri mult mai ample. Merge în urmă, până la o veche dispută în familie. Cu mai mult de 80 de ani în urmă...

De data asta, ea nu mai răsese, ci se aplecă înainte, foarte atentă.

- ... s-a născut bunicul meu, Anthony Di Luca, și, în aceeași zi, de partea cealaltă a vântului, s-a născut și în familia Bianchin un fiu.

Ea știa cine.

- Joseph.

- Da, spuse el, părând surprins, și o privi îndelung, întrebător.

- Mă aflu în oraș pentru că am treabă cu el.

- Treburile legate de decorațiuni? îi aruncă întrebarea.

Dar nu-i aici.

- Știu asta.

- Se întoarce curând?

- Nu știu. Așa sper.

- Eu sper că nu. El este cel care a pus la cale atacul asupra Nonnei.

Tonal și vorbele aspre ale lui Noah o făcuseră să se îndrepte, îndepărtându-se de el.

- Poftim? De ce? De unde știu?

În urmă cu mai mult de 80 de ani, reîncepu el, trăia un bărbat necăsătorit și fără familie, pe nume Massimo

Bruno. Trăia în Bella Valley și producea vinuri minunate. Vinuri de clasă mondială.

- Ascult.

Deși dorea ca Noah să treacă la subiect.

- Cu ocazia nașterii unui fiu, dăruia o sticlă de vin familiei, pentru a fi deschisă atunci când acesta împlinise 21 de ani. Era o tradiție, dar asta se întâmpla pe vremea Prohibiției și, în anul acela, agenții fiscali au găsit pivnița de vinuri a lui Massimo. Au spart toate butoarele și au vărsat vinul în stradă. Șanșurile au devenit roșii, și Massimo a reușit să salveze destul vin pentru o singură sticlă. O sticlă. Doi fiu. Două familii rivale.

- Aha!

Începea să înțeleagă.

- Massimo a dăruit sticla de vin copilului care fusese născut cel dintâi, bunicului meu, Anthony Di Luca. Lui Joseph și familiei Bianchi le-a dăruit o jucărie pentru copii, antică, din argint. Noah privi în jos, cu pleoape grele de satisfacție. Așa cum se și cuvenea.

Ea nici nu visă să îl contrazică.

- Da, desigur.

- Familia Bianchi a jurat să se răzbune. Noah reuși să exprime cruzimea fluturând dintr-o mână. Timp de 21 de ani au cugetat la ceea ce considerau a fi fost o nedreptate - noi, italienii, știm să așteptăm, lăsând mânia să supureze an de an.

Inima lui Penelope se strânse de anticipare și neliniște.

Își imaginase cumva că îl cunoștea pe acest bărbat? Ei bine, nu. Originile ei erau mexicane, mayașe, spaniole și franceze și, în acele moșteniri americane și europene, împărtășea același sânge mediteraneeu încins ca familia Di Luca. Dar știa fără urmă de îndoială că ranchiunile meschine ale bunicului ei nu se comparau deloc cu asta.

- În ziua în care bunicul meu a împlinit 21 de ani, care era și ziua nunții lui, Joseph a condus familia Bianchi în atac. Au venit cu arme și cuțite. Au distrus

„dăruie. Aproape că a murit.

„Nu, Nonno! A rămas în viață. Dar rămasă rău. Nu a putut să se deosebească de mine însemnarea pentru ea sau de ce.

„Din păcate pentru ei, au atârnat prea devreme. Vinul lui Massimo nu fusese încă deschis. Sticla era încă ascunsă. Bunicul meu a supraviețuit, dar nu l-a iertat niciodată.”

„Te rog, spune-mi ca lucrul acesta nu este adevărat. Nu este adevărat. Pentru că, dacă este...”

„Cât timp a trăit Nonno? a scos sticla aceea de vin și ea mândrită cu ea în fata prietenilor și a familiei lui, apoi, a ascuns-o din nou. Pentru că și a că, în partea cealaltă a orașului Joseph Bianchin avea să audă despre asta. Știa că Joseph fiercea în propria țiere, invidios din cauza acelei sticle și râvnind la ea.

Când Penelope venise în Bella Terra ca să îl întâlnească pe Joseph Bianchin, nu anticipase nicicând ceva de genul acesta. Cum ar fi putut? Să stea aici și să îl vadă pe Noah gesticulând plin de viață să vadă cum chipul lui se transforma din acela al unui bărbat prietenos și civilizat în acela al unui barbar brutal adus până la violență de vechi răzbunări... era o descoperire care o înspăimânta și o fascina în același timp.

„Apoi ce s-a întâmplat?”

„Cu vreo 12 ani în urmă, bunicul meu a fost diagnosticat cu Alzheimer. A alunecat ușor în demență și a murit. Noah se opri pentru o clipă, cu capul plecat. Inspirând, continua în cele din urmă. Când Nonna a mers să caute sticla de vin... aceasta dispăruse.

„Dispăruse? întrebă ea, îndreptându-și spinarea. Unde?”

„Ce ne-ar mai plăcea să știm! Noah flutură un zâmbet. Nonno a ascuns-o și încă bine. Am căutat și am tot

căutat, dar nici urmă de ea. Și, cu toate astea, necazurile n-au dispărut.

capitolul 15

- Bunicul tău ar fi putut pune sticla aceea de vin oriunde, șopti Penelope.

- Nu. Noah clătină din cap cu încredere în sine. Locurile în care ar fi putut să o ascundă sunt limtate. Este vin. Vinul trebuie îngrijit cum trebuie, altfel, se dezintegrează și o sticlă de vârsta aceea.. Ei bine, există o șansă - o șansă foarte mare - ca, indiferent de cât se bine a fost îngrijit, vinul să se fi acrit. Dar sticla era prețioasă pentru Nonna, moștenirea lui, motivul pentru care fusese rănit și aproape ucis. Ar fi pus-o undeva unde să fie bine păstrată. Ar fi pus-o într-un loc întunecat și rece.

Ea trebuia să obiecteze.

- Dar el avea Alzheimer. Poate că .

- Pentru Nonno, îngrijirea corectă a vinului nu era o funcție a minții sale. Era precum culoarea părului, sau, ca sunetul vocii sale. Îngrijirea corectă a vinului era cultivată în el de o mie de generații de Di Luca și nu ar fi tratat niciodată cum nu se cuvine sticla aceea.

Nu știa dacă îl credea sau nu pe Noah, dar nu conta. El credea. Familia lui credea. Însă ea vedea eroarea de logică.

- Așadar, persoana care a intrat prin efracție în casa bunicii tale era cineva angajat de Joseph Bianchi pentru a lua sticla de vin?

- Așa este.

- Știi sigur asta?

- Da.

Cum? Se aplecă înainte, subliniindu-și vorbeile. Pentru că, sincer, dacă Joseph Bianchi ar fi dorit sticla aceea de vin atât de tare încât ar fi fost dispus să recurgă la violență, ar fi căutat-o mai demult.

Noah dadu din cap aprobator

- Exact așa ne-am gândit și noi. Dar am aflat că Joseph era cel care a pornit trădarea, pentru că am găsit postat pe internet anunțul prin care căuta pe cineva care să facă treaba asta.

- A dat un anunț prin care căuta infractori care să bată o bătrână și și-a pus numele în el?

Neîncrederea era foarte evidentă în glasul ei.

- Nu, a postat pe internet un anunț prin care spunea că cineva era dispus să plătească recuperarea unui bun de preț, iar nememicul bătrân viclean și-a acoperit urmele foarte bine. Este destul de deștept încât să se asigure că nimic din ceea ce face nu poate fi acționat în instanță. Chipul lui Noah deveni din nou rece. Dar, în timp ce Nanna se afla în spital, a vizitat-o. A amenințat-o.

Penelope își coborî privirea, uitându-se cum încă țările sport ale lui Noah se miscau pe covorul decorat și ros. Nu dorea să audă asta. Nu putea să îndure impactul pe care lucrul acesta îl avea asupra șederii ei în Bella Terra. Făcea ca scopul șederii ei aici să fie imposibil. Îngrozitor.

Dar vocea neîndurătoare a lui Noah continuă.

- Ia spus bunicii mele că dorea sticla în chipa aceea.

Încet. Penelope își ridică din nou privirea către el și îl studie cu o pornire ostilă. Familia lui trăise în Statele Unite de peste un secol și cu toate astea era italian și în întărire, și în putare folosindu-și mainile pentru a-și submina propozițiile, pentru a-și exprima încântarea sau tristețea. Chipul lui era și el mobil, expresiile lui fiind atât de insuflete, încât ea aproape că putea să vadă generațiile de bărbați, ranchiuna și pericolul.

- Mai târziu, odată ce ne-am dat seama ce se petrecea, i-am spus lui Bianchin să plece naibii din oraș, așa că el a încercat să mă convingă pe mine să-l dau. De parcă ar face ceva pentru mârșavul acela de ticălos bătrân.

Noah nu știa - nu avea de unde să știe - că fiecare cuvânt îi transforma în inamic.

Așadar, Bianchin a părăsit orașul!

- Nonna este foarte plăcută aici. Noi, cei trei frați, o iubim foarte mult. Vocea lui Noah deveni moale ca mătasea și periculoasă. Dacă nu ar fi făcut-o, mi-aș fi făcut griji pentru sănătatea lui.

- N-ai tace rău unui bătrân!

„Așa-i?”

- A rănit-o pe bunica mea - ar fi putut să moară iar lui nu i-ar fi păsat - așa că, în realitate, aș fi făcut orice ar fi fost necesar pentru a-l trimite în exil.

Noah se maturizase și depășise ultima blândețe a tinereții. Acum era numai bărbăție și avea acel zâmbet amenințător, cu dinți, pe care ea nu și l-ar fi imaginat niciodată pe chipul lui.

Bănuia că ei avea tot dreptul să își apere bunica cu orice resurse îi stăteau la îndemână. Știa că Nonna îl crescuse. Dar...

- Nu are sens. De ce a hotărât Joseph Branchin să recurgă la violență în momentul acesta?

- Ne-am dat seama de asta aproape prea târziu - și prin noi, mă refer la Eli și la noua lui soție, Chloë. Este scrutoare, scrie romane de suspans. Eli a jucat și el rolul lui Noah clătină din cap cu mirare. Cine știa că era în stare să învingă un agent FBI corupt?

- Eli?

Penelope și-l amintea ca pe un bărbat masiv și tăcut, interesat de vinuri și care nu avea încredere în oameni în general.

- Fost agent FBI, dar a fost nevrotic atât de Eli, cât și de Chloë ca să îl învingă, și amândoi arată ca și cum au fost folosiți, pe post de berbeci. Noah se așeză pe vine în fața lui Penelope și o privi direct în ochi. Toată treaba are legătură cu niște diamante.

- Diamante?

- Massimo fura diamante și le ascundea în sticlele de vin pe care le dădea drept cadouri, apoi, când lucrurile se linișteau, fura sticla și o înlocuia cu una care arăta identic, dar care nu avea marfa de contrabandă.

Penelope își adău seama că stătea cu gura căscată. O închi se prusc și întrebă.

- Făcea asta în perioada Prohibiției?

- Se pare că mama Nonnei a spus întotdeauna că era un gangster. Se pare că mama Nonnei avea dreptate.

- Oh. Cum a aflat Joseph Bianchin?

- Mai ex stă încă sticle din vinul lui Massimo. Bianchin este colecționar de ani întregi, încercând în mod potetic să fie ca bunicul meu, bănuiesc. În ochii lui Noah tugeră iritarea. Credem că a deschis o sticlă, a vărsat și a găsit bijuteriile la fund.

- Bijuterii pe care Massimo nu le-a recuperat?

- Bijuterii pe care nu le-a recuperat pentru că a dispărut la scurt timp după ce a dăruit ultima lui sticlă bunicii mele.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Nimeni nu știe. Sau mai degrabă nimeni n-a știut până când Eli și Chloë l-au găsit trapul într-un turn de apă. A fost torturat. Acolo sus, lângă cadavru, Eli a găsit un mic diamant - și nu orice diamant. Era un diamant roz, așa că Chloë a căutat furtura de bijuterii din anul de dinaintea celui în care s-a născut bunicul meu. Gura lui Noah se strâmbă cu dezgust. În Amsterdam, a fost furat un set prețios de diamante roz și nu a fost recuperat niciodată.

Întreaga poveste era fascinantă, îngrozitoare, neverosimilă și în mod absolut limpede, toți cei din familia De Luca credeau că era adevărată. Penelope inspiră și expiră inspiră și expiră, încet și adânc, încercând să își țină în frâu durerea.

Joseph Bianchin știa dat și el seama de asta și dorește acele diamante.

- Cred că putem să presupunem asta.

Punând un genunchi lângă ea pe treaptă și pe celălalt pe podea, Noah îi luă din nou mâna. Lumina dansă pe fiecare suviță din părul lui negru scurt cu o grație febrilă.

Aici, în Bella Terra, în ultimele două luni și jumătate, am avut trei crime, o moarte conexă și alături de asta o certă maximă și presa începe să fie interesată. No, în momentul în care Luca, am încercat să le distragem atenția, dar reporterii se vor prinde în cele din urmă. Dacă se întâmplă asta, fiecare intrador și oportunist din lume va sosi în pragul nostru căutând sticla aceea de vin.

- Chiar nu știi unde se află?

Viata ei ar fi fost cu mult mai ușoară dacă el ar fi știut și dintr-un motiv intim ascundea adevărul. Dar el aproape păru că îi citise gândurile și i le repetă.

- Cat de ușor ar fi pentru noi toți dacă am ști și l-am vărsa și am afla dacă sticla conține diamante - sau doar sedimente.

- Da. Îmi dau seama.

Putea să își dea seama.

- De aceea Rafe s-a purtat ca un nemernic, interogându-te ca și cum ai fi fost o persoană suspectă. Și de aceea ar considera-o ca pe o favoare dacă ai veni să o vezi pe Nonna.

O făcu pe Penelope să se simtă ca și cum ar fi stat la marginea unei mlaștini pline cu afecțiuni vechi și iubiri pierdute și s-ar fi scufundat în nisipuri mișcătoare. Și, din experiența ei, dacă era prinsă de el, prinsă cu adevărat, avea să sufere.

O privi în ochi. Privi în sufletul ei. Făcu apel la natura ei sensibilă.

- Nonna a fost rănită grav; Rafe și Brooke au fost traumatizați, Eli și Chloe au fost loviți îngrozitor. Apoi, săptămâna asta, Nonna a aflat că o persoană pe care a iubit-o era cineva care mințise și o înșelase. Să te vadă iar mai lua gândul de la necazurile ei. Mergi să îi faci o vizită?

Când ea ezită, el spuse:

Promit. Promit că nu voi fi acolo!

Părea să creadă că asta avea importanță.

capitolul 16

Penelope puse mâna pe pieptul lui Noah și, cu o mișcare care îl luă prin surprindere - desi din ce motiv el nu știa - îl împinse atât de tare, încât el căzu lar pe spate pe podeaua tare de lemn.

Penelope se ridică și îi spuse:

- Oricât de atrăgător ar suna, Noah, este imposibil. Mi-am dat seama... nu pot rămâne în Bella Terra. Activitatea asta criminală e prea mult pentru mine! Sunt o lășă. Măne mă întorc în Portland.

Ei se ridică încet în picioare, frecându-și fundul dăre-ros. O lășă? După toate lucrurile prin care trecuse?

- Nu ești lășă.

- Nu-mi spune tu ce sunt sau ce nu sunt. În ultimul an, d n viață am văzut destulă moarte. Nu suport s-o mai văd.

Arăta aprigă și mândră, cerând ca el să respecte persoana care era ea și lucrurile pe care ea putea să le îndure.

- Bine... zise el încetisor, gândind iute și serios. Dar a, aici o sursă pe care o anticipai cu nerăbdare. Sau, cel puțin, așa părea. Ai putea să faci planurile și să lucrezi cu Brooke, fără să fii implicată în, ăăă...

- Crime? Ridică glasul. Trebuie să supraviețuiesc ca să pot munci, iar supraviețuirea pare să fie un pic cam îndoielnică aici, în Bella Terra.

Din capătul scării, Noah auzi un mic țipăt ascuțit. Se întoarse la timp să o vadă pe Brooke sărind pe trepte în jos.

Rafe alergă după ea, cu brațele întinse ca pentru a o prinde.

La naiba, Noah! zise ea. Mă bazam pe tine s-o convingi pe Penelope să rămână, nu s-o sperii și s-o faci să plece.

- Femeie, fii atentă, te rog! mugi Rafe.

Ea îl dădu la o parte și îl înfruntă pe Noah, cu pumnii în șolduri.

- Ch ar trebuia să-i spui toate detaliile macabre? Nu puteai să cosmetizezi unele lucruri?

De ce nu-mi arată mi-le facturi, replica Noah.
Brooke întinse spatele.

- Asta este de mare importanță, Noah.

Rafe își puse mâinile pe umerașii ei. Noah se întoarce
către Penelope.

- Nu am menționat faptul că rudele mele trag cu ure
chea fără scrupule sau rușine.

Penelope dădu din cap.

- Nu ai tăcut-o, dar văd că e adevărat.

Arăta atât de dăruț la față de cum era lumea oară
când o văzuse, era acum atât de plină de încredere de
sofisticată - și de distantă.

Ocni aceia câprui îl adoraseră cândva. Mănașele ei
îi mângâ așera cândva. Îi cunoștea mirosul, greutatea
sănuilor în palmele lui și, când ea vorbea, își amintea
de sunetul răgușit al vocii ei în urechea lui atunci când
striga de plăcere.

Era a lui. Indiferent de cât de mult timp trecuse. In
diferent de cât de mare era distanța care îi separase. Ea
era întotdeauna și pentru eternitate menită pentru el.

Iar el nu o putea avea.

Totuși nemernic egoist cum era, nu dorea ca ea să
pece. Pe măsura ce timpul lui pe pământ se scurgea,
o dorea aproape.

- Nu e nevoie să pleci. Am putea să ne evităm unul pe
celălalt de câte ori e posibil, zise Noah.

- Asta ar putea să funcționeze, spuse Rafe.

Noah ridică din sprâncene la fratele său. Când hotă
râse Rafe că era mai bine dacă Penelope rămânea?

Rafe dădu din cap către Brooke, o mișcare scurtă
concisă, care îi spuse în mod limpede lui Noah că acesta
era mult mai preocupat să își facă soția fericită decât să
își facă griji pentru siguranța lui Penelope.

- Nu. Pentru că pentru mine nu contează dacă îl
văd pe Noah. Fosta noastră relație nu are nici un fel de
importanță în toate astea. Ce-a fost a fost.

Rafe zâmbi strâmb către Noah.

- Te-a pus la punct.

Mergând la Brooke, Penelope spuse:

- Îmi pare foarte rău. Chiar mi-ar plăcea la nebunie să mă ocup de asta. Iubesc casa și mi-a făcut plăcere să discut cu tine, dar eu pur și simplu .. nu doresc să mor pentru asta.

Zâmbetul lui Brooke încercă să fie amabil și înțelegător

- Și mie îmi pare rău. Chiar am putea lucra bine împreună.

- Știu

Penelope păru melancolică. Chiar își dorea slujba aceasta. Noah putea să își dea seama.

- Lasă-mă se te conduc înapoi unde stai! Dă-mi o șansă să te conving să nu pleci!

Încercă un zâmbet fermecător

- Nu. Își luă geanta din colțul de la intrare. Am mașina mea

Cam asta reușise cu zâmbetul lui cucertor.

- Pecearea ta nu-i necesară. Nu vei fi niciodată atrasă în necazurile noastre. N-ai nimic de-a face cu noi.

Ea se răsti la el.

- Nu e nevoie să am de-a face cu voi. Dar am fost deja speriată de un polițist care a apărut din senin și care va acuzat că i-ați rupt degetele unui individ. Nimeni n-a părut să fie prea îngrijorat de violență. V-am văzut deja pe fiecare dintre voi scoțând câte o armă cu o asemenea agilitate, încât aș fi luat-o la fugă de aici - dar îmi era prea teamă pentru a putea să mă mișc.

El zâmbi larg.

- Nu-i amuzant! se răsti ea.

El se dezmetici.

- Nu, desigur că nu este.

- Sunt deja destul de implicată după ce mi-ai spus toată - își flutură brațele în jurul capului - povestea din spate.

Era supărată, iar el nu o învinovăța pentru asta.

- Cel puțin spune-mi unde stai.

- La motelul Sweet Dreams.

Fară sunet, el șopti cuvintele Motelul Sweet Dreams.
Ea îl înfruntă:

- Da? Ai ceva de spus?

Îl credea un snob. Credea că el arunca remarci cu privire la trecutul ei. La locul în care stătea

- Nimic, zise el încetișor.

- Bun

Dădu să se întoarcă. El nu putu să îndure

- Aș putea să-ți tac rost de o cameră în complexul Bella Terra

Se răsuci din nou către el.

- Nu-mi pot permite.

- Îl cunoște pe manager. Zâmbi cuceritor. Ți-aș putea obține un preț bun.

- Nu mi te pot permite, Noah, zise ea pe șleau.

La naiba! Zâmbetul lui cuceritor avea efect asupra oricărei femei din lume - cu excepția singurei femei care conta. Bănuia că era justiția divină. Dar asta nu însemna că trebuia să îi placă. După nouă ani, ea se afla din nou pe teritoriul lui, iar el nu o putea avea. Nu îndrăznea nici măcar să încerce.

- Dacă te-ai muta în hotel, aș sta departe, departe de tine.

- Îmi place unde stau.

Motelul Sweet Dreams.

- Desigur.

- Oricum, voi pleca mâine. Își duse pumnul la gură și își mușcă încheieturile degetelor tare, ca și cum s-ar fi gândit la ceva anume. Sau poate poimâine. Am treaba aceea cu...

- Joseph Bianchin. Mda. Îmi amintesc.

Noah chiar își amintea și se întreba ce treabă putea ea să aibă cu nemernicul acela bătrân și lipsit de inimă.

- Ascultă, trebuie să mă întorc, să vorbesc cu niște furnizori, să aflu cât de iute pot ajunge aici. Penelope, promite-mi un singur lucru!

Pa ridică privirea cu precauție

Promite-mi că o vei vizita pe Nonna! Dacă află că a fost aici și nu te-a văzut, îi va părea tare rău. Nu încerc să te trag pe sfoară. Un strop de vină folos tă cu măiestrie tăcea întotdeauna minime când era vorba de feme. Se va întreba cu adevărat ce-a făcut ca să n-o plac.

Penelope își dădu la o parte părul de pe frunte. El putu să vadă cum rușinea îi strângea inima până când nu mai avu decât un singur răspuns.

- În regulă. O voi vizita. Dar cum ai spus mai devreme. Trebuie să promiți. Nu vreau să fi acolo.

- Minunat!

El câștigase o bătălie. Poate că avea să o câștige și pe următoarea.

- Promit, dacă te văd venind, o voi lua la fugă.

Ea zâmbi ușor.

- Bun.

- Anunță-mă dacă ai nevoie să trimit o mașină ca să te ducă la Nonna.

Cunoscând firea ei extrem de independentă știa că avea să îl refuze, așa că nu așteptă să-i audă răspunsul, ci ieși pe ușă de îndată ce termină de vorbit.

Penelope se grăbi până la ușă și strigă după el:

- Pot să conduc singură, mulțumesc.

Și din interiorul casei, Rafe strigă:

- Hei Noah! Ai venit cu mine cu mașina, îți amintești?

capitolul 17

Rafe îl prinse din urmă pe Noah când acesta ajunse la trotuar.

- Te duc cu mașina înapoi la complex.

- Nu este departe. Trebuie să-mi iau o cafea. Pot merge pe jos.

Rafe îl apucă de braț și îl răsuci către mașină.

- Vreau să discut cu tine.

- Bineînțeles că vreau.

Fraierul pe care Noah îl plăcea pentru faptul că cel mai mare fruct al lui nu se putea împiedica să gândească la el ca la un copil prost. Așa că își zău-
era mai bine să termine odată cu asta.

Rafe începu să vorbească chiar înainte să ajungă în mașină.

Noah, ce faci? Ai vorbit cu femeia aceea a. Și tu - după ce a peccat din Bella Terra - ai făcut să împiedeci faptul că ai creat că abia ai scăpat de căsătorie și de legătura cu o arivistă.

- Frumoașă casă! Noah se uita în urmă să vadă dacă putea să o zărească din nou pe Penelope. Te așteaptă mult de lucru, dar infrastructura este bună și a. dat un preț bun. Tu și Brooke veți fi foarte fericiți acolo.

- Ești cea mai mare pacoste. În regulă, am înțeles. n-ai de gând să-mi spui ce ști despre sticla de vin și despre diamante.

- E cel mai bine așa.

Faptul că Rafe nu sari la gâtul lui Noah în legătură cu asta spunea multe despre puterea lui de stăpânire.

- Nu poți măcar să-mi dai un indiciu legat de fosta ta iubită?

Noah își alegea vorbele cu grijă.

- Acum mulți ani, când am spus că era o arivistă, se poate să fi exagerat.

Rafe descule mașina.

- Așadar acum susții că este o fată bună, iar tu ești un dobitoc fără scrupule care i-a dat papucii ca să poată să-și facă de cap cu restul lumii?

Noah se așeză pe locul pasagerului și, de îndată ce Rafe urcă în mașină, spuse:

- Dacă aș lua totul de la capăt, n-ar părăsi niciodată Bella Terra. Am fost un idiot.

Rafe nici măcar nu înțelegea cât de idiot fusese Noah. Și, dacă ar fi fost după Noah, nici nu ar fi aflat până când el nu și-ar fi spălat toate păcatele.

Cunosc sentimentul. Atâția ani pierduți când eu și Brooke puteam să fi fost împreună...

Rafe se amăsește din nou, în timp ce începe să vorbească despre Brooke. Era un moment potrivit pentru a schimba subiectul.

- Hei! spuse Noah. Totul s-a terminat cu bine și acum vei avea un copil.

Rafe aruncă lui Noah un zâmbet strâmb și pune mașina în mișcare.

- Nu asta e cea mai bună veste posibilă?

Noah râse în hohote.

- Știu că există un motiv pentru care tu și Brooke nu văți mutat în Suedia. Felicitări, tata bătrân ce ești.

- Mă ținesc. Rafe devine din nou serios. Dar ascultă de aceea am o problemă cu cine este cu adevărat Penelope. Alonso Caldwell și cu motivul pentru care se află aici.

Noah își frecă ceafa.

- Nu renunți niciodată?

- Nu. Nu, nu renunț. Avem oameni - străini, oameni ne cunosc - care vânează sticla de vin a lui Nonno, pentru că - adevărat sau nu - toată lumea crede că în sticlă sunt niște diamante roz neprețuite. Tu știi ceva despre cineva care umblă după diamante și nu ne spui.

- Nu ți face griji. Mă ocup de asta.

Rafe se întoarce o secundă și îl privi încruntat.

- Uită-te la drum, zise Noah.

- Și acum din senin, vechea ta iubită apare fără să aibă un motiv bun pe care să îl ofere. Brooke zice că sunt paranoic. Eu spun că sunt deștept.

- Penelope nu este o oportunistă.

Rafe plesni volanul cu podul palmei.

- De unde știi? Ai văzut-o în ultimii nouă ani?

- Nu. Dar o cunosc.

În adâncul sufletului tău, o cunoști?

- Cam așa ceva.

- Ți-ai spus motivul pentru care a venit în Bella Terra, mai întâi, de toate?

- Ceva legat de afaceri.

- Deci nu știi.

De fapt, Noah simțea că se afla aici pentru a-l
cunoaște pe Bianchin despre ceva. Dar chiar dacă nu
ne-a așteptat în Rate, nu-l ar fi așteptat să îndepărteze
ceva de la el.

- O vei întreba eu, spuse Rafe.

Măi naaa! Când te vei purta ca un ran idiot nu
va spune nimic.

Noah nu dorea ca Rafe să se lege de Penelope.

- Ce convenabil! - Aș putea să scriu în ez faptul că
atunci când te porți ca și cum ar fi dragostea ta pierdu-
tă, nu vei crede nici un afurisit de cuvânt pe care îl spui
despre ea?

- Mda. Mă rog.

Era dragostea lui pierdută. Răse când își aminti mo-
mentul de astăzi în care își dăduse seama că se vindea
la Penelope ca o vedetă rock în devenire.

Rafe eea pe dramul principal furios încă pe Pene-
lope și pe efectul ei asupra lui Noah.

- Îi voi verifica toate recomandările.

- De ce să te mai deranjezi? Va părăsi orașul!

Era mai bine așa. Faptul că o văzuse astăzi îi dăduse
lui Noah speranță acolo unde nu exista nici una, ar
speranța era un lucru pe care el nu îndrăznea să îl culti-
ve. Era periculos să creadă că putea să găsească genul de
dragoste de care se bucurau trații lui.

- Zice ea că pleacă din oraș. Dar uite ce s-a întâmplat
cu Olivia.

Amintirea Oliviei fu ca o găleată cu apă cu gheață
vărsată în capul lui Noah. Își dorea ca Penelope să ră-
mână, dar ea avea dreptate: moartea pândea acest oraș.
Moartea îi pândea pe el. Iar el se temea pentru oricine
fi stătea prea aproape.

Rafe oftă.

- Nu mai cred pe nimeni.

Noah pufnă.

Orcum nu știam că suferi de o abundență de
încredere.

- Am esuat în a o proteja pe Nonna. Am esuat în a o proteja pe Brooke. Nu voi lăsa o femeie oarecare din tre-

că să intre în oraș și să fie angajată de soția mea.

- Penelope nu va accepta proiectul, repetă Noah.

- ...tără să mă asigur al naibii de bine că e cine spune

că e. Mai așteaptă să o convins-o să o viziteze pe Nonna.

- Sunt de acord. Investigheaz-o pe Penelope! Are sens.

Să o investigheze, chiar dacă vederea ei îi calma min-

tea, în roșul ei îi stăruia în simțiri și dorința față de ea

ardea la fel de puternic ca întotdeauna. Nu că putea să

facă ceva cu dorința aceea. Ultima dată fusese prea slab

să întoarcă spatele sentimentelor față de ea. De data asta

era mai în vârstă și mai înțelept, nu mai era un băiat pe

jumătate înnebunit de furia hormonilor. De data asta,

cernea controlul.

Desti, atunci când era vorba despre Penelope, nu do-

rea să fie pus la încercare.

- Dacă mi-ai spune ce știi despre diamante și despre

jameni care le caută.

Rafe încetini la semător, aruncă o privire către Noah,

și rugămintea lui fu sinceră și caldă.

- Dacă îmi spui ce știi, aș putea să te ajut. Indife-

rent despre ce e vorba. am expertiza necesară fie prin

angajații mei, fie eu însumi.

- În mod destul de interesant, nu există nimeni care

să se poată ocupa de asta în afară de mine. Știu că este

impotriva firii tale, Rafe, dar de data asta va trebui să

ai încredere în trădătorul tău. Noah arată cu degetul că-

tre un spațiu gol de lângă trotuar. Lasă-mă acolo, lângă

Black Bean.

Rafe vârlă mașina într-un spațiu îngust cu o pricepere

care arăta în mod limpede că învățase la o școală de

șoferi riguroasă cu partea tehnică.

- Noah spuse ei cu asprime. Nu este vorba că nu

avem încredere în tine. Doar că treaba asta e prea mare

pentru oricare dintre noi.

Noah deschise portiera fără să mai rostească vreo vor-

bă. Rafe îl prinse de braț. Din nou.

- Noah, ascultă-mă!

Noah se întoarse cu exasperare către el.

- Dă-ți seama singur! Eu nu ți spun

Știu. Am înțeles asta. Dar asculta!

Rafe încercă să zâmbescă, încercă să pară nepăsător, dar ochii lui albaștri erau onesti, nelinștiți. P. n. de afecțiune.

- Indiferent despre ce este vorba. Nu contează cât de mare e necazul în care te afli. Ești fratele meu și te iubesc. Promite-mi doar... promite-mi că, dacă pot face ceva îți vei da un telefon! Sunt de partea ta omule, indiferent despre ce e vorba

Noah privi îndelung la fratele său mai mare autoritar enervant și încăpățânat și o căldură i se desfășură în trup.

- Știu. Și eu te iubesc.

- Promite-mi!

Rafe nu putea să suporte ca Noah să aibă secrete față de el. Dar acele secrete i-ar fi ucis pe toți... dacă Noah nu alegea calea corectă. Iar dacă alegea calea corectă... atunci numai el avea să moară.

Asta era vestea cea bună. Așa că Noah minți

- Desigur. Dacă voi crede că mă poți ajuta, îți voi da un telefon. Acum, Rafe, trebuie să-mi iau cafeaua și să mă întorc la muncă.

- Bine. Ne mai vedem

Rafe ridică mâna în semn de rămas-bun.

Noah trânti portiera, îi făcu cu mâna și, când fu sigur că Rafe era cu adevărat plecat, traversă alene curtea deschisă, trecu printre mesele de grădină din fier forjat pline de oameni care foloseau rețeaua Wi-Fi gratuită și sorbeau din pahare de carton uriașe, pe lângă o femeie mai în vârstă, blondă, care aștepta pe cineva, și intră pe ușa deschisă a cafenelei Black Bean. Merse la tezghea și îi zâmbi fermecător lui Mandy.

- Ca de obicei. Și... una în plus. La pachet.

Mandy răspunse zâmbetului său.

- Cum de zămbetul lui fermecător funcționa la ea și la Penelope, nu?

- Azi a venit târziu, zise ea în timp ce prepara două cafele cu lapte.

- Rafe și Brooke au dorit să arunc un ochi la casa lor. Se uita către usă, în timp ce două dintre mese se goiră. E aglomerat astăzi.

- Avem turiști care au venit la festivalul altoirii vitei-de-vie.

- Etila orașului ar trebui să fie mândri că au venit cu dea asta mormăi Noah.

- Mie-m' spui? Dar e benefic pentru afacere și nu e ca s' cum vreuna, dintre turiști chiar dorește să altoiască vite-de-vie.

Răseră amândoi încetisor. Mandy puse paharele pe teștea.

- Așadar, Rafe și Brooke au cumpărat casa bătrânului vânător de zestre?

- Așa e. Vor fi necesare câteva reparații pentru a o pregăti la timp.

- Adică înainte ca Brooke să nască? Ei, rămase nemișcat, cu mâna la jumătatea drumului către portofel.

- Poftim? Sunt singura persoană din oraș care nu a știut?

Mandy răsă.
- Nu, nu eram sigură până adineauri, dar cumnata mea Brittany este recepționera doctorului Jacob și, când Brooke a sunat pentru o consultație, și-a dat seama că se întâmplă ceva. Făceam speculații cu privire la care erau opțiuni, și, din moment ce tocmai s-a căsătorit.

Bărfa din orașul asta este legendară, zise sec Noah.
- Doar între noi, bătrânii. Nu pot să țin socoteala tuturor oamenilor noi care intră și ies din oraș.

- Nicu, eu Noah își luă paharele. Mulțumesc, Mandy. Ne vedem mâine.

- Poți fi sigur, Noah.

Întorcându-se cu spatele la teighea, ieși pe re, până la masa ocupată de femeia blondă înaltă și bine făcută, în vârstă de aproximativ 60 de ani. Trăgându-și scaunul, se așeza, puse un pahar în fața ei, scoase capacul de pe a lui și spuse:

- Mă întrebam când te voi vedea din nou - mamă.

capitolul 18

Întâia oară când își întâlnise mama, Noah avea 15 ani și intra în cafeneaua Black Bean să cumpere un cappuccino cu ciocolată, lapte și gheață.

Când trecu pe lângă femeia așezată la una dintre mesele de grădă, o observă. Cum ar fi putut altfel? Era genul de femeie pe care toată lumea o observa: înaltă, blondă, radianță de sănătate, fără să fie frumoasă, dar chipeșă ca o femeie în vârstă cu chipul puternic. Era genul de femeie pe care oamenii o șineau minte, așa că știu că nu o mai văzuse niciodată prin oraș. Dar asta nu însemna nimic. Pe măsură ce reputația vinurilor bune din Bella Valley creștea, creștea și industria turismului, precum și numărul vizitatorilor care veneau să guste vinurile și rămăneau să se bucure de căldura de toamnă, de podgorii și de anotimpurile care se schimbau cu blândete.

Ceea ce era diferit la aceasta femeie era faptul că îi privea străzând. Ca și cum l-ar fi cunoscut. Ca și cum era mândră de el, iar lucrul acesta era pur și simplu cunoscut.

Când intrase în cafenea, Jennifer Brisquet lucra în spatele teigheie, și, în timp ce flirta cu barmanul, Noah uitase de femeia cea înaltă. Pentru orice băiat de 15 ani, o femeie bătrână, de 50 de ani, pierdea întotdeauna în fața unei fete de 18 ani cu sâni obraznici.

Dar, când iesise din cafenea, mergând cu spatele și zămbindu-i lui Jennifer, femeia în vârstă vorbise:

Noah.

Asta fusese tot. Doar numele lui, dar, la sunetul voci ei, i se ridicase părul pe ceafă. Nu știa cum să descrie sentimentul

acela strănu, dar simtea că și cum nu trebuia să o oară să îi întoarcă spatele acelei femei. Se răsucise către ea.

- Vă cunosc?

- Nu, dar eu te cunosc pe tine. Te-am privit ani de-a rândul. Îl priveai ani de-a rândul? Ce era? O agresoare sexuală care sărea peste generații? O traficantă de carne?

Bănuitor privea împrejur.

Era ziua n-amiază mare. Cafeneaua Black Bean era situată pe strada principală din Bella Terra. Treceau pe lângă ei turiști și oameni pe care îi cunoștea de când era mic. Cățiva dintre ei, făceau cu mâna. Altcă o privire înapoi, către ușa cafenelei. Jennifer îi făcu semn cu degetele și zâmbi.

Așadar dacă femeia înaltă era o traficantă de carne vie, își alesese un moment foarte prost pentru a încerca să îl răpească. Și apoi... ce fel de persoană ciudată l-ar fi privit ani la rând?

Ar fi trebuit să se fi relaxat, dar acea senzație ciudată îi făcu să creadă că ceva îngrozitor avea să se petreacă.

- Nu l-am mai văzut până acum.

- Te-am urmărit de la distanță. Se aplecase în față, își pușese cotul pe masă. Își cuprinsese bărbia în mână și îl privea insistent în ochi. Nu știi cine sunt, Noah?

Vocea aceea... vocea ei îi păruse familiară deși nu știa de ce. Era ca și cum întreaga lui viață o auzise în capul lui. Iar ochii ei... o culoare atât de ciudată. Verzi cu pete.

Ah, Dumnezeule!

Vedea ochii acela în oglindă în fiecare dimineață.

Mama lui. Aceasta era mama lui.

Era mai în vârstă decât crezuse el că era. Nu la fel de frumoasă precum celelalte femei ale tatălui său. Dar avea putere și prezență și toată lumea știa - chiar toată lumea știa - cât de ușor era sedus tatăl lui...

Cine altcineva ar fi putut să fie, dacă nu mama lui?

Și, dacă ea era, el nu dorea să aibă nimic de-a face cu ea. Fără o vorbă, se întorsese și se îndepărtase.

Și la fiecare pas, simțise cum privirea din acei ochi verzi unici ardeau o gaură în spinarea lui.

Noah nu le spusese nimic lui Nonno și Nonnei despre întâlnirea aceea. Nonna era și așa destul de nelușurată; Nonno fusese diagnosticat cu Alzheimer și se ducea încet, dar sigur. Nu mai avea nevoie de nimic altceva pentru care să își facă griji.

Noah se gândi în trecut să le spună fratilor săi, dar... frații lui stăuseră întotdeauna cine erau mamele lor: două femei diferite, frumoase și exotice, care era părinte jafnic. Dar cel puțin mamele lor le pășase destul cât să mai stea în prea mulț mai mult de cinci minute după ce cordonul ombilical fusese tăiat. Mama lui Noah abia așteptase să fugă de lângă el. Era umilător.

Așa că nu spusese familiei sale. Nu dorise ca ei să știe.

Nici măcar nu își dorise să fie adevărat. În tot acest timp, mama lui îi ignorase existența, iar acum, când era adult sau al naibii de aproape, credea că putea să vină în pas de plimbare și să creeze o relație?

Nici măcar.

Probabil că nu era mama lui cu adevărat. Nu arăuna deloc ca el.

Bine, cu excepția ochilor.

Nimeni din familia lui Noah nu avusese vreodată ochi de culoarea celor ai lui Noah, un ciudat verde limpede cu pete galbene despre care frații săi spuneau că arătau ca pui de mazăre cu dovleac, iar Jennifer spunea că arătau ca un lac de munte liniștit, limpede și umbrit. Ochii aceia veneau de undeva și, din moment ce atunci când cunuse informația de la tatăl său, Gavino izbucnise ca un câine urbat, toată lumea căzuse de acord că probabil veneau de la mama lui, oricine ar fi fost ea.

Noah își scoase din minte incidentul de la cafeneaua Black Bean. La urma urmei, se făcuse clar mieles, nu?

Ar fi trebuit să știe că femeia nu avea să renunțe la urmărirea ei: avea înfățișarea aceea agresivă. Dar nu se gândise niciodată că avea să îi audă vocea patru zile mai târziu, când se afla acasă, întins pe spate sub Mustangul bunicii lui, aflat în parcare, pentru a-i schimba uleiul.

Nu auzise deloc sosirea acelei femei. Doar

— *Bumeli. fide.*

[illegible]

Eu stăteam de isăpă la război în timp ce se chinau să
să nu se înfruntare, făcându-le să mănânce în viața

o interesse da asfume

Era furios, dar isă păsăra tocă la joi și amândoi o purtau
câtă casă, într-o serie de renunțări disperate și amare.

Ea era caldă. Aerul sângeros. După jetul în care se purta.
ne a păsărilor dintr-o dată înțelegându-le.

- N-ai dorit să stai de vorbă în public cu mine, așa că am venit aici să te căut. Sau cine sunt noi așa?

- Din moment ce marea spus „tade”, harnicesc al du

Avea exact îndrămea lui, lucru care îi dădea o profunzime
Umerei ei erau late – nu la fel de late ca a lui slăbă Dom
nitul –, iar bratele aunge mâinile ei erau mari. Totuși avea și
ușura unei femei, lucru pe care îl etala în haine etazate scurte
o cămașă albă scrotată prinsă în talie cu o curea și o pereche
de mocăși italienești șmecheri

Nu ştia ce făcea ea pentru a-şi castiga existenţa, dar apăsător reuşise să strângă niste bani.

Da îi putea vedea pe tatăl său intrând în provocarea de a o face să se îndrăgostească de el. Ceea ce nu putea era să o va lă pe ea suportându-i pe Gavino fără un motiv naștit de tur-

- Ce dorești?

Smulse cărpa de la curea și își șterse mâinile umidoase

- Să te cunosc Te-am privit de la distanță timp în trecut
gat și..

- Mai privit de la distanță? Vai, iată un beneficiu nedorit
în faptul că te am pe tine ca mamă Am o urmăritoare

Cu o voce răbdătoare și îndurătoare, ea spuse:

-Nu e posibil ca noi să fim împreună. Cu meseria mea, nu puteam să am un copil alături. M-am fi făcut vulnerabilă la influențele din exterior și...

-Dă-mi voie să mă fac bine înțeles. Nu vreau să te cunosc. De ce ai face-o? M-ai abandonat. Și nu-mi pasă ce scuze

a pentru că mai abandonat. Nu ți-a păsat niciodată de mine. Ce fel de mama ți abandonează pruncul nou-născut?

Vorbele țesură rostogolindu-se ca și cum le repetase întreaga lui viață și totuși, dacă l-ar fi întrebat cineva vreodată, ar fi jurat că nu se gândise niciodată la mama lui și nu ți păzise în nici un fel dacă ea era în viață sau moartă. Aparent, nu era așa.

- Nici așa. Există forte mai mari decât noi, amândoi, și trebuia să faci atenție să nu las pe nimeni să afle că puteam să tin la cineva atât de mult cum tin la tine.

Își stranse pumnul la piept.

- Ce, ești un fel de spion?

- Cam așa ceva.

Probabil că îl considera cu adevărat idiot.

- Ah, ce dracu', mamă, scuteste-mă!

- Altfel de ce m-aș afla acum aici? Ești destul de în vârstă - aproape suficient de în vârstă - să ai grijă de tine însuși. Fă-le vino și vorbește cu mine. Ești cea mai apropiată rudă în viață pe care o am și eu. Dacă nu mă plăci în, poți spune să plec. Dar acordă mi o șansă să explic cine sunt și ce fac și ce. Porni către casă. Încercam să-i tin departe de treaba asta, dar aș putea să mă prezint bunicilor tăi, dacă lucrul acesta te face să te simți mai bine.

- Nu!

Sări către ea și o apucă de braț.

- Nu le voi face rău, zise ea și păru rănită, ca și cum el ar fi acuzat-o de crime îngrozitoare. Știu. Sunt necazuri în familie acum și nu vreau să adaug și altele.

El trase aer în piept. Apoi din nou. Gândind disperat, încercând să își dea seama de ce se afla ea acum aici. Cre erut lui adolescentin nu putea să găsească absolut nici un motiv pentru care ea ar sosit acum, așadar spuse fără tragere de inimă:

În regulă. Putem discuta. Mărne, la Black Bean. După școală. Mă gândesc pe la trei și jumătate. Dar să nu te aștepti la nimic. Nu sunt prost, să știi.

Lucrul trist era că... se dovedise că Noah era prost. Și inocent. Și credul.

Inocența nu era deloc o scuză.
Nu înțelegi, i nicideată să uite asta.
Așa că tot ce se întâmplase după aceea - stia că era
numai din vina lui

capitolul 19

Acum, la Black Bean, Liesbeth zâmbea ca și cum era cu
adevărat bucurioasă să îl vadă.

- Nu pot să te iau deloc prin surprindere, așa-i, fiule?

- De îndată ce poliștii mă acuză că am rupt degetele
cu oarecare tâlnar cu o rangă, știu că mama și familia
nu se află în oraș.

Luă o gură din cafeaua lui. Gustul familiar de boabe
negre prăjite îi alunecă pe gât, urmat de atingerea pa-
lucă și rece de frișcă.

- Ei, baide. Nu ești corect. Ai trăit toată viața în prea-
răzbita ta Bella Terra, fără urmă de necazuri. Ce-ai putea
să dorești mai mult?

- Ca tu să fi fost moartă?

Cafeaua i se infiltrează în sânge, ținându-i mintea alertă,
în timp ce trupul îi tremura la marginea acțiunii.

- Liniștește-te, dragule! Folosi tonul muștrător al unui
părinte în mod fals afectuos. La ce ar fi folosit asta? Veru
tă, sunt la fel de interesați ca și mine de recuperarea
legendarelor diamante roz.

Cu mare precizie, el spuse:

- Nu, mamă, ei nu sunt. Își răsuci paharul pe masă
Aceste diamante roz anume - cele pe care tu le iubești
atât de mult - n-au nici un loc deosebit în inimile lor,
decât ca pe un lucru pe care îl pot vinde pentru bani
gheață. Mulți bani.

Ea pără în mod sincer surprinsă și ofensată.

- Asta nu-i adevărat, dragule. Veru tăi sunt din fami-
lia Propov. Exact ca tine.

- Poate ca tine. Cu siguranță nu ca mine

- „Accepti sau nu, esti preaiubitul meu fiu. Carne din carnea mea, sange din sângele meu.

Luă paharul dintre degetele lui și sorbi o gură. Apoi împinse paharul ei către el.

Privirea lui trecu de la cateaua lui, coborâtă acum în mână e ei, la cateaua pe care inițial i-o dăduse ei și stătu moartă pentru care ea schimbase panarele.

- Dacă credea cu adevărat că sunt preaiubitul tău fiu, na mai ti bănești că ți-am otrăvit cateaua.

- Asta e pur și simplu precauție și înțelepciune.

Da, desigur.

- Familia ta e diferită de a mea. Noi nu ne otrăvim unul pe altul.

- Familia mea e familia ta. Eu te-am zămislit, eu te-am împins dintre coapsele mele și, când ai tras pentru întâia oară aer în plămâni, eu te-am ținut în brațe. Acea ași sânger aristocrat rus care curge în venele mele curge și prin ale tale.

Umerele copacilor aflați de-a lungul străzii acoperă sapratata de sticlă a mesei. Scaunul de metal era rece pe spina ei lui. Însă arșita mântei - față de ea - față de el însuși - îi aprinse manta.

- Același sânger aristocrat, de hoț.

- Noi, cei din familia Propov, n-am fost întotdeauna hoți. Am fost împinși la sărăcie și foame.

Din tonul serios al vocii ei și din privirea intensă a ochilor ei verzi mari, era evident că ea credea ce spunea.

Familia Propov ar fi putut oricând să încerce să își găsească ceva de lucru, zise el.

Ea îi aruncă din nou privirea aceea fixă, indescifrabilă. Ca să îi vină în ajutor, el explică.

- Un loc de muncă. Este locul în care mănecști pentru tine însuși sau chiar pentru alți oameni și ești plătit cu ora. Guvernul ia taxe, cu ceea ce rămâne, îți cumperi o casă și îți crești o familie.

Ea spintecă aerul cu mâna.

- O viață pentru sclavi!

in Italia, timp de generații

Da! Dar o viață de omare

[illegible]

(Faint, illegible text)

$\{ \sigma_1, \sigma_2, \dots, \sigma_n \}$

1710

הוא נשאל: "האם אתה יכול להבין את זה?"

Capitolo II. Spiega le differenze tra le due teorie.

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

1. $\hat{w}_i$ is the estimated weight for the i -th feature.

Rafe este luptându-se cu gândurile sale. Poate că s-a
întors la hotelul, a lăsat un aspru...

...yesterday repulsed a great many...

El primer a veredat repunt el 1971 i l'últim, el 1997, amb un creixement del 100%.

Dar ştia că în înţelesul ei dorise să se sprijine pe ea.

ce nu înțelegea ea era ideea de a deveni parte a unui

care ii primeste cu bratele deschise, tandă in afara timp mândra

... Nu înțelegem ce vrea să spună

de menținerea ei. Nu înțelegea că, pentru a săi menține

mai departe

Liesbeth se considera a fi în exil, departe de casa ei în

Rusia, o casă în care nu trăise niciodată, unde nu are

urmele familiei ei tusesera sterse si unde p...

regimul care îl detronase fusese la randul lui ris-t. m. t.

- Eu sunt american, zise el. Asta e tara mea. Nu e om.

nu strămos lor mei, ci țara în care trăiesc acum

- iar eu sunt olandeză și alte câteva națiuni, hră-

Nici una dintre cele alte nu contează. Răspuns: că

minul ei actual, locul în care se născuse, cu o expresie

minul ei actual, locuri în care se nascuse, cu o expresie discretă toare. Sunt rusească. Strămoșii mei sunt

descendenți direcți ai lui Ivan cel Groaznic. Pentru că ra-

descendenți direcți ai lui Ivan cel Groznic, pentru că a
dăruit un copil, tatăl i-a dăruit stră-stră-stră-străbunicu

darul un copil. țarul i-a datuit stra-stra-stra-străbunicii
mele. și tot nobil, o moșie și un titlu înalt - și col era

mele un soț nobil, o moșie și un titlu înalt - și cel era
cu diamante roz

- S. cu 81 de ani în urmă, când strămoșul său a în-

-Și, cu 81 de ani în urmă, când strămoșul tău a încercat să amănatare colierul Massimo a turat diaman-

cercat să amaneze colierul, Massimo a turat diaman-
tele, iar familia se lăsa tot mai mult de grup, încoace. Mda,

tele, iar familia ta le tot caută de atunci încoace Mda
Am înțeles

Am Inteles.

Ochiul strălucitor verzi, culoarea banilor

- Diamantele roz sunt moștenirea mea și a ta
Noah izbucni într-un râs care sună distorsionat
și amar.

- O moștenire din care nu voi primi nimic.

- Ai putea dacă ai veni cu noi. Dacă a rămâne
cu noi.

Fiecare vorbă era o ademenire.

- Ce-ai obține din asta? Ocazia de a purta colierul de
diamante roz la seara dansantă de duminică a familiei
Propov? Serios, mamă!

- Est fiul meu. Te-ai putea antrena să-mi iei locul.

Noah își lăsă capul pe spate și începu să râdă în
hohote.

- Pe câți dintre verii mei va trebui să-i ucid înainte să
mă accepte?

- O oarecare pierdere de viață este inevitabilă când are
loc o schimbare în conducere.

Vorbile ei fură rostite atât de simplă și fără emoție,
încât el știu că ea ucisese pentru a prelua conducere.
Ucisesse una dintre rudele pe care pretindea că le
susținea. Îi răspunse exact la fel de simplu:

- Nu. N-am nici cea mai mică dorință de a duce în
mod constant o viață pe marginea ascuțită a catastrofe.
Sunt mult mai fericit să dau cu aspiratorul.

Gura ei se strâmbă de dispreț. Ce dezamăgire incredibilă
trebuie să fi fost el pentru ea - fiul ei, pe care îl pă-
călese cu atât de multă ușurință să facă ceea ce dorea ea.

- Ce-ai de gând să faci cu diamantele odată ce le vei
recupera? o întrebă.

Chipul ei deveni încordat de poftă, iar ea privi peste
umăr, în aerul limpede.

- Voi pune să fie din nou montate în aur roz într-o
recreare a monturii inițiale. Le voi păstra în casa mea,
sub cea mai strictă pază. Acele diamante vor reprezenta
mândria recăpătată a familiei Propov.

Noah pufni.

- Te păcăleşti singură. Hendrik va vinde diamantele de îndată ce vei fi moartă. Și vei fi moartă de îndată ce vei recupera diamantele.

Ea se lăsă pe spate pe scaun și îl cercetă cu o privire letală.

- Nu înțelegi legăturile de sânge

El se gândi la Nonna, la frații lui, la chiar și la tatăl său. Își aminti de amenințările pe care ea le făcuse la adresa viitorilor acestora. Privind în ochii ei, spuse:

- Te folosești de familia Di Luca ca să mă șantajezi. Chiar poți să susții că nu înțeleg legăturile de sânge?

Ea își coborî privirea sub a lui, iar el luă asta ca pe o victorie. Apoi ea ridică din nou privirea, cu ochii verzi reci și evaluatori.

- Așadar, îți amintești ce ți-am spus. Că dacă vei spune vreodată familiei tale despre noi, despre cine suntem și cu ce ne ocupăm, va trebui să-ți ucidem pe toți.

Își păstră vocea joasă și letală

- Nu prea pot să uit.

Nici nu prea putea să îi nesocotească afirmația. O mai văzuse ucigând înainte.

- Bun, zise ea și se însenină. Am un cadou pentru tine.

- Chiar așa?

Un fior îi trecu pe șira spinării; avea experiență în privința cadourilor ei.

Aplecându-se, ea scotoci prin geanta ei încăpătoare din piele italienească și scoase la iveală ceea ce arăta ca o zgardă scumpă din piele. Două fâșii din piele neagră fuseseră cusute laolaltă. O clemă de argint închidea cele două capete. O țință de argint se reliefa la fiecare doi centimetri și în vârful fiecăreia strălucea câte un stras.

Noah fu înspăimântat.

- Chestia aceasta arată a fi ceva ce ar purta tineretul adept al stilului gotic din Germania.

- Așa este, zise ea încurajator. Este un colier

- Îmi dai un colier. Era o afirmație, nu o întrebare.
Un colier oribil.

Liesbeth părea cu adevărat surprinsă

- Mă mi s-a părut foarte frumos și, așa cum ai spus, mulți europeni poartă astfel de bijuterii.

- Făcui că nu trăiești în Europa, zise el cu glas sec.

Ea și înălță capul, ca și cum ar fi încercat să și dea seama dacă el glumea sau nu.

- Hm. Mă rog. Oricum, Brigetta l-a făcut pentru tine cu ajutorul Grietei. În ținta asta e ascunsă o cameră. Arată cu degetul către ținta care ar fi venit în față. Len-tila este unul dintre strasuri.

- Așadar, eu îl port la gât, iar tu vezi ce vâd eu. Vezi unde caut sticla.

- Exact.

Nu dorea cu adevărat să știe, dar întrebarea trebuia adresată și, în timp ce tăcu asta, simți în gură gustul ca de sosete transpirate uscate al fricii.

- Brigetta este specialista ta în muniție. De ce a ne-voite de ajutorul ei pentru a face un colier cu o cameră?

- Ah! Liesbeth se lasă pe spătar și flutură din mână, în semn de scuză. Le-am spus copiilor că își vei da seama că este o capcană. Ești foarte perspicace.

- Acum sunt. M-ai antrenat bine, la urma urmelor.

- A fost foarte bun. Dacă ai fi rămas alături de noi.

- Asta nu era o opțiune. Tu doreai să fii aici.

- Dacă tu ai fi propus asta, aș fi fost de acord din toată inima.

Se aplecă spre ea și își coborî glasul până la o șoaptă furioasă.

De ce aș propune să rămân alături de oameni care mă urau atât de mult încât au petrecut trei luni punând la cale o capcană care să-mi distrugă viața?

Se aplecă și ea către el, păstrându-și glasul scăzut. Dar păru a vorbi rezonabilă.

- Nu te urăm. Cum poți crede asta? Orice plan poate fi modificat atunci când se ivește un altul, mai profitabil.

Așadar, care este planul pentru asta, mamă?

- Eu sunt un om de treabă, nu sunt un om de nimic. Am fost pe spate în timpul de dezamăgire din timpul războiului. Dar era o femeie care mă iubea și mă aștepta. Aștepta-mă în camera de la hotel. Mă aștepta să mă întorc și să mă recuperez. Când k devine cîmă în ce mai nerat dar în cea mai bună manieră pe care l-am investit în a te arăta în timp cu ca și știu, și totuși fără nici un fel de recompensă, fără nici o rasplată la orizont.

- Bietul Hendrik!

- Așa că, pentru a-l domoli, am alcătuit un plan pentru a grăbi treaba asta. Pe lângă camera de luat vederi, această mică țintă - cîmă cu degetul - conține un cronometru. Este fixat la două săptămâni din momentul în care camera este închisă. Că veni vorba, este imposibil să scoți zgarda fără cheie.

- Bănuiam asta.

- Cronometrul este conectat la un exploziv destul de puternic încât să-ți facă o gaură în gât!

Zâmbești fericită ca și cum ar fi așteptat o laudă.

- Înțeleg. Foarte inteligent. Examină cu atenție țintele în care se aflau camera de luat vederi și explozivul. Prin urmare, dacă nu găsesc sticla înainte ca acele 14 zile să se stîrșit, îmi pierd viața într-o manieră sângeroasă și dezgustătoare.

- Va fi o explozie discretă. Într-o parte a corpului atât de sensibilă, nu este nevoie de prea mult pentru a provoca mîncarea. Dar nu cred că trebuie să stăruim asupra acestui lucru. Chestia asta va adăuga un stimulent căutării, tace și sunt sigură că va da rezultate. Acum, dacă o vei pune pe...

- Dă-mi acul tău de cusut!

- Poftim?

- Încă mai coși, nu? Dă-mi acul tău!

Îl fixă cu ochii mari în mod limpede asta nu era reacția pe care o anticipase. Ridicînd din umeri, cotrobăia prin geantă, scoase un săculeț de lucru și găsi un ac din inox lung de 8 centimetri, pe care îl dădu.

El îl examinează cu atenție

În trecut acele tale de cusut erau înroziteaune. În
te pe atri a putei trece prin pânza pe care lu
Arise surer vartal care loca. Acesta este foarte asu
Eu ridică din mieri.

Acum sunt nu în vârstă și din ce în ce mai pr
bil să fiu privită ca o victimă, așadar sunt mai precau
decât eram

- Îți ri armele secrete. Este foarte clar, des
mă de bărbatul care își imaginează că te poate de
Cu o mișcare din incheietura mâinii scose strau

din una dintre tinte. Ea îi prinse mâna

- De ce ai făcut asta?

- Am scos din funcțiune camera de luat vederi.

Examinează fiecare pintă, găsi una fără stras și vâr
acul în gaura mică. Liesbeth își duse mâna la gât și i
privi în ochi.

- Bomba aia este adevărată, știu? Dacă ai fi ca
greșit și ai fi vârat acul în locul greșit, ai fi putut să-ți fi
zburat mâna.

- Atunci Orieta ar fi fost nevoită să îmi construiesc
o alta pentru gat, hm? Rapse acul și îl înapoie. Cu asta
am avut grijă de microfon.

Luând zgarda, i-o arătă mamei sale, din față și din
spate, ca un magician aflat pe scenă care își prezenta
marfa înaintea armătorului său truc. Punându-și o n
jurul gâtului. Noah încuie clema. Chiar și aici, cu voc
care vreau în jurul lor și cu zgomotul traficului de pe
stradă pocnatura fu puternică, termă și definitivă

Își privi ceasul de la mână.

- Joi la ora 15 și 37 de minute

Privi și ea către ceasul ei, apoi din nou către el

Se pare că nu înțelegi. Punându-ți colierul acela și
încuindul, ai pornit cronometrul.

- Nu m-am îndoit niciodată, nici măcar pentru o cli
pă. Dacă nu voi fi găsit sticla în două săptămâni, mă po
ucide, mamă dragă, dar între timp, al naibii să fie dacă
am de gând să primb o cameră de luat vederi pentru

cu. Aplecându-se înainte, Noah o prinse pe Liesbeth de încheietura mâinii. Chiar credeai că aveam de gând să îngădui bun lor mei veri să mă oblighe să tac asta?

Aristocrata banca de pe partea cealaltă a străzii, unde Hendrik, Klaas și Rutger își pierdeau vremea, așteptând sermonele pentru a-și lua pe sus și a-și obliga să poarte zgar-

da, ca pe un câine turbat.

- Ei, am crezut că... Da, bănuiesc că am crezut că veniți voi îi nevoiți să te oblighe

- În fiecare zi cercetez în pivnițele de dedesubtul complexului, căutând prin fiecare locaș, în spatele fiecărei grinzi și în fiecare cameră secretă. Sângele îi clocotește de furie. Îți imaginezi că nu-mi pasă, că, chiar dacă caut, o fac ca să găsesc sticla pentru mine. Ești atât de idioată!

Ea întoarse capul și încercă să se elibereze. El o strânse cu o mână multă putere.

- Tot ce vreau este să iei sticla și să pleci. Vreau să-mi recuperez casa și oarece liniște sufletească pentru mine și familia mea.

Ea își strânse pumnul.

- Nu este nevoie să cauți de unul singur. Lasă-l pe verii tăi să te ajute.

- Nu-i voi lăsa nicidecum în apropierea oaspeților din hotelul meu.

- Verii tăi s-ar purta cum trebuie dacă le-ai spune să o facă.

- Îți supraestimezi influența. Ei sunt niște bestii care nu au ce căuta în lumea civilizată. Frâng degetele oamenilor ca și cum ar sfărâma chipsuri de cartofi. Își vârt chipsuri într-ai, ei. Nu, mamă, și, dacă îi voi găsi dând târcoale complexului meu, îi voi ucide, îi voi îngropa în tuneluri și nimeni nu-i va găsi vreodată. Nimeni.

- Dar înțelegi ce se va întâmpla dacă nu găsești sticla?

Ce? Voi muri? Din ziua în care mi-am dat seama că mama mea - ea scutura puternic din încheietura mâinii -, mama mea a dat de urma diamantelor familiei în Bella Terra și la familia Di Luca și m-a conceput cu sânge-rece

cu intenția de a mă folosi într-o bună zi pentru a răpăra aceste victime — m-am resemnat în fața lui și am avut o moarte violentă. Ești mândră? Asta e mîștreala pe care mi ai dăruit-o.

Îl dadu din mul și se ridica în picioare.

Dar să nu cumva să te temi. Mă vei strădui să găsești sticla aia de vin. Nu vei muri și nu vei părăsi Bella Terra având în față un viitor plin de ferocitate și crime.

capitolul 20

Joi după-amiază, la ora cinci fix, în prima zi plină în Bella Terra. Penelope ieși din mașină în parcare moartă alături de Sweet Dreams doar ca să descopere că soarele încinsese asfaltul ca într-un captor. Arșea îi trecu prin tălpile încălțărilor sport și o făcu să se întree de ce venise în Bella Terra de la bun început. Ar fi putut să se afle în Portland unde era răcoare și plină — și unde nu avea pe nimeni, doar o simplă piatră de mormânt într-un cimetir umbros și o bătrână a cărei minte aluneca ușor către lumea cealaltă. Sau ar fi putut să se afle în Cincinnati, unde — unde părinții lui Keith o urau pentru faptul că se căsătorise cu Keith, iar Keith murise.

Avea nevoie să găsească un loc în care să nu o bântuie nici o amintire unde să poată vedea un viitor nemăntit de tristețe și de moarte.

Rămase acolo, în picioare, strângând cu putere mânerul portierei lăsând soarele să incinereze amestecul emoțiilor de peste zi într-un maldăr de cenușă.

Dar, ca o pasăre Phoenix, Noah Di Luca se ridică din cenușă.

Cum de fusese posibil să îl întâlnească chiar înainte de a se fi împlinit 24 de ore de când se afla în Bella Terra? Cum de fusese posibil să îi fi îngăduit arestarea să o țină de mână? Să îi zâmbescă? Să se poarte ca și cum faptul că o respinsese în mod brutal nu se petrecuse nicicând?

Eră în nemernici
 Mărită era o doamnă
 Nu dorea să-l vadă. Credea că se ține se înțeleasă, fără
 sentimente nu avea nici un rost să-l facă să creadă că
 ea încă mai simțea ceva pentru el. O sensibilitate. O
 rădăcină capă atingerea lui.

Nu. Nimic din toate astea.
 Dar orice temei ar fi recunoscut pericolul de a rămâ-
 ne în Bella Terra, cu amintirile și obligatiile sale. Și orice
 temei cu un gram de minte ar fi fugit ca un iepure. În
 schimb Penelope se angajase să îi facă o vizită doamnei
 Di Luca.

Nu că nu dorea să o vadă pe bătrâna, dar. Cu un
 gemăt se ovi cu capul de ușă. Apoi frecă locul în care
 se joase Dorea.

Doamna Di Luca. Casa ei, plină de amintirile ace-
 lei veri.

De ce nu putea Penelope să facă ceea ce era înțelept și
 să fuge? Ce rămășițe idioate ale unei curtoazii demoda-
 te și compasului o făcuseră să rămână ca să își exprime
 afecțiunea față de doamna Di Luca, care o făcuse să
 se simtă atât de bine-venită în vara aceea, din urmă cu
 nouă ani?

De ce oare nu putea Penelope să întoarcă spatele și
 să fugă?

Muselește? Cu siguranță. Dar, în cele din urmă, tot
 ceea ce conta era să se salveze pe ea însăși. Nu învățase
 încă lecția aceea?

- Hei! Tu. Numărul 14. Vino aici!

Penelope ridică privirea și văzu o femeie de vreo în-
 metri șase, masivă și, cântărind 90 de kilograme, care mâr-
 tura a eea din fața biroului și care o măsura din priviri
 cu o atenție severă.

- O, nu, mormăi Penelope.

O privea pe Arianna Marino, îmbrăcată într-o rochie
 de un albastru închis cu un guler alb și o curea neagră și,
 încălțată cu balerini negri de piele. Emană întreaga au-
 toritate a unui bulldozer. Adică. . foarte multă autoritate.

Mina a mîrnat ca pe o lance și, când îi făcu semn să se
getu să meargă pîna la ea, Penelope merse mîrșă pe
cître birou ca și cum s-ar fi aflat într-o misiune
oficială. Totuși își pipăi cheia de la cameră și se
sa insinueze că era nevoită să plece curînd pentru o
treabă importantă.

Dacă tu impresionată de aerul de competență al
Penelope Arianna Marino ascunse bine lucrul acesta
în schimb, țina deschisă ușa biroului, ordonându-i
Penelope să intre.

- Numarul 14 Penelope Alonso

Rahat. O recunoscuse? Sau toată lumea din oraș
acesta știa totul?

- Acum sunt Penelope Caldwell.

Penelope intră în biroul răcoros, unde mîrșea a mu-
cegai și a tîmezeală.

- Ești văduvă, zise doamna Marino. Soțul tău a fost
ucis într-un accident de mașină.

- Adevărat.

Apelei fusese sfîșietor, un moment de groază și de
durere care îi schimbaseră viața, mult prea curînd înlocuit
de alte orori și dureri și mai mari.

- Cum de știi?

Doamna Marino dădu răspunsul așteptat.

- De pe internet.

- De ce vă pasă?

Doamna Marino merse la frigiderul mîc, vechi și cio-
bit care bîzâia în colț, în spatele teșghelei.

- Am plăcut-o pe mama ta.

Era și acesta un soi de răspuns.

- Și eu.

Mă bucur să aud asta. Speram să o revăd într-o bună zi.

Doamna Marino oftă cu o rafală care făcu de rîs apar-
atul slab de aer condiționat de la fereastră.

- Iar fi făcut plăcere.

Penelope știa că acesta era adevărul, mama ei o ad-
mirase pe Arianna Marino, spunea că era o putere care
trebuia luată în seamă.

Doamna Marino scuturase dintr-o dată din mână paharul și se așezase pe scaunul de lângă Penelope. În fața ei se afla un pahar de vin, un pahar de apă și un pahar de cafea. Penelope se așezase pe scaunul de lângă ea și se uitase la ea cu o privire curiosă. Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea.

Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea.

Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea.

Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea.

Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea.

Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea.

Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Penelope se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea. Doamna Marino se uitase la ea cu o privire curiosă și se așezase pe scaunul de lângă ea.

veam o pipiță la bar. Dar placeau pe mama ta din alte motive.

- A fost o mamă grozavă.

Cu excepția acelei chestiuni importante care lăsa pe Penelope să stea în fața mormântului mamei sale să suspine acuzată.

Acela nu fusese unul dintre momentele lor cele mai strălucite.

Înclină sticla și luă o gură mare din băutura rece.

- Ce zi afurisită, mormânt.

- Asta se întâmpla când revii și-ți bag nasul în treburile care nu te privesc cu nici un chip.

Penelope puse sticla pe tejghea cu o bubatură.

- Ce vrei să spunei? Ce știți?

- Știu că astăzi ai întâlnit-o pe Brooke Di Luca în cafeneaua Rhodes și ai plecat cu ea la noua ei casă. Scaunul doamnei. Mar no se legănă înainte și înapoi, scârțâind și cerând să fie uns. Bărțile spun că ești noua ei decoratoare de interioare.

- Designer de interior, o corectă în mod automat Penelope. Aș pus pe cineva să mă spioneze?

Nu este necesar. Am relații. Strâmbătura gâtului doamnei Marino arăta a înțelepciune.

Oamenii îmi spun lucruri.

Penelope o crezu. Cenușiul metalic care se amesteca cu părul ei negru părea să indice caracterul ei. Ar acei ochi negri să privească fără milă lumea din jur.

- Dar relațiile dumneavoastră n-au dreptate de data asta. Penelope aproape că se simți voioasă corectându-l. Nu rămân.

- Nu rămân?

Părând să cadă pe gânduri, doamna Marino își bălăbărea și o examină pe Penelope ca pe un gândac aflat sub microscop.

Nu vei accepta proiectul pentru familia Di Luca?

Na.

- Sunt oameni buni. Puțin îngâmfati, dar oameni buni. Desigur, suntem intruși.

Avea sens.

- Desigur.

- Sarah Di Luca a fost născută în familia Marino.

- Serios?

Penelope nu bănuise niciodată asta.

- Am de gând să o văd înainte să plec.

- Și de ce nu rămâi?

- Poți fi ucis în orasul ăsta.

Doamna Marino dădu din cap, cu buzele zăgăzite.

- Mai ales când o persoană - ca tine - are legături cu

Joseph Bianchin.

Femeia îi tăie respirația lui Penelope.

- Ce știi despre mine și Joseph Bianchin?

- Știu că ai fost la el acasă azi-dimineață.

- Cum de știi asta? Lui Penelope nu îi venea să creadă cât de multe știa femeia. Cum de știi toate lucrurile acestea?

- Ascultă! Doamna Marino păru practică și vioasă. Noi, familia Marino, am trăit aici timp îndelungat. Lucrăm în toată regiunea. Ai văzut un grădinar acasă la Bianchin? Acela e sotul meu, Daichi.

- Individul asiatic? Slăbănogul acela...?

Penelope își închise brusc gura. Nu putea spune cu nici un strop de corectitudine politică că masiva Arianna Marino și grădinarul asiatic înalt și slab erau o pereche ciudată.

Dar erau.

Doamna Marino păru să înțeleagă și, după toate aparențele, nu dădu doi bani pe corectitudinea politică.

- Daichi este cel de-al doilea sot al meu. Cel dintâi a fost un băiat italian bun, catolic. M-a lăsat însărcinată când aveam 16 ani, s-a căsătorit cu mine și s-a asigurat să știu că în. făcea o favoare, batându-mă când nu era beat. Din furtună pentru mine, lucru. ăsta nu s-a întâmplat prea des. L-am bătut eu pe el când a plesnit-o

pe ti ca roastră și a trântit-o de perete. Aveam trezeci și totuși iam dat afară. A munit într-o explozie accidentală în casa lui, în timp ce dormea. Cale bătută.

Zâmbi, cu un râșnet strâmb care o bagă în sperietură. Penelope și o făcu să se întrebe dacă acea explozie fusese cu adevărat un accident.

- După aceea, Daichi a muncit din greu să mă cîmvingă să traiesc cu el. După vreo 20 de ani am cedat în cele din urmă și m-am măritat cu el. Mă bucur că am făcut-o. Contrar celor mai multe dovezi, nu tu și bărbații sunt niște oameni de nimic.

- Știu. Keith a fost un tip atât de bun. Am fi fost căsătoriți... pentru totdeauna.

Vocea lui Penelope răsună nostalgică, chiar și în urechile ei.

- În orice caz, prin Daichi am aflat că ai vizitat moșia lui Bianchin și că nu ai intrat.

- N-am putut intra. Joseph Bianchin nu este acasă.

- Ba este, zise fără ezitare doamna Marino.

Penelope inspiră adânc. Nu avea dubii în ceea ce o privea pe doamna Marino. Numai un idiot s-ar fi îndoit de Arianna Marino. Așadar scânteierea din casă. Penelope nu și-o imaginase. Cineva o privise.

- Atunci de ce nu m-a lăsat să intru?

- Nu știu. Cu câteva zile în urmă, Daichi m-a văzut venind într-o limuzină cu un grup de oaspeți. Este posibil ca Bianchin să fi fost ocupat cu aceștia. Probabil că n-a considerat că arăți destul de importantă pentru a-i deranja. E genul ăsta de bărbat. Doamna Marino își scărpină bărbia. Vrei să-l vezi?

- Da.

- Echipa mea de curățenie intră la fiecare două săptămâni și curăță grămada aceea veche de pietre pe care Bianchin o iubește atât de mult, șterge praful și spală toaletele și podelele. Ai putea intra cu ei. Nu-ți voi spune că te va primi cu brațele deschise. Aproape îți voi garanta că nu va fi deloc plăcut.

1. Pentru a putea avea o idee despre
 2. ce este o societate, trebuie să
 3. cunoaștem mai întâi ce este o societate.
 4. O societate este o grupă de persoane
 5. care trăiesc împreună și se
 6. organizează în jurul unor
 7. valori comune.

capitolul 21

...vreti să spunei, tatăl meu? Ce ştii despre ta-
tăl meu?

Doamna Marino zâmbi din nou cu zâmbet dulce și strălucitor înspăimântător.

- Știi ce mi-a spus mama ta

- Mama va spus unele lucruri?

Credea că întregul adevăr murise odată cu mama ei, dar iată că astăzi era cineva în viață care știa povestea din spatele nașterii sale.

- Dumnezeu! Nu știu nimic despre ceea ce s-a întâmplat. Nu știu de ce mama n-a vrut să-mi spună nimic tot iar dumneavoastră știți... Penelope nu reușește să rostească vorbele. V-a spus mama cum s-a întâmplat și motivul pentru care nu mi-a spus niciodată adevărul?

- A lucrat pentru mine. Ți-amintești? Aveam multe în comun. Alegeți de viață mizerabile. Ne-am sacrificat pentru copiii noștri. Am fost nevoite să ne croim propriul drum. Doamna Martino spuse cu mândrie: Am dusu't.

Penelope abia mai putea să respire. Nu știa cum să facă

Faptul, că Joseph Bianchin era tatăl ei, era secretul ei cel mai adânc și mai întunecat. Din motive bune și rele, acesta era adevărul pe care mama ei i-l ascunsese în toți acești ani. Abia descoperise identitatea tatălui ei și acum... acum era posibil ca această femeie pe care abia

dar o cunoștea, de asta țineam pe care
 te cheamă de crizime, să completeze
 Cum a procedat... Cum s-a convins
 Mama sa că... conștientizând că mama sa
 ves, secretul Penelope se plină în creier
 de vin, lușardă și pînă la urmă Doamna Marino
 - Mama nu mi-a spus nimic data. A refuzat
 versat a refuzat. Dar Doamna Marino care a lucrat în
 nu a avut... De când a dispărut mama, hăran
 alancei în senilitate. Doamna Walters a crezut că
 mama și nu știa că trebuie să-i spun tineri mei - să
 spun lui Penelope - adevărul. Se pare că ea spus ma
 mei lucrul ăsta nu doar o dată, dar mama nu a făcut
 niciodată. De îndată ce mi-am dat seama că Doamna
 Walters știa identitatea tatălui meu am întrebat-o. Pro
 babil că nu a fost un lucru corect să cer unei samne
 arat de prietate în senilitate să tradeze un secret, dar
 trebuia să știu, iar aceea era ultima mea șansă. Ai pu
 tea... Și tu ce s-a întâmplat? Cum a ajuns mama să mă
 de-a face cu el? De ce n-a vrut să-mi spună nic măcar
 numele lui?

- E povestea obișnuită. Era tânără îl iubea. El a
 sedus-o. A rămas însărcinată și apoi... Doamna Mari
 no scrâșnind din dinți cu zgomot. Apoi a descoperit ce
 pore era.

- Dar ea nu avea decât 18 ani. De ce s-ar fi încurcat cu
 un bărbat de peste 50 de ani? Adică... bieat!

Scampo, ai trăit cu tatăl mamei tale. Doamna Ma
 rino scoase o altă sticlă de bere din frigider și îi scoase
 dopul. Era un nemernic abuziv și dezgustător. Mama ta
 voia să scape, era frumoasă, a fost cântăreață în Los An
 geles, iar Joseph a luat-o în vizor. Era fermecător, bogat
 și măgulitor. Iar ea a văzut ce-a vrut să vadă și a crezut ce
 a vrut el ca ea să creadă.

- Ce știa dorit ei să creadă mama?

Că avea să o scape de mizeria și de disperarea din
 viața ei. Doamna Marino se așeză din nou în scaunul

pelea care scârțâia. Că avea să se însușească cu ea și că urma să o țină în lux pentru totdeauna.

- O minzeule! Cât de sfâșietor!

Ochii ei Penelope se umplură de lacrimi la cât de inocentă fusese mama ei.

- A stat în apartamentul lui, de la hotel cât timp ei a avut atelier în Los Angeles și, când treburi lui au luat sfârșit, el a plecat. Dar, înainte să iasă, i-a spus că putea să păstreze hanchele pe care i le cumpăraseră.

- Drăgă! spuse cu sarcasm Penelope.

- A spus că, dacă era însărcinată, ar trebui să vină în Bella Terra și să nădea copilul și, dacă el era tatăl, avea să se asigure că băiatul urma să fie crescut cu toate privilegiile pe care el i le putea oferi.

- Vai! Ce nemernic!

- Mama ta a avut motivele ei pentru care n-a vrut să ai nimic de-a face cu el. Doamna Marino se legănă și băa. Dar trebuie să-i recunoști meritele: motivul pentru care ț-a făcut rost de o stagnatură la Fiasco Designs și te-a adus aici, în Bella Terra, a fost ca să-l verifice, să vadă dacă va schimba și, dacă da, să i te prezinte pentru ca, în cazul în care cancerul se dovedea fatal, să nu fi singură.

Zâmbetul lui Penelope se transformă într-o grimasă de durere.

- A picat testul? Nu s-a purtat frumos cu ea?

- Să se poarte frumos cu ea? scârșni doamna Marino râzând. Nici măcar n-a observat-o.

- Poftim? N-a recunoscut-o?

- A intrat cu echipa de curățenie. Ea l-a văzut. El a văzut-o. Dar nu s-a uitat niciodată la ea. Joseph Bianchin nu se uită la oameni care lucrează pentru el. Aceștia sunt sub nivelul lui și deci nu prezintă nici un interes.

Penelope nu putea să își imagineze cum trebuie să fi fost pentru mama ei să îl vadă pe bărbatul pe care cândva îl iubise, iar acesta să o ignore.

- N-a recunoscut-o deloc? S-a culcat cu ea și nu a recunoscut-o?

Nu mi vorbeai de el?

El se afla în biroul lui. Ea îl întrebă dacă se afla acolo. El se ridică și plecă. Ea se gândi că nu avea să-l mai vadă. A spus că tiera mărțică se simțea bine, dar că nu se obișnuise să ai de-a face cu o femeie care plângându-se din cauza că n-are copii, să crească de el ca să îi semene.

- Probabil că a avut dreptate în legătură cu asta. Înțeleg motivul pentru care a dorit să mă protejeze. Eu și celelalte eram o floare fragilă. Acum am câștigat în lăcomie și știu cum să mă comport cu nenorocii din lumea asta. Penelope luă o altă înghițitură din sticlă și berea nu fu la fel de amară ca gustul din gură. Ar fi trebuit să o fi cunoscut pe soacra mea.

Doamna Marino o privi sumbru.

- Una dintre acelea, hm?

- Când a murit Keith, ai fi crezut că ea era văduva. Penelope tăcu pentru a trage prelung aer în piept, amintindu-și Asadar, îi pot face tată lui Blanchin. Nu avut nici un fiu și, după cercetările pe care le-am făcut, eu sunt singura lui odraslă.

- Dacă nu cumva vreo altă femeie inteligentă a făcut aceași lucru pe care l-a făcut mama ta și a refuzat să spună acestuia despre copilul său.

Penelope dădu cu putere din cap. Da. Ar putea să aibă un frate sau doi pe undeva. Și ce dacă? Avea un tată pe care trebuia să îl întâlnească mai înainte.

- Dar cred că este puțin probabil, cotcodăci doamna Marino. Dacă este un lucru legat de Joseph Bianchin de care întregul oraș s-a bucurat, acesta este faptul că n-a putut niciodată să conceapă un copil. Și a mai și încercat din greu. În tinerețea lor, o mulțime de fete inocente s-au îndrăgostit de el. Tonul ei se schimba și din melancolic deveni aspru. Vrei cu adevărat să-l întâlnești?

- N-am pe nimeni altcineva. Mi-ar plăcea ca măcar să-
vorbești. Aș putea să fac așa cum mi-ai sugerat, cum a
făcut mama și să intru alături de echipa de curățenie
și să-întâlnesc pe... - cum ar trebui Penelope să îi spu-
nă! - pe Joseph.

- Este cel mai bun plan
- Când?

Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Doamna Ma-
rino merse până la un calendar de birou soțos și îi
răsfoi paginile.

- Luni îi facem curățenie în casă
- Luni?

În acea zi era joi. În tot acest timp, Penelope putea să
dea peste Noah de nenumărate ori.

- Dar aveam de gând să plec.

- Dai cu banu', îți asumi riscurile. Doamna Mar-
no clătină din deget către Penelope. Ai plătit deja camera
de la motel pentru șapte zile, iar eu nu dau banii înapoi.

Văzând-o cu gura căscată de surpriză, doamna Ma-
rino continuă:

- Iubito, conduc o afacere aici! Te duc înăuntru, îți
fac o favoare. Vorbești cu Bianchin, iar el ar putea să
se supere pe mine și să mă concedieze, iar asta este un
contract important. Aș zice că fac destule pentru
această cauză.

- Da, dar eu... Dacă trebuie să rămân pentru o vreme,
adică, dacă în cele din urmă va dura mai mult de șapte
zile... N-am prea mulți bani. Nu eram tocmai bogată
când am venit în Portland, iar boala mamei mi-a cam
secat contul bancar.

Doamna Marino ridică din umerii ei masivi

- Aș putea să-ți ofer o slujbă adevărată în echipa de
curățenie.

În vara aceea, din urmă cu nouă ani, Penelope o aju-
tase ocazional pe mama ei la curățenia camerelor de ho-
te. Amintirea o făcu să se cutremure.

- Sau ai putea să-ți găsești singură ceva, zise doamna
Marino.

De fapt, Penelope nu avea nevoie să găsească nimic
stăguri. Chiar în dimineața aceea, găsise un loc de muncă.
La 11 după-amiază își dăduse demisia.

Arunca o privire către Arianna Marino. Doamna Marino avea pe chip un zâmbet șters, ca și cum dorea ca Penelope să fie blocată acolo, în Bella Terra.

Dar de ce? Nu avea nici un sens. De ce îi păsa de ceea ce făcea Penelope?

Poate dorea să îi facă necazuri lui Joseph?

Desigur. Asta era. Toți cei din oraș îl urau pe Joseph Bianchin. Doamna Marino voia ca el să se simtă stăguri, jenit, netericit, singur și supărat - și, ce altă cale mai bună de a-și îndeplini visul decât aceea de a-i prezenta o fată, atunci când acesta își dorea un fiu, o progenitură care avea să îi creeze, cu siguranță, probleme, o progenitură ce nu fusese crescută în maniera pe care ei ar fi crezut-o potrivită? Penelope nu ar fi fost nimic altceva decât o surpriză îngrozitoare și o totală dezamăgire pentru el.

Doamna Marino așteptă și o privi pe Penelope cum se gândea la ramificații și, când Penelope ridă că privirea, doamna Marino își arată din nou zâmbetul acela strâmb.

- Pot să-ți ofer un preț lunar bun pentru cameră.

Cu un oftat în care se amestecară ușurarea și disperarea, Penelope lăsă telefonul jos și se întoarse în camera slab luminată a motelului.

Brooke o primise pe Penelope înapoi cu brațele deschise în protecția ei.

Încă o dată, Penelope era angajată temporar în Bella Terra. Încă o dată, avea să fie judecată pe baza creativității și a priceperii sale.

Faptul că își găsise un loc de muncă era un lucru bun, mai ales având în vedere starea în care se afla situația ei financiară, dar acum, când se angajase să facă treaba, urma să fie blocată aici până când avea să o termine.

[illegible]

Nimeni, care era în toate muntele nu ar fi dat la o parte draperiile repede, albe-gălbui, căptușite cu plastic. Lăura, acesta ar fi expus-o bețivilor care ieșeau din Beaulieu și se îndreptau către mașinile lor sau psihozelor nimeni, or care își, tăcuseră casă în cimitirul de mașini. Ma devreme fusese atât de mândră de ea însăși că

Ma, de vreme ce fusese atât de mândră de ea însăși că
decisese să fugă din Bella Terra. Numai o nesăbuită ar
fi rămas într-un loc în care violențele aveau loc mult
prea des. Numai o nesăbuită ar fi rămas acolo unde
avea să fie nevoită să lupte împotriva singurătății și a
tristeții atât de profunde, încât o făcuseră să tânjească
după o relație cu Joseph Bianchin. Numai o nesăbuită
ar fi rămas acolo unde era sigură că îl va vedea pe toștul
e, cutut în mod frecvent și să își amintească faptele că,
odinioară, el îi trăsese inima așa cum putea, ah, cu
atâta ușurință, să o tacă din nou.

Dar avea să învețe din trecut   Învățase din trecut.
Acum era cu mult mai înțeleaptă

capitolul 22

Penelope stătea în sala mare a complexului Bella Terra cu
purul în mână și carnetul vârat în îndoitura brațului, scriind

cu frenetie în vreme ce Storm Frasco își striga gândurile către de redecorarea hotelului. Se afla în post de numai o zi și deja putea să vadă că acesta era un geniu. Un geniu excentric dar un geniu, pentru că, în vreme ce vorbea crea un spațiu din în mintea ei un semineu din piatră naturală, care se ridica tot mai până la tavanul mult de șase metri, cu o serie de trei arzătoare intercalate, create să arate ca lămpioane. O grupare de semine joase și mese în jurul lui. Un bar lung din piatră și lemn de mahon în colț, pentru a servi mult din dimineața și băuturi seara.

După cum se părea, credea că el nu îi acorda nici cea mai mică atenție. Dar, când el anunță că aveau să scoată chestia aceea - fluturând o mână către peretele de cărămidă din între sala mare și curte - și aveau să o înlocuiască cu ferestre malte, ochii ei se îngustară.

El se întoarse către ea iar părul lui blond lung se învâlbura în jurul umerilor lui lași.

- Ce este? Nu ești de acord?

- Nu. Eu. Nu, cred că este o idee minunată. Își dădu seama că vocea îi clătină ca a unui șoarece și o coborî la un nivel mai rezonabil. Dar cum e posibil? Nu e un perete de rezistență?

- Draga mea stag ară, zise el cu o răbitare exagerată, asta este prima ta zi, așa că de data asta voi face o excepție. În lumea designului, există trei niveluri. Primul, desigur este decoratorul de interioare. Ludm spații goale și le facem să fie splendide, sau confortabile, sau spectaculoase -, sau toate trei laolaltă. Următorii sunt arhitecții. Aceștia au de obicei oarecare talent artistic, desigur găsesc adeseori că înțelegerea lor în ceea ce privește spațiul interior este limitată de aspectele practice. Și apoi - buzele lui se asemănau cu cele ale lui Mick Jagger - sunt inginerii. Aceștia sunt șarani. N-au nici un pic de creație, nici un pic de prețuire, nici un strop de suflet. Sunt limitați de realitatea vieții.

Tăcu, că și cum aștepta un răspuns. Ea dădu vigoare din cap.

- Eu sunt Storm Frasco de la Frasco Designs. Își aranjă haina lângă de pe el. Viem, bat capul cu asemenea treburi punctistoare cum ar fi gravitatea. Lasă-i pe țărani să accepte

Trădare la Bella Terra

primirea s-a săltat la cap. Sunt atât de fericiți când fac asta. Astăzi, flăcări în nouă mână cu degete lungi către pereți. Mese mici de restaurant vor sta aproape de ferestre pentru a privi către grădina.

Plata e de afară entu primărie, dar nu le-ar fi nimit nici o dată o grădina. Tenisi înălțase deja - altminteri ar fi se ocupă de unele aspecte practice. În clipa aceea, ea stăgără, arătând că era Pe pagina ei notă „Grădina” - cheamă un

Salonul era mare adăea în hol, iar Storm se pînă în na- nte și înăpoi în spațiul acela și se hoibă cu o privire fixă la recepționeră pînă când aceasta se îndepărta de teștea apoi cu o răsuflare a naime, sale lungi, merse înăpoi în salonul mare se înfipse acolo unde urma să se ridice semineu, în toată splendoarea ei.

Rămase tăcut o vreme atât de îndelungată, încât Penelope se strecură lângă el și încercă să facă ceea ce făcea el - să creze produsul final în manta ei.

Un tîndr înalt și chipos și o femeie mai în vîrstă, micușă, intrară pe ușă.

Penelope arăta dacă le arunca o privire, toată atenția ei fiind concentrată asupra neaperei. Într-o avalanșă neașteptată de agitație Storm spuse:

- Toată motivația va trebui să dispară, desigur.

- Nu toată, spuse ea fără să aștepte.

Storm era înalt, imponent și construit ca un fundas al echipei de fotbal din Oklahoma, dar vocea îi era moale.

- Poftim?

Cei doi oameni priveau în continuare, dar, dacă Storm îi putea ignora atunci și Penelope putea să o facă.

- Balansoarul.

Penelope merse încet către piesa simplă de mobilier care se afla aproape de perete.

- Este făcut manual. Își trecu degetele peste spătarul turbat. Arăta profunzime, cred. Cîinele a muncit foarte mult și împotriva pentru a construi lucrarea asta. Poți vedea dragostea și grija în fiecare bucată de lemn. Se întoarse din nou către Storm. Gănușă-lă la ei, ascuns în colț, lângă semineu, iar alături

o masă masivă plină cu cărți și o lampă pentru citit de modă veche. Ar face legătura dintre noul salon mare și rădăcinile hotelului. Oaspeți obosiți s-ar relaxa și ar citi. Mamete și-ar lega mâinile în jurul ei.

Văzu prea târziu ochii îngustați ai lui Storm și sunteza ei se opri brusc.

- Este o idee, zise el, fiecare cuânt fiind ca un cub de gheață zângănind într-o frapieră de argint.

- Este. Femeia mai în vârstă înăntă grabă. Doamnelor. Frasco, nepotul meu Noah m-a adus până aici ca să vă întâlnesc. Sunt Sarah Di Luca și, mărturisesc, am fost îngrozită când băieții au insistat că era timpul să înprospătăm felul în care arată zonele noastre publice. Dar să aflui că veți deschide sălăutul grandori, splendidului nostru pesă, ca iform an și în același timp, veți asigura o ancoră în minunata istorie a familiei noastre.

Îi întinse mâna.

Doamnei Di Luca i se păru că acesta era imboldat în farmec. Luându-l, mâna, ei li sărută degetele.

- Spuneți-mi Storm, murmură.

- Înainte să moră, soțul meu a făcut atât de multe lucruri împreună cu hotelul și când nu a mai putut să si aducă aminte cum să facă instalatia electrică sau pe unde treceau țevile prin pereti, a mai putut încă să încreze pieșe ca asta. Făcu un semn către balanșoar. Să aflui că ați recunoscut dragostea cu care a fost creată. Sunteți un bărbat cu d scernământ, precum și un artist.

Tânărul, Noah, se întoarse către Peneiope.

Dar ea era mult prea îngrozită de furia mei stabită a lui Storm, încât nu îi dădu nici un pic de atenție. Cu toate acestea, Noah zămbi larg și îi făcu cu ochiul, apoi merse la Storm și îi scutură mâna.

- Am vorbit la telefon. Sunt Noah Di Luca.

- Mă bucur să vă întâlnesc, în cele din urmă, și să aflui că familia este atât de îndepărtată impucată este într-adevăr un delictu, zise Storm.

— Cum te înghiți în sec. Putea să audă jărâma de sarcasm încheiată cu vocea lui Storm. — Cum? — Di Luca nu o pu-
tea să-ți și ei?

— Doamna Di Luca o auzi? căci răsă și chiese.

— Primul că n-am de gând să mă aflu aici în fiecare zi, ca să
te văd cum merg lucrurile. De fapt, singura dată când mă vei
vedea va fi atunci când vei veni la una de lumină. Înseamnă
în jur de trei. Masa are loc în jurul ore șapte. Exista ntot
deauna un grup de oameni incredibili dar ne simțim minunati.
Vei veni, nu-i așa?

Acum Storm se topi ca o înghetată pe un tronuar fierbinte
și toate semnele nemulțumirii sale dispărură.

— Doamna Di Luca, as fi încântat. Și puteți să faceți pe
sefa cu mine oricând doriți.

Treptat, Penelope începu să se relaxeze.

— Să vii și tu, copila!

Doamna Di Luca îi zâmbi amabil.

— Eu, da, mama se află aici, în Bella Terra, cu mine și.

— Adu-o și pe ea. Masătime sunt o binecuvântare de care
mă bucur.

Doamna Di Luca nu putea să pară mai sinceră.

A te catelă vorbe plătute, după care Noah și doamna
Di Luca ieșiră din încăper.

Storm începu din nou să strige instructiv:

Penelope își notă se liniști și luă hotărârea de a nu mai
contrazice vreodată pe Storm Fiasco, câte zic avea să trăiască.

Apoi descoperi că nu avea importanță, pentru că, două ore
mai târziu, acesta o concedie.

capitolul 23

În toată viața ei, Penelope nu fusese niciodată atât de umi-
lă ca atunci când Noah o găsi plângând în debara goală
a hotelului. Desigur, era un loc prost în care să se ascundă. Dar
unde în altă parte ar fi putut să meargă? Nu avea mașină.
Mama ei urma să vină să o ia abia peste trei ore. Iar lacrimile
nu mai voiau să aștepte.

Așa că, atunci când el deschise ușa și aprinse lumina, pe neașteptate făcu singurul lucru rațional - se vâri și mai tare în ciot și încercă să dispară prin perete.

Ce mai mulți bărbați - bărbați normali - ar fi aruncat o singură privire la fata ei murdară și la nasul care îi curgea și ar fi mers la goană. În schimb, el veni și se tâsa pe vine la fata ei.

- Hei, ce s-a întâmplat?

Ea nu răspunse. Nu putea. Se afla chiar în mijlocul primet sale stăruie de paroxismi în toată regula a disperării și al umilintei viciei sale de decoratoare. Care luase sfârșit. Cariera ei mase sfârșit chiar înainte de a fi început.

Așa că își puse capul pe genunchi și continuă să plângă, înăebung și cu suspine chinătoare care îi sfâșiau gâtul și îi scuturau întregul trup. Furase un sul de hartie igienică de pe unul dintre rafturi și, din când în când îl folosea ca să își ștergă ochii și să își sufle nasul. Cu violență.

Și, cu toate astea, Nouh rămase, ingenucheat acolo, răbdător și calm.

Ce idiot!

Își controuă suspinele destul cât să spună

- Pleacă

El o studie o clipă.

- În regulă.

Părăsi debaraua.

- Închide ușa! scânci ea.

El nu o tăcu. În schimb, se întoarse într-un minut, cu o sticlă cu apă rece și o cutie rece de coacă. Le vâri pe amândouă sub chipul ei întors către pământ.

- Ceva de băut?

- Nu, nu. Mă mulțumesc.

Dar el nu le luă de acolo.

Ea luă apa. Desigur, nu putu să deschidă capacul - pentru că era cu adevărat incapabilă, băgăcioasă și o idioată cum spusese Storm Fiasco că era.

Așa că tipul acela, Di Luca, îi luă sucla, deschise capacul și i-o dădu înapoi.

Ea luă o înghit tură și mai plânse puțin, apoi mă luă o înghitură. Îl auzi desfacând cutia de cola. Luă apă din mână ei și îi puse în schimb cutia.

- Beă-o! Zahărul te va face să te simți mai bine.

- Ba nu. Nu mă voi mai simți niciodată mai bine, cât voi trăi.

Și începu din nou să plângă.

- Te-a dat atară' o întrebă.

- Poftim? Da! Cum de ai știu? T-ai spus ei?

Rusinea de moarte i se răsuci în pântec ca un sarpe

- Am făcut cercetări asupra persoanei pe care ar trebui să o angajăm ca să ne reproiecteze clădirea, așa că știu multe despre Storm Fiasco. Noah se uzează pe podea spre, n nău-se de peretele perpendicular celui de care se sprijinea ea. Storm Fiasco este bine-cunoscut pentru faptul că își concediază stagiarul. Desi cred să s-ar putea ca tu să fi stabilit un nou record pentru cea mai scurtă perioadă în care ai fost angajată.

- O, Dumnezeule, zise ea, închizând ochii și dându-se cu capul de perete. L-am contrazis. De îndată ce-am făcut-o, am știut că am dat de beteă, dar am crezut că doamna Dr. Luca a calmat situația.

- Mda nu prea. Este cunoscut pentru faptul că poartă ran-chiună și că are niște istericale magnifice.

- Și-a aruncat telefonul către mine.

Îi arătă lui Noah vândăria de pe umăr. Noah puse la loc capacul și ciet de apă.

- Poftim, pune asta pe ea' E rece. Îți va fi de ajutor.

Ea făcu așa cum i se sugerase.

- Ce i voi spune mamei? A mutat mîntă ca să-mi facă rost de locu ăsta de nuncă. Și-a luat concediu de la ștyba ei din Portland ca să mă aducă aici. Și-a găsit de lucru și face curat în camere la motelul Sweet Dreams ca să plătească șederea noastră aici. Glasul îi șovăi din nou. Și acum, după ce am dezrădăcinat-o complet. Am fost concediată.

- Ba nu.

Oare era surd?

- Ba da.

- Uite ce e Storm Fats n este cunoscut pentru izbutirile lui. Mai este cunoscut și pentru faptul că rețee pe se arăta cu disperare necole la un ciagiar. Ești, tainen n-ă n-ă. Amu la n-ă și putat să mure chiar si m-intele Everest si m-ă Fats n-ă și putat Te-a acceptat pentru că ești cea mai tainen n-ă în timp ce o taina, Noah pară absolut proastă. Si totuși n-ăstem a încercat-o dacă nu le are. Singurii ciagiar care au ramas pentru angajare la data asta tainen sunt studenți cu note nu prea bune.

- Oh!

- Știi ce-ai face eu?

- Ce?

- Aș aștepta câteva ore, mi-as lua carnetul laș m-ă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și mi-as face treaba.

Încetă să se miște, gândească la cum să el-ite privirea lui Noah și se uită la el. Se uită la el cu adevărat.

Era cam de vârstă ei, poate cu un an sau doi mai n-ă stă cu o constituție de gladiator, cu umeri largi, un piept plin de mușchi, brațe lungi, picioare lungi și mâini mari. Purta pantaloni de panză caldă și o cămașă poa o bastră, cu emblema orașului Bellu Terra pe umărul stâng. Era un-ă pe ca Brad Pitt cu o structură facială sculptată înăd-ăt ero aproape pe ascende. Cu toate astea nu era nimic caragăresc în buzele sale senzuale și ispititoare, sau la o-ă n-ă n-ă n-ă de blândețe. A-ă ochi. Aveau cel mai crudat verde pe care eu l-ă văzuse vreodată, cu pete de auriu adunate n-ă jurul pupilei și așezat pe chipul cu o înclinare exotică care îl făcea să arate aproape asiatic.

Și, deși făcea parte din familia care detinea acest hotel părea rațional, matur și cu picioarele pe pământ.

Statul lui o făcu să s-ă n-ă între speranță și neîncredere.

- Chiar crezi că asta ar funcționa?

- Dacă nu ce ai de pierdut? Cei care insistă primesc prada de război.

- Nu așa este zicala.

- Nu? zise el și zâmbi.

Pentru prima oară, văzu pe deplin în Noah farmecul familiei Dr Luca.

Și pentru prima oară își dădu seama că ea arăta ca dracu. Nu că avea importantă, el era cu mult peste nivelul ei când venea vorba despre bani și clasă. Dar at-o, singura, într-o de haine, cu cei mai chișci hărțat pe care l întâlnise vreodată. Iar ochii ei erau aproape închisi de cât de umflati erau, avea în mână un ghemotoz de hârtie igienică umed și avea nevoie să își sufle nasul.

Ei îi înțelese greșit scâncetul de disperare

- Pot să o fac. Te descumai de mine cu el. Îți vei da seama cum este. Îți vei păstra stagiatura și, când vei absorbi, va fi foarte avantajos să-l ai în CV pe Storm Flasco.

- Ai dreptate

Și mai important, nu avea să fie obligată să îi spună mamei sale că fusese dată afară

- Haide! Se ridică și îi întinse mâna. Am cheia de la bara privată a familiei Di Luca. Poti intra acolo, să-ți dai cu apă rece pe față să-ți bei cola și, când te vei simți mai bine, ieși și poartă-te ca și cum toată treaba cu datul afară nu s-a petrecut niciodată.

Își ștersese mâna în care nu avea hârtie ca să o ia pe a lui. El lăsa să o ajute să se ridice în picioare și se scutură pe fund.

- Dar dacă ei nu va fi de acord? Dacă aruncă din nou cu telefonul în mine?

- Ferește-te mai rapid.

Ea izbucni în râs. Nu ar fi crezut să fie posibil, dar râse

- Ești atât de inteligent. Probabil ai surori, zise

- Nu. Doi frați mai mari, frumoși și talentați. Ce să mai zic despre cât de greu a fost să cresc în umbra lor!

În timp ce o conduse către bara privată ca un spa luxos, îi povesti despre Eli și Rafe, despre bunica lui și despre bunicul lui care decedase de curând. Apoi îi înmână cheia, o bătu ușurel pe umăr și dispăru în capătul holului.

Ea intră, căscă gura când își văzu reflexia, înmure prosoape în apă rece și apoi și le puse pe față. Se aranjă cât de cât, în așa fel încât nu mai arăta ca un balaur din desenele animate ale lui Disney, își spuse că totul avea să fie bine, își recuperă carnetul și pixul din debaraia în care și le lăsase și se întoarse în sala mare.

Ezită la intrare.

Storm Fiasco umbla de colo-colo prin întreaga încăpere când se întoarse și o zări, se răsii.

– Unde naiba ai fost? Unde e rufeta? Am nevoie de rufeta în capătul celălalt și să notezi dimensiunile astea.

– Sigur.

Merse până la el, scoase rufeta pe care acesta o purta la brâu și i-o oferi.

– Ce măsurăm mai întâi?

capitolul 24

În săptămâna ce urmă, Storm Fiasco o concedie pe Penelope de două ori. De asemenea își aruncă telefonul în coastele ei cu o mișcare din încheietură și, în aceeași zi, mai târziu, își sparge telefonul când îl aruncă înspre ea, dar ea urmă sfatul dat de Noah și se feri la timp.

O concedie și pentru asta.

Ea se duse și îi luă un telefon nou, apoi se întoarse la muncă.

Îl văzu pe Noah de la distanță, dar erau amândoi prea ocupați ca să poată vorbi.

Dar în mintea ei, stranse la piept imitația doamnei Di Luca și așteptă cu nerăbdare seara de duminică, când avea să îl revadă pe Noah.

Când ea și mama ei ajunseră cu mașina, găsiră lăcuța plină până la refuz de vecini, prieteni și familie. Grupurile se întindeau din bucătărie, unde o jumătate de duzină de jucători de poker ședea la o masă rotundă și se certau cu glas tare pe jetoanele care nu valau mai mult de 25 de cenți fiecare, până în sufragerie, unde pasionații de sport strigau la un meci de baseball și se revărsau în cele din urmă pe verandă și pe paștea din fața casei, unde feti nare chinezești atârnavă de stejaru cu brațe ample noduroase.

Storm Fiasco își adusese soția, o femeie simplă, liniștită și delicată, mama celor patru copii ai săi, și nu arăta nici o urmă din firea lui masculină cât timp aceasta îi fu în preajmă.

Mama Di Luca le întâmpină pe Penelope

„Bună seara! Cum vă simțiți? Ați avut o zi bună?”
 „Da, foarte bine. Am muncit puțin și m-am odihnit puțin.”
 „Bun. Ați mâncat ceva?”
 „Nu, încă nu. Am muncit până la ora 18.00 și acum sunt oboseală.”

Mama Di Luca nu gustasă și nădărnădare
 menținută decât ori e muncă de restaurant pe care o muncise
 însoțită Penelope. Mama lui Penelope îi îngăduia acestuia un
 pahar de vin la masă și, probabil că lui Penelope i se urcase
 la cap, pentru că atunci când sora lui Noah, Rafe, scoase un
 acordeon anti și scărta cântecul, ea cântă alături de el,
 chiar și atunci când cântecul era în limba italiană.

La ora opt și jumătate mama ei îi făcu semn către scaunul
 ei de la masa lungă.

– Inbuto, om pare rău, dar trebuie să plecăm. Sunt frântă.

Penelope simți cum veselie i se vestejește.

– Dar, mama, nu este nici măcar ora nouă.

– Îmi pare rău, draga mea. Pare că mamei ei îi părea cu
 adevărat rău. Știu că eu mă simt bine, dar nu mai pot sta trează.

– Dar nu ai lucrat astăzi.

Penelope se vâlcărea. Știa că asta făcea, dar cuvintele ieșiră
 din ea mormăind.

– A fost o săptămână grea. Nu sunt obișnuită să fac
 curățenie în camere de motel.

Mama ei zâmbi cu părere de rău și se întoarse către doamna
 Di Luca începând să îi mulțumească pentru timpul
 minunat pe care îl petrecuseră acolo.

Penelope se bosumflă, dorindu-și să poată rămâne dorin-
 du-și că mama ei să nu fi muncit atât de mult, însă ea în-
 todeauna muncise prea mult. Penelope bănuia că probabil
 mamei îi plăcea să muncească și se gândi că de ce ea nu își
 amintise că în seara asta luau cina acasă la familia Di Luca
 și de ce nu lucrase mai puțin ieri. Când, dintr-odată, Penelope
 își dădă seama că mama ei arăta cu adevărat obosită, galbue.

și ca de seară. Fără să se gândească, întrerupsese discuția dintre doamna Di Luca și mama ei.

- Mamă, ți-e rău?

Ochi, mamei sale se lărgiră și deveniră oarecum neliniștiți.

- Sunt pur și simplu foarte obosită. Dar ascultă. Sarah zice că îl poate pune pe Noah să te aducă înapoi la motel. Aș vrea asta!

- Da!

De fapt, Penelope mai că sări în sus de bucurie apoi se liniști, aruncă un ochi împrejur, sperând că nu o văzuse nimeni.

- Ah, dar e în regulă să te întorci de una singură?

Mama ei chicoti

Iubito, am supraviețuit întregul an școlar fără tine. Pot să merg la motel de una singură.

Se așază de mâini pentru a se ridica. O sărută pe obraz pe Penelope. Ii mulțumi din nou doamnei Di Luca. Doamna Di Luca o invită să revină săptămâna viitoare, apoi îl chemă pe nepotul ei, Eli, pentru a o conduce până la mașină. Mama ei îi făcu cu mâna, iar Penelope se ridică în picioare și o privi, gândindu-se că mama ei părea bătrână.

Dar nu era cu adevărat bătrână. O născuse pe Penelope când avea 18 ani și nu avea încă 40 de ani, așadar de ce arăta ca și cum ar fi avut nevoie de un baston?

Noah își făcu apariția alături de Penelope. Își vârfi mâna pe sub brațul ei și îi zâmbi.

- Așadar, când petrecerea se apropie de final, voi avea ocazia să te duc acasă.

Ea își dădu seama că poate el simțea că rămăsese pe capul lui, și roși cu putere.

- Nu te superi dacă mă asigur că nici unul dintre ceilalți băieți de aici nu va interveni? o întreabă. Te-au privit toată seara.

- De ce? întreabă ea.

- Pentru că ești cea mai frumoasă fată de aici.

Apoi, rămase aproape de ea pentru tot restul serii. Penelope fu atât de încântată, încât uită cu totul de mama ei și bănuia că strălucea ca un licurici.

Am avut o petrecere la ora 23.30...
 Pe lângă... născutul Mustare...
 nu existau nici tăcerea...
 momente... amuzant să caute curioze...
 prețuri vechi.

El îi spuse că permisia tatălui său, Rafe, se încheie a doua zi și că acesta trebuia să zboare înapoi în Germania ca să se alăture companiei lui.

Ea mărturisă că crezuse că Storm Flasco era homosexual și că nu avea să mai judece niciodată oameni pe baza căreiei și extravagantei lor. Răseră împreună de momentul ce avusesse și loc pe veranda din fața casei, când doamna Flasco tremurase și Storm se grăbise să îi aducă un pulover și îl folosi se ca scuză pentru a-și petrece brațele în jurul ei, îmbrățișându-o.

Noah îi spuse că, după moartea bunicii sale, bunica lui nu mai dorise să țină petrecerile de duminică seara, dar surorile bunicii sale, Annie și June, veniseră în vizită și ceruseră să vadă întreaga familie și, de atunci, în fiecare duminică seară, Nonna găzduise între jumătate de duzină de oameni și jumătate din populația orașului și nu numai.

Noah și Penelope traseră în fața motelului Sweet Dreams. Ea îl înarună către numărul 11. El parcă și opri motorul.

Un bec descoperit strălucea deasupra fiecărei uși a motelului. În spatele lor și dincolo de Beaver Inn bubuia muzica și era plin de râsete gălăgioase.

Ea se întoarse și își așeză mâna pe brațul lui Noah.
 - A fost minunat. Îți mulțumesc din nou.
 Se întoarse cu fața către ea și zâmbi larg.
 - Mai mulțumit de mai mult de zece ori. Ce mare scofulă?

Na fost decât o seară acasă la Nonna.
 - Nu știu cât de norocos ești să ai o astfel de familie.

Zâmbetul lui dispăru.
 - Ba, de fapt, știu.
 Ea nu îi acordă nici un pic de atenție. Îi dădu înainte:
 - Familia mamei este cea mai mare adunătură de nemeritați pe care îi vei întâlni vreodată. Se ceartă tot timpul.
 - Și noi, familia Di Luca, ne certăm.

- Bănuiesc că da. Nu dori să se gândească la asta. Dar nu ca familia mamei mele. Ei sunt răi. Îți caută punctul slab și înfig un cuțit în el. Scarbosi oameni! Bunicul meu este încă supărat pe mama că a rămas însărcinată cu mine. Când aveam 14 ani și am avut probleme cu legea, a încercat să mă închidă într-un centru de detenție pentru minori. Apoi a încercat să facă să mă dea în grija statului. Apoi a denunțat-o celor de la protecția copilului, și a minșit și a spus că ea mă abuza. El era cel abuzat - obișnuia să lovească cu cureaua în stânga și-n dreapta și până și fiul lui adult a fugit de acasă.

- Uau!

Lumina albă de la becurile de pe verandă și lumina roșie fluorescentă venită de la bar îi împărteau chipul în două, dând ochilor lui verzi o intensitate stranie.

- Felicitări mamei tale că te-a luat de acolo!

- Știu.

Se uită la camera de motel în care, printr-o crăpătură dintre draperii, putea să vadă că ardea o singură lumânare.

- E uimitoare.

- Așadar, nu ți lădura cu tatăl tău?

- Nici măcar nu știu cine e. Ea nu vrea să mi spună. Zice că e un ticălos. Dintr-odată, își dădu seama că numai ea vorbea și i se făcu rău de jenă. Eu, aăă. Dar părinții tăi?

- Tatăl meu este Gavino Di Luca.

Îi luă câteva secunde să asimileze informația și spuse fără să gândească:

- O, Dumnezeule! Nu-i de mirare că ești atât de ch. peș.

Dându-și capul pe spate, el izbucni în râs.

Ea se așundă în scaunul ei cât putea de mult. Încrucișându-și brațele peste abdomen, zise:

- Nu asta am vrut să spun.

Nu! Te rog. Ți-am spus, faptul că am crescut în umbra fratilor mei m-a lăsat fără nici un pic de orgoliu. Lasă-mă să prețuiesc complimentul tău!

- Nici un pic de orgoliu, spuse ea batjocoritor. Emană orgoliu.

Își strecură bratul pe după umerii ei.

- Nu știu sunt mai multe decât ai spus tu.
- Bineînțeles că da, zise ea posacă
- Nu există nici un „bineînțeles”

Puse în continuare încântat.

- Toată lumea vede că Raft este cel chipos. A fost și vedea
de la mama că era mai mic. El este cel mai mare, înzestrat cu har
pentru viață. De obicei eu sunt cel mai mic, mai tânăr și cu
o înfățișare obișnuită cu ochi de culoare ciudată.

- Ochii tăi sunt foarte neobișnuiți. Nu numai culoarea,
ci și forma, aproape asiatică. Se trag din fam. le?

Brățu. lui înțepeni, el inspiră adânc și, în cete din urmă,
răspunse:

- Nimeni nu știe de unde îi am. De la mama, bănuiesc

- Bănuiești? Nu-ți cunoști mama?

O altă ezitare.

- Nic. tatăl meu nu mi-a spus cine este mama, cum n.c.

mama ta nu și-a spus pe. și tu

Peneiope se întoarce să îl privească direct în ochi, mai încân-
tată decât avea dreptul să fie.

- Senos? Nu știi cine e mama ta? N-am întâlnit niciodată
o altă persoană care să nu cunoască nici măcar numele pă-
rinților său.

- Avem multe în comun, nu-i așa?

Eu se gând. la familia lui tubitoare, la poziția lui în comu-
nitate, la înfățișarea lui, la încrederea în sine și la averea lui.

- Nu chiar

- Ba eu cred că da. Suntem amândoi inteligenți, ambicioși
și hotărâți să facem din noi mai mult decât am fost născuți să
facem. zise el privindu-i buzele

- Da.

O făcu să se simtă bine în pielea ei. O făcu să se simtă
normală.

Își trecu mâinile peste umerii ei, le ridică cuprinzându-i
chipul și și strecură degetele în părul ei. Aplecându-se spre ea
inspiră ca și cum i-ar fi absorbit mirosul. Buzele i se depărtară
și zâmbi.

Nu ar trebui.

Prinzând curaj în urma ezitării lui, ea întrebă:

- De ce nu? Este doar un sărut.

- Nu. Nu cu tine. Cu tine nu va fi niciodată doar un sărut.

Dădu să o elibereze. Ea își așeză mâinile peste ale lui, ținându-le pe chipul ei. Iar el începu să tremure. Un tremur ușor, extrem de fin, al degetelor lui, dar.

O fi fost ea tânără, dar nu era proastă.

Se gândi că el folosea o replică de agutar. „Cu tine nu va fi niciodată doar un sărut.” Era o replică bună. Originală. Interesantă. Fiabilă. Cu toate acestea însă, nu era decât o replică care avea intenția limpede de a o despărți de chipul ei.

Dar se gândi că nu ar fi putut să mimeze că tremura. Sau că ar fi făcut asta. Genul acesta de emoție manifestată din cauza unui simplu sărut păru... ei bine, oarecum „psă” de bărbăție.

- Noah, este doar un sărut, zise ea din nou.

Degetele lui se îndoiră sub ale ei. Se aplecă înainte. Ii atinse buzele cu ale lui și pentru o clipă, ea simți gustul regretului. Și al abținerii. Și apoi... toate complicațiile jură alungate de un iureș de pasiune... pură, vie și nediluată. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta până atunci... ca și cum el ar fi dorit-o, ar fi avut nevoie ca ea să îl țină în brațe, să îl vândeze.

Își strecură brațele în jurul gâtului lui, încercând să se apropie mai tare. Consoia le stătea în cale. Ei lovi claxonul cu cotul, apoi se iovi la genunchi tare de volan.

Se îndepărtară unul de celălalt, răsând, dar, când ochii se întâlniră, răsul muri. Ei împinse scaunele în spate cât fu posibil. Se răsuciră și se învârtiră, încercând să își atingă trupurile unul de celălalt și, în cele din urmă, renunțară și își lasară doar buzele să se atingă.

Și pentru momentul acela, fu de ajuns.

Atât de multă foame. Atât de multă arșiță. Gustul deșicos al lui Noah se combină cu cel de cremă rece de vanilie stropită cu ciocolată caldă. El îi mângâie obraji, bărbia, gâtul. Ii dădu părul la o parte de pe față, gemând în timp ce își înșipse degetele în masa deasă și caldă.

Nu dorise să o sărute, dar acum, când căzuse în tentatie, se oferă pe sine, îngăduindu-i cu generozitate să ia ceea ce îi trebuia ea.

...până în seara aceea, nu existase nici măcar o singură
...fost împreună
...i verni, îi dăruise virginitatea ei.
...când veni vremea ca ea să se întoarcă la școală, el
...trăsese nima, iar ea nu se mai simțise niciodată rădăcinată

capitolul 25

Duminică după-amiază, Noah ajunse târziu acasă la Nonna, aducând un bol din sticlă cu sare de spanac cu bacon, creată de maestrul bucătar al restaurantului complexului, Bella Terra, zâmbea, pentru că era o zi specială. Avea un cadou pentru Nonna și dorea să fie aici, ca să o vadă când îl primea.

Așa zâmbea pentru că era supărat. Supărat pe situație. Supărat pe soartă pentru faptul că o adusese pe Penelope înapoi în viața lui, doar ca să îl poată prinde cum moare. Supărat mai ales pe el însuși pentru că era atât de idiot. Cei puțin, dacă avea să se afle aici în timp ce purta o zgardă urâtă, criminală, ar fi fost drăguț dacă ar fi putut să dea vina pe altcineva. Intră cu pas vesel în bucătărie și făcu cu mâna către marea masă rotundă din lemn, unde Eli, Rafe, Brooke, Bao, Nonna și Brynn DuPey se așezau pe scaune cutesc din diferite seturi antice de mobilier ale familiei, ținând în mâini cărți de joc și având alături de coate jetoane pentru pocher.

Chloe stătea la o parte, cu picioarele sprijinite pe unul din scaune, un notebook în poală și având pe chip o încruntare în timp ce tasta și privea fix, tasta și privea fix.

Fu întâmpinat de un cor de urât de bun venit

-Mam hotărât să nu te arestez, Noah.

DuPey aruncă un jeton în miza din mijlocul mesei

S-a dovedit că Eli a avut un alibi decent, iar voi, cei din familia Di Luca, nu sunteți cei care ați rupt degetele acelui hoț rămpit.

Ți-am spus

Noah bagă vasul cu salată în frigider, apoi se întoarce
cu tată către mulțime. Chloë ridică privirea

- Cine te rupe degetele individului?

- Ți-am pus pe poetistii mei să stea cu ochii în pământ
după un grup de trei bărbați.

DuPey clătina din cap.

- Ni sa semnalat că au fost văzuți lângă prietenii vrăștari,
dar când am făcut verificări, n-am găsit nimic. Acesta
este necazul cu grupurile. Dacă se despart, nu mai sunt
un grup

Noah scoase în secret un ofrat de ușurare. Nu de rea
ca DuPey și oamenii acestuia să se încurce cu Lies-
beth și banda ei veselă de infractori. Cineva ar fi fost
rănit și nu ar fi fost cei din familia Propov.

- Intră și tu în joc, Noah?

Brooke amestecă ademenitor cărțile.

- Da, îi spuse el lui Brooke.

Ea începu din nou să le amestece, apoi își îndreptă
spina ca și cum ar fi fost surprinsă de ceva, și îi dădu
Nonnei pachetul de cărți.

- Te rog, Nonna, fă-o tu. Eu trebuie să fac o vizită
până la camera feștelor.

- Haideți să facem o pauză!

Eli se ridică și merse șchiopătând să maseze umărul.
Chloe cu mâna lui sănătoasă. Pe cealaltă, cea aflată în
ghips, o sprijini pe spătarul înalt al scaunului ei.

Ea genu ușurel și își totu capul. El se aplecă și îi sărută
ceafa goată.

- Vrei să mergi să te întinzi?

Din cauza rănilor ei, adică. Pentru că încă purta acel
ghips toracal care era incomod și împovărător

- Probabil că după cină. Îl bătu ușurel pe brațul rupt
Chestia asta devine inconfortabilă.

Nu exagera, o avertiză ei. Apoi se îndreptă și între-
bă Are cineva nevoie de ceva de băut?

- Ceai cu gheață.

- Ceai cu gheață.

- Vin

- Vin

- Că

- O sticlă cu apă

- Vin

Eli troncă în până la ușa care ducea jos, la pivniță. O deschise arg, privi în jos, pe treptele înguste și abrupte și oftă.

- Noah?

Noah chicoti văzând expresia frustrată a lui Eli. Frațele lui de obicei atât de activ în podgorii și la vinărie, era să poarte ghips pe braț și ura de două ori mai tare să aibă unul la picior.

- Spune-mi ce vrei, zise Noah și aduc eu sticle

Eli se uită la maltimea din jurul mesei Trăsătură care făcea să fie un viticultor atât de priceput, cunoștințele și instinctele care îl ajutau să crească și să amestece vinuri. I, făceau maestrul absolut în a prezice preferințele conșpetilor lor. O miște aproape respectuoasă se coborî în vreme ce familia așteptă să vadă ce avea el să aducă din pivniță pentru a-i destăta.

- Înainte de cină, spuse el, pentru băutori de vin alb, mă gândesc la un pinot grigio, iar pentru cei care beau vin roșu, un amestec fin... Ochiul Dragonului, cred. Pentru cină, vreau două sticle mai vechi, bune, de Barbera.

- Am înțeles.

Noah începu să coboare treptele.

- Ai grijă pe treptele alca! zise Nonna

El făcu un semn liniștit din mână și coborî în pivnița mare și întunecoasă.

Nonna își crescuse fiul și nepotii în casa asta și nu scosese niciodată o vorbă, dar acum, când erau adulți admtea că treptele acelea o îngroziseră întotdeauna. Construite odată cu casa, treptele erau abrupte și înguste, cu stâlpișori de susținere deschiși și o balustradă subredă, iar treptele se terminau pe o podea dură de ciment, care ar fi putut sparge capete mici dacă era să cadă cineva.

Nonna, desigur, era ca acum, când Nonna era mai în vârstă, treptele îi îngrozeau pe nepoții ei, pentru că era singură. Își ținea aici legumele alături de vin. Dacă era să cadă coborând după morcov, să putea să zacă la capătul scării și să intreagă înainte vină cineva să o caute.

Sau Domnului pentru Bao: aceasta le ușura cele mai mari îngrijorări actuale, dar, înainte ca ea să piece în altă misiune, Noah și frații lui trebuiau să distrugă treptele acelea și să le construiască mai late și cu o balustradă mai trainică, și aveau să construiască un dormitor de lux cu rafturi, ca să fie folosit pe post de cămărar. Vorbeau de asta de ani buni, îndemnându-i mai întâi pe Nonno și apoi pe Nonna să le permită să se ocupe de asta.

Nonno, un bătrân arăgios până în ultima clipă, le luase îngrijorarea în derădere.

Nonna fusese de acord că trebuia construită dar insistase să își ia mai întâi un cuptor nou, și aragazul ei Wolf și ei bine — colturile gurii lui Noah se rădăcâră. Ei și frații lui erau darnici. Dacă Nonna donise electrocasnice noi ca să poată găti pentru ei, atunci ei tăcuseră tot posibilul ca ea să le obțină.

Noah păși pe ultima treaptă, scândura scoase un scârțait ușor, ca de șoareci; apoi, când el păși pe podeaua de ciment, întreaga scară gemu ca și cum se simțea ușurată să scape de greutatea lui.

Gata cu amănările! Pentru Noah era de ajuns să o vadă o singură dată pe Nonna rănită, pe un pat de spital. Ar face bine să aibă o discuție serioasă cu frații săi în legătură cu reconstruirea urgentă a scării, să fixeze o dată în care să coboare aici și — și să ce? Noah rămase în picioare la capătul scării și privi în sus.

Trecuseră trei zile de când apăsase incuietoarea zgârzi. Îl aștepta o moarte sângeroasă dacă nu reușea să găsească sticla de vin a lui Massimo. În ultima zi, dacă nu avea să găsească sticla până atunci, urma să-l sune pe unul dintre contractorii pe care îi cunoștea și să îl angajeze să reconstruiască scara. În felul acesta, cel puțin

urma să meargă în mormânt știind că bunicul ei nu avea să se așture în curând.

Ferestrele aflate sus pe pereți, la nivelul sîlului, ofereau un pic de lumină naturală, dar colțuri îndepărtate și zona de sub scară erau pline de umbre.

Noah aprinse lumina fluorescentă. Un raft cu vinuri acoperea peretele lung, construit în același timp cu casa, era solid, dar rustic și nefinisat, o ramă potrivită pentru sticlele, vechi și noi, care umpleau locașurile.

Noah căută vinul pe care îl ceruse Eli și îl așeză pe prima treaptă.

Apoi făcu ceea ce el și frații săi făceau întotdeauna când vizitau pivnița.

Privi împrejur, încercând să vadă unde ar fi putut bunicul lui să ascundă o sticlă de vin verde.

Firicele de praf plateau în atmosfera caldă. Grinzile robuste de stejar susțineau podeaua de deasupra. Noah își înălță capul și măsură cu pasul pivnița: 20 de pași într-o direcție, 30 în cealaltă, căutând un pachet lung și suplu, plasat inteligent pe tavan, și care ar fi putut să ascundă sticla demodată.

Nimic. Bineînțeles că nu. Scara fu rapid eliminată; construcția era atât de simplă, doar două scânduri lungi și groase de fiecare parte, arcuind de la podeaua pivniței până la cea a nivelului principal, întretăiate de dinți zimțați care susțineau treptele înguste.

Nonno îi spusese odată lui Noah că vinul dorea să stea aproape de pământ, să își amintească pământul fertil care creștea strugurii ce făceau vinul.

Noah nu știa dacă era sau nu adevărat, dar îi plăcea sentimentul, iar bunicul lui credea asta, pentru că întotdeauna își păstrase aici, jos, prețioasa sa sticlă de vin, ascunsă într-un locaș aflat lângă podea în peretele de ciment. Dar, când el murise și Nonna se dusese să ia sticla, aceasta dispăruse. Tot ce rămăsese era un bilet neclar, scris cu o mână tremurândă de bătrân.

Așa că, atunci când Noah și frații lui auziseră privesc vinului disparut, cântaseră. Scoaseră fiecare sticlă de la locul ei și îi citiseră eticheta. Mutaseră raftul cu vinuri - treabă deloc ușoară - și ciocăniseră fiecare centimetru din pereți. Cercetaseră podeaua să vadă dacă bunicul lor tărase cumva în ciment și pusese sticla într-un mic mormânt secret.

Căutarea lor fusese zadarnică, dar acum Noah curțea din nou pereții, degetele sale cercetând cimentul dur de parcă pământul care crease strugurii ar fi putut să îl strige și să îi dea răspunsul.

Mirosi aroma vinului care se matura în sticle. Simțea răcoarea prafului lipit de pereți. Auzi o mulțime de scârțâeli și de gemete din bucătăria de deasupra. Dar pământul rămase încăpățânat de tăcut, iar sticla greu de găsit.

De deasupra, Eli strigă:

- Ceva interesant acolo jos?

Noah merse până la scară și ridică trist privirea către fratele său.

- Nu. La naiba!

- Adu vinul sus! Ia-ți o zi liberă de la căutări! O să ajungi ca o cârtiță, clipind la lumina soarelui.

- Desigur.

Noah aruncă o ultimă privire în jur, își adună sticlele și urcă treptele.

capitolul 26

În timp ce Eli turnă vinul, Noah își scoase jacheta. Făcu semn cu capul către masa unde DuPey și Brooke adunaseră de două ori mai multe jetoane decât oricine altcineva.

- Se pare că se fac afaceri, ca de obicei.

Sunt norocoși, zise Rafe.

- Ba nu, nu sunt. Bao îl privi cu neîncredere. Numără cărțile. Ar trebui să schimbăm pachetele la fiecare mână.

De îndată, toată lumea de la masă începe să se cearcă. Ce de demnitate sînu tă! Noah savură în mintea simulară și atît de lungă datată și tu, mîncîndu-
că venise.

Își satlează mînele. În mod obișnuit, acum s-ar fi scus cravata și s-ar fi destacut nasturii cămășii. Dar nu astăzi. Astăzi, își slăbea cravata și speră că mîna lumea era prea concentrată asupra jocului pentru a acorda atenție tinutei lui.

Din modul în care se rîsteau unul la altul, rîdeau și sporevîtau, se gîndi că era destul de în siguranță.

El se alătură lui Eli la blatul din bucătărie și, după ce adună și în pîrș, băaturile, Noah își turnă un ceai cu gheată și adăugă două lingurițe de zahăr. De obicei, o lăsa moale cu îndulcitorul, dar, hei, cînd un bărbat își știa ziua morții putea să își taca de cap cu cîteva calorii în plus.

Trîgându-și un scaun, îl înfipse între DuPey și Bao și se așeză.

De aici putea să audă cînd urma să sosească cadavru. Avea de gînd să fie primul la ușa cînd era ivrat.

Brooke intră și se strecură pe scaunul ei.

- Vă mulțumesc că m-ați așteptat. Pruncul acesta șade pe vezica mea urinară. Măș dori să pot juca mai multe rînduri fără să trebuiască să merg la toaletă.

Nonna termină de amestecat cărțile. DuPey le tăie.

- Pocher stud cu cinci cărți, valeți sunt jokeri, anunță Nonna și aruncă cărțile pe masă cu precizie, îngustîndu-și ochii.

Nepăsător în mod elaborat, Eli își aranjă cărțile.

- Ia zi, Noah, cum merge căutarea?

Noah se uită în cărțile sale. Un tull house, de 9. Logic! Bineînțeles că avea cea mai bună mîna cînd timpul se scurgea. Ar fi putut să fie mai rău. Ar fi putut avea două perechi, ași și 8 - mîna mortului.

Toată lumea aruncă bani în grămada cu miza, fredonă sau zîmbi strîmb, culegînd una, două sau trei cărți

si renunțau la ele în timp ce Nonna împărțea cărțile
pe care le avea din pachet.

Ariana nu privi fugare către noile cărți, dar atenția
lor principala rămase apăsată asupra lui Noan.

- Joacă-astea! Își aruncă miza în centrul mesei. Mir-
nat. Că tateea merge nunțat. Zâmbi cu roșu. Întru șut
câți kilometri de coridoare sunt sub complex?

Rate ciocăni cu degetele în masă.

- Iad golă. Când au cărțile, își aruncă în joc petre-
nele. E, haide. Kilometri e o exagerare.

În anul 1930, în timpul Prohibiției, pivnița fusese că-
pată subterană originală a complexului ca un beci, un
spațiu prin care să treacă instalația sanitară și cea elec-
trică și poate doar poate, ca o craniă secretă, ascunsă de
agenții fiscali. În ultimul timp, Rafe și Noah - precum
și Brooke - petrecuseră multe ore îngrozitoare acolo.

Oare bunicul lor ascunsese sticlă de vin până cu bi-
juteriile lui Massimo în acele crame? Noah fusese de
părere că probabilitatea era mare. Dar speranțele nu
se stingeau.

- Am căutat în fiecare locaș. În fiecare gaură de
șoașec. În fiecare gaură de șobolan, în plus, am ridicat
pernele și am deschis sertarele fiecărei prize de mobilier
abandonate și pline de pânze de păianjen. Clătină din
cap. Am folosit un sistem cu ultrasunete portabil ca să
găsesc găuri în pereți și am dezgropat o duzină de came-
re secrete cu rafturi cu vin și vase nefolositoare și una
care a fost construită pentru - aparent - un membru
din vechime al familiei Di Luca și pentru amantele sale.

Chloe înălță capul, atenția fiindu-i captată.

- Cum de poți da seama? Nu există decât un singur
pat acolo?

- Așa e, răspunde Noah.

Toți cei din încăpere exclamă:

- Ooo!

Ochii lui Chloe strălucesc, iar ea reîncepu să tasteze.

M-am strivit degetele în capcane pentru șoașeci.
Am privit în ochii goi ai unor crani de rozătoare.

de piscică, de șerpi - se cutremură amintindu-și - și am văzut un șarpe viu care și-a găsit cumva drum până acolo special ca să mă sperie de moarte. Am spălat pânze de pânjen din păr în fiecare noapte afurisită.

- Nici o sticlă?

DuPey știa despre sticla de vin, dar credea că era doar asta, o sticlă de vin. Nu auzise despre diamante. Familia reușise să țină informația aceea pentru sine.

- O mulțime de sticle. Sticle de bere. Sticle de bere de ghimbir. Sticle de cola. Sticle de vin. Goale. Pline. Cu păienjenii sau fără. Dar nici o sticlă de vin făcut de Massimo Bruno.

Zburară jetoane. Jucătorii renunțară sau rămaseră în joc. Noah își coborî cărțile.

În mijlocul multor mărăieți, culese miza din mijlocul mesei și aranjă jetoanele.

Brooke adună cărțile și le amestecă ca un crupier din Las Vegas.

- Pocher cu cinci cărți, valeți sau mai mare pentru a deschide.

Noah îi zâmbi larg.

- Pătraru. Jamele și valeții chiori sunt jokeri?

- Jucăm pochер, nu „Trage o carte”, zise ea și împărți cărțile.

Brooke era serioasă când venea vorba de pochер. Rafe își trase cărțile.

- Ai avea nevoie de ajutor, Noah. E o mulțime de teren de acoperit.

- Nu mai am decât vreo 60 de metri. Ești bine-venit să vii în urma mea și să verifici dacă mi-a scăpat ceva, dar, sincer, am căutat minuios.

Noah nu ar fi incredințat această sarcină nimănui altcuiva.

- Unde altundeva ar fi ascuns bunicul tău sticla aia? Întrebă DuPey.

Toate cărțile fură trântite pe masă, cu fața în jos. Cu toții se aplecară înainte, atenți și nemișcați.

capitolul 27

Eu tot spun că sticla se află în casă

Brooke flutură o mână împrejurul ei

- Am căutat. Şi am cautat. Preturindent. Ochi albaştri. Nu! Rafe ardeau cu ferocitate. Nu e nimic.

- Dacă a îngropat-o în curte? întrebă Dipey. Ar fi un loc răcoros şi întunecat

- Dacă a îngropat-o, poate fi îngropată oriunde zise Eli.

- A lăsat un bilet în locaşul în care era păstrat, zise Eli. e reaminti Chloe

- Avea un scris de mână teribil, mai ales către final. Poate că nu-l citim cum trebuie

Lui Noah îi plăcu ideea că Nonno i. păcătise cu atâtea uşurinţă - numai că asta nu îi dădea nicaieri.

- E destul de clar. Rafe întinse mâna şi cu uşul părului Noah. Spune: „Sus”.

Noah îşi feri capul.

- Ce zice dacă îl întorci cu fundul în sus?

Aparent. Chiar se gândise deja la asta, pentru că spusese cu promptitudine:

- „dn”.

- Jos!?

Brooke îşi îndreptă spina.

- Asta nu e de ajutor, zise cu răbdare Chloe. Ne aduce înapoi la... a îngropat-o undeva?

- Dacă asta a făcut, am încurcat-o. A murit acum nouă ani. Rafe aruncă îngrijorat o privire către bunica lui. Continuă. Orice urmă ar fi acoperită de iarbă.

- Nu pot sta aici, cu mâinile la spate, fără să fac nimic. Era o exagerare. Era slăbitul primăverii. Eli muncia toată ziua în podgorii şi în pivniţe, amestecând vinurile. Cu toate astea, nu îşi putea stăpâni nerăbdarea.

¹ În limba engleză, sus - up, jos - down

- Există ceva care descoperă obiecte îngropate? Aș putea să nu adun oameni de pe teren și să-i pun să cerceteze terenul.

- Întâi de toate, cât de bine funcționează radarul, care penetrează pământul depinde de tipul solului și de câtă conductivitate electrică are. De asemenea, nu cred că vrem ca lucrătorii din vile noastre să caute un obiect prețios ca sticla aceea - șansele de a o primi ca adevărat din mâinile lor nu sunt mari.

Rate ridică un umăr. El răspunse și el ridicând un umăr. Brooke relua de unde rămăsese Rate.

- Ceea ce se întâmplă atunci când începi să cauți într-un loc cu multe construcții cum este complexul e că găsești bucăți de țevi, ciment, cuie, cherestea, faianță, suuri de izolație, provenind toate de la construcția originală și de la construcțiile ce s-au înălțat de atunci.

Noah încuviință din cap.

- Și sticle, o mulțime de sticle, de la băuturile de care s-au bucurat muncitorii după muncă și pe care apoi le-au aruncat și le-au îngropat într-o găuri de zgură. De fiecare dată când construim o nouă casușă, ce credeți că găsim?

- Sticle? se aventurează Bao.

- Corect. În plus, complexul include o parte din podgorii. Dacă includem și asta, avem mai mult de 40 de hectare. Este o pierdere de vreme să cercetăm terenurile complexului, dacă nu avem mai mult pe care să ne bazăm.

Pacat că verii Propovai lui Noah erau așa niște golani. Iar fi putut pune la muncă.

Surăse. Poate că ar putea să îi pună în capătul îndepărtat al podgoriei și să le spună să înainteze de acolo. Asta i-ar fi putut ocupați.

Faptul că îi avea în oraș pe Hendrik și pe banda de adorabili tâlhari, fără vreo ocupație, îl făcea pe Noah extrem de neliniștit.

- Ori cum nu cred că Nonno ar fi îngropat acolo sticla. A lucrat la complex, dar a subit podgoriile și și-a luat casa. El își puse jetoanele într-o grămadă înaltă

aranjate după culoare. Cred că sticla trebuie să se afle aici, undeva, în prejurul casei.

- Ce-ai zice dacă ai cerceta curtea lui Sarah cu radarul tău care penetrează pământul? întrebă DuPey.

Nonna și Bao schimbă priviri. Nonna ridică din umeri și dădu din cap. Bao vorbea.

- Am făcut-o deja.

Toată lumea se întoarse cu fața către ea.

- Da? întrebă Rafe. Când?

- Aveam nevoie de o diversivune. Și imi pare rău că mă aflu aici, o mașină de uciș foarte bine pregătită. Bao își ridică mâinile bătătorite de ani întregi de arte marțiale - și aproape nimic nu se întâmplă. După câteva săptămâni, de pace și liniște - întrerupte de crime întâmplătoare - chiar și să sparg scandări cu fruntea își pierde orice urmă de distracție. Eu și Sarah am hotărât că o căutare era o idee bună. Așa că am închiriat un radar care penetrează pământul și am verificat curtea. Am găsit unele lucruri interesante, în cea mai mare parte animale de companie moarte, jucării îngropate, niște prezervative folosite...

Noah se prefăcu că nu știa nimic. La fel și frații lui.

Bao continuă.

- Dar nici o sticlă de vin. Și nimeni n-a săpat de curând în curte.

- Arată în vreun fel special? întrebă Chloe.

Când toată lumea se uită la ea cu nedumerire, spuse.

- Este veche, produsă în timpul Prohibiției, și al Crizei economice. Pe vremea aceea nu spălau și reutilizau sticlele?

- Da și, pe vremea aia, când vinul era ilegal, era uneori îmbuteliat în așa fel încât conținutul să fie ascuns, spuse Nonna.

Gura lui Eli se ridică într-o jumătate de râs, et.

- Ai dreptate, sticla asta n-ar semăna cu sticla modernă de vin roșu. În primul rând, are mai mult de 750 de mililitri. Dimensiunea asta este un lucru recent. Obșnuai să îmbuteleze vinul în sticle de 750 de mililitri.

ca pe băuturile spirtoase. Asadar sticla lui Nonno este
surtre și înaltă

- Mai degrabă ca o sticlă de vin alb' clarifică Chloë.

- Da, dar mai înaltă.

Eli arătă cu mâinile.

- 60 de centimetri, poate? Cu muchii, îngustă. Este
grea pentru dimensiunile ei. Sticla este verde și cred că
groasă, deși nu pot să-mi dau seama până n-o golesc

- Noroc pentru ziua în care o vei face

D. Pey își ridică paharul, în semn de victorie. E. își
îclină capul

- Să dea Dumnezeu să fie curând.

- Amin zise cu ardoare Noah.

Nonna ședea mușcându-și buza și părând îngrijorată
Noah se văzu nevoit să întrebe:

- Tu nu ști unde se află, nu-i așa, Nonna?

Ea clătină din cap.

- Aș vrea să fi știut.

- Pentru că de găsirea acelei sticle atârână vieți, zise ea.

Nonna se răstăla el, cu ochii ei căprui, care de obicei
erau blânzi, făcând.

- Dragule. Îmi dau seama că sunt o bătrână con-
fuză care n-ar putea cu nici un chip să înțeleagă seri-
ozitatea acestei situații, dar, din moment ce eu am
fost atacată, îngrijitoarea mea personală m-a jefuit
și a tost ucisă, iar Joseph Bianchin m-a amenințat el
însuși cred că pricep la fel de bine ce se întâmplă ca și
voi, tinerii.

- Știu, Nonna. Sunt un prost. Îmi pare rău.

Chiar așa era. Dar ea nu vru să accepte scuzele. Se
ridică în picioare, tremurând de furie

- Trebuie să pregătesc sufrageria pentru oaspeti.

Brooke și Chloë se ridicară și ele în picioare.

- Te ajutăm, Nonna.

Nu. spuse ea, arătând cu degetul către fiecare în par-
te. Vreau să fiu singură pentru câteva clipe.

Știau cu toții că ea nu se enerva foarte des. De atunci când o tăcea, era nevoie de timp și răbdare ca ea să își revină.

Ambele tinere se lăsă din nou pe scaunele lor. Din data ce Nonna părăsi încăperea, Chloë spuse:

Bună treabă, Noah!

- Ce s-a întâmplat cu obişnuitul tău farmec calm, Noah? Tu ai în hațocură Brooke. Ai ceva pe suflet?

Până și ele doreau ca el să își recunoască rolul pe care îl avea în această nelegiuire în desfășurare. Dar el nu avea curaj.

Când își aminti de răbufnirea de luna trecută, când recunoscuse că știa despre doi amantele roz și despre cine era pe urmele lor, îi venea să își tragă singur una peste ceafă. În toți acești ani, fusese atât de atent să își pună gura. Se părea că tensiunea făcuse o breșă în rațiunea lui și acesta era rezultatul. O dăduse în bară făcându-l pe trațu și pe cumnatele lui și, mai ales, pe Nonna, să se supere și să își facă griji.

În cea mai bună a ceea, nu avea nevoie ca ei să încerce să i scoară la iveală secretele. Familia lui nici măcar nu își putea imagina în ce pericol mare ar fi pus dacă ar fi împărtășit cu ei ceea ce știa. Avea nevoie ca ei să stea cu ochii în patru, dar să rămână neștiutori. Pentru că, cu fiecare bătaie a inimii, zgarda părea să i se strângă mai tare în jurul gâtului și, de fiecare dată când se strângea, un strop din autodisciplina lui dispărea.

Nu îndrăznea să își piardă din nou controlul. Ar fi spus prea multe și, cu mama lui și familia acestora în oraș, Noah se temea că o indiscreție ar fi dus la moartea în familia Di Luca. Oricât de mult își iubea frații, aceștia nu o puteau învinge pe Liesbeth și șleanta ei.

Ignorându-le pe Brooke și pe Chloë, Noah spuse:

Am sentimentul că sticla trebuie să se afle undeva la vedere sau într-un loc dureros de evident și cumva ne scapă.

Toți cei aflați în jurul mesei dădură din cap. Își lăsă privirea asupra fraților săi

- Nonno a muncit atât de mult în magazie și în gară, iar ambele locuri sunt întunecate și răcoroase. Dacă doriți să dați o mână de ajutor golpile, scoateți totul afară...

- Am făcut asta deja, spuse Eli.

- Faceți-o din nou. Treceți cu radarul peste fiecare centimetru de podea de pământ și peste orice petic de ciment... asta ar fi de ajutor.

Probabil că Noah avea o înfățișare sumbră. Sau hotărâtă. Sau părea speriat. Sau cumva. Pentru că Eli spuse:

- La naiba, Noah, spune îne ce ști!

Și cu o mișcare neașteptată din partea de obicei nepăsătorului Eli, brațul lui lung se întinse și îl plesni tare pe Noah peste ceafă.

Un fugar neașteptat de durere.

O teamă pătrunzătoare.

Un singur gând.

Era mort.

Noah se trezi în picioare, cu inima bubuind ținându-se de gât și de țintele care aveau să ia foc și să pună capăt vieții sale, confruntat de o masă plină de chipuri nedumerite și îngrijorate.

Nu. Nu era mort. Era încă viu. Încă în viață.

- Noah? zise Rafe, ridicându-se ușurel. Haide, omule. Nimic nu poate să fie atât de rău. Spune-ne!

Făcând un efort, Noah își slăbi strânsoarea proprii ei mâini aflate în jurul gâtului. Își flexă mâna și își drese glasul.

Da. Să le spună. Erau rudele lui și poate că ar fi putut să vină cu o idee la care el nu se gândise. Poate că îi putea ajuta...

- Noah, dragul meu băiat.

Nonna dădu buzna în bucătărie, râzând și plângând în același timp.

Noah privi în jur, amețit și derutat.

Nonna își aruncă brațele împrejurul lui.

- Naș putea niciodată să stau supărată pe tine timp îndelungit, dar asta - dar isprava asta întrece toate celelalte năzdrăvni ale tale.

O privi fără să înțeleagă

Apoi își dădu seama - sosise cadoul lui.

În spatele Nonnei, Annie, sora bunicii lui, înalta pe coridor în scaunul ei rulant, ținând iesa că ne-a fost însoțitor. Mergând în spate, se afla cea altă soră a bunicii lui, June, înaltă, vioaie și cu părul alb. El le plătise zborul și le adusese aici pe Annie din Washington iar pe June din Far Island, insulă aflată lângă coasta Californiei, ca să le permită să se liniștească văzând cu ochii lor că Nonna era bine - și să se afle alături de ea după ce avea să sufere o altă pierdere.

Desigur, ele nu cunosteau partea aceea.

Sosirea lor făcu toată familia să se ridice în picioare răsând și strigând, grăbindu-se să înainteze ca să îmbrățișeze și scoțând exclamații.

Noah răsă și el apoi îmbrățișă, exclamă și se mândri. Le expică lui DuPey și frașilor săi că Annie era gata să își facă apariția în pragul Nonnei, ca să vadă cu ochii ei că era bine, iar el pur și simplu făcuse ca lucrurile să fie mai ușoare pentru ea.

Annie le explică faptul că, peste trei zile, intenționau să meargă în vizită acasă la June, lângă coasta californiană, și că doreau ca Sarah să le însoțească.

Sarah îi aruncă lui Noah o privire iritată și refuză cu blândețe spunând că nu putea să plece până când copiii nu înămuzeau câteva lucruri. Când nepoții ei o îndemnară cu toții să meargă, promise să meargă în vizită la toamnă.

Toată lumea fu fericită cu ocazia acestei reuniuni familiale neașteptate.

Noah apăsă cu mâna zgarda ascunsă sub cămașă. Impulsul de a se confesa trecuse. Era mai bine așa.

capitolul 28

Pînă la sechizări ca să nu aveau să rămână în Bella Terra pentru că nu erau să se revină pînă la unele persoane le înmăna sechizările pentru a vinde de aici.

Papă era de vineri, prima în care lucrase alături de Brooke și Luca ca să îl cel mai bun restaurant mexican din oraș. I, de sechizări de partea cealaltă a străzii, dispunea într-o mică clădire pe nisip, unde mesele erau de plastic de țigă de masă de plastic imprimată cu papagali și flori de hibiscus, iar sechizările aveau toate pernele de vin și pte. Da, Taqueria Cuadralajara și tratorii erau angajați unsoși, dar totuși cu carne de porc și nu aveau gust arde de hantă, în ciuda aducea lacrimi în ochi.

Sambătă seara stănd singură în camera ei se mîntuie ascultând zarva care venea de la Beaver Inn, unde se săsi facea na bucată și să meargă acasă la tatal ei Di Luca în sechizări armatoate, pentru cina lor săptămînală.

Poate că nu era cea mai strălucită idee. La urma urmei, Noah avea să fie acolo.

Dar să rămîna pe urmă avea să fie una dificilă pentru ea, nu din cauza a ceea ce avea de înfruntat în viitor – era foarte conștientă de faptul că peste câteva zile urma să înfruntă pe tatăl ei –, ci din cauza a ceea ce se întimplase în trecutul ei.

Lacrimile îi umplură ochii și apoi și le șterse în grabă. Avea nevoie de o diversivane. Avea nevoie de oameni în jurul ei. Avea nevoie de amici, prieteni și familie și știa că le putea găsi pe toate în casa familiei Di Luca.

Așadar sarrinica după amiază se întoarse la Taqueria Cuadralajara și, în schimbul unei taxe suplimentare și a mai multor îngușeli, bucatarul îi tăie torta în bucăți de dimensiunea unor antreuri, pe care le puse într-o cutie și să o ia la pachet.

Așeză drăgăstos torta pe scaunul pasagerului și conduse până la ferma familiei Di Luca, în timp ce stomacul îi chiorăi tot drumul. Acesta era un lucru bun, o distragere care o împiedica să își amintească de ultima dată cînd

condiționale până acolo cu ochii mari, plini de o dragoste care credea că avea să dureze pentru totdeauna. Pălin

Ah, tinerețea. Nebunească, plină de veselie, optimism... prostească.

Ieș. de pe drumul principal și intră pe aleea lungă care șerpuia mai întâi printre podgoriile pline de viță-de-vie veche și bine îngrijită, apoi printr-o curte mare și bine întreținută, cu iarbă și flori și presărată cu vechi stejar, care își întindeau umbra deasupra mării Californiei.

Penelope încetini când trecu pe lângă casă, ca să o examineze. Casa familiei Di Luca arăta la fel: o fermă americană tradițională, pătrătoasă și albă, cu flori pe laturi și la ferestrele deschise care lăsa să intre aerul proaspăt. Singurele schimbări pe care le putea vedea erau un strat nou de vopsea albă și o rampă pentru cărucioare care cobora drept pe partea stângă, tăcea o curbă pe după colț și revenea pe alee. Asemănarea îi dădă sentimentul de continuitate și fu în același timp, un pic derutantă, că și cum ar fi pășit înapoi în timp.

Se strecură într-un loc liber de parcare între o camionetă masivă verde F 250 cu caierucuri imense și un BMW 650 negru strălucitor, cu un motor atât de mare încât aproape că îl putea auzi bazâind – iar mașina era oprită.

Știu, făcă să i se spună, că ambele autovehicule aparțineau familiei Di Luca.

Spera că vechiul și conservatorul Volvo C70 al mamei sale nu se simțea complexat.

Parcate acolo erau și o mașină de poliție – mașina lui Brooke – un Porsche Panamera 4S, precum și, contrastant, un Mini Cooper roșu nou.

Părea că familia Di Luca avea multă lume invitată în seara aceea.

Bun. Penelope avea să se integreze de minune.

Luă torta ieși din mașină și se întoarse să arunce o privire împrejur.

Solstițiul de vară era la distanță de doar două săptămâni și, la ora cinci fix, soarele se aplecă spre vest, spre răsăritul seară, și dând celor trei femei care veneau pe alee o pară de tinerete veșnică.

Penelope le recunoscuse. Le întâlnise pe toate în vara aceea din urmă cu nouă ani: surorile bunicii, lui Noah, Annie și June, și, cel mai important, mult iubita bunică a lui Noah, Sarah. Purtau pălării de soare, fără îndoaie, tuseseră la plimbarea lor zilnică de-a lungul a cilor din curtea încăpătoare a Nonnei. Acum veneau în grabă către ea: câinele lui Annie purta o vestă și o esșă, mâna lui June se odihnea pe scaunul cu roțile mecanic al lui Anne, în vreme ce Sarah zâmbea larg și îi făcea cu mâna lui Penelope.

Penek pe în tăcu și ea cu mâna, așază torta pe trepte și se grăbi să le salute.

- Fată dragă, speram să te văd!

Sarah o îmbrățișă, îi privi chipul ca și cum încerca să memoreze trăsăturile, apoi o îmbrățișă din nou.

De ce ezitase Penelope chiar și pentru o clipă să sune sau să vină în vizită? Imediat își dădu seama că Sarah nu ar fi făcut niciodată un reproș și nu ar fi tăcut-o să se simtă vinovată.

- A trecut prea mult timp.

- Nu te înstrăina, indiferent de ceea ce se petrece cu nepotul meu Jem de dispreț - care, că veni vorba, se află aici. Sarah aruncă o privire către casă. De aceea n-am prea îndrăznit să sper că vei veni la cina noastră de duminică.

O îngrijorare ușoară se trezi în Penelope.

- Sper că nu deranjez. Încercam să mă hotărâsc când să vin și Brooke și Rafe m-au îndemnat să vin în seara asta...

Annie izbucni în râs.

- Să deranjezi! Noi, familia Di Luca, trăim pentru generații de deranj. Ți amintești de mine, Penelope?

- Desigur că da, doamna Di Luca.

Penelope îi strânse mâna și apoi, când Annie n-avea
se apăsă și o îmbrășă.

- Nu poți să ne spui, mătușă doamnă Di Luca.

Jane rămase cu o mână pe mânerul scaunului, cu ce-
lălaltă îi întinse obrazul. În timp ce Penelope o sărută,
arătă cu degetul și spuse:

- Jane, Annie și Sarah. Astea sunt numele noastre.
Ne-am căsătorit cu frații Di Luca, ceea ce a fost foarte
bine, din moment ce ne cunosteam și ne plăceam una
pe cealaltă în liceu - deși eu sunt cea mai tânără.

- Mda, mda, zise Sarah.

- Cu numai doi ani față de mine, zise Annie.

- Și în familia Di Luca, suntem cunoscute în mod
colectiv ca „fetele”.

Sarah zâmbi către prietenele ei. Acestea îi întoarseră
zâmbetul.

- Este Rutter, zise Annie, arătându-l pe câinele ei. Este
un câine labrador galben, jumătate golden retriever, cre-
dat de Însotitori Canini pentru Independență și este el
mine de șase ani. Rutter, șezi!

Rutter se așază strâmb, ca și cum pietrele de pe alee îl
împingeau, dezechilibrându-l.

- Penelope întinde mâna, spuse Annie. Iar tu, Pene-
lope, spune: „Rutter, dă mâna!”

Penelope făcu cum i se spusese și, când el întinse laba,
ea râse uitându-se în ochii lui mari câprui.

- Mă zâmbit, spuse ea.

- Iubește pe toată lumea. Oamenii care nu îi cunosc
spun „Probabil te simți în siguranță să ai tot timpul un
câine alături de tine”. Dar câinele acesta ar ajuta hoții
să ceară argintăria familiei.

Rutter se uită la Annie ca și cum ar fi înțeles plânge-
rea, iar ea îl mângâie pe cap.

- Da, ești un băiat bun.

- Nu este cu Annie ca să o apere, este aici ca să-și fie
de ajutor, iar el face asta foarte bine. Sarah își petre-
ce brațul pe după cel al lui Penelope. Prefă-te că ești

- Nu pot să scutur din cap bătrâna asta să intre în
să pot să scutur din cap bătrâna asta să intre în
să pot să scutur din cap bătrâna asta să intre în

Annie a spus că nu ar trebui să se ducă la câmp
mai departe, bratul te poate răni. Annie a spus că nu ar
trebuie să se ducă la câmp mai departe, bratul te poate răni.

- Nu mă avertizează odată înainte o contuzie și un braț
rănit în același timp.

- June a condus se pe Annie către rampă
- Fetele erau vesele că năste cîntecul cu gândul la vi-
ză dar le-am spus că nu, era încă mult prea periculos.

Sarah aruncă o privire întrebătoare către Penelope.
Noah a spus că și-a zis de problemele noastre.
- Da, și mi pare rău să aud de ele.
Și nu doar din cauză că era o lăsa. Ura să se gândeas-
că la Sarah rănită și la lumea ei frumoasă și plăcută,
rănită.

- Fetele nu ascultă nici o dată
Sarah aruncă o privire încruntată către celelalte două
fete Annie își lungi gâtul ca să se uite în spatele ei și pe
lângă June la Sarah și la Penelope.

- Ne-a speriat de moarte, Sarah!
- Sunt o pasăre bătrână puternică
Sarah și Penelope le urmară pe Annie și pe June
pe rampă.

- Cuvântul cheie fiind bătrână, spuse June
- Voi, fetelor, sunteți răutăcioase. Acum încetați, ina-
inte să o speriați pe Penelope. În capătul rampei, Sarah
se întoarse către Penelope și cu fața către vale. De fiecare
dată când am nevoie de o doză de curaj, vin aici, afară,
și mă întreb: Câte secole a sculptat râul în piatră? De cât
timp și-a îngropat stejarul rădăcinile în solul pietros?
Câți ani bărbații și femeile au iubit, au răs, au trăit și au
murit în locul asta?

Penelope trase aer în piept. Sarah ghicise că avea
emoții în legătură cu intrarea în casă, cu întâlnirea

cu familia și faptul că era atrasă în relațiile de care se bucurase înainte de revederea cu Noah. Așadar Sarah îi dăduse puterea de care avea nevoie pentru a merge mai departe.

Îndoielile lui Penelope nu erau nimic mai mult decât o schimbare de moment a direcției vântului și, dacă avea să își păstreze calmul, să se poarte cu demnitate și să trateze pe acești membri ai familiei Di Luca ca pe prieteni care erau... timpul pe care avea să îi petreacă aici urma să fie un alt strat de seminătate și căldură adăugată an în lungi ai Bella Valley.

Acesta era motivul pentru care se afla acum aici, în seara asta. Să dea ochii cu familia Di Luca, să se alăture din nou rasei umane, să dovedească faptul că avea puterea de a merge mai departe cu viața ei. Era așadar logic să o tacă aici, în locul în care se rostogolise din fecunditatea pe lungul și dificilul drum către maturitate.

Penelope cobori în fugă treptele, luă cutia cu tortă și alergă din nou înapoi sus.

- Intrăm? întrebă.

Sarah îi strânse brațul.

- Să-i dăm bătaie.

capitolul 29

Penelope ținu ușa de plasă în timp ce Annie, June și Sarah intrară. Le urmă pe holul către bucătăria aflată în spate, trecând pe lângă living unde, la televizorul al cărui sonor era dat la minimum, era un meci de baseball la care nu se uita nimeni, pe lângă sufrageria în care masa lângă gema sub greutatea salateior, a rulourilor și a diverselor mâncăruri. Din bucătărie, auzea zămzetul constant al conversației, întrerupt de ocazionalele certuri gălăgioase sau de zgomotul metalic al vreunei tigări. Când Penelope vizitase casa Nonnei cu toți acei ani în urmă, petrecerea începea întotdeauna în bucătărie. Aparent, nimic nu se schimbase.

Ridicată cu toți privirile și
atunci când ea și tetele intrară
Rufe și pe polițistul șef DuPey.
chiar și pe cel pe care dragă pentru
mătașă și pe... F... examină... Penelope...
...vedea prea bine.

- Ser... carte, expl... E... Intră și... din cea... te
Jupă cum îi convine.
- Face o smecherie bună. Dacă o poți... sp... se
Puck pe

Ochii... Cui se se largira, dada din cap
- Bună replică!
Și răsă... pentru o clipă.
Bucătăria... Sarah arăta diferit, îmbunătățită cu no
echipamente. Și neschimbată, cu marea masă din lemn
rotundă, unde grupul entuziast era adunat în jurul unei
grămezi de jetoane roșii, albe și albastre, aflate în mijloc
ei mesei.

Sentimentul general era de bunăvoință lejeră și am
zimei inevitabil numai că
Privirea lui Penelope îl luă în vizor pe Noah
La naiba!

O privi și ea, la rândul lui, cu ochii îngustați, remar
cându-și cămașa lejeră cu nasturi, roșie ca vinul, aleasă
pentru confort și pentru mesajul pe care îl trimitea -
„Sunt o femeie care se simte bine în pielea ei”. Își trecu
ochii peste blugi ei mulați, îi observă sandalele roșii cu
tapă ortopedică de plută și lacu lucios de pe unghiale
de a pic oare. Se uită la hainele ei, dar ceea ce vedea
era... ea, goală și vulnerabilă.

El văzu, iar ea reacționa ca de obicei, cu respirația
întretăiată, ca și cum ar fi fost aruncată foarte sus,
în atmosferă

Și nici măcar nu fusese nevoit să o atingă
Își spusese că venirea ei la această adunare avea să
servească drept semnal față de ceilalți și față de ea
înșă - că trecuse peste vechile temeri și dorințe.

Că, în calitate de adult matur, putea face
 lucru pe care viața avea să îl arunce în cale

Poate că ceea ce îi trebuia să își amintească era că
 în mai puțin de doi ani, suterise pierderi fizice mari.
 Timpul îi returna încet-încet puterea și încrederea. Nu
 mai era la fel de fragilă – dar era în continuare dăru-
 rat de singură. Și o chimie teribilă exista în con-
 tinuare între ea și Noah. Singuritatea în jurul ei crea
 un pericol pentru liniștea ei suterescă și poate chiar
 și pentru cea mintală.

Cât timp se priviră țintă unul pe celălalt? Prea îndu-
 lungat. Celălalt îi priveau. Penelope își smulse privirea
 dintr-ă lui. O tăcere stânjenitoare domnea în bucătărie.
 Apoi, spre surpriza ei, Rafe îi veni în ajutor.

- Hei, Penelope, am uitat să-ți spun. Ai fost în regulă
 în urma verificării de securitate.

Consolarea lui fu atât de neașteptată, încât, privindu-l,
 clipă contuză. Își reveni și spuse cu un glas sarcastic:

- Imaginează-ți cât de surprinsă sunt.

El izbucni în râs. Ca un arc, tensiunea din bucătărie
 fu destinsă.

- Știi cum e - lui Rafe îi plac verificările lui, spuse El.
 Fetele îl sperie.

- Fetele îl sperie pe orice bărbat inteligent, spuse Rafe.
 Primu un „Amin” din adâncul inimii din partea lui.
 După, iar Penelope se destinse când conversația începu
 să hureze mai departe, la un nivel normal.

În jocul de pocher păru să fi rămas doar doi jucători.
 Brooke, care își ținea cărțile pe masă și zâmbea ușor
 plină de încredere. Și Noah, tolanit în scaunul lui, cu
 cinci cărți în mână și o sticlă de bere lângă cot. Al naibii
 de frumos și exact la fel de probabil să o provoace pe
 Penelope să păcăruască. Dacă ea nu avea să fie cu băgare
 de seamă – iar ea avea să fie.

Din teroare pentru ea, el părea ușor... ostil.

Bine. Putea să facă față ostilității.

O femeie asiatică subtilă și cu înfățișare delicată se
 strecură în tăcere în bucătărie. Rafe deveni atent.

- Cum sunt lucrurile pe afară, Bao?

- În stare de război, Bao își întinse mâinile într-un gest nemulțumitor. Cineva stă la pândă. Pot să simt asta. Altfel nu sunt.

- Brooke pare surprinsă.

- Ca pe o pisică atentă în mijlocul tranșei mele.

se Bao.

- Lămă un schimb de priviri îngrijorate.

- Bao este gata mea de corp, îi spuse încet Sarah.

- Penelope, când merg afară, mă supraveghează.

- Bao o să arădă pe Penelope, apoi se așază pe un scaun gol.

- Bao nu are tendința de a face speculări, îi spuse Sarah lui Penelope.

- Oh.

- De aici așadar sentimentul de tensiune crescută. Rafe se dădă în picioare, merse la fereastră și privi afară.

- Nu se zărește nimeni?

- Am vorbit cu bărbatul aflat pe poartă. Nu. Totul este liniștit. Nu a fost declansată nici o alarmă.

- Bao își masă buza.

- Poate că-mi imaginez lucruri? Poate că am fost prea mult de gardă?

- Poate. Rafe își scoase telefonul mobil și ieși pe veranda din spate. Dar, doar ca să fim siguri, voi chema personal adițional.

- Sarah se așază lângă Bao, iar Bao se întoarce zâmbind către ea. Cu toate astea, Bao chiar arăta palidă și obosită ca și cum tensiunea vigilenței constante o epuizase.

- Penelope își dădu seama de sentimentul de apropiere dintre Sarah și Bao, ca între soldații care erau confrunțați în fiecare zi cu posibilitatea unei lupte. Nu dorea să a parte la acea posibilitate, dar se hotărîse să rămână - era dedicată. Zăgăni cutia cu mâncare.

- Dorește cineva puțin din cea mai bună tortă pe care am mâncat-o vreodată în viața mea?

- Tortă?

- Chioe își închise notebookul cu un clic clar.

Ea: « El a găsit locșorul acesta dincolo de râu
nu mai Taqueria Guadalupe »

- Și eu l-am găsit, spuse Penelope și deschise cu la
Tensiunea din bucătărie scăzu încet și discret până la
un nivel mai ușor de controlat.

Gemete de plăcere salutară mirosul de vin al cărni cu
chimion, ceapă și ardei iuți, fasole și grănciule.

Noah, nemeritac, nu reacționează în nici un fel. Rămă-
se nemșcat, tăcând să zâmbească, holbându-se la mână
când Nonna aduse o tartărie. Nu se mișcă când Pene-
lope desfăcu tortă. Nu ridică privirea și nu îi mulțumii
Penelope când aceasta o împărți.

Nu mănâncă mâncarea pe care ea o adusese.

Lui Penelope îi venea să îl plesnească. El fusese cel
care îi ceruse să o viziteze pe bunica lui. Ea reușise
să destindă atmosfera tensionată din bucătărie, iar ea, în
mod necugetat și grosolan, îi făcea pe toți să nu se simtă
în largul lor.

Sau cel puțin, o făcea pe ea să nu se simtă în lar-
gul ei.

capitolul 30

- Sau dus repede!

Sarah îl ignoră pe Noah ca și cum acesta era un
băiețel imbutnat atlat în grija ei.

Părea o idee inteligentă, iar Penelope luă hotărârea să
îl ignore și ea pe cel care strica bucuria tuturor. Annie
izbucni în râs.

- Lui Sarah îi place să vadă oameni mâncând

- Poftim? De parcă ție nu?

Sarah se ridică în picioare și scoase din frigider ingre-
diente pentru salată.

Probabil că Noah era mâniș în legătură cu un lucru
care nu avea nimic de-a face cu Penelope. Ea trebuia să
își aducă aminte că nu toată lumea se învârtea în jurul
ei și al sentimentelor ei.

- Brooke și Noah, avem nevoie ca voi doi să nu ne stați în cale cât timp pregătim cina, spuse cu fermecătoare Nonna.

Bun Sarah îi dădea pe Noah afară din bucătărie. Penelope avea să rămână pe loc și să le ajute pe bucatărese. Nu trebuia să se mai uite la chipul lui pământiu.

- Aproape că am terminat, Nonna. Noah trage de timp pentru că nu dorește să parda această seducătoare miză de pocher în favoarea mea.

Brooke își arcu brațul în jurul gramezii de jetoane de pocher din mijlocul mesei și îi zambi lui Noah.

Alarma se porni la ceasul aflat la încheietura mâinii. El ridică privirea spre chipul ei.

- Pentru ce este? întrebă Brooke.

- Este ora 15.37, zise el.

De parcă asta avea vreo importanță pentru cineva. Priviri nedumerite în întreaga încăpere.

- Ce este la ora 15.37? întrebă Eli.

- O altă zi dusă.

Noah opri alarma. O ignoră pe Brooke, ignoră pe toată lumea și privi în ochii lui Penelope.

- Credeam că ne-am pus de acord să ne evităm unul pe celălalt.

Așadar, era supărat pe ea pentru că se afla aici?

Ultima oară când se întâlniseră, acasă la Rafe și la Brooke, fusese fermecător. Interesat. Vorbăreț. Insistase ca ea să promită că avea să o viziteze pe bunica lui. Faptul că ea se afla aici era vina lui.

Propria ei ostilitate se trezi pentru a o întâmpina pe a lui.

Pentru că, serios, nu așa stăteau întotdeauna lucrurile cu Noah? Mai întâi o iubise, apoi o urâse. El nu știa niciodată ce își dorea.

Cu o ridicare din umeri care îl concedie în mod grosolan, ea spuse:

M-am gândit că suntem amândoi adulți maturi care ar putea să se poarte într-o manieră civilizată - cât timp grupul este destul de numeros.

DuPey izbucni în râs, apoi o privire aruncată pe față către expresia lui Noah tale brusc amuzamentului Noah rămase tacut, absorbindu-i vorbele.

Ostilitatea lui Penelope se înăsprise, devenind ură ură față de faptul că el o provocase. Ură față de faptul că el domina încăperea în așa fel încât toată lumea, privea fascinată această dramă ca un muscă pe care el îl strănise.

În cele din urmă, când ea se mișcă, dând să se întoarcă cu spatele, el își închise evantaiul de cârță. Le puse pe masă cu fața în jos.

- Mă retrag, îi spuse lui Brooke.

Se ridică în picioare. Jetoanele zdrăngănuță când im-pinse uriașa miză către ea.

- Știam că joci la cacealimă, zise Ea.

- Atunci de ce n-ai rămas în joc, El ' întrebă Cherie.

- Așteaptă. Uite! Am o mână bună. Brooke și puse cârțile pe masă. Patru de același fel. Șesari. Uite.

Noah nu dădu nici un pic de atenție n-ai tam se sale, nici cârțior lui Brooke. În schimb, își aținti privirea verde pe chipul lui Penelope și, ca o pisică de vânătoare uriașă, păși către ea.

Ea refuză să se dea înapoi.

Treaba asta era prostescă. De ce sa îl întărate? Era furios. În legătură cu ce?

Și ce dacă? Și ea era furioasă. Pe deasupra, dacă nu-ți nica lui acesese să o prănească pe Penelope în casa ei cu brațele deschise, el nu avea nici un drept să se comporte ca poliția oaspeților...

Nu, nu avea să se retragă.

Deși el se apropie foarte tare foarte vite, iar ceea ce de la distanță păruse ostilitate acum părea mai degrabă un fel de sexualitate mocnită, îndreptată în direcția ei.

Iar ei se apropiă deasupra ei într-un mod alarmant.

Atunci când el ajunsese la distanță de trei pași, ea se hotărî că era vitează în mod prostesc. Făcuse un pas mare în spate când, cu o mișcare atât de vite încât

ca nici măcar nu o văzu, el o prinse de încheietura mâii
și o puteră.

ca m...
r... co putere.
Scrie... Herbinte. Puterni...
Ei... n... la ip... pe... ca...
... r...
... s... stoc... ca... d... p...

Handwritten text on the left margin:

Handwritten text on the right margin:

Pitt m?

Seaport, in collection

Se apleacă din nou spre ea, venind aproape, mai aproape și, cu o voce care să-l îngroză doar de puțin, îi spune:

Te vor uita pe sus și te voi cânta în berbe. Până pe

525 Ea îl privea cu ochii mari, serasi n-ai dintr-un film, în vizi-
un pe te născut

...an pe termen lung
...credea că

Cel puțin, credea că era teamă. În mai multe momente în piept, degetele i se stransesera în pumn, căsca un vâier în urechi și ochii o dureau din cauza că în ținea prea larg deschuse. Iși dădea seama că își pierd respirația, gâtul după un pic de aer atât de necesar.

„Și credea? Credea că el avea să o ia pe sus și să o scoată de acolo în brațe?”

Ompresă ră cu o arșta până de farte Och i lui verzi
scanteiau aurii.

O, da! I. credea. Și cât de multă umiditate putea să
îndure?

- În regulă. Merg.

1. lăsa să o tragă afară din bucătărie, pe coridor ș. atâră pe ușa de la intrare.

lesirea lor lăsă o liniste înmărmurită în bacătarie.

-Uau, sópti Chloë.

Annie se măcă, întorcându-și scaunul cu roțile

- Măi să fie! Nu ştiu ce faceţi voi, fetelor, dar eu merg să privesc.

Pune scaunul cu roțile în mișcare, avansând cu viteză pe coridor

Celelalte temet - și Ritter galopară către parna din fața a casei, în urma ei

Rafe, Eli, și DuPey ramaseră sezând în jurul mesei goale și c-îr nară din cap cu d spreț bărbătesc.

- Zău așa, zise Eli. Femeile!

- Știu, zise DuPey.

Sunt atît de bîgăcioase, spuse Rafe

Serios. Ce cred că vor vedea și n-a i mai văzut până ac m' întrebă Eli

Rămaseră cu privirile atîntite în spațiu, gîndindu-se la asta. DuPey se uită de la Eli la Rafe.

- De ce credeți că Noah este atît de tăcut astăzi?

În mod cert a avut un băț infipt în dos. Mai ales după ce a intrat Penelope, spuse Rafe

Ceilați dădură aprobator din cap. DuPey împinse morocănos restul jetoanelor din mijlocu. mese către locul lui Brooke.

- Micuța doamnă a câștigat o drama, miza.

Rafe se mândri.

- Ce pot să spun? E deșteaptă.

- Hei, Eli, uită-te la mîna lui Noah

DuPey făcu semn către grămăjoara de cărți care stătea în fața locului în care sezuse Noah

- Pentru că ai dreptate. Trebuie să fi jucat la caceaima

Eli ridică cărțile și privi - și rămase cu gura căscată. Ce alți doi bărbati deveniră atenți.

- Ce e? întrebă imediat DuPey

- Ce are, o pereche de doiari? întrebă Rafe

Una câte una Eli așeză cărțile pe masă

Popă de caro. Regină de caro. Zece nouă, opt de caro.

Bărbații se uitară cu gurile căscate la cărți. La mîna care ar fi putut să ia fiecare jeton și care venea o dată la zece vieți.

În cele din urmă, Rafe șopti:

Noah a renanțat la o chintă roială, cu popa cea mai mare carte? Ca să o înșface pe Penelope? Își împinse scaunul în spate. Merg să mă uit.

Celalți bărbați se ridicară și ei
se grăbiră către ușă și înaintară pe coridor

capitolul 31

Noah nu se opri, nici nu încetini.

Întina lui Penelope bubui în timp ce el o trase după
sine pe trepte în jos, de-a latul aleei și până în curtea
din față. Trecură de primul copac și se îndreptară către
cel de-a douălea, un stejar întins, semet, care își odihnea
leneș ramurile cele mai lungi pe pământ. Se oprî și se
răsuiră cu față către ea.

- Nu copacul ăsta, spuse ea.

- Ba da, copacul ăsta. Timp de nouă ani, de fiecare
dată când am trecut prin curtea Nonnei, te-am văzut
aici, cu părul tău lung încurcat printre ramuri și ochii
căprui privind-mă fix, dulce și calduros.

Ochii lui radiau arșiță, mănue și o desfășurare lungă
și înceată de amintiri dulci.

- Amintirile sunt întotdeauna aici, așa că da. Absolut.
Copacul ăsta.

Era început de august, California fierbinte, iar Bella Terra
secretoasă. Vara aproape că trecuse, jiccare și disparând înaintea
lui Noah să o poată cuprinde în mâinile lui nerăbdătoare.
Acum stătea pe verandă, privind cum Penelope traversa petuza
Nonnei și mănundu-se de silueta ei, de grația ei, de felul
nemai-pomenit în care blugi i se mutau pe fundul voluptuos
și de curgerea părului ei negru și drept de-a lungul spatelui.

Eli stătea în balansoar, legănându-se lenes și observându-l.

- Te-ai îndrăgostit rău.

- Ba nu.

Noah știa că asta sunase ca mândria unui tânăr, aceea
negure instinctivă a faptului că o tânără putea să îl prindă în
ușă cu atâta ușurință.

Eli pufni.

Era în regulă. Era mai bine ca El să fie amuzat de aventura
magiei lui Nonni decât să hănuiască adevărul că Nonni era
mai înșelătoare decât trebuia să fie. De Penelope și că, în curând,
mult prea urând, el urma să o gonească.

Avea mult de putere timp rămas. Cobori treptele în grabă
aerogă, lăsat lângă ușa către Penelope.

Era atât de îndrăgostit că se îndrăgostise. Era un magar că făcuse
dragoste cu ea.

De atunci el ar trebui să își dorească să nu o fi întâlnit
în viața lui. Și totuși, cu înțelesul lui, prefera să petreacă acea
vară alături de Penelope și să trăiască pentru totdeauna
cu amintirile.

Îi auzi atergând către ea și se întoarse, zâmbindu-l deschis,
ochii ei căprui strălucind de încredere.

Fără să se oprească, el o ridică de talie, o ridică în aer și o
învârti. Ea tipă și izbucni în râs.

O așeză pe o ramură joasă a unui dintre stejarii uriași
care stăteau de strajă pe peninsula Nonnei, alături de alii verzi
da cel cu frunze care îl ascundeau aproape în tota lățe de
cei din casă.

Ea își așeză mâinile pe umerii lui și își cobori privirea
către el.

- Știam că vei veni după mine.

- Nu pot să stau departe, îi spuse el și speră că nu era
adevărat.

Odată ce avea să o gonească, trebuia să o evite.

Ea avea un talent nefiresc de a ști când gândurile lui curgeau
prin locuri întinse și acum se întinse.

- Ce s-a întâmplat?

Nimic, îi zise el, zâmbindu-l larg. Mă întrebam dacă n-ar
părea să mergi într-o aventură.

- Du?

Era destul de deșteaptă încât să aibă îndoieli.

- Întoarce-te! Încalcează ramura și te voi duce într-o călătorie
în jurul lumii.

Ea își încumă capul și îl privi dintr-o parte, cu neîncredere.

- Nu, serios!

O deranja? Nu putea să își dea seama.

- Când eu, El, Rafe și eram copii obișnuiaam să ținem
 o afară și să mămicim pe armăsarii noștri de năteide,
 și porcoșii călări în căutarea aurului care urmăream niste
 bănuțuri, născuturi. Nonna mi-a arătat Robin Hood, cel cu
 Errol Flynn și am galopat de-a lungul și de-a arăt Angiei
 pe cei doi.

- Și denumirea era...

- Bine născut. Toate fecioarele mă urăteau, recunosc, dar
 cu amărăciune, continua. Am avut întotdeauna înclinație
 să fiu erou.

Și uite ce bine apăsase
 Din nou, ea văzu prica multe, pentru că îi cuprinsese obraji
 în palme și spuse:

- Ești eroul meu.

- Ba nu. Chiar nu sunt.

Îl mustră clatinându-l din cap.

- O asemenea modestie. Frații tăi nu vorau să se joace de-a
 Robin Hood?

- Ei nu locuiau aici pe atunci. Locuiau cu mamele lor.
 Își aminti de zilele acelea singuratice. Ea își dădu seama
 desigur. Apăsându-se, își apăsă buzele pe ale lui și, în sărutul
 ei, el simți gustul dulce și cald al alinării și asigurarea că ea
 avea să fie întotdeauna alături de el. Era genul de promisiune
 pe care el nu o putea face, așa că se retrase.

- Ei? Întoarce-te, încalecă bestia și spune-mi unde dorești
 să mergi?

Preț de o secundă, păru în același timp nedumerită și
 rănită.

Dar el îi zâmbi larg și imită cum știa el mai bine încânta-
 rea băiețescă, așa că ea și aruncă piciorul peste ramura lădă,
 și așeză mâinile pe scuarta aspră și porunci.

Dumă în Anglia medievală ca să-l întâlnesc pe acest Ro-
 bin Hood de care vorbești!

- Ține-te bine, o avertiză el, și împinse ramura în sus,
 apoi în jos, apoi o făcu să se lege continuu, ritmic, ca un
 cal la trap. Arătă în jur cu un braț. Aici ne aflăm în pădu-
 rea Sherwood.

- E minunată, zise ea și arătă cu degetul. Uită-te la castel!

Călărește mai repede! El mări ritmul. Acela este castelul
malefăului Prinț John.
Ea hădăi.

Acum iată ne printru haiducu lui Robin Hood. Dădu dru-
mul ramurii și aceasta se legănă până când se opri. Așezân-
dus, printru în solduri, poză. Iar eu sunt Robin Hood. Ești
fecioara Marian?

- Nu! Penelope păru absolut dezgustată. Fec nara Marian
trebuia salvată tot timpul. Eu nu trebu e să fui salvată. Eu
călăresc atât de tine, pentru justiție și libertate.

Noah privi în jur.

- Haiducu mei, nu știu ce să creadă în legătură cu asta. Ce
aptitudine are o femeie atât de mică și de slabă să călărească
alături de banda mea neînfrântă?

Rupând din copac o ramură subțire, plină de frunze, ea o
îndreptă direct între ochii lui.

- Vin din viitor și am adus o sabie laser!

Surprins, el începu să râdă, la început ușor, apoi cu atâta
poftă, încât căzu pe pânze și se cutremură, ținându se de bur-
ta. Ea sări jos de pe ramură și îl lovi peste stomac cu mîna.

- Hei, dacă doresc să iau cu mine în călătorie o sabie
laser, pot!

El dădu din cap și găfăi.

- Da, bineînțeles că poți. Și, pentru că poți vedea viitorul,
ești de acum înainte unul dintre oamenii lui Robin Hood.

Ea așeză genunchii lângă el și îl apucă de brațe, iar el o lăsa să
îl ridice deasupra capului.

- Femeia lui Robin Hood, zise ea, sau nu încheiem târgul.

O privi în ochi și rîsul îi se stinse.

- Exact asta ești, femeia lui Robin Hood.

Iar Robin Hood ar face bine să fie cu băgare de seamă,
căci auzind femeia lui îl va răsturna și va prelua controlul
bandei sale de haiduci.

El își coborî între brațul, îl așeză în jurul ei și o rostogoli
sub el.

M-ar plăcea mult să te văd încercând, fecioara mea
războinică.

Ea se zbătu, chicotind.

O prin și răsă și el și, în tot acest timp, inima îl dăruia pentru că... niciodată în viața lui nu avea să mai găsească o altă femeie ca ea și în curând, mult prea curând, urmau să fie despărțiți.

capitolul 32

Acelui Noah o împinse pe Penelope către același coș, o lipi cu spina de același trunchi, dar totul era diferit. Ea supraviețuise tristeții și distrugerii vetei sale, atât de mână lui, cât și de a sorții. Și nimic din ceea ce crezuse despre Noah nu era adevărat. Nu așa?

- Civilizați? Rostii cuvântul, ca pe o obscenitate. Spui că suntem civilizați?

- Eu pot fi civilizată.

El mirosea bine, a bergamotă. Da, și mirosea și a picișă. A tentație irezistibilă.

- Eu știu mai bine.

Cășii lui vibrau prin trupul ei, tot numai căldură și profunzime și de mesaje deloc bine ascunse.

- Ce vrei să spui cu asta?

Chipul lui era îmbujorat, trăsăturile încordate și pline de pasiune.

- Vreau să spun că oi fi tu bună la vorbe și la fapte, dar nu poți să negi că există ceva între noi. Și știu cum ești atunci când eu.

Nici măcar nu apucă să termine propoziția.

Înainte ca creierul ei să apuce să își dea seama de ceea ce avea să urmeze, el se sprijinea de ea, prinzând-o între puterea robustă a stejarului și cea a mușchilor lui calzi și vii și îi apăsa buzele cu ale lui. Și, cu toate că trupul lui arunca mânia precum arșita dintr-un cuptor, apăsarea fu perfectă. Ea își amintea de asta.

Și apoi sărutul lui se schimbă. Deveni stăruitor. Disperat. Neobosit. Diferit de orice sărut de care se bucurase ea vreodată. Diferit de orice sărut pe care

impulsivitate și căutarea lui. Pentru de acum sunt din m-
na lui.

El se scula, pur și simplu o furie, o ne-
slăvă, abnegație, o diversitate de lucruri alături de
ceasta... era o furie, o furie... El simțea. Buză
Emoție pură.

Nă... ..

Astăzi era o recenșură. A... .. El râdea după ea,
o dorea, o voia.

Dorea să fie cu ea. Să o sărute, să o atingă, să fie
în fața ei.

Ea își deschise buzele mai larg, dorind să-i simtă în
mod persistent gustul, iar el... .. de îndată gura cu
aroma emoțiilor lui: furie, hotărâre, neliniște...

Neliniște? Se retrase destul cât să îl întrebe șoptind

- De ce neliniște?

El se retrase brusc, de parcă ea l-ar fi plesnit peste față.
Apoi, ochii îi tulgerară.

- Ești prea inteligentă pentru toate ră... De aceea
m-a fost dor de tine în fiecare atitudine de secundă din
viața în care am fost un nemernic adevărat și complet...
și te-am gonit.

Amintirea propriilor acțiuni păru să îl infurie și mai
mult și orice rafinament pe care îl avusese în sărutat... de
mai devreme dispăru. Își încolăci brațele în jurul taliei
ei, o trase către el în așa fel încât acum era sprijinită de
el, clatinându-se lipsită de echilibru, și o sărută.

Toate simțurile i se deschiseră către el, ca luate de
furtună. Aproape că putea să audă trosnetul focului, a-
dăugându-i în timp ce acesta o învăluia, îi învăluia, acoperin-
du-i împotriva adierii vântului, a șoaptei copacilor și a
mirosului... .. Lumea se redusese la Penelope și Noan,
și nimic altceva nu mai exista.

În mod prostesc, își deschise brațele pentru el,
ridicându-și mâinile pe umerii lui, strângându-l și savu-
rând senzația mușchilor care se încordau sub degetele ei.
Își destăcu buzele pentru el. Își deschise trupul pentru
el. Și îi dădu cu la fel de multă ferocitate ca el.

for the fundul ex aride.

Le merse până la cea mai mare ramură de stejar, unde
săruta pământul, și o așeză în turca în care măreștii
se împărțea în două

era în siguranță, copaci
te verde în mijlocul pădurii. Era în siguranță, copaci
sustinându-și cea mai mare parte a greutatei trupului ei
scorțoasă aspră fiind lipsită de blugit ei și, în același timp,
ea era ținută de trupul lui, de erecția lui - iar acela era
exact locul în care își dorea să fie
căruntă pleoapele, obrazi și lobii urechilor. Își

Ea îi sărută pleoapele, obrazi și lobii urechilor. Își mănâncă doborât, apăsându-se de ea.

Se întrerupă cu gâtul ei până jos la primul nasture
închis al cămășii ei.

Maier, se mișcă ritmic, cu precizie, apăsându-se în despicătura trupului ei. Îi sărută din nou buzele, îi mângăie sânii prin sutien și își trece degetul mare peste sfărcurile ei.

lar ritmul acela continuă iar și iar, necrușător, chinu-

- Dacă ai fi goală, ai avea orgasm, chiar aici sub cerul albastru. Zambii, zâmbetul strâmb al unui pirat. A, stai, nu este nevoie să fim goi. Vei avea orgasm oricum.

- N.J.

- Ba da, Penelope în promit! Ve aiunge la orgasm.

 $-\text{Nu}_+$

Nu dorea. Genul acesta de orgasm, aici, în brațele lui, în aer liber, unde oricine putea să vină și să îi vadă, era jenant. Și în vreme ce el deținea controlul? Nu. Nu dorea să îi cedeze această putere

-Nu, spuse ea din nou.

Dar nu numai inima ei era singuratică; trupul ei era și el singur. Îl neglijase, îi ignorase nevoile, iar acum...

E era atât de precis, tintind anume locul potrivit
soptind în urechea ei.

Da, Penelope. Dă-ți drumul! Acum. Am nevoie să
orgasm pentru mine. Știu că ești atât de aproape
li mai deschise doi nasturi de la cămașă. Pipăie de
getul încuietorea din față și sutienul ei, o deschise și
te losi de degete pentru a-l destăca larg.

Uitase cât de lungi erau degetele lui și cât de eficiente
erau mâinile lui mari când venea vorba să-ți ofere plăcere.
Uitase că erecția lui putea să fie atât de tare, atât de
fierbinte și de prezentă dedesubtul prea multor straturi
de haine.

Na avasese niciodată ocazia să își dea seama că pu-
tea spune „nu” și, în același timp, să își folosească pu-
cioarele pentru a-l ține strans, sau că avea să se trece
de el fără să se gândească la altceva decât la a face sex.
Cu el.

Știu doar că, atunci când el îi cuprinse în palmă sânul
gol, îl ridică la gură și îi supse cu putere sfârcul atins
orgasmul. Flăcările iadului o învaluiră arzând-o până
ajunse cenușă. Își întipise degetele în spinarea lui. Ioni
și trupul ei pulsă lipit de trupul lui. Scoase un strigăt
în sfârșit.

Iar el își ridică gura de pe sânul ei, îi apăsă fața pe
pieptul lui și îi înăbuși sunetele în cutele cămașii sale.

Simți miros de apret. Bumbac. Noah.

Bergamotă. Și pucioasă.

Vag, undeva într-un corlon al minții ei, știa că ma-
târziu avea să fie jenată. În clipa aceea însă, nu exista
decât satisfacție totală și deplină.

Și vanul puternic al dorinței lui, care o inunda.

El cântăea după ea, da. Dorea să fie înăuntrul ei. Dar
în clipa de față avea grijă de ea, îmbrățișând-o, încuta-
jând-o, atingând-o, mângâind-o.

Da, plăcerea ei îi otorea și lui plăcere.

Când Penelope termină, când orgasmul se mai do-
moli și ea rămase fără viagă în brațele lui, Noah o apie-
că pe spate până când rămase dependentă de el pentru

...pastră cu grijă. Își trecu mâna peste părul ei și îl
 așeză pe loc. Când ea își ridică privirea, nu
 ...civilizat? Își prindea trupul în erecția mea puternică.

Tot ce-mi doresc este să mă culc cu tine, să te rezec și să
 așez în orgasm și să termin în tine. Să te fac a mea până
 când nu-ți mai poți aminti nici un alt bărbat, nici o altă
 viață decât pe mine și viața mea.

Ea scânci, vorbea lui dând naștere unei scurte re-
 plecții de orgasm. Aștepta până când ea termină apoi
 continuă.

- Așa că nu-mi vorbești mie despre a ne purta civil-
 izat. Nu există nimic civilizat când vine vorba de tine și
 de mine.

Ea îl auzi, îl privi, îl absorbi. Își dori tot ceea ce el își
 dorea. În cele din urmă, șopti.

- De ce nu putem avea toate acele lucruri? De ce nu
 putem face sex?

El zâmbi. Nu fu un zâmbet vesel.

- Pentru că nu e timp.

O ajută să coboare de pe craca copacului. O spri-
 nă în timp ce îi închise satienul și îi închise nasturi
 cămășii. O ținu în brațe.

- Nu te uita la mine în felul ăsta, îi șopti. Ochii tăi
 sunt atât de mari și de câprui, rugându-mă iar tu mă
 faci să-mi doresc mai mult decât îndrăznesc să apuc. Îș-
 ameză buzele. Te-am adus aici ca să izgonesc anii și nu
 să le constrănesc. Și nu e timp, repetă ea, apoi atinse
 nasturele închis de la gulerul cămășii, ca și cum făcuse
 un legământ de celibat.

- Noah...

Penelope îi dădu la o parte de pe frunte șuvițele mă-
 tasoase de păr, îi atinse obrazul cu vârtururile degetelor, îi
 urmări tandra conturul buzelor și îi dăruî un zâmbet
 cu subînțeles.

- De fapt, nu ar dura foarte mult.

El zburcă într-un hohot de râs, apoi deveni serios.
 Încă o dată, fu arzător, incinerând-o cu privirea lui avidă

Prima oară nu. Dar, odată ce te-ai avea singură, restul lumii ar putea să se ducă dracului. Lăsa-l să-ți dăde în iad pentru că ai uitat. Pranzându-și mâna, m-ai sărut în palma ei și îi îndrăgește peste ea. Penele. M-ai distras deja atenția și m-ai pus la încercare. Timpul dispare chiar și în timp ce alerg ca să-ți prind din urmă.

Nu înțeluse ce voia el să spună. Ochi. El era să-l ba, iar vorbele îi păreau lipsite de coerență.

- Noah, ce se întâmplă?

- Nimic. Am avut zece ani să mă pregătesc pentru asta. N-are nici un rost să mă simțesc pentru te... în care se termină. O prinse de cot. Ești desigur de stabilă ca să stai în picioare?

Îa încuvință din cap.

- Trebuie să fac o plimbare. Făcu semn către partea de jos a trapului său. Nu sunt demn să-mi fac apariția într-o societate civilizată.

Și, pur și simplu, se îndepărtă de-a lungul aleii ieșind din raza ei vizuală.

Nu își dădea seama de ce era surprinsă. La urma urmei, acesta era lucrul la care el se pricepea să plece.

Sarah, June, Annie, Brooke, Chloe și Bao - precum și Ritter - ieșiră din suitagerie, unde se adunaseră în jurul marii ferestre.

Eli, Rafe și DuPey ieșiră din dormitorul lui Sarah, unde se adunaseră în jurul acelei terestre.

Se întâlniră cu toții în hol.

- Ei, așa se face, declară Annie.

- Îhî, fu de acord June.

Nonna, ai prea multe frunze în copacul ăla zise Rafe. N-am putut să vedem.

Curtea din fața casei mele nu este un spectacol erotic, zise Sarah pe un ton înțepat.

Nu. La naiba! Eli izbucni în râs și își vârî mâna pe după brațul lui Chloe. Aș zice că focul din Noah nu a fost niciodată stins.

- Nu spusese gânditoare Sarah. Ceea ce mă face să mă
 întreb - nu e o dată - de ce a lăsat-o să plece?
 Chloe trecea la următorul nivel logic
 - Și de ce o părăsește acum?

capitolul 33

Noah merse pe aleea serpuită a Nonnei ca un bărbat
 care tugea de demonii săi. Dar era imposibil să îi lase
 în urmă.

Aziase gulerul care îi ascundea osânda.
 Ce fusese în mintea lui, să o răpească pe Penelope
 ca un pirat plecat după pradă? Nu putea să dea vina pe
 alcool - nu băuse decât o bere și nici măcar nu o termi-
 nase. Și, cu toate acestea, de îndată ce o văzuse intrând
 în bucătăria familiei lui, fusese îmbătat de dorință. Nu
 doar pentru sex. Lucrul acesta era prea ușor. Ci pentru
 anii în care trăiseră departe unul de celălalt, când ar fi
 putut să fie împreună, pentru mesele pe care nu le avu-
 seseră acasă la Nonna, pentru copiii pe care țar fi avut,
 pentru certuri, și, împăcări, râsete și iubire.

Avea un creier. Nu avusese niciodată nevoie să îl foto-
 sească mai mult decât avea nevoie să o facă acum.

Din nefericire, avea și un penis.

Și în trupul lui avea sânge doar cât să îl alimenteze fie
 pe unul, fie pe celălalt.

Putea să gândească. Sau putea să aibă poftă trupestă. Nu
 ambele. Nu în același timp.

Și avea cu disperare nevoie să gândească. De îndată
 ce cina urma să ia sfârșit și putea să evadeze, avea să se
 întoarcă acasă, să lucreze la proiectul său. Era unul deli-
 cat. Necesita fiecare fărâmbă din atenția lui. Premele lui
 două săptămâni zburau rapid. Îi spusese lui Penelope că
 nu era timp. Fusese serios.

Liesbeth nu îl cunoștea. Nu îl înțelegea. Își imagina
 că, întrucât fusese crescut într-un mediu iubitor de către
 oameni onorabili, nu era ca ea.

Totus în circumstanțele corecte, era ca ea Sângol, nimeni nu o da' Putea să fie crij' Putea să fie

Liesbeth nu își dăduse seama că, dacă ei nu avea să gască sticla aceea, după treceau 14 zile și timpul lăsa stăruie, nu avea să moară de unul singur. Nu avea de gând să moară și să îl lase pe țăcănta lui de mamă de muna a și pe familia depravată a acestora să i amenințe pe Nonna, pe Rafe, Brooke, El și Chipe. Și pe Penelope, care își găsise un loc de muncă alături de Rafe și Brooke.

Pentru că Noah avea să se ducă în iad

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, urma să aibă înșotatori

Plimbarea sub soarele după amiezii târzii, în stăruie și în josul dealului or, dincolo de păștea și copaci din curtea Nonnei, dincolo de podgoriile plantare de primii membri ai familiei Di Luca la începutul secolului XX-lea secolului ar fi trebuit să îi fi calmat.

Totuși, frustrarea îi clocotea în vene, iar el nu putea să îndure. Nu își putea aminti de copilăria lui, petrecută aici, sub razele soarelui. Nu își putea aminti de orele petrecute trăinduse după bunicul lui, învățând să tace și să devie. Nu își putea aminti de zilele petrecute arătând de traistă săi, cântărându-se în copaci și jucând buseha. Își amintea de momentele fericite ale copilăriei sale printre un văl cenușiu de suferință, suferință pentru tatăl său, că nu le pretuse, că nu înțelesese cât de rare și de scurte aveau să fie acele zile.

Cum de era posibil, ca Penelope să se afle aici, nemaifind tata care îi aprinsese dorința, ci o femeie inteligentă și plină de încredere?

La naiba!

La naiba!

Dorea, poftea, tânjea — și nu putea avea

Cu nouă ani în urmă, nu avusese nici un drept să o implorice în soarta lui jalnică și totuși fusese tânăr și năvalnic și nu fusese în stare să îi reziste

De atunci, ea pierduse în sărăcie, în
nemulțumiri, în furturi, în căderi, în
biruri, pentru a-și lăsa tempera pentru a-și lăsa
man testare și o enta și singeroasă, să o abandoneze
nu în brațele sursurătoare?

Nu putea. Nu avea să o facă.

Totodată, fusese în aceeași încăpere cu ea preț de mai
puțin de cinci minute și o rarăse alară pentru că ea făcu-
se o singură remarcă sarcastică.

Civilizați. Carizati. Nici într-o mie de ani!

O sărăcase cu toată dorința feroce care exista în in-
tru, lui și după o împotrivire de o secundă, ea căzuse
cu grație și pasiune.

Apoi... Neamiste, șoptise ea. Îi recunoscuse neamiste.

Cum era posibil așa ceva? Cum putea ea să îl citească
cu atâta iscusință?

Pentru că ea era sufletul lui pereche, desigur. Își dădu-
se seama de asta de prima dată. Dar ce destin nemilos i
trămisese din nou aici acum?

Oare soțul ei ajunsese până la rezerva aceea ascunsă
a sufletului aflată înăuntrul ei? Își îngropase emoțiile
atât de adânc, tata aceasta care fusese crescută în man-
lalele din Los Angeles. Suferise de mică, sub dominația
bunicului ei, când numai acestuia îi fusese permis să se
întureze ori să strige. Apoi ea fugise, ea și mama ei într-un
artoc în care putea fi ce își dorea. Dacă se integra.

Ea își învățase lecția și acum se prefăcea că focal
moștenirii ei latine nu exista și că se integrase.

Dar pasiunile ei îl atrăseseră, dezlântuseră focul din
el până când devenise nebun să o atingă, să o aibă, să o
iubească în toate felurile în care un bărbat putea iubi
o femeie. Dacă ar fi putut să-i scoată hainele chiar acolo,
în copacul acela - în afurisitul acela de copac! - ar fi
tăcut-o. Ar fi iubit-o. Și acum nu ar merge cu o erecție
de dimensiunea celui trunchi de copac.

Nu mai că ar fi mers, pentru că, odată ce ar fi avut-o,
ar fi dorit-o din nou.

Trebui să își anunțască că se afla aici, mergând pe
 oș ce trece kilometri de drum, în încercarea de a-și distre-
 ze atenția. Avea nevoie să înceteze să se mă gândescă la
 Pe cel spus, la părul ei negru moale, la pielea ei masivă și
 la ochi care vorbeau sufletele lui.

Abser se căuta în amintirile lui, legate de Pencirpe
 nu dădu atenție împrejurimilor până când Hendrik
 păs din spate cu un copac.

capitolul 34

Noah se opri. Dorința carnală dispăru. Sângele? nă-
 vâli în creier, iar el se tocesi de arma pe care o poseua
 din abundență, inteligență.

- Vai. Tocmai mă gândeam la o pață, și iată-te.

Chipul lui Hendrik se încruti, nedumerit.

- Este ca și cum Dumnezeu știa că aveam nevoie de
 un sac de box și m-a aruncat în cale.

Hendrik înțelese asta și zâmbi larg.

- Dorești să te bati, tinere vârf?

Mda. Unasul încă credea că Noah era același pațucă
 slăb și naiv de prima oară.

- Nu încă. Ce cauți aici?

- Te supraveghez. Doream să mă asigur că porți coe-
 rul drăguț pe care Brigetta l-a făcut pentru tine.

În cei zece ani de când Noah îl văzuse ultima oară
 Hendrik devenise mai mare, ochii săi verzi se micșo-
 raseră, iar pumnii îi deveniseră mai cărnoși. Într-una
 dintre ultimele trei zile, își vopsise în blond vârfurile
 părului său negru scurt. Era îmbrăcat în negru din cap
 până în picioare: cămașă neagră, blugi negri, ghete mar-
 negre care ascundeau arme pe care Hendrik știa foar-
 te bine cum să le mânuiască. Răutatea era aceeși.
 Hendrik era rău până în măduva oaselor și, în armă cu
 zece ani, Noah îi urase așa cum nu urase niciodată o
 altă persoană.

Nu văzu nici un motiv pentru care să se răzgațea.
- Acum.

- Dacă n-ai purta colierul, nu m-ai purta capul p-
umeri. N-ai așa?

- Exact, zise Hendrik cu taragonatul lui accent scan-
dinav. Nu stău niciodată dacă, atunci când mână sa
Liesbeth discută cu oamenii, le expică lucrurile așa
cum trebuie. Ca un soldat aflat în misiune, avea fața,
gâtul și dosul palmelor mâinilor cu noroi. Îmbatrâneste,
știi? Nu mai este ctuar la fel de ageră cum obișnuia
să fie.

- Cred că ar trebui să-ți exprimi îngrijorările în fața ei,
fiștii Noah. Poate ar fi în stare să te liniștească.

Zămbetul lui Hendrik se transformă într-o încruntare
și înaintă, lipindu-și pieptul de cel al lui Noah. Era cu
cinci centimetri mai înalt și cântărea cu 15 kilograme
mai mult.

- Nu te-am plăcut niciodată. N-am putut niciodată
să-mi dau seama dacă erai prost sau sarcastic.

- Oricine este sarcastic cu tine ar trebui să fie prost.
"Dar n-ama, dacă ai înțelege."

Hendrik încercă să înțeleagă și, când nu fu în stare,
îi lovi pe Noah în piept cu pieptul său. Noah se dădu
înapoi împlerindu-se.

- O parte din mușchii aceia cu care obișnuiai să te la-
uți nu mai sunt mușchi. Cu un glas plin de îngrijorare
prefăcută întrebă Hendrik, te-ai delăsat?

- Pot încă să te strivesc cu un singur pumn.
Hendrik își ridică mâna și, chiar în fața chipului lui
Noah își închise degetele. Își vârî pumnul sub nasul
lui Noah.

- Vom vedea... dar nu astăzi."

- Cum ai intrat pe proprietate?

- Paza este bună. Hendrik dădu aprobator din cap.
Executată în mod expert. Dar Grieta m-a învățat câteva
trucuri pentru a dezactiva alarme de securitate.

- Deci tu ai fost acasă la fratele meu.

Hendrik zâmbi larg, arătându-și dinții mari.
- Eu și ceilalți eram plătisiți.

M-am gândit eu. Noah privi împrejur. Nu se zărea nici unul dintre oamenii lui Rafe. Ce s-a întâmplat cu echipa de securitate pe care am pus-o să patruneze pe proprietate? Vocea îi deveni mai aspră. N-ai omorât pe nimeni, nu?

- Nu. Asta ar fi distractiv, dar nu ți se propice pentru succesul misiunii noastre.

Hendrik zâmbi batjocoritor, în mod limpede acelea erau cuvintele lui Liesbeth.

- Supravegherea video este bună numai atât pe cât sunt de buni oamenii care privesc. O mică diversiune și pornesc după urma greșită.

- Așadar, ai stricat alarmele și ți-ai bătut joc de pa-nici. Frumos.

Un lucru pe care trebuia să i-l spună lui Rafe.

De ce? Ce rost are să mi bat capul? Nu doar de distracție. Ce cauți cu adevărat aici?

Mulțumit de faptul că își impusese punctul de vedere, Hendrik spuse:

- Oh, nu ai să vorbești. Când credeați că suntem prieteni. Îți amintești? În legătură cu petrecerile de duminică ale bunicii tale, cu toți prietenii ei. Doream să văd. Sunt câteva fete drăguțe în casa aceea.

Noah fu cutremurat de un fior. Hendrik agresa pe oricine era mai slab, dar cu femeile adora să se abuzeze din punct de vedere mintal și fizic.

Brocke. Chloe. Bao.

Penelope.

Ai putea să mă inviți săptămâna viitoare, continuă Hendrik. Să mă prezinți ca prietenul tău.

- Mama mea nu ți-ar plăcea asta, spuse Noah, lăsând spațiu după fiecare cuvânt.

- Nu este nevoie ca mama ta să afle, îl imită Hendrik. Așadar, se furișă prin spatele lui Liesbeth?

- Da, Noah ar fi putut să devină nervos cu
Hendrik în oraș.
- Într-o secundă, într-o secundă. Noah își încleștă
pumnul și îl lovi pe Hendrik și dăse mâna în spatele

- Ce faci? Trebă Hendrik să îl apucă pe Noah de
mână.
- Îmi voi tăia cocherul. Mai bine îmi explodez capul
decît să aduc un porc olandez ca tine în casa familiei mele.

- Hendrik strivi degetele lui Noah.
- Nu sunt olandez. Sunt nobil. Sunt rus. Și te voi
acide. Abia aștept să te omor. Înainte ca toate astea să ia

stăruie, te voi sfășia în bucăți.
Când oasele tari ale încheieturilor degetelor de la
ambele mâini se trecară, Noah se împotrivi și își înghiți
un geamăt.

- Lasă-mă să-mi scot zgarda și să te scutesc de probleme.
Hendrik strânse mai tare mâna lui Noah, apoi o arun-
că într-o parte.

- Liesbeth ar crede că te-am obligat.
Da. Poate că Hendrik o disprețuia cu voce tare pe
Liesbeth, dar se temea încă de ea. Noah își cuprinsese tare
mâna care îi se umfla.

- În Olanda mai târziu. Mama m-ar fi pus pe mine
în conducere. Dacă aș fi rămas cu banda, eu aș fi înăuntru.
Iar tu ai fi afară.
Hendrik ridică vocea.

- Nu-i adevărat.
Noah îl tachină.
Sunt fiul lui Liesbeth. În vara aceea am învățat mul-
te. Într-un an sau chiar mai puțin, aș fi putut învăța tot
ce ție ți-a luat o viață să înveți. Pentru că eu sunt mai
deștept. Aș putea obține slujba într-un minut.

Hendrik se năpusti și fu rapid.
Noah blocă pumnul lui Hendrik ridicând un braț,
apoi îl lovi înapoi cu o lovitură în gât.

Capul lui Hendrik se dadu pe spate și el se înclăpărea
împietucindu-se și rușind.

Se auzi cineva strigând.

Noah aruncă o privire de-a lungul drumului și văzu
doi bărbați venind pe după curbă, alergând în susul dealu-
lui către ei. Gary Pantofarul, unul dintre angajații lui
Rate, unul dintre paznicii care patrulau în perimetru
proprietății Nonnei, și un barbar mai în vârstă care pă-
rea... fam. iar

Hendrik își reveni.

- Te omor acum, zise el cu glasul răgușit și se pregăti
să atace.

- Martori, Hendrik. Martori

Noah arătă cu degetul.

Hendrik se opri. Se uită. Îl văzu pe cel mai tânăr din-
tre cei doi bărbați mărind viteza, bătând mâna în hamă
și scoțând un pistol. Hendrik rămase cu pieptul găfănit
și ochii roșii fixați asupra lui Noah.

- Te omor, repetă el.

- Dar atunci nu va mai exista nici o șansă să mi explo-
ceze capul, îl luă în derădere Noah.

Gary Pantofarul se apropia, strigând și arătând
pistolul.

Îți voi smulge capul de pe umeri

Hendrik se întoarse și o luă la fugă în podgorie

Gary se opri. Vorbi în stăruie de emisie-recepție prinsă
pe amărul său. Apoi alergă după Hendrik strigând și,
când Hendrik mări viteza, Gary trase.

Hendrik se clătina.

La naiba! Purta o vestă antiglonț.

Noah privi cum acesta efectua manevre de evitare
se lăsă pe vine și se mișcă în zigzag printre vitele-de-vie.

"Orice misiune are potențialul de a merge prost,
Noah. Întotdeauna să ai planuri mai multe că, de
scăpare." Glasul mamei sale îi răsuna în minte în timp
ce îl privea pe Hendrik aruncându-se într-o viroagă

care își ținea de cap prin perni și ajungea în cele din urmă în ra-

Cary Termă.

Noah aruncă o privire de a lungul drumului, către bărbatul mai în vârstă. Acesta încercase și acum mergea

Noah ar fi trebuit să fi blocat lovitura lui Hendrik

Nu ar fi trebuit să se levedea înapoi cu pumnii. Ar fi

trebuit să îl lase pe respingătorul sau să crească și

perduse totă înlemnirea în luptă. Dar acestuia îi era

că Hendrik era extrem de furios. Ar fi putut să îl ucidă

Era de preferat ca Hendrik să își dea seama că Noah mai

știa încă să lupte decât să moară prea devreme

Greșea a lui Noah fusese în primul rând că îl lase

peste picior pe Hendrik. În mod obișnuit, avea un con-

trol de sine excelent, dar încă de când apăsase încete-

toarea acestui atarisit de colier, încă de când își auzise

ceasta, anunțând ora 15.37 în trei rânduri diferite. Fu-

sesse foarte conștient că moștenise acele gene necivilizate

ale familiei. Propov.

Îi venea să îl omoare pe Hendrik.

Dorea să îl aducă pe mama sa și banda ei în fața

justiției.

Dorea să facă sex cu Penelope îndelung, încet și

în tihnă.

Și dorea să le facă pe toate înainte ca m. cuța bombă

de la gâtul lui să explodeze.

Avea de gând să aibă succes în două dintre cele trei

teări ale sale.

Dar în clipa aceea, în timp ce bărbatul mai în vârstă

arcea de-a lungul către el, suflând cu greu, înalt, chipeș și pre-

făcându-se cât putea el mai bine că era îngrijorat, Noah

știa că aveau și alte probleme.

Ce sincronizare! Tocmai persoana de care nu aveau

acum nevoie aici.

-Noah! strigă bătrânul. Ești bine?

-La naiba, zise Noah cu un sentiment profund și se

grăbi către el. Tată, ce dracu' cauți aici?

capitolul 35

Nevoia ei era clară, nu lăsa de-a-giure pe nimeni în Sarah putea să scute de vindecare, de urta și se prăvăla în balansoar.

O doare. Putea să moară înăuntrul ei. Ochiul de dincolo de pereții de beton care îl înconjurau. Nu era atât de atârșit ca un om al pământului care și dăruiește. Acela se intră la o siguranță care se putea să intre ca și Noah. Cu siguranță că făceau spectacole pe întindute, imaginându-și un ritual de încredere, născut dintr-un moment matinal care trebuia să se termine cu bine.

Dar ei și Noah erau blestemați. Fusese dornică să aibă, că el - nu doar fusese dornică, ci avusese o răbdare orgasmică. El refuzase. Ea sugerase chiar și, până la rapidă. Iar el plecase, spunând că nu era timp.

Avea timp să joace pocher, dar nu și să își facă de cap.

Serios. Nu avea nevoie de o casa care să cadă pe ea. Îi trebuia masa. El nu o dorea.

Dar - oțta - el spusese că da. Și păruse atât de sincer, atât de puțin de acea năzuință seducătoare. Iar ea văzu se atât de multă neliniște în el.

Cecase cu ușurință. Știa asta. Era jenată din cauza asta. Toate intențiile ei nobile șterse de sentimentele aparent sincere ale unui bărbat. Ba pe deasupra, sentimente contradictorii.

Nevoia ei.

Sinuzită.

Aceste sentimente o făceau să își dorească să îl alune, să îl înțelegă și să îl iubească până când el devenea din nou acel Noah încrezător, arogant și încrezut pe care ea îl adora.

Cu un oftat, se aplecă înainte, își puse coatele pe genunchi și își cuprinsese capul în mâini.

Orgasmele erau niște lucruri ciudate. Lăsau o femeie în lacrimi, tremurând, nesigură, având nevoie de mai

nu lăsa pe nimeni să domniască asupra ei. Să fie
cât se poate de liberă și foarte neplăcut

Orgasmul lui se scurgea din el ca un
mașinărie de război se scurgea dintr-o mașină
săci... filosofii Bachelin pentru a-l înfrunta pe...
care... era...
Penelope și nălță capul și surâse.

Nu mai aveau singură rundă cu Domnul Minune, Noah
Di Luca, pe cea să o facă să ia în considerare...
rea cu ne-aerul ei de tată pentru a scăpa de stres. Pe
de alta parte, poate că Noah îi făcuse un favor - nu avea
să accepte aici o prostie nici din partea batranilor.

După ce vorbea cu Bianchin, avea să știe mai bine
cum să continue cu viața ei. Da, se angajase să termine
proiectul pentru Brooke Di Luca, dar, dacă Bianchin o
îmbrățișa pe Penelope și o proclama ca fiind fiica lui,
ea avea să ia în considerare posibilitatea de a...
rădăcinele în acest oraș și de a se confrunța cu Noah așa
cum trebuia.

Dacă Bianchin o respingea, așa cum se aștepta pe de-
plin din partea lui, ea urma să privească această vizită ca
pe o slujbă temporară și să fie extrem de atentă să nu își
facă prieteni, să nu se alăture acestei comunități și să nu
își caute o casă.

Acesta era un plan bun pentru că în săptămâna care
urma, dintre toate, avea nevoie să se îngrijească de
ea însăși.

Recunoscuse ironia de a-l vedea pe tatăl ei acum. Își
dădu seama că momentul putea să distrugă vaoul subțire
al stăpânirii de sine și să îi dea în vileag sentimente încă
noi și nevindecate.

Scânci ușurel.

În înăreptă spatele și împingând cu degetul de la pi-
cior în podea, dădu vânt balanșoarului. În timp ce se
legăna, ținu în sine ea o predică pe care o rostea din
ce în ce mai des.

Miercuri se împlinira un an de când se întâmpla. Dar nu trebuia să se gândească la asta ca la o aniversare. Aniversările se sărbătoreau. Miercuria aceasta nu era o sărbătoare. Era un moment de reculegere, iar apoi trebuia să meargă mai departe.

Toti s-au convins că, atunci când urma să sosească ziua, nu avea să se prăbușească. Nu dorea să înfrunte suferința care o aștepta. Nu credea că era doar o săptămână, doar o zi, o oră, un moment. Pentru că momentul acela o schimbase pentru totdeauna, o înfrunsese pe scaunul de tortură al suferinței.

Trebuia să își amintească unde se afla, să găsească o cale de a opri parada amintirilor dureroase, să își recâștige stăpânirea de sine și seninătatea, pentru că:

Prin ușa de plasă auzi sunetul de pași care fugeau.

Ușa de plasă se deschise. Bao țâșni din casă. Ușa se trânti în urma ei. Penelope privi cu uimire cum Bao sări câte două trepte coborând de pe verandă și alergă dealungul aiei.

Ce se petrecea?

Penelope așteptă.

Nu se mai întâmplă nimic altceva.

Se relaxă din nou în scaunul ei. *Control de sine. Seninătate...*

Apoi - alți pași alergară pe coridor. Rafe se năpusti afară din casă. Sări treptele dintr-o singură săritură și o luă la goană după Bao.

Penelope se ridică în picioare și privi lung în urma lor.

Ce se întâmpla?

Umbrele se alungeau, seara își aruncă primele umbre peste curte. Penelope văzu doi bărbați venind pe aicea. Văzu pe Bao și pe Rafe întâmpinându-i. Se opriți și discutară, apoi Rafe și Bao alergară mai departe.

Bărbații continuă să vină înspre ea.

Unul era un bărbat mai în vârstă. Nu putea să îl vadă bine, dar îi părea oarecum familiar.

Celălalt... era Noah.

Nu dădea ca acesta să se vadă în haial acesta. Nu dădea ca ea să își vâre nasul în trecutul ei. Nu era nevoie ca această suferință să fie împartășită. Și, dacă fusesse în stare să recunoască neliniștea lui, era posibil ca să se sara puțină recunoaștere pe a ei.

Clamen dinăuntrul ei siguranta aveau să fie mai îngrijorată de orice urgență era cea care îi făcea se pe Bătrânul Rate să scoară din casă decât de chipul pătat de aer murdar al Penel pe. Și, oricât de nepăcător ar fi fost să dea ochii cu ei, era o nimica toată în comparație cu faptul că trebuia să dea ochii cu Noah.

Întrise mâna către ușa de plasă. Încă o dată aceasta se deschise și Dăpărea, cu o înțepătură sare severă și vorbind la telefon. Abia aruncă o privire către ea și, coborând treptele, se îndreptă către mașina de poliție.

Cuvântul ei măi i pluri pe neașteptate prin minte, iar Pene ope aruncă din nou o privire în urma ei.

Noah și bărbatul, mai în vârstă se îndreptau cu pași hotărâți către ea, ca niste bărbați care aveau o misiune.

Prinse ușa de plasă și se grăbi să intre în te. Trecu în viteză pe lângă living unde Chlă și Anne se prefăceau încordare că se uitau la meciul de baseball, de sufragerie, unde Eli așeza masa și privea spre coridor și pe lângă baie, unde Penelope o întâlnește pe Brooke care țesea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Brooke cu voce scăzută.

- Nu știu, dar bănuiesc că nu e de bine.

Penelope intră în bucătărie.

Sarah și June o întâmpinată destul de calmă, dar Sarah scoase mâncarea din frigider și i-o dădu lui June, iar June o duse în sufragerie și o puse pe masă în tăcere. Păreau să se chinule să audă voci și împușcături atare sau o voce liniștitoare. Ca toți cei aflați în casă, făceau un lucru în vreme ce erau neliniștiți în legătură cu un altul.

Sarah se concentră asupra lui Penelope.

Ești bine, dragă?

- Sunt bine.

Pe laoc lăsa Penelope nu paruse prea convinsă pentru că Brooke i batuse pe umăr.

- Nu lăsa pe Noah să te aștepte, zise ea absență, apoi cu o spuma spinită, îl întreba pe Sarah: Ce va întâmplat?

Sarah răspunse:

- Bai avea dreptate. Este un intrus pe proprietate. Acum verifică.

- Vine în străin cu Noah, le spuse Penelope

Ușa de la intrare se trănii. Se auziră pași venind către bucătărie.

- Oricine este cu Noah nu este intrusul! cu siguranță spuse June.

Auziră zarva vocilor din living, apoi din sufragerie. Sarah și June, Brooke și Penelope se întoarseră către intrare. Penelope continuă.

- Este un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o cămașă de culoare nastră, pantalon de pânză, înalt, cu un fizic grozav și păr negru cu șuvițe argintii. O frământă în tine o amintire stearsă. Chiar simt că ar trebui să îl recunosc...

Noah și bărbatul mai în vârstă intrară în bucătărie.

Chipul lui Sarah se luminează. Lui Brooke se tăie respirația. Lui Penelope îi veni să intre în pământ. Simțea că îl cunoștea?

Bineînțeles că da. Dăduse bani ca să îl vadă în cinematografe și îl privise la televizor.

Era faimos. Era o vedetă de cinema. Era Gavino Di Luca cel chipeș, care îmbătrânise cu grație mult cântatul Gavino Di Luca, fiul lui Sarah, tatăl lui Eli, al lui Rafe și al lui Noah și posibil cel mai atrăgător bărbat în viață.

capitolul 36

Ochii Nonne se luminează. Își desfăcu brațele.
Dragul meu băiat!

Ei și Gavino se întâlneau în mulțime la restaurant, înmăștișară cu ceea ce părea în mod sincer atârșare, Noah afirmând că așa era. Cu siguranță că Nonna își iubea fiul. Iar Gavino era superficial la fel ca mama. Ar fi putea ei să nu bea și să nu bea mama.

Gavino îi sărută obrazul, câmbi și spuse:

- Ți-am făcut o surpriză!

- Foarte mare! De ce nu ne-ai spus că vei reveni să vi?

- Nu voiam să-ți dau bată de cap. Abia te-am recuperat. Chupul îi deveni serios. Ți-ai revenit, da?

- Sunt bine, zise ea.

Gavino își așă capul pe o parte, întrebător.

- Serios, zise ea. Sunt bine. Nu-ți face griji, Gavino.

El intră din sufragene, încruntat. Părea să cîștigase de la fel ca și Noah, că sosirea tatălui său era suspectă.

Chloe veni pe urmele ei, cu ochii mari cât farfuri, oarece ațintea asupra lui Gavino. Penelope nu își răsă privirea de la el din momentul în care acesta intrase în încăperea. Pentru că Gavino era tot ceea ce o temea. În încăperea. Pentru că Gavino era tot ceea ce o temea. dorea să fie un star de cinema chipes, prezentat și termecător. Până și Noah trebuia să admită că Gavino deținea monopolul tarmecului.

Pe ecran, Gavino radia charismă. Totuși filmul micșora spectrul personalității lui. În persoană arăna, când zâmbea aerul din jurul lui se încălzea. Când se încruntă norii acopereau soarele. Când își îmbrățșa mama, toate femeile suspinau la vederea evenimentelor sale fatale - și nu mai conta că rămăsese în filmări în vreme ce Nonna se recupera în urma unui braț rupt și a unei leziuni la cap, fiind prea dedată carierei sale pentru a-și abandona filmul în curs ca să stea de veghe la căpătâiul mamei sale.

Ar fi trebuit să vin când ai fost atacată.

Gavino se încruntă și atîșă cea mai convingătoare expresie vinovată pe care o avea.

Noah și El. Jădura din cap, aprobând. Nonna se încruntă inversunată.

Prin stă! Ce ai fi putut să faci? Nu este medic. Și am rămas în fața lui terminat. Ai fi costat produsul a o avere, nu ti-ai venit? În terminat? Imul?

- E ca și terminat, spuse Gavino cu vizibilă satisfacție. Numărul 38 și am testat vedetă în 30 dintre ele. E o mână, că de care pot să fiu mândru!

Ca ameri, însă. Nu în se lip de perete și își dău ochii peste cap. Să vă Domnului ca tatăl său nu petrece se prea mult timp interesându-se de sănătatea Nonnei. Evident, era mai important să se lupte cu rețeta de lăcomie.

- Suntem cu toții mândri de tine. Nonna îi înroarse pe Gavino cu tata către restul oamenilor aflați în bucătărie. Uite, ai venit acasă chiar la timp! Mătușe tale Ann e și Jane au venit în vizită!

Gavino îi dădu drumul Nonnei și își îmbrășă mătușne, apoi merse împrejurul încăperii ca să îi salute și pe ceilalți.

O cunoscu pe Chloë și o îmbrățișă, exclamând la vederea tineretii sale nurore. Îi promisese că avea să aducă romanele ei pe o stea în atenția unor oameni importanți din cinematografe, apoi îl împunse pe Ea în coaste și îl tachină în legătură cu căsătoria lui pripută.

Ca de obicei, Eh nu zâmbi.

Pe de altă parte, nici unul dintre frații lui Gavino nu crezuse vreodată că acesta era amuzant.

Făcu cunoștință cu Brooke și, când ea îi spuse că era însărcinată, se pretăcu a fi încântat de ideea de a deveni bunici. Insistă ca ea să ia loc la masă, spunându-i că știa din experiență că avea nevoie să stea jos cât mai putea, pentru că, după ce se naștea copilul, nu va mai avea parte de prea multă odihnă.

De parcă ar fi făcut vreodată vreun afurisit de lucru pentru a se îngriji de vreunul dintre copiii lui.

Și apoi făcu cunoștință cu Penelope.

Noah o privi cum se îndrăgostea de Gavino D. Luca. Se îmbujoră. Zâmbi. Flutură din gene. Tuturor femeilor li se întâmpla asta, întotdeauna.

Când Gavino privi în ochii lui Penelope și ascultă cum aceasta rostu bălbăindu-se care erau rolurile ei preferate în care el jucase, se purtă ca și cum auzea asta pentru întâia oară. Și nu păru să observe bărbia ei încreștată și sâmbetul ei țepăn.

Era supărată. Din cauza lui Noah? Și din cauza felului în care ei o luase pe sus și o dusesse spre un orgasm colosal, apoi plecase?

Noah ura să recunoască asta, dar avea un lucru în comun cu tatăl său: era un nemernic.

După ce Gavino îi înfrunți pe toți și îi fermecă pe cei care nu cunoșteau cât de nemernic era cu adevărat, Eli întrebă:

- Ce cauți de fapt aici, tată?

- N-ai nscultat? V-am spus. M-am terminat filmul. Am venit să văd dacă draga mea mamă este în regulă. Gavino luă mâna lui Sarah și o sărută. Sarah radie de fericire.

Penelope privi, cu mâna la piept, ca și cum încerca să își stăpânească sentimentele.

În mod obișnuit, Noah reușea să facă în așa fel încât să nu l. pese de ceea ce tatăl lui spunea sau făcea ori unde o spunea sau o făcea.

Dar astăzi... Dumnezeule, astăzi îi venea să îl zgâlțâie pe Gavino până când aveau să i se zguduie dinții din gură.

- N-ai un alt rol în așteptare? Ai ajuns un pic prea bătrân pentru marele ecran?

Eli arătă o ostilitate și o nerăbdare pe care le rezerva pentru muncitorii leneși de la fermă - și pentru Gavino.

- Dragule

Un singur cuvânt, o singură privire din partea lui Sarah, și Eli se domoli.

- Nu-i mare scofală, mamă. Știu că băiețu mei au probleme. Gavino își ținu brațul în jurul lui Sarah și îi spuse lui Eli: Am dat aud.ție pentru câteva roluri. N-a sosit încă nici un rezultat. Dar nu-ți face griji. Mi-am

și Chloë... deocamdată

Ei nu și-ar fi putut ascunde groaza nici dacă ar fi

deci... deocamdată

dar... deocamdată

Acum Noah în cel care sunt ca pă este exact

trebu... deocamdată

Gavino avea multe explicații de dat - și ca întot-

deauna, avea să scape nevinovat, pentru că, atunci când

... deveneau dificile Gavin stăcea întru de inu-

guran și o spărea de fiecare dată

Cu cat mai devreme, el arat mai bine

Ocul lui Noah se îngustară la acest gând

- Sunteți un actor atât de bun, domnule D. Luca,

spuse Penelope.

- Actoria nu e grea. Și i ce a spus Spencer Tracy

"Doar memorează-ți replicile și nu te levi de mobilă"

Gavino răsă din toată inima.

Ca de altfel toți ce lăți - cu excepția lui El și a lui

Noah. Ei mai auziseră asta.

- Pentru ce fel de roluri sunteți pregătiți, domnule

D. Luca? Întrebă Chloë.

Lui de 40 de ani, cu familie. Un-l de 70 de ani,

înstrăinat de familie. Gavino inspiră în așa fel încât pe-

tu impresionant și se lărgi. Am o gamă largă de person-

aje pe care le pot interpreta. Șmecheria este să îi convîng

pe regizori.

- Cred că ai putea juca "Înstrăinat de familie" ca și

cum ai fi fost născut pentru asta, spuse Noah

Annie trecu cu scaunul cu roțile pe lângă el. El sări

în sus

- Au!

- Îmi pare rău, dragule. Annie îl privi cu subînțeles.

Te-am căcat pe picior?

„Încetează să o mai necalești pe bunica ta” - asta vrea să transmită.

Penelope îi aruncă o privire încuntată ca și cum ar fi fost un crimă înrât. Pentru că era deja amoretată de tatăl lui Noah dorea să îi spună: „Ți-ar fi mai bine dacă ai fi îndrăgostită de mine”

Dar probabil că nu, pentru că... își atinse gulerul strâns încăis la nasturi. Privirea lui Gavino îi urmă gestul.

- Ai audă-te pentru un rol de fermier am să-ți întrebă

Noah zâmbei înțepat și își luă mana de la guler. Moartea pe care o căra cu el îi rodea mintea. Nu putea să uite era ca pe ghimpi în fiecare clipă, ca și cum ținte de argint de pe zgardă îi răpeau bucățele din luciditate. Privirea lui zbură către Penelope

Cu fiecare moment cu care nevoia lui pentru o ultimă celebrare măreașă a vieții devenea mai mare, scrupulele lui deveneau mai puțin ferme

Probabil că ea simți ochii lui așintii asupra ei, pentru că îi privi și, pentru un moment îndelungat, privirea îi rămase agățată de el. Apoi și-o mută.

Iar ea își aminti din nou de oferta ei. O partidă scurtă.

Nu, niciodată. Ore lungi, încete și disperate de dragoste pe un pat, pe un scaun, pe un birou, într-un copac. Oriunde se aflau, acela era locul în care trebuiau să iubescă... dar niciodată rapid. Dorea să petreacă zile întregi încercând să-i cunoască din nou trupul

Trebuia să se gândească la altceva.

- Gavino, nu ți-am auzit mașina când ai venit, spuse Nonna.

L-am pus pe șofer să mă lase în capătul alen ca să pot merge pe jos. Am stat într-un avion toată ziua. Aveam nevoie de mișcare - își lovi ușurel abdomenul plat - și doream să văd locul. Aproape că n-am apucat să o fac. De când avem paznici care opresc vizitatorul și cer un document de identitate?

Aparent, lucrul acesta îl rodea. Ia Gavino nu i plăcea să nu fie recunoscut.

- De când Nonna a fost atacată și oamenii din Beja Terra au început să fie omorâți, răspunse El.

- Omorâți. Gavino își îngustă ochii în felul în care o făcea când juca rolul unui detectiv de poliție. Serios. Atunci nău de mirare că paznicul a alergat după individul a a care vorbea cu Noah.

Asta fu de ajuns. Tensiunea din casă se ridica la un nivel la care te lua cu transpirații.

- Intrusul discuta cu tine? întrebă El. Cine e? Ce căuta aici?

Noah auzi voci de afară. Ridică mâna și ascultă. Toate capetele se întoarseră către usa din spate.

Rafe și Bao intrară, amândoi acoperiți de praf, amândoi încruntați. Brooke ofră de ușurate și merse să își îmbrățișeze sorul. Când Rafe îi răspunse îmbrățișării, Nonna întrebă:

- Sunteți bine amândoi?

- Suntem bine. Bao își șterse fața cu furie. Dar nu eram prins. Nemernicul a dispărut ca un șobolan într-o gaură.

Rafe privi peste creștetul lui Brooke.

- Bao avea dreptate. Cineva stătea la pândă. Cineva cu aptitudini profesionale impresionante. Și le-a folosit ca să intre pe proprietate și, când a fost descoperit și-a folosit acele aptitudini ca să iasă de pe proprietate fără să lase vreo urmă. Întorcând brusc capul, îi aruncă o privire încruntată lui Noah. Vorbeai cu el. Cizmarul, a zis că discutai ca și cum v-ați fi cunoscut. A spus și că călătoria a ridicat pumnii la tine. Asta e? Asta e ce ști?

capitolul 37

Noah privi de jur împrejurul bucătăriei. Toți ochii se concentrară asupra lui. Nonna și mătușele erau

neliniște. Brooke și Chloe curioase. Gavino nedumerit, din frate săi - aceștia erau acuzați.

Așa că Noah spuse adevărul. Nu tot adevărul, dar adevăr.

- Intrusul m-a acostat în timp ce mergeam pe alee. Face parte din banda care m-a strivit mâinile acele. îndrăgind. Privi direct către Rafe. Face parte din banda care m-a intrat în casă. Este rap și este antrenat și periculos - și acum Noah se hotărî să vadă ce putea să afle de la tatăl său - și caută ceva ce se atle la noi, iar ei nu-l poate avea.

- Aș zice că lucrul ăsta este evident! se răsti Rafe.

Noah aruncă o privire spre tatăl lui, apoi înapoi la Rafe. Rafe păru surprins, ca și cum ideea că tatăl lor ar fi putut să fie implicat nu-i trecuse niciodată prin cap.

Dar Noah putea cu ușurință să construiască un caz în fața fraților săi cum că sosirea lui Gavino tocmai în acest moment semnala un motiv de a fi suspicioși.

Momentul se legănă ca o jucărie strălucitoare, ispitindu-l pe Rafe să îl apuce. Dar, înainte să o poată face, June spuse pe un ton liniștitor.

- Tocana mea cu mămăligă este gata să iasă din captor.

- Am adus o plăcintă cu căpsune proaspete.

Chloë merse la frigider, îl deschise și scoase decadențatul desert roșu.

- Abia aștept! spuse vioale Annie. Haide să ne așezăm cu toți la masă. Putem vorbi după aceea.

O, da. Femeile se gândeau să reducă tensiunea cu ajutorul mâncării. Ei bine, de ce nu? Funcționa întordeauna.

- Mergeți să vă spălați, dragilor, le spuse Nonna lui Rafe și lui Bao.

Aceștia dădură din cap și merseră la chiuveta de la bucătărie. Nonna goni musafirii către sufragerie.

Noah așteaptă până când Penelope trecu pe lângă el, apoi i se alătură, mâna odihnindu-se ușor pe șalele ei. Era un instinct, o revendicare, una pe care observase

că si tratii lui o foloseau cu soțiile lor. Nu că Penelope era soția lui, dar... dacă viața ar fi fost dreaptă ar fi trebuit să fie.

Seratul ar se afla înspre capătul mesei aproape de delapuri. O conduse acolo, apoi îi trase scaunul de lângă al lui.

Ea se uită la el și amintirea revendicării lui fortate fu vizibilă în ochii ei indignați.

- Te rog.

Îi arătă scaunul și încercă să arate demn de încredere și deloc nebun. Nu avea talentul actoricesc al tatălui său, dar probabil că reuși, pentru că Penelope se așeză alături, desi își întoarse fata de la el.

June aduse vasul ceramic gâmben și, cu un gest teatral, îl puse pe masă. Aburi se ridicară în aer și mîreasma roșurilor, a ciupercilor, a cărnatului italian și a parmezanului se înalță ca amintirea unor vremuri bune apuse.

Toată lumea se relaxă, suspină și exclamă, apoi June servi linguri pane de rai, iar Nonna împărți salatele.

Preț de câteva minute, fu liniște în timp ce Annie spuse o rugăcune scurtă, mulțumindu-i lui Dumnezeu că întreaga familie putea să fie din nou laolaltă, apoi liniștea fu spartă de zăngănitul furculțelor și de exclamațiile înăbușite de plăcere.

Noah așteptă până când primele junghiuri de foame fură amestecate, înainte să spună:

- Iată, am avut unele probleme de când am luat ultima oară legătura cu noi.

- Motiv pentru care ar trebui să pleci, spuse El. Nu vrei să fu implicat în nici o problemă?

"Tac, din gură." Dar Noah nu rosti vorbele.

- Știu că cineva a atacat-o pe mama. Ce alte probleme mai mari ar putea să fie?

Gavino se lăsă pe spătarul scaunului și își amintea degetele, o mișcare pe care o învățase jucând rolul de judecător într-unul dintre cele mai populare filme ale sale, o reecranizare a unui vechi film romantic cu Tracy și Hepburn.

- Eu vobăz că suferi de vin...
 nemăsurată falsă a lui Gavino luă stăseș și deveni re-
 ală. Mămule... pe bratele sale...
 a murit și se aplecă înainte.

- Vinul lui te poartă? Cîntă cîntă vinul lui...?

- Exact. Mai multe persoane, spuse Noah.

- Joseph Branchini, de exemplu, zise Rafe.

Noah de rea să le spună lui Eli și lui Rafe să îl lase
 pe el să se ocupe de treaba asta. Dar și ei aveau la te, de
 multe drepturi ca și el de a-l disprețui pe tatăl lor. Pe
 deasupra, Noah era tratele lor mai mic iar ei nu aveau
 încredere în el să se descurce cu nimic. Și, desigur, nu
 aveau nici cea mai mică idee cine era mama lui.

Dacă ar fi știut asta, ar fi avut mai mult respect. Dar
 tatăl lui știa cine era mama lui, așa că Noah spuse:

- Se pare că sticla de vin probabil conține o avere în
 diamante roz pierdute.

- Fii-ți să fie, șopti Gavino. Despre asta era vorba?

Noah se gândi că aceea era probabil prima replică
 nepregătută pe care tatăl lui o avusese din ziua în care
 împunuse trei ani. Pe un ton nesigur, întrebă:

- Despre ce era vorba, tată?

Noah îl văzu cum se întoarce la starea de actor.

- Atacul asupra bunicii tale, desigur.

"Mincinosul!"

- Cum ai aflat de diamante? întrebă Gavino.

- De pe internet, spuse Chloë.

- Cum ai aflat ea...? șopti Gavino.

- A căutat pe internet, repetă Eli. Știi internetul?
 Acolo unde își are baza fan clubul tău?

Numai Noah înțelese sensul celor spuse de tatăl lui.
 Acesta nu punea la îndoială abilitățile lui Chloë de a
 face cercetări. Se întreba cum, în urmă cu 29 de ani,
 Liesbeth își dăduse seama unde dispăruseră diamantele.

- Informația a fost întotdeauna la îndemână, tată,
 spuse Noah. Poate că nu era ușor, dar, câtă vreme erai
 gata să cercetezi arhivele ziarelor și vechi însemnări
 de călătorie, era posibil să faci legătura între faimosul

prezenta de vârstă Massimo Bruno și înțeleg
se afla într-o ruină prin prăjmă atunci când
reau bijuterii.

Penelope se întoarce acum către Noah

Oprea de ani este un timp îndelungat ca să-ți
amintesti că diamantele pierdute existau. Câtă ma-
mă să le cauți

- De-a lungul istoriei, comorile furate au caprat
imaginațiile. Oamenii au devenit obsedați. Căuta-
mă de pe corăbi, comori îngropate și mine de aur pier-
dute. Chloe vorbește cu siguranța unui scriitor care stău a-
post cu un aman și îl folosea în romanele ei. În cazul acesta,
în care diamantele care au dispărut sunt dintr-un coner
extrem de prețios deținut de nobili ruși deposedați care
au fugit la revoluția din 1917, diamantele sunt, în mod
fresc, romanice. Și când sunt mari

Brooke îi ispită cu ideea.

- Diamantele mari atrag cu siguranță atenția, spuse
Chloe, iar diamantele din colțelul Propov variați în di-
menșiune de la o jumătate de carat până la un diamant
roz de 6,8 carate, Inima Vie, ce are o inserție care atunci
când este privită prin lupa unui bijutier, arată ca o inimă
roșie care pare să pulseze.

Noah își apăsă cu degetele artera care îi pulsa în gât-
le. Cât de potrivit era ca Inima Vie să fie cea care i
aducea moartea!

Întorcându-se, surprinse privirea lui Penelope ațintită
asupra lui, asupra telului în care își măsurase pulsul și
din nou, i se păru că ea îl vedea mult prea clar pentru
că păru că el o nedumerea...

Zămbi și își folosi mâna ca să ridice cuțitul și să în-
tindă un câțel de usturoi copt pe o felie de pâine cu
parmezan și piper. Lo oțeri ei

- În familia asta, dacă nu mănâncă destul usturoi, um-
blă vorba că ești vampir

- Nu putem permite așa ceva. Mulțumesc

Ea o luă, dar nu îi răspunse zămbetului, lăsându-l
să se întrebe dacă era încă supărată sau dacă gestul lui

...cristal îi dăduse de gândit, când el prefera să o țină în necunoaștință de cauză - alături de toți ceilalți.

Ei ridică mana stângă a lui Chloë. Chloë flutură din degete. Un impresonant diamant roz fulgeră în mână lui de argint. Penelope fu luată prin surprindere.

- Uau! zise ea cu un glas plin de uimire.

- Acesta nu este tocmai un diamant de două carate, spuse Eli.

Atunci Gavino zise și el.

- Lau! Dădu încet din cap. Așadar, acest diamant numit Inima Ve este de trei ori mai mare decât asta?

- Chiar și fără istoria care îl însoțește, cu claritatea și dimensiunea lui, probabil că valorează - în vreme joane. La o licitație cu niște cumpărători pasionați interesati de o astfel de piatră unică și cu celelalte pietre asociate cu ea vândute în același timp, pun pariu că prețul ar putea ajunge până la 15 sau 20 de milioane.

- De dolari? întrebă Rafe.

- Nu, scoici. Bineînțeles că dolari! spuse Eli.

- Nici măcar nu-mi pot imagina o asemenea piatră ori o asemenea sumă de bani. Penelope clătină din cap. Când, că sticla de vin care conține acele pietre ar putea să se afle undeva în casa asta te poate băntui.

- Mi-aș dori ca locul în care se află sticla lui Anthony să mă băntuie, spuse Nonna. Atunci toată situația asta îngrozitoare ar lua sfârșit.

- Dacă găsiți sticla, ce veți face cu ea? întrebă Penelope.

Tăcerea se așternu peste masă.

Apoi izbucni cearta.

Toată lumea dorea să deschidă sticla ca să vadă dacă diamantele se aflau înăuntru.

Nonna credea că trebuiau să doneze diamantele unui muzeu. Rafe și Brooke fură de acord.

Chloë dorea să examineze marele diamant printr-o lupă de bijutier ca să vadă dacă inima pulsa cu adevărat.

Eli dorea să guste vinul.

Pe tot timpul discuției, Noah zâmbea cu blândete și îl observă pe ascuns pe tatăl său.

Chipul de actor al lui Gavino era un spectacol de emoție takă, dar acum, când credea că nimeni nu îl privea, și-l arătă pe cel adevărat. În expresia lui Noah văzu amintirea seducerii lui Liesbeth și minciunile pe care aceasta i le spusese, toate cu intenția de a rămâne însărcinată și de a-și plasa spionul în casa lui Anthony Di Luca. Gavino nu putea tolera ceea ce se petrecuse în trecutul lui, totuși nu exista nici o altă explicație: fusese tras pe sfoară, ispitit, îi fusese luată sperma și folosită pentru procreare. Fusese un prostovan de proporții incredibile.

Și mai important pentru Noah - Gavino credea că Noah nu știa nimic despre Liesbeth. Acum se sise vremea să îl lumineze. Cu un zâmbet, Noah se apucă peste masă către tatăl său și spuse:

- Pare că ar trebui să fie o cale mai ușoară, nu-i așa, tată?

Pret de cinci bătăi de inimă, Gavino nu înțelese.

Apoi se întoarse către Noah arătându-și toate, încât îi trosni gâtul. Văzu semnificația din ochii lui Noah: apocripația. Și Gavino făcu ceea ce făcea mereu atunci când era pus în fața unei crize personale.

Fugi.

Scopându-și telefonul din buzunar, aruncă o privire către el și apoi își împinse scaunul înapoi.

- Mă scuzați. Este un apel important și trebuie să răspund. Merse iute către hol, întorcându-se doar ca să spună cu un zâmbet: Mamă, cred că este posibil să fi primit unul dintre acele roluri!

capitolul 38

Noah își privi tatăl îndepărtându-se de el așa cum o făcuse întotdeauna și, cu un singur gest violent, își aruncă șervetul pe masă.

- Mă scuzați pentru un minut

Isi împinse scaunul înapoi și merse după el. Când Gavino deschise ușa de plasă, Noah îl apuca de umăr.

- O nu tată. Nu și de data asta. Știi lucruri pe care trebuie să le aud.

Gavino se răsuci ca să se elibereze de prinsoarea lui Noah.

- Este în oraș, nu-i așa?

Ochiul lui căprui erau îngustați, încordați... sperați.

- Mama?

- Liesbeth.

- O da.

- Atunci plec dracului de aici.

Gavino ieși pe ușă, pe verandă

Se lăsase noaptea. Lumina de pe verandă era aprinsă. Ferestrele aruncau careuuri de lumină în umbre, dar în cele din urmă. Umbrele căștigă.

Lui Noah i se păru că înțordeauna fusese așa.

Înhățându-l pe Gavino de partea din față a cămășii, îl împinse și îl lipi cu spatele de perete.

- Spune-mi totul ieșit de aventura ta, tată. Trebuie să știu adevărul - sau măcar versiunea ta a adevărului.

Gavino privi încruntat în ochii lui Noah, dar nu se împotrivi.

- Nu știu nimic.

Noah își spori strânsoarea.

- Lăsa-te la mine. Sunt fiul tău. Și sunt fiul ei. Se află în Bella Terra pentru mine. Luându-și mâinile de pe cată, să-l iși desfăcu nasturele de la guler și își dezgoli gâtul. Și am o bombă care așteaptă să-mi arunce capul în aer.

Privirea furioasă a lui Gavino căzu asupra zgârzi, apoi se ridică asupra chipului lui Noah, și groaza lui păru sinceră.

În cazul acesta, probabil că era.

- Când explodează? întrebă Gavino.

- Încă nu, îl asigură Noah. Dacă nu găsesc afurita aceea de sticlă, voi fi mort în 11 zile, exact la ora 15.37. Așa că spune-mi ce ști.

Gavino trase adânc aer în piept, apoi, ca un prizonier care era torturat, îi dădu informațiile.

- A pus la cale totul. Întâlnirea noastră. Povestea pe care mi-a băgat-o pe gât, cum că era spion internațional. Seducerea mea. M-a jucat pe degete și apoi... a vorbit de sticla de vin a tatei. Nu puteam să nu dau seama cum de știa sau de ce-i păsa. De ce i-ar fi pasat unui spion de sticla de vin a tatălui meu? Farmecul dispărea, n-avea niciun sens și am șters-o dracului chiar înainte de momentul în care ar fi trebuit să o ajut să comită o spargere.

- Ai lăsat-o cu buza umflată?

Nesabuința lui Gavino îl lăsă pe Noah fără suflare.

- Da.

Gavino păru în același timp înspăimântat și sfidător.

- De ce?

- Haide, fule! Sunt faimos. Gavino își atinse nasul cu vârful degetului. Am instincte bune când vine vorba să de-rească cineva să mă folosească.

- Nu ești atât de prost pe cât ai vrea să credem.

Era o revelație pentru Noah. Gavino își umflă pieptul.

- Nu rămâne nimeni în top la Hollywood dacă e idiot. Apoi mândria lui se prăbuși. Bănuiesc totuși că sunt pentru că, nouă luni mai târziu, iat-o, pe ea și pruncu ei - tu - și două dintre gorilele ei în mijlocul nopții, în ruota mea aflată pe un platou de filmare de la studio.

Gavino își vârî fața în nasul lui Noah.

- Știi cum este paza la un studio de film? Filmăm de tina scenă din seria Wilder. Era un platou închis. Nu puteam să ieșim. Nimeni nu intra fără permis. Și iat-o. Jându-mi-te!

Gavino îl împinse pe Noah. Noah îi dădu drumul.

Te-am luat. Bineînțeles că te-am luat. Nu știam dacă erai a mea, dar nu aveam de gând să mă contrazic, nu cu cei doi băieți cu păr negru ai ei rânjind la mine.

Mânia și milinta se luptau pentru supremație pe
câmpul lui Gavino.

- Dar nu își terminaseră socotelile. Ea a scos o tijă de
mora și a băgat-o în priză. La înroșit capătul și, în timp
ce acei doi nemernici m-au imobilizat și m-au înăbușat
mă a însemnat

- Te-a însemnat?

- Lu Noah nu îi venea să creadă.

- Ci hazonul Poopon.

- Propov, și corectă Noah.

- Nu contează. M-a însemnat pe partea din față a
soldatului exact pe os. Gavino atinse locul ca și cum
simțea încă durerea. Încă de atunci, n-am mai putut să
joc o scenă nud fără machiaj pe trup.

Noah își mușcă buzele ca să își rețină zâmbetul. Putea
să fie convins că tatăl lui avea să găsească adevărata tra-
gedie a ce or întâmpla.

Gavino îi spusese ceea ce știa. Acum era rândul lui să
pună întrebări.

- Cum ai aflat tu de ea?

- A venit după mine.

- Bineînțeles.

Gavino își trecu mâna prin părul grizonant cu un
gest care amintea de disperarea lui din filmul *Moartea
la vacanță*.

- Așadar, a rămas însărcinată înadins. Pentru a-și in-
stala copilul în locul familiei mele și pentru a pune
ghearele pe sticla aceea de vin. Este machiavelic? Adică,
acum are un pic mai mult sens, că sunt la mijloc dia-
mantele, dar de ce să nu vină, pur și simplu, și să o
ture? Banda ei este alcătuită dintr-o gramada de ce?

- Hoți specializați.

Exact. Ar fi putut s-o facă cu mulți ani în urmă.
Ar fi putut să intre și să iasă fără să fi aflat cineva
vrednică. Nimeni n-ar fi fost rănit. Tata ar fi dat vina pe
familia Bianchin.

Așadar, de ce n-au furat sticla? se întreba Noah.

capitolul 39

Pentru, într-o oară, Noah chiar își puse mintea la treabă, întrebându-se care era motivul.

- Știu că Liesbeth a rănit toată viața după acele suferințe, a privit recuperarea lor ca pe restaurarea onoarei familiei Papov. În primăvara asta, Blanchin a început să pună mana pe sticlă, și asta a pus lucrurile în mișcare. Dar cred că poate ea a luat implicarea lui ca pe un semn. Noah încearcă să urmărească toate ațele logice până la concluzia lor ratională.

- Este destul de în vârstă. Considerabil mai în vârstă decât tine, tată, ceea ce face ca întreaga afacere să fie chiar și mai revoltătoare.

- Da, da, toată lumea știe că sunt un ușuratic.

Noah dorea din toată inima să îi dea dreptate, dar indiferent de cât de mare era satisfacția pe care ar fi obținut-o, nu avea timp să se certe cu tatăl său. Timpul trecea. Trebuia să dea de cap acestei chestiuni.

- Mă întreb dacă nu cumva se retrage.

- Cum naiba se retrage o femeie cu o astfel de familie?

- Dispare de pe fața pământului cu diamantele. De fapt mă întreb - Noah privi în valea în care se afla lumina din Bella Terra - dacă se-a spus oamenilor ce se află cu adevărat în sticla asta?

Gavino începu să râdă, mai întâi încet, apoi cu volum și o încântare crescute.

- A, nimeni-o fiule. Ceilalți caută o sticlă prețioasă de vin. Ea caută diamantele. Nu ca să le vândă, ci ca să restaureze onoarea cuvenită a familiei sale. Nimeni altcineva nu știe de diamante - sau, cel puțin, așa speră ea - și, de îndată ce Inima Vie se află în mâinile ei, dispare iar ceilalți trebuie să-și poarte singuri de grijă.

- Da. Ceea ce, dacă pui în practică ceea ce ți-a instruit ea să faci, ar trebui să le iasă de minune.

De fiecare dată când Noah menționase diamantele și îi spusese lui Liesbeth că restul familiei dorea să le recupereze doar ca să le vândă, ea negase asta cu un calm

noană. Noah presupusese că mînia și afectul mea erau de bună calitate, dar tată de lăcomia acestora.

- Dar nu. Elisabeth era mult prea isteată pentru asta să nu în urmărească. Dăduse seama unde erau ascunse rămășițele lui Propoy. Păstrase informația pentru sine și așteptase cu răbdare. Avea să ia diamantele cu ea când era să se retragă.

- Nu e de mirare că dorește ca eu să preiau conducerea bandei. Ea face planurile. Ea e creierul operațiunii. Fără ea, ei vor decădea și vor ajunge o bandă de hoți mîrșici, vor fi prinși și vor ajunge la închisoare.

- Asta e. Gavino aruncă o privire către Rolexul său, apoi îl prinse pe Noah de umăr. Trebuie să sun să-mi iau mașina și să-mi iau un bilet de avion, pentru că plec mult departe de șmecheria asta. Aș vrea să viu cu mine.

- Aș putea, dar cum ai explica faptul că mi-a explodat capul?

Gavino își lăsă capul pe o parte și studie gulerul lui Noah.

- Elisabeth chiar a pus o bombă acolo?

- Așa a spus. Ba a inclus chiar și o cameră video și un microfon.

Tresărura de groază a lui Gavino îl amuză grozav pe Noah.

- Mă poate vedea? A auzit tot ce-am spus?

- Am scos din funcțiune camera și microfonul înainte să-mi pun zgarda.

- La naiba, fiule. Mai speriat de moarte. Gavino își puse mîna pe înmă. Eram gata să o iau la goană pe mine. Dar bănuiesc că n-ai tu n-ai spune toate lucrurile acestea în fața ei.

- Nu. Nu trebuie să știe ce știu. Probabil că n-am n-ai o șansă să supraviețuiesc, dar tot voi încerca al naibu de tare.

Pentru că, dacă o făcea, dacă toată încurcătura asta lua sfîrșit și viața lui devenea pe neașteptate normală, putea să o curteze pe Penelope, iar construi o casă,

ar scălda-o în buuterii și avert; iar dăruu copi , sar tări la picioarele ei.

Și mai ales ar rubi-o până la sfârșitu zilelor lor
Îș. dorea să poată vedea dincolo de zilele monarâe
pe care le trăia acum, dar trăise atât de mult timp cu
moartea alături, încât nici măcar nu putea să zărească
acel viitor strălucitor.

Gavino își scoase telefonul.

- Aș vrea să și pot spune ce a făcut tata cu vinu dar
n-am nici cea mai vagă idee. Ai căutat în casă?

Noah se gândi la căutările nesfârșite pe care le
desfășuraseră.

- Văi, tată, nu! Nu ne-am gândit la asta

Cu un aer absent, Gavino spuse:

- Mer-tă încercat. La telefon, spuse Stephanie draga
mea, am nevoie acum de masina mea și pune-mă într-un
avion care să mă ducă de aici. Nu-mi pasă unde. Pri-
mul avion care pleacă. Da. Da. Mulțumesc, draga mea.
Închete convorbirea și îl văzu pe Noah privind-l. Ah,
încercază să te mai lăși urât la m ne! Stephanie este asis-
tenta mea și are vreo sută de ani. Întru să îmi iau la
revedere. Viu?

- Nu, nu vreau să ascult cum plâng toate doamnele
din cauza plecării tale.

Nu dorea să vadă dezamăgirea lui. Penelope. Faptul că
se simțea gelos din cauza femeii pe care o iubea și a tată-
lui său era pur și simplu prea jenant. Și apoi, o dată în
viața lui, tatăl lui îi făcuse un bine, și acum Noah dorea
să stea aici și să se gândească cum să pună în practică
această nouă informație.

În mai puțin de zece minute, o lumină neagră cu
ferestre fumurii trase în capul scării și Gavino ieși din
casă fluterând. Când îl văzu pe Noah sprijinit de stâl-
pul verandei, își schimbă expresia într-una potrivită de
gravă. Își aruncă un braț în jurul umerilor lui Noah și
îl îmbrățișă.

- Ai grijă de tine, fiule!

Nu era ca și cum Gavino Di Luca se putea abține să fie vanitos, inutil și iresponsabil și, câtă vreme Noah nu aștepta nimic de la el, nu era niciodată dezamăgit. Așa că își puse un braț în jurul lui Gavino și îl îmbrățișă la rîndul său.

- Vo, face tot ce-mi stă în putință

- În regulă, plec. Gavino se retrase, apoi rămase în capul scâr lor, nemîșcat. Fiule, când Liesbeth te-a contactat - cum a știut că avea să te poată folosi?

- Eram tînăr. Eram prost. Nu eram suspicios ca tine, tată. Am făcut să-ți fie ușor.

Gavino se întoarse către el.

- Nu te va da să mor.

Noah fu surprins de faptul că Gavino își îngădui să se gîndească la posibilitatea neplăcută a morții.

- Te-ai contrance

- Nu. Nu numai că mă pricep să simt când oamenii vor să mă folosească. De asemenea mă pricep să citesc oamenii. În profesia mea, slujbele depind de această abilitate. Mama ta este în mod tanatic loială familiei sale.

Gavino părea foarte sigur pe sine. Iar Noah dorea să îl creadă. Chiar da. Dar știa prea multe.

- A ucis ca să ia conducerea găștii

- Desigur. Dacă cineva nu este bun pentru familia Poppon.

Noah dădu să îl corecteze, apoi își dădu seama că Gavino își cunoștea replicile destul de bine pentru a face cu bună-știință greșeala aceea. Gavino continuă.

- Îl va pîni fără nici un pic de mustrare de conștiință. Dar nu ucide fără discernămint, iar tu ești fiul ei. Asta înseamnă ceva pentru ea.

- Mă îndoresc.

Ce vedea ea când se uita la el era același lucru pe care îl văzuse când îi privise pe Gavino cu toți acei ani în urmă: o unealtă care să fie folosită.

Zăresc multe din ea în tine. Când te uita la mine, ai o privire rece și lîmpede. Evaluezi fără milă. Voința ta este formidabilă și, deși încerci să-ți ascunzi inteligența,

aceasta este vizibilă pentru oricine are ochi să vadă. Gavino dădu scurt din cap. Da. Învelișul tău exterior arăta ei în cea mai mare parte ca al familiei. Dacă zgârn suprafața, ești tiul ei. Nu te va scuie - dar va încerca să te tacă să te inclini în fața voinței ei.

- Deja am făcut-o. Fac exact ceea ce dorește. Încerc să găsesc sticla aia.

- Ce altceva dorește de la tine? Asta este întrebarea pe care trebuie să ții-o pu.

Noah rămase tăcut. Știa ce altceva dorea mama lui de la el. Dar nu avea să preia conducerea găști ei, nici măcar ca să își salveze viața.

Pentru a face asta, ar trebui să-l omoare pe Henrik și, odată pornit pe Drumul Crimei, nu mai exista cale de întoarcere.

- Încă un lucru, spuse Gavino. Dacă Liesbeth se află în oraș, scoate-o pe mama de aici.

Noah cunoștea răspunsul corect la asta.

- Le-am adus pe June și Annie tocmai ca să fac asta. Ea spune nu, dar am speranțe.

- Bun. Dacă este cineva care să o poată scoate din casa asta, ele sunt. În regulă. Davino îl salută în timp ce coborî scările în fugă, îndreptându-se către mașina lui. Pe data viitoare.

Noah privi cum tatăl său își salută șoferul, urcă în mașină și, fluturând din mână, pleacă. Noah ridică mâna în semn de rămas-bun.

Avea să își mai revadă vreodată tatăl? Numai Dumnezeu știa.

Dumnezeu. Și Liesbeth.

Își înfășură mâna în jurul zgârzi ucigăse și se întreabă: purta o bombă cu ceas în jurul gâtului? Sau avea dreptate tatăl său? Era acesta un șiretlic?

În spatele lui, ușa de plasă se deschise scârțâind.

Noah se întoarse un pic prea iute. Era agitat, cu nervii întinși și văzu silueta lui Penelope în lumină.

Cu breteaua genții petrecută peste piept. Avea în mână cheile mașinii.

- Plec pe furiș mai devreme.
- Nu.
- Am o zi lungă mâine, continuă ea.
- Nu, te rog!
- Cu siguranță că Rafe și Brooke nu sunt ca n-ște stăpani de sclavi, încât să fie nevoie să pleci acasă la - aruncă o privire către ceas - ora opt?
- Măine nu lucrez pentru ei. Am alte lucruri de care trebuie să mă ocup.
- Zâmbi politicos, deloc un zâmbet real, și nu îl privi în ochi.
- Aceea era expresia pe care el o avea în ultima vreme? De suferință și singurătate, ca și cum contactul uman crea mai multe probleme decât merita?
- Sau era furioasă pe el din cauza numărului său de om al peșterii care o târâse de păr afară din casă? Așteptă până când ajunse la același nivel cu el pe trepte și întinse mâna să o prindă de braț.
- Știi că poți să mă suni oricând. Sunt alături de tine.
- A, pot? Se întoarse spre el. Și ce se întâmplă când o faci? Discutăm? Nu. Devii ofensat să mă ai în preajmă. Evităm să discutăm și pur și simplu ne dedăm unei parade de sex lipsite de rațiune? Nu. Nu ai timp. Nu, Noah, nu ești alături de mine! Așa că să nu minți ca să te simți tu mai bine. N-am chef de flătăni.

capitolul 40

Joseph Bianchin stătea în dormitorul său, cu laptopul pe o tavă aflată în fața lui, studind materialul pe care îl descoperise despre Liesbeth și banda ei. Nu că era absolut sigur că îi descoperise - Liesbeth nu exagerase când spusese că își puteau schimba înfățișarea după cum voiau.

Dar folosise ca punct de pornire informația pe care ea i-o dăduse, căutând jafuri de bijuterii prețioase, artă rafinată și sticle de vin vechi și credea că îi identificase

în cel puțin cinci furturi diferite de-a lungul ultimilor zece ani. Își începuseră investigația cu constatarea faptului că Smit - erau cu toții înalți, cu osatură puternică și că caracteristica aceasta fizică era greu de ascuns. Examină relatările martorilor cu privire la suspecți și accesă înregistrările video.

Aparent, banda lui Liesbeth lovea aruncori și tăra vreun avertisment. Modul lor de operare obișnuiră consta în a fura obiectele valoroase în timp ce acestea erau mutate. Dar din când în când jefuiau castele din Franța, fortărețe din Maroc, vile din Africa de Sud. Nu găsise nici o dovadă cum că ei ar fi dat lovitură în Orientul Îndepărtat - din nou erau înalți, o trăsătură greu de ascuns -, nici nu descoperise vreunul dintre jafurile lor din Statele Unite.

Oare atacul lor asupra lui și a comorii sale era prima lor incursiune în țară?

Într-adevăr, ce privilegiu!

Nu știa ce putea face cu informația. Nu îi dădeau nici un fel de libertate, nu îi îngăduiau nici un apel telefonic și dacă ar fi fost obligat să recunoască adevărul nu avea nici un prieten pe care să îl poată chema în ajutor.

Dar în Bella Terra, idiotul acela de șef al poliției conducea secția din centrul orașului. Joseph nu credea că Bryan DuPey putea face ceva împotriva bandei lui Liesbeth, în afară de a fi ucis el însuși, dar trimisese e-mailuri în care cerea să fie salvat.

Și primise răspunsuri. Șeful de poliție DuPey îi spusese că avea să cerceteze acuzațiile lui Joseph cum că fusese răpit, în vreme ce, în același timp, îi preciza poate că ar trebui să meargă să își facă o evaluare psihică. FBI îi trimisese o scrisoare cu un formular pe care să îl completeze cu promisiunea că, odată ce va fi făcut asta, aveau să preia cazul în doar șase până la opt săptămâni.

Era Joseph Bianchini, fir-ar să fie! Era bogat și important și avea nevoie de ajutor. Agențiile forțelor de ordine erau obligate să îi acorde atenție.

Tr misese alte e-mailuri, cu vorbe mai aspre, insistând
moment important pe care îi cunoștea și sugerând cu
acestea ca DuFey și FBI să îi verifice rețerintele și să
pună imediat în aplicare o misiune de salvare.
Le așteptă răspunsul și își făcu planuri.

Știa că găscă de haligani ai lui Liesbeth nu găsiseră
încă sticla de vin. Acela era singurul punct luminos al
existenței lui actuale, anume că vinul lui Massimo scă-
rase de ea la fel de temeinic cum n scăpase și lui Joseph.
Nu că nu dorea ca ei să îl găsească. Dorea, pentru că,
atunci când ei aveau să își pună labele murdare pe sticla
aceea prețioasă, el urma să le-o ia de sub nas și să scape.
Sticla aceea îi aparținea lui de drept.

În același timp, să știe că Anthony Di Luca făcuse o
bandă internațională de hoți de succes să arate ca niște
prostănaci... era grozav.

Nu că Joseph își amintea de afurisitul acela de
Anthony Di Luca cu vreun pic de afecțiune, dar în ce e
a n urmă. Joseph prefera să aplaude un localnic mai
degrabă decât gloata aceea de mocotani sofisticati.

Ridicând capul, ascultă noile zgomote din casă.

Chiar și atunci când nu era acasă, echipa lui de me-
najere sosea să facă curățenie. Recunoștea acum su-
netele meseriei lor: aspiratorul, apa trasă la toaletă și
ocasionalul ton ascuțit al acelei teme de clasă joasă pe
nume Marino.

Cu obiceiul lor respect față de cei pe care îi con-
siderau tinte inferioare, găscă lui Liesbeth hotărâse
aparent, că menajerele nu erau nici o amenințare, pen-
tru că îl încușaseră în camera lui și apoi le îngăduiseră
menajerelor să intre în casă. Se gândi să tacă o ci ză ca
să le avertizeze de prezența lui, dar menajerele chiar nu
reprezentau nici un fel de amenințare – dacă reușea
să rămână un moment singur ca să îi spună acelei fe-
mei Marino că era ținut ostatic, aceasta avea să îi spu-
nă că merita și mai rău. Își făcuse dușmani în orașul
acesta, nimeni nu ar fi întins o mână să îl scoată din
situația aceea. Iar ea avea atitudinea unei femei ale cărei

opinii foarte bune despre ea însăși în întrecere cu mult poziția socială. Dar serviciile de menaj din oraș erau scumpe și rareori demne de încredere, iar Marino se ocupase întotdeauna de toate fără să îl deranjeze. Și, serios, ce îi păsa lui de Marino și de atitudinea ei? Era o servitoare.

Nu, motivul adevărat pentru care nu încercă să atragă atenția menajerelor era acela că își amintea pumnul mare al lui Hendrik stărâmând pânza tabloului și perețele și nu avu nici cea mai mică îndoială că lui Hendrik i-ar fi plăcut la nebunie să facă același lucru cu fața lui Joseph.

Cu siguranță că ultima lui rundă de e-mailuri trimise către autorități avea să dea în curând roade.

Cu o privire precaută către ușa închisă, trecu de la investigația lui în ceea ce privea banda lui Liesbeth la un site de pe internet pe care îl marcaseră. Puncte de presiune pentru autoapărare. De fiecare dată când era singur studia mișcările, pentru că, prima oară când avea să folosească un punct de presiune asupra lui Liesbeth, ar fi bine să o facă așa cum trebuie.

Sunetul cheii în broască îl făcu să tresară. Închise computerul trântindu-l cu putere în timp ce o tânără micuță, cu părul și ochii negri, deschise ușa și se strecură înăuntru. Închise ușa în urma ei în tăcere și își dresă glasul.

— Domnule Bianchin? Aș putea să vă vorbesc un minut?

Îl speriască, așa că el se răsti:

— Ce naiba vrei?

Ea făcu câțiva pași, destul cât să treacă de pragul ușii. Fruntea îi era încrețită de neliniște.

— Eu... Eu... trebuie doar să vă vorbesc, să vă spun.

O recunosc.

— Nu ești fata care era la poartă?

Păru ușurată.

— Așa este.

- Cum naiba ai intrat aici?
- Dumnezeu, era sătul până peste cap de oameni care făceau apariția aici când doreau și faceau ce voiau, fără permisiunea sau consimțământul lui.
- Am venit cu echipa de la curățenie.
- Purta blugi tociți, un tricou negru și un machiaj aplăcat lejer și cu atenție.
- Lăcrea pentru femeia aia, Marino?
- Nu... tocmai.
- Atunci de ce naiba te afli aici?
- Merse și se opri în fața lui și, cu o voce gravă, spuse.
- Pentru că trebuie să vă vorbesc.
- O altă femeie cu gura mare. Nu era obligat să îndure asta.

- Nu lua tonul acela cu mine. Eu sunt cel care îți plătește salariul.

Ea își îndreptă spatele. Își mișcă ochii. Rosti cu răceală.

- De fapt, nu o faceți. Nu fac parte din echipa de curățenie. Numele meu este Penelope Caldwell și am intrat cu ei ca să pot discuta cu dumneavoastră - din moment ce nu ați dorit să mă lăsați să intru pe nici o cale normală.

Ar fi trebuit să țipe la ea, să o doboare cu o palmă pentru insolenta ei, să o arunce afară pe ușă. La dracu', ar fi putut să exerseze una dintre mișcările cu punctele de presiune asupra ei ca să vadă cât de bine funcționau. Dar era ceva anume la fata asta. Avea putere, știa că el se afla acolo și dorea ceva. Poate că ea era biletul lui de ieșire. Dacă ar putea face o învoială.

- Ce dorești?

Băgând mâna în buzunarul șorțului ei, scoase o fotografie și o așeză pe tava din fața lui.

- O recunoașteți?

El abia dacă aruncă o privire.

- Bineînțeles că da. Nu sunt senil. Este femeia aceea, Alonso.

- Da. Mama mea.

Fata așteaptă ca și cum s-ar fi presupus că lucrul acesta însemna ceva pentru el.

- Da. Și?

Fata asta îi reținu atenția. În ea zări imaginea curva din trecutul lui. Totuși, nu femeia aceea, Alonso. Aici, neva...

- A avut o aventură cu dumneavoastră când avea 8 ani, spuse Penelope. Eu sunt rezultatul.

El o privi îndelung, fără să înțeleagă.

- Sunt fiica dumneavoastră, limpezi ca lucrurile.

În el se stârni furia, aceeași furie care îl însoțea de fiecare dată când se gândea la taptul că nu avea copii - și la cât de mult îl batjocoreau oamenii din Be la Terra. Oare fata asta își imagina că avea să-i iasă înslătoria? El era mult prea viclan pentru asta. Aruncându-și capul pe spate, izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

- Nu mă lua peste picior. N-am zămislit niciodată un copil, în viața mea. Spermatozoizi lenți așa mi-ați spus.

Ea se îmbujoră, pornind treptat de sub guler și peste obraji până la linia părului.

- Spermatozoizi lenți nu înseamnă lipsa lor. Sunt fiica dumneavoastră.

El își coborî privirea asupra fotografiei, apoi o ridică din nou asupra trăsăturilor deosebite ale fetei.

- Cum ziceai că te cheamă?

- Penelope Caldwell.

- Ce s-a întâmplat cu Alonso?

- Am fost căsătorită.

- Divorțată deja?

- Văduvă.

- Păcat. Chiar nu îi păsa. Nu arăți ca mama ta.

Ba da.

Nu așa cum mi-o amintesc eu.

- Am acum cu zece ani mai mult decât avea ea când ai sedus-o.

Era limpede: această Penelope îl judecase și îl găsește vinovat. Furia crescuse și mai fierbinte, și mai mare.

-Nu! nevoie să tac să pară că simțeam că stă
dispusă

-Aveți mai mult de 50 de ani. Ea avea 18. Asta e
depreciator

Bucă se curba cu dispreț. Față de el.

Ea avea în mâine, na glumă, luând în considerare
cine și ce era o copila din flori, tuca unei țărte seduse
cu asurintă și o escroaca care încerca să intre în buza
narilor lui

-Tată treaba asta este o auzreală. I-am spus acei
femei Alonso că dacă era însărcinată, trebuia să-mi
aducă în copat. Iar eu urma să-l cresc

Deși, atunci, când o văzuse pe tată la poartă, se gânde
că îi părea familiară.

-Nu va plăcut, spuse Penelope. N-a dorit să-i crește
copilul.

-Nu fi caraghioasă!

Era o replică grozavă, dar...

-Sunt bogat!

-Și... Și mult bine va mai prins.

Nu e păcătonul ei disprețuitor

-Nu te prefac că bată nu sunt motivul pentru care
te aflăc

-Nu trebuie să mă prefac în legătura cu nimic. Am o
diplomă de Decorator de interioare și o slujbă bună. Nu
am nevoie de dumneavoastră. Și, după cum arată oame-
ni din biroul de jos al dumneavoastră, aș zice că nu vă
mai trebuie și alte umerase

ertase. Voa să se târnuască cu ea ca să îl scoată de aici.

Da. Trebuia să spună ceva despre oaspetii lui ne-
vitați. Avusese de gând să o facă, dar îi rămasese în gât
să fie obiectul marelui ei - mai ales că ea chiar părea straniu
de familiară.

Sunteți singura mea rudă în viața și, dacă nu mă
înșei prea tare, eu sunt singura dumneavoastră rudă
în viață, așa că... Penelope scoase un plic din celălalt
burunat și i-l înmână poftim.

- Ce-i asta?

Privi picul cu neîncredere. Îi era adresat

Este un test ADN. Ne ștergem amândoi obrazul cu câte un bet sor de vată, îl sigilăm într-un tub de plastic și îl trimitem la laborator.

Văzu expresia de pe chipul lui și zâmbi cu mâinile de parcă era senil iar ei îi era mla de el. Sau așa ceva.

- Nu sunteți obligat să o faceți, îi spuse. Vă puteți face că nu există. Va puteți pretinde că n-am avut nicio parte din această conversație asta. Dar - scotând bet sorul de vată din pachetul sigilat, îl trecu prin interiorul gurilor ei, îi puse în tub, îl sigila și i-a întins - iată ADN-ul meu.

E rămasă acolo, strângând cu putere brațele scaunului și o privi stăruitor, prizonierul unei amintiri, atât de vechi și de prețioase, încât abia o recunoscă. În Penelope zărea o urmă din altcineva. Nu a mamei ei ci a lui. Mama lui moartă de 72 de ani.

Biata femeie fusese abuzată de tatăl lui, tratată ca un animal care eşuase în principala ei funcție pentru că, în ciuda sarcinilor repetate, dăduse naștere unui singur prunc care trăise, iar acela era Joseph.

Fusese prețuit de ea, iubit și dezmembrat, băiețel ei. Pădura ei. Intervenise între el și tatăl lui atunci când acesta devenise prea generos cu cureaua, îi certase pe vremea mai mari când aceștia îl nece, seră prea tare. Încă îl făcuseră să plângă, fusese zidul lui de apărare împotriva lumii. Și apoi murise...

O uitase.

Fusese nevoit să o uite. Așa îi spusese tatăl lui. Îi spusese că viața era grea și doar cei puternici supraviețuiau.

Iar el supraviețuise. De fapt, prosperase.

Dar acum privea chipul acestei fete și ochii mamei lui îl priveau înapoi.

Cu mișcări lente, întinse mâna și luă tubul pe care aceasta îl oferea.

- În regulă. Am scris un cec prin care să plătesc analizele de laborator. Așadar, completați formularele.

Pentru două zile după ce laboratorul primește pachetul pentru a primi un răspuns într-un fel sau altul. Pentru aceea rezolvatele online și laboratoru, va va trimite și ceva oficial prin poștă. Voi aștepta o vorbă de la dumneavoastră. Sau nu.

Își înalță capul, îi întoarce spatele și se îndreaptă către ușă.

- Așteaptă! strigă el.

La naiba! Ar trebui să îi spună despre banda lui Liebeth. Dar ca să facă asta însemna să recunoască faptul că pierduse controlul asupra vieții lui și aceea era o umilință pe care el nu putea să o îndure. Era mai rău decât să fie prizonier în propria casă. Pentru că se gândea că. Ei bine poate ca ea era. Iuca lui.

- Unde vei fi?

- Slujba mea este în oraș.

- Ce faci?

- V-am spus. Sunt decorator de interioare. Părea foarte mănără de lucrul acesta. Reamenajez una dintre vechile case victoriene pentru Rafe și Brooke Di Luca.

- Poftim?

Se ridică în picioare. Laptopul îi alunecă din poală, dar nu îi pasă de asta. Tot ce conta era să oprească ofensa aceasta.

- Nu poți să lucrezi pentru familia Di Luca.

Ea se răsuci alene cu fața către el.

- Poftim?

El își clătină degetul noduros către ea.

- Dacă ești copilul meu, nu vei avea nimic de-a face cu hoțul acesta, acei...

Ea izbucni în râs.

- Este un pic cam târziu pentru genul acesta de pedeapsă... tată.

Râse din nou - râse de el - și ieși, lăsându-i pe Joseph să tremure de furie și de altceva. Șoc, poate.

Sau, poate, o speranță veche reveni la viață.

capitolul 41

los în camera de zi. Grieta sedea privind trist lung la ecranul computerului ei.

- Liesbeth, vom fi nevoiți să-l comorâm pe bătrân.

Liesbeth ridică privirea de pe tapiseria la care se uitase.

- De ce, draga mea?

- Din când în când venim ce mai pune a căie Grieta răscol seacul de birou și se întoarce cu fața către pere. A dat de noi.

- Ce vrei să spui, a dat de noi?

Hendrik puse pe pauză cel mai nou joc al său pe calculator, *Zombie Zombat*.

- Și-a băgat nasul pe internet, căutând jaturi notabile nerezolvate și, pentru numele lui Dumnezeu, a reușit să separe câteva dintre furturile noastre. Bătrânul vânzător de poliție, Grieta paru admirativă. Mai deștept decât poliția, asta este sigur.

- Nu ch'ar atât de deștept dacă nu și-a dat seama că a pus un vierme pe hard drive-ul lui și că îi reușește să răspundă la e-mailul.

Vocea lui Klaas fu neclară din cauza inserției lor de burete pe care și le vârse în obraji.

- Nu înseamnă decât că nu și dă seama de ce sunt în stare, spuse Grieta.

- Tare m-aș bucura să scap de el. Fața lui ridată și acra arată întotdeauna ca și cum ar fi mâșcat dintr-un gâmbac. Hendrik își aruncă în lături tabiera și se îndreptă către ușă. Îi fac felul acum.

Nu. Liesbeth îl tăie cu un singur cuvânt. Cadavrele put.

Hendrik nici măcar nu se întoarce. Fu mai rău decât o răsărire dezechilibrată alimentată de degustarea unei cantități prea mari din vinul vechi aflat în pivnița lui Joseph.

- Deja pute.

Liesbeth recunoscu semnele pericolului. Bătrânul era plictisit de timpul liber impus și nemulțumit.

de supremă autoritate, conștientă asupra micilor tărâșori în care se desfășurau luptele pe obiective mici, dar în care se putea câștiga în regulă, a mărind mereu să vadă actiunile din plin și va avea șansa de a se dovedi demn de numele de Propov.

Frații în armată ei
Familia Propov, odinioară atât de puternică, se micșorase la arit de puțini și nici unul dintre ei nu era îngrădit de această mult prea obișnuită luptă dintre Liesbeth și Hendrik.

Brigetta, în vârstă de 22 de ani, calbra pratul de pască pe care să îl încerce în cartusele goale pentru even-tualitatea în care ajungeau la o luptă cu arme de foc cu peștii care purtau veste antiglonț. Era pasionată o Propov așa cum se cuvine, care spunea că familia trebuia să fie pregătită în orice clipă.

Crista, în vârstă de 45 de ani, lucra la computer, cu un zâmbet vag pe buze.

- Șterg toate dovezile pe care le-a găsit Blanchin. Dacă bătrânul a putut să le pună cap la cap, atunci o poate face și Interpolul. Adică ei sunt niște incompetenți, dar baide să nu le facem treaba mai ușoară.

Klaas, în vârstă de 32 de ani, stătea în picioare în fața unei oglinzi înalte cu ramă aurie și își baga pernute cu hrișcă pe umeri, pe sub cămașă, căpătând o înfățișare de cocșat care mergea bine cu obrații lui umflați.

Rutger, care avea 50 de ani, se relaxa într-un fotoliu și citea o carte despre jaturi istorice, pe care o luase din biblioteca lui Joseph, punând-o jos din când în când și folosindu-se de tabletă pentru a face cercetări. Surprinzând privirea lui Liesbeth asupra lui, ridică din umeri.

- O sticlă de vin este un lucru elegant, dar cred că următoarea lovitură ar trebui să fie ceva mai palpitant. Arată cartea. Poate o colecție particulară ticsită cu artă furată. Atunci nu prea se pot plânde autorităților, nu așa?

Liesbeth îi zâmbi.

Erau copii buni, inteligenți și cu simț practic, vizitatori în telul lor și fiecare dintre ei știa că nu avea ce trebuie pentru a fi cîpetenia.

Atât de mulți ani își pusese speranțele în Hendrik. Crezuse că acesta urma să se maturizeze, să observe cum planuia ea jafurile lor și să învețe din priceperea ei și să treacă la poziția de conducător fără o răsturnare nejustificată.

Hendrik avea acum 42 de ani, iar ea începuse să vadă din ce în ce mai mult că el urma să le aducă pierzania.

Totuși, ea își îndeplinise sarcina. Îi adusese până aici. Micul grup fie zbura, fie se poticnea, iar ea nu avea să fie în preajmă ca să vadă dacă se prăbuseau.

- Cu o singură răsucire de brat pot să scot de la Joseph informația despre familia Di Luca. Nu este foarte curajos.

- Credeam că pentru asta era fiul tău. Hendrik merse mai aproape de Liesbeth și mișcă din degete și din sprâncene. Ai spus că informațiile au fost motivul pentru care ți-ai desfăcut picioarele pentru actor și ai dat naștere copilului lui pe care l-am încolțit cu atîta dibăcie.

- Noah va fi de folos destul de curînd. Bomba ticăie și cred că mai devreme sau mai târziu, ne va da sticla. Valoarea ei face ca timpul nostru să merite. Dar dev-camdată, trebuie să fim cu băgare de seamă în ceea ce îl privește.

Netezi goblenul din poala ei. Crease splendida poveste aurie a familiei Propov cu o pînză și fire, iar aceasta era ultima dintre cele opt scene care urmau să fie împachetate cu grijă, depozitate într-o valiză și transportate la noua ei casă din Crimeea.

- Are moralitate.

La unison, întreaga ei familie spuse-

- O, moralitate!

Liesbeth își întipse încă o dată acul lung și ascuțit în goblen.

- Mai degrabă ar muri decât să-și trădeze familia.

Hendrik spuse cu mîndrie:

- Și noi suntem familia lui.
 El nu vede lucrurile în felul asta, spuse ea, în zâmb.
 - Liesbeth. Este totul oamenilor care îi sunt la rădăcină.
 - Ești sigură că nu le-ai spus?
 Hendrik nu îl plăcea pe tui ei. Probabil îl bântuia că ea
 pretera. Probabil că avea dreptate.
 - Noah este extrem de rusinat de purtarea lui
 în perioada în care a trăit cu noi, zise ea cu răceală.
 Nu dorește ca familia Di Luca să afle. Și mi-a făcut o
 propunere: dacă poate găsi sticla și mi-o dă, ne vom asigura
 că lumea va ști că nu mai este în Bella Terra și că nu
 o mai pot lua înapoi. Râse cu dispreț. Vrea ca orășelul
 lui să redevină sigur și umil.

- De unde știu că nu mînte? întrebă Hendrik. Sticla
 aia de vin valorează sute de mii de dolari.

Liesbeth auzi lăcomia din glasul lui. O înțelese -
 simțea și ea o lăcomie similară, deși avaritia ei era aprinsă
 de un motiv diferit.

Ei dorea să scoată la licitație sticla de vin și să îi crească
 prețul dezbătându-și interesanta istorie.

Ea dorea dovada solidă a legendei familiei Propov.

Cu an în urmă făcuse investigații. Petrecuse ore, și
 zile și săptămâni întregi în biblioteci și în arhive de zi-
 are. Știa ce se afla înăuntrul acelei sticle. Tânjea după
 diamantele roz care fuseseră furate de la familia ei. Și,
 după toți acești ani, era aproape. Atât de aproape. Pla-
 nurile ei dădeau în stăruit roade. Avea să vadă în curând
 Inima Vie și să o țină în mână.

De ce n-ai lua Noah premiul și nu ar fugi? repetă
 Hendrik.

- Ți-am spus. Are moralitate.

- Te bazezi pe moralitatea lui? Hendrik se încrun-
 tă, se aplecă înainte și, sprijinindu-și mâna pe genun-
 chial ei, îl strânse tare cu degetele lui puternice. Te
 înmoii, Liesbeth.

- Iar tu nu judeci cum trebuie caracterul oamenilor.

Hendrik o învinovăta, câte o vânătaie pentru fiecare din-
 tre cele cinci degete ale lui, dar ea nu clipi.

Încunosc pe Noah. L-am privit cum crește în mo-
 lăsta sigur. Am privit cum fumează din Luca la bucătărie.
 Știu că calitatea lui față de familie este rare ca pînă la
 Zâmbi în timp ce trase firul lung de mărșă prin pînă.
 Dar pentru cazul în care mă înșel, privirea pînă la
 hrata lui, săpînăna trecută l-am văzut cum a apăsat
 încuetoarea colierului pe care Grieta i-a făcut.

Grieta ridică privirea zâmbind larg și ridică degetul
 mare către Liesbeth.

- Mă străduiesc să repar microfonul. Adică dacă na-
 meniu de stință pot să repar telescopul Hubble de pe
 Pământ, atunci pot să repar și cu un microfon de la
 câțiva kilometri depărtare.

- Repară și camera dacă tot te-ai apucat.

Grieta se încrunță la el.

- Lasă asta. Camera funcționează perfect, dar e
 scos lentilele și n-o pot înlocui fără să pun mîna pe
 zgardă.

Hendrik mormăie.

- Dacă Noah nu reușește, va muri. O știe și el. O știe
 și tu.

Liesbeth zâmbi fără umor, zâmbi direct în fața lui
 Hendrik, cu dinți dezgoșiți și ochii sălbatici.

- Și eu sunt loiala familiei, Hendrik, cât timp și ei în-
 sunt loiali. Își așază mîna peste a lui, tinînd-o nemișcată
 pe genunchiul ei. Dar te rog să-ți amintesti: sunt des-
 cendentă lui Ivan cel Groznic și n-aș ezita să distrug pe
 oricine ar încerca să mă răstoarne.

Zicînd asta, își infipse acul strălucitor și ascuțit în
 mîna lui.

El țipă de dăruire surprins și își smulse mîna. Rid cînd
 duși-o înaintea ochilor, se uită lung la acul care îi ieșea
 din palmă și la firul lung de muștar auriu care se le-
 gîna pe dosul palmei lui și țipă din nou, de data asta
 de mînie.

Scoate-l din rană, îl sfătuiește ea. Altfel va trebui să tragi
 firul prin carne.

Se hotărâ la ea, aflat pe muchia vântului ca brici a violenței. Cu mult calm ea îi arătă mica baltă de sânge care se lungea pe genunchiul ei.

- Acum a trecut ce totu! Sunt și eu rănită. Când te rănesc pe tine, mă rănesc pe mine înșami. Sîngerăm împreună. Ne ridicăm împreună. Cădem împreună. Am nevoie de asta, Hendrik, în timp ce pu la ea e să mă înoc. Ești în calitate de cap al acestei familii.

capitolul 42

Când sosi dimineata zilei de miercuri, Penelope se trezi la ora șapte, făcu duș, se îmbracă și se îndreptă către centrul orașului, la cateneaua Rhodes pentru muncă de zi.

Se simțea bine. Astăzi era doar o altă zi.

O întâlnește pe Brooke, care rătăcea un covrig.

Penelope comandă doar pâine prăjită și se dă la lucru, pentru că ziua aceea reprezenta vreo ocazie importantă în viața ei, și pentru că nu se simțea încomodată cu de obicei și pentru că găsise covorul pe care dorea să îl folosească pe scara principală ce ducea din holul de intrare la etaj. Il arată lui Brooke pe tapetă nouă pe care o cumpărase cu avansul primit din onorariul ei pentru proiectare.

Penelope fu mulțumită când Brooke își împăunează mâna și oțta de încântare. Covorul era simplu, aproape spartan în modelul său, dar era plin de nuanțe de roșu și de albu. Brooke declară că era întocmai ceea ce își imaginase.

Apoi fu nevoită să fugă la toaletă. Creșterea de dimineată.

Să fi alături de Brooke în timpul primului ei trimestru de sarcină era dificil, dar doar pentru că Penelope o considera pe Brooke o prietenă și, văzând-o suferind în halul acesta, chiar și cu o urmare atât de ferecătă,

era greu de privit. În stare de asta, Penelope se simțea năimbat.

Când Brooke reveni, Penelope sugeră să meargă la casă.

Zgomotul le asaltă de îndată ce pășiră dincolo de ușa. Contractorul avea trei bărbați care lucrau în bucătărie ca să o găvească: linoleumul, electrocasnicele, dulapurile, tapetul și tencuiala erau scoase, și scrâșnerii uneltelor electrice le tăcută pe Penelope și pe Brooke să urce în dormitorul principal. Acolo, Rafe avea ase un birou și două scaune și o canapea pentru momentele în care Brooke avea nevoie să își ridice picioarele.

Era un sot devotat. Penelope îl admira pentru asta. Brooke voia să discute planurile pentru camera copilului.

Nu că avea importantă pentru Penelope dacă discutau despre camera copilului - se simțea bine -, dar trebuia au să termine de urgentă planurile pentru bucătărie. Că mandaseră deja dulapurile din lemn de arțar și aieseseră gresia. Acum foloseau schita unei încăperi cu dimensiuni corecte pentru a aranja și rearanja aragazin cu șase ochiuri, captorul cu microonde, cele două captoare și imensul frigider. Penelope sugeră ca, în locul unei insule de bucătărie, Brooke să ia în considerare o masă cu dimensiuni foarte mari, în mijloc. Încăperi, sablonind faptul că familia Nonnet practic trăia în bucătărie, iar Penelope banuia că și familia lui Brooke avea să facă la fel.

Brooke fu de acord, extaziată.

Cele două femei meraseră să ia prânzul.

Brooke mănca din toata inima, greturile de dimineață păreau să se mai liniștească.

Penelope comandă o salată, dar, deși se simțea bine, doar cu agul. Prea mult sos, îi spuse lui Brooke.

Apoi meraseră cu mașina la depozitul imens de materiale de construcții și amenajări interioare din Santa Rosa și a eseră electrocasnicele. Penelope se simți competentă în timp ce făcea asta, discutând despre meritele

convecției față de coacerea obișnuită, despre gaz versus electricitate și, cel mai important, despre inox versus smaltul colorat. Lucrul acesta era atât de rea, de prozaic, atât de solid, chiar se simțea bine.

Apoi, în timp ce ea aduna plante de la vânzător, Brooke se îndepărtă și, când Penelope plecă în căutarea ei, o găsi uitându-se la tapet și la mostre de material pentru camera copilului.

Desigur. Era absolut normal. Acesta era primul copil al lui Brooke și era obsedată de ideea de a termina camera pentru el.

Penelope se simțea bine. Trase adânc aer în piept și se simți bine. Și privi fix la mâinile lui Brooke în timp ce aceasta pipăia tapetul.

- Nu vom ști sexul copilului, spuse Brooke, așadar cred că așa ceva, într-un galben vesel, ar fi perfect.

- Perfect, repetă Penelope.

- Știu că ar putea să fie un pic cam masculin, dar și fetelor le plac mașinile, nu? Știu că nu este corect din punct de vedere politic să te preocupi de aspecte legate de gen, dar sunt însărcinată și trebuie să mă ierți.

Brooke izbucni în râs. Penelope zâmbi, dar buzele ei păreau rigide.

- Îmi place materialul ăsta pentru draperii, este foarte simplu, și mă gândeam să folosim ceva de felul acesta. Brooke scoase un material moale de sub o grămadă de materiale - pentru o covorașă. Vreau o pătură drăguță și confortabilă pe care să o arunc pe spătarul balansoarului, ca să-l pot înfășura și să îi cânt. Izbucni din nou în râs. Auzi la mine, am hotărât deja că este un el!

Un bâzâit ușor porni în urechile lui Penelope.

- În primul rând doresc ca încăperea să fie un loc fermit. Brooke își trecu mâna peste pântec. Un loc în care să se poată juca și să doarmă, să învețe și să iubească.

Pete negre și roșii năvăliră în privirea lui Penelope, iar ea nu mai reuși să vadă masa sau tapetul, sau materialul. Într-o parte ferită și îndepărtată a minții ei știu că trebuia să meargă să caute niște mostre de covor care

să se potrivească cu planul lui Brooke, dar nu se putea mișca, nu putea să respire, nu putea să

Brooke o prinse cu putere de braț. Atingerea o făcu pe Penelope să ridice capul. Privirea ei se limpezi. Era aici. Acum se afla aici. Trebuia să se adune.

Chiar și lui Brooke era tulburat, ochii plini de neliniște.

- Penelope, arăți groaznic. Te simți bine?

Penelope asta își dorea. Dar

- Nu. Nu. Nu sunt. Nu sunt bine.

Se retrase. Se lăsa lângă Brooke și rămase în picioare în mijlocul încăperii urase, cu mâinile închestrate în păr.

- Nu sunt bine, repetă ea. Plec acasă.

Se îndepărtă rapid de Brooke care îi striga numele, căutând refugiu, mergând acasă. Dar când ajunse acasă, la masina ei își dădu seama că nu avea o casă la care să meargă.

Așa că, pur și simplu, conduse.

capitolul 43

Liesbeth ședea la masa din birou, făcând ceea ce făcea în fiecare zi: trecea în revistă poșta primită de Joseph Banchin. Facturi, câteva cataloage, o ofertă de la o organizație oarecare pentru oameni în vârstă. Dar nimic de natură personală. Nu mesaje de la prietenii, nu felicitări de ziua de naștere, nici o femeie care să își exprime dorința sinceră de a-l întâlni la o ceașcă de cafea. La vârsta și la nanu lui, Liesbeth știa că femeile ar fi trebuit să roască în jarul lui, încercând să îi intre în pantaloni și în portofel. Așadar, prima ei evaluare în ceea ce îl privea era corectă: era un bărbat foarte nepăcătit, arătând de neplăcut, încât nici măcar niște văduve disperate nu doreau să aibă nimic de-a face cu el.

Aproape că nu deschise plicul maroniu, pare să conțină reclame de aruncat la coș. Dar adresa expeditorului îi atrase atenția. Fie era o escrocherie, fie Joseph

Blanchin primă informație de la un laborator de testare genetică
 interesant.

Finosi căuta pentru scurton al lui Blanchin ca să taie
 pieul și privea conținutul
 Chiar și mai interesant.

Conform laboratorului Blanchin o dadase în barbă
 cândva de-a lungul timpului, pentru că avea o tăvă
 Din cine era?

Răspunsul îi veni cu destulă ușurință.
 Fata care sosise la poartă și stătuse acolo preț de zece
 minute, așteptând să o lase să intre cineva.

Mă să fie vulponul latrân! Probabil că știuse tot tim-
 pu că fata era în vizită și năvălise ca să o protejeze.

Desigur, insistase și asupra unui test de paternitate,
 chiar nu avea încredere în ea.

Putea acest nou tertip din intriga lucrurilor să te în-
 turs în avantajul lui Liesbeth?

Poate că da. Și poate că putea fi folosit pentru a-șine
 ocupat pe din ce în ce mai neobositul Hendrik.

Scoase capul din birou și îl strigă. Acesta nu îi răspun-
 se. Așa că merse în bibliotecă și îl găsi, singur și cu o pî-
 țisare plătută, jucând Zombie Zombat pe calculator.

Da. Desigur. Încecea să își recapete mândria măsca-
 nă după ce ea își folosise acul de cusut ca să îi strângă
 mâna. Dar văzându-l tolanit astfel, stădând-o îi venea
 să îl injurghie din nou, cu ceva mai mare.

Trebuia să accepte realitatea. Hendrik era prea bă-
 trân pentru a prelua cu succes conducerea bandei.
 Se aflase sub conducerea ei preț de prea multă vreme. Nu
 avea nici un fel de determinare și prea puțină ambiție.
 Și nu era nici în formă și nici nu îi păsa deloc să ame-
 lioreze lucrurile.

Sosise vremea să îi facă din nou oferta lui Noah.
 Hendrik nu îi dădea de aies. Păstrându-și vocea calmă,
 îl întrebă.

Na! auzit când te-am strigat, Hendrik?

- Ba da, te-am auzit.

Rămase totănit în totolul lui.

Unde sunt ceilalți?

În sala de sport

Bun. Ar trebui să încerci și tu asta.

El nici măcar nu își ridică privirea. Oftă doar profund ca un adolescent pus la treabă de părintele lui. În punea răbdarea la încercare, pentru că nu era f. al ei. F. al ei era mai bun de atât.

- Ha de! Am o sarcină pentru tine.

- Ce să fac? Ce pot face cu o gaură în mână?

Îș. rid. că m. ina stângă bandajată

- Chestia aia micuță! Apoi se înfrână. Avea nevoie de el. Deocamdată. Și eu am fost rân. tă. și. nu mă piâng. Sarcina asta îți va face plăcere. Vino în birou. Vreau să urmărești pe cineva pentru mine.

- Pe cine?

- O fată.

În sfârșit ridică privirea și ochii îi luciră.

- E frumoasă?

- Cred că-ți va plăcea.

Hendrix își aruncă deoparte tableta

- Sună amuzant.

capitolul 44

Moartea îi vizita pe unii bărbați cu șteratul unui glonț.

Moartea îi vizita pe unii bărbați prin scurgerea lentă a unei perfuzii.

Moartea îi vizita pe unii bărbați în singurătatea bătrâneții.

Noah privi moartea în ochi într-o zi de miercuri la aproape jumătatea perioadei de două săptămâni atribuite, la capătul unui tunel de sub complexul Bella Terra, pentru că nicăieri în pivnițe nu se afla sticla de vin plină de bijuterii a lui Massimo.

Întorcându-se, merse de-a lungul coridorului, mergând un sat de câte un bec ocazional către scările care aveau să îl ducă sus, la soare și la aer proaspăt, la bere și la puțin de turiști terici și de angajați ocupați. Își spusese în sinea lui că nu era dezamăgit în legătură cu scula, nici chiar surprins. La urma urmei, oprimă și melancolică se stinsese pe măsură ce, zi după zi, căutase în obiectul și prăfa lui mormânt al speranțelor.

Apropie că ura să urce treptele — zilele acestea, cineva care stătea la el statea tot timpul în apropiere, așteptând să îl întrebe cum mergeau căutările și să îi dea rapoarte încurajatoare asupra explorării încă zadarnice a magaziei și a garajului. Ura să fie nevoit să zâmbească, să dea un cap și să pretindă că avea încredere în senzele lor de reușită când nu aveau nici măcar cel mai mic indiciu unde să caute mai apoi.

La capătul scărilor, se întoarse și privi de-a lungul holurilor lungi și întunecate și, cu un umor negru, își spusese în sinea lui că faptul că petrecuse atât timp în lumea subterană îl pregătise pentru următoarea treaptă a existenței lui.

Doamne, devenea prea deprimant chiar și pentru el să stea în preajma sa.

Urcă treptele târându-și picioarele.

După necazul pe care Rate și Brooke îl avuseseră, Noah pusese să fie înlocuită ușa uriașă de modă veche cu una de oțel care se închidea singură și avea încuietori digitale, câte una de fiecare parte și coduri diferite pentru a intra și pentru a ieși. În celălaltă parte, dacă cineva reușea să intre — să zicem, Hendrik — nu ar putea să plece cu ușurință.

Noah tastă codul pentru a deschide ușa. Ușa scoase un clic discret când încuietoarea se activă, apoi suspină încet când Noah o împinse larg.

Lumina de pe hol îl tăcu să clipească des. Închise ușa în urma lui, ascultă până când auzi încuietoarea închizându-se, apoi se îndreptă către biroul său.

Între și o găsi pe Chloë așezată pe scaunul din sticlă, cu picioarele ridicate, citind o carte. Ea o privi și o întrebă: Te-ai săturat să te plimbi de acolo în lăta usi de la subsol, așteptând ca eu să revin?

- Nu, spune ea, zâmbind strălucitor. Am venit la hirtel ca să fac cercetări pentru una dintre cărțile mele. Poate și s-a întâmplat să...

O privi cu capul înclinat într-o parte și cu o privire sugestivă.

Ea o privi. Era scrutoare. Își câștiga existența spunând minciuni. Dar le spunea și ne doar pe hârtie.

- Da, ghipsul ăsta toracal mă scoate din minți și nu mă așteptam să urci pentru cel puțin încă o oră.

- Am terminat.

- Ai căutat în tot subsolul?

Se mișcă. Aruncă o privire către harta pe care Noah o apăsese pe un panou de plută de deasupra uşoului său, apoi înapoi la el.

- N-ai avut noroc?

- Deloc.

Ea și puse degetul unde rănăsesese în carte.

- Ce urmează?

- Bună întrebare. Cugetase mult la asta. Cu frații mei care se ocupă de căutarea de acasă de la Nonna trebuie să iau în considerare mai multe posibilități ale complex. Așa că voi dezmembra în bucăți atelierul bunicului.

- Bună strategie. Autoarea de romane polipste dădu din cap în semn de aprobare. Cum de n-ai făcut asta mai devreme?

Pentru că e imposibil să păstrezi vinul rece acolo - e doar o încăpere goală, plină de ustensile și de rătură - și, în mintea mea, încă mai cred că el ar fi păstrat cu grijă conținutul sticlei.

Deși, în ciuda afirmației sale, începea să aibă acel clocot îngrozitor în adâncul stomacului.

Atunci de ce cauți?

Nonno era foarte îndemnat.

Momentele în care îl ajutase pe bunica să lucreze în bucătărie erau unele dintre cele mai dragi amintiri din copilărie pentru Noah. Putea să repare totul în jurul casei, în jurul complexului. Noah privea împrejur, amintindu-și că de multe țicuse bunica săi chiar și după ce demența îi răpise atât de multe dintre amintiri.

- Dacă Nonno dorea să instaleze și să conecteze la curent un mic răcător pentru vin înăuntrul peretelui, sub gips, ar fi destul de dificil de observat.

- Pare puțin probabil să fi făcut asta.

- Pare puțin probabil că a ascuns sticla aia atârșită.

- Destul de adevărat.

- Dar mai întâi - spuse el și se întoarse către ușa - voi merge să mă fac treaba și să verific cum merge complexul.

- Nu știi face asta dacă ai fi în locul tău.

Îndoi coțul paginii cărții și o băgă în geantă.

- De ce nu?

- Te-ai uitat la tine în ultimul timp?

El își privi mâinile murdăre, apoi își trase cămășa de pe abdomen și o examină. Prat și pânze de păianjeni.

- Și restul arată exact la fel de rău.

Încercă să se salte din fotoliu, dar nu reuși, apoi se așeză de hiroi ca să se ridice și se tot, încercând să își așeze ghipsul într-o poziție confortabilă. Oitând, renunță.

- Cât mai trebuie să porți chestia aia? o întrebă el.

- Medicul m-a promis că mi-l scoate săptămâna viitoare. Joi. Peste opt zile. Nu este ca și cum aș număra. Parea enervată. Nici măcar n-ar trebui să îl port. Dacă m-aș fi vindecat cum trebuie și dacă chirurgia mea nu ar fi atât de demodată.

- Dar e cel mai bun, corect?

- Așa spune Eli. Dar dacă merg săptămâna viitoare și fac radiografie și medicul ăla spune că nu poate încă să-mi scoată ghipsul, iar că iau un deschizător de conserve și-l tai singură.

Noah spera că avea să fie în viață ca să o vadă eliberată din închisoarea trupului ei.

- De ce nu te duci acasă ca să faci un duș? îl întreabă ea. Să mănânci ceva de prânz? Poate să tragi un pușcă de somn? Arăți atât de epuizat, încât vei spera că îți poți lua o te vâd.

El încercă să zâmbescă, dar nu credea că îi ieșise prea bine. Ea îl cercetă amănunțit, cu privirea împelă și pricepută.

- Știi, când vine vorba de ființe umane adevărate, care chiar merg și vorbesc - nu acord întotdeauna prea multă atenție. Dar cred că tu arăți ca un bărbat care are ceva pe suflet și nu e de bine. Uneori ajută să spui altora despre problemele tale. Uneori, ceilalți oameni pot fi de ajutor.

El nu îndrăzni să îi spună, dar adevărul era că nimeni nu îl putea ajuta. Nu și dacă acestia voiau să trăiască. Era nevoit să ducă singur această povară.

- Voi merge acasă, spuse. Un duș și câteva minute de odihnă îmi vor prinde bine.

Ea încuviință din cap.

- Amintește-ți, dacă dorești să discuți, sunt camioara și sunt pe apelare rapidă.

- Mulțumesc.

O atinse pe braț, apoi merse pe coridor cu pași mari, îndreptându-se către parcare.

Ieși în căldura uscată și confortabilă a după-amiezii. În acea perioadă a anului, soarele strălucea, norii se prefăceau că nu auziseră niciodată de Bella Valley cu excepția câtorva ploți discrete din timpul nopții. Dar vara făcea promisiuni în vânt.

Noah opră și se întinse, gândindu-se la cât de mult îi iubea casa și cât de mult avea să îi ducă dorul. Poate că asta însemna rădăcinile să se uite înapoi la o viață petrecută în casa familiei Di Luca și să știe că nu avea să mai pună vreodată piciorul acolo...

Mașina nu fusese parcată la soare și căldura năvălă afară când deschise portiera. Pielea scaunului era fierbinte sub fundul lui. Volanul îi ardea mâinile. Dar câteva minute de mers cu geamurile larg deschise cobori

temperatura până la un nivel suportabil și briza în zbură din nou pânzele de păianjeni, dacă nu și din păr.

Conduse în direcția opusă extravagantei case vicariene a lui Kate și Brooke, către micul bungalow construit în anul 1950. Casa lui era mai mică decât majoritatea celor din vecinătate: un dormitor, o baie, 75 de metri pătrați la parter cu o pivniță micuță și goală din ciment construită dedesubt pentru un motiv numit de Dumnezeu știut. Poate că trebuia să devină în cele din urmă o cameră pentru distracții, dar nimeni nu încercase vreodată să o termine, așa că el își ținea acolo proiectele.

Sau, mai degrabă, proiectul - o bombă de dimensiuni decente, construită în așa fel încât să poată fi prinsă în gura taliei și pe care să o detoneze în același timp cu zgarda din jurul gâtului. Planurile pentru o astfel de șmecherie erau ușor de găsit pe internet, iar el avea de gând să fie aproape de Liesbeth și de banda ei în momentul exploziei, ca să poată coborî cu toți în iad împreună.

Pentru Noah, asta era destul de aproape de rată.

Parcă în garajul datăpănat pentru o singură mașină și se îndreptă către ușa din spate. Își scoase cheia, întinse mâna să o bage în broască - și văzu că ușa era deja deschisă vreo doi centimetri. Ezită, apoi o deschise larg.

Mirosul de cafea proaspăt făcută adie atata.

Logic.

Intră în bucătărie.

- Bună, mamă.

capitolul 45

Liesbeth se întoarse cu spatele la cafetiera lui Noah și zâmbi cu afectune.

- Nu te pot surprinde, nu-i așa?

- Nimic din ceea ce faci nu mă surprinde.

Întră în bucătăria micuță. Dar se pare că el o surprinde pentru că ea îl privește în urmă și spuse:

- Fiule, arăți ca un miner.

- Asta se întâmplă când petrec zile întregi pe pământ în căutarea sticlei de vin a lui Noah nu e timp să scapi de tine și de a-mi salva viața mizericordă deosebită și plină de aspiratoare

- Tu și aspiratoarele tale! Pufni ca, eu îți pot oferi o viață mult mai bună decât asta

- Cu bine. O propunere. Dă-mi un minut! Trebuie să mă spăl și apoi, putem discuta

Zâmbea fără amabilitate și se îndreptă către baie

Îi luă 15 minute să facă duș, să se scutur în baie, vechiul lui tricou alb preferat cu guler și intră la apă - se gândi că avea să o enerveze pe Liesbeth - și o pereche pompoasă de pantofi sport și se întoarse în bucătărie

O prinse pe mama lui scotocind prin dulapuri ca și cum ar fi căutat ceva, ceva interesant

- Ai găsit ce cauți? o întrebă.

Oare fusese în pivnița lui?

Scara care ducea jos și usa erau afară, la fel de cărăpănite ca restul casei și, deși Noah lucrase acolo jos în fiecare noapte, avusese grijă să se asigure că păreau nefolosite

Însă Liesbeth observa totul.

- De ce locuiești într-o cocioabă atât de mică și de neîngrijită? Făcu semn în jur, către blaturile de bucătărie și aparatele electrice învechite. Dacă nu vrei să ai grijă de o casă, de ce nu locuiești în complex? Sau acasă la bunica ta?

Oare Liesbeth ar crede că fiecare centimetru din casa lui merita investigat? Sau credea că ei era atât de speriat de moarte încât ar face ceea ce îi plăcea ea și nimic altceva?

- Nonna merită să locuiască cum dorește în propria casă. Trebuie să plec de la hotel din când în când, altfel aș lucra tot timpul. Și, încă de când te-am vizitat în Europa, am știut că zilele mele pe pământ sunt numărate

Asadar, de ce să mă înșor? întrebă el. De ce să fac copii?
De ce să mi pierd timpul creând o casă frumoasă când
știi că o voi părăsi prea devreme?

- Ești un om practic. Lucrul ăsta este de admirat.
Am disprețuiesc prada cu atât mai mult când cerșește.
E atât de descurajant. Își întinse mâna într-un gest de
nepuțință. Măa dispăcut profund să îi invadez intimi-
tatea căutând prin dulapurile tale, dar ai zahăr? Și trîșcă?
- Văd cum scotocirea prin lucrurile mele personale
măr ofensa codul etic, zise el cu ironie rafinată.

Adăse curia cu zahăr de pe teighea și laptele degresat
din frigider și două lingurițe. Le puse pe masa exten-
sibilă și făcu semn.

- Iei loc?

În timp ce Liesbeth se apropia de el, Noah observă că
ea șchiopâta un pic cu un picior.

- Ești rănită? o întrebă.

Ea își trecă piciorul chiar deasupra genunchiului.

- Am avut o ceartă cu un ac de cusut.

Probat îl că Hendrik o provoca din ce în ce mai mult.

- Fi, cu băgare de seamă! O femeie de vârstă ta nu se
vindecă întotdeauna bine.

- Da. Acesta este motivul pentru care am venit la tine.
Se prăbuși pe un scaun.

El o cercetă din priviri. Liesbeth era tot înaltă, bine
făcută și sănătoasă. Se îmbrăca îngrijit și părul ei blond
era incolăcit la baza cefei. Dar, pentru întâia oară de
când își amintea, ea avea pungi sub ochi, pielea îi era
de o nuanță pământe, și privea prea des către fereastra de
deasupra chiuvetei și către ușă.

Nu dormi bine, mamă? Ți-e teamă să închizi ochii
de frică ca nu cumva vreunul din iubita ta familie să te
elimine? o întrebă.

Nu fi ridicol, dragule; nu ești cel care mă îngrijorea
ză. Jumătate din timpul care ți-a fost alocat s-a dus.

- Îți jui, nimeni nu știe asta mai bine decât mine.
Luă loc în fața ei.

Am tras la tată întinzând mâna peste masă, în fața mamei și a mamei ei. În fața tinei. Ești fiul meu și m-am pus speranțele în tine.

În mine atata vreme cât fac ce dorești tu
 Eu în fața tinei oricum. Dacă nu ar fi așa, m-aș mai deranja să vin aici ca să te îndemn să-ți să vezi propria viață?

El nu se relaxă și nu indică în vreun fel că ea i. ușurase grijele. Dar, dacă ea ar fi văzut componentele pentru bombă aflate în pivniță, n-ar fi ezitat să o spună. Mamei lui nu îi păcea nimic mai mult decât să facă pe deșteaptă.

Nu ea nu fusese în pivniță încă.

- Dacă aș ști cum să-mi salvez viața, crezi că n-aș face-o?

- Dar poți, zise ea, strângându-și mâna. Tocmai despre asta vreau să discut cu tine.

- Despre cum să-l ucid pe Hendrik și să-i iau locul ca moștenitor?

Ea își retrase mâna. Puse două lingurițe de zahăr în cana ei, apoi adăugă lapte în cafea până când aceasta deveni fină și cafenie.

- Ar fi nevoie de puțină cruzime pentru a-mi prelua locul. Dar, fără cruzime, nu ești în stare să-mi iei locul.

Sorbi din cafea.

Întinzându-se peste masă, el trase cana ei către el și o împinse pe a lui către ea. Când ea păru surprinsă, spuse:

- Da, mamă, m-ai învățat să fiu precaut cu orice cană îmi dai.

- Nu te-ai otrăvi. Indignarea ei păru reală. Asta ar fi contraproductiv pentru scopurile mele.

- Să mă otrăvești? Nu. Să mă droghezi? Cred că da.

Lua o gură din fiertura ei dulce, apoi, cutremurându-se, o împinse înapoi către ea.

- Ce păcat că Hendrik nu cunoaște motivul adevărat pentru care ai adus banda în oraș.

Liesbeth ridică din sprânceană cu o inocență prefăcută.

- Nu știu la ce te referi.

- Am încercat să-mi amintesc cum și când am descoperit că ai dat de urma diamantelor Propov la Bella Terra.

Ea se jucă cu lingurița.

- A fost în timp ce tu te aflai în vizită în Europa.

- Știu asta. Dar la început, nu cred că a spus cineva ceva despre diamante. La început, mi-ai spus că trebuia să stau cu ochii pe sticla de vin a bunicului, ca să mă asigur că se află în siguranță.

Își aminti cum ea era așezată, în vreme ce el stătea în picioare, scoțând limpede în evidență, pentru prima oară, controlul inevitabil pe care ea îl avea asupra vieții lui.

- Ai spus că, atunci când va veni timpul, tu o să vii și o să bei vinul.

- Dă-mi vinul și voi pleca!

- Bunicul meu l-a ascuns.

- Așa spui tu.

- Cred că mă crezi.

- Nu știu dacă te cred, recunosc eu ea. Dar știu că, dacă ai fi stat cu ochii pe sticlă, așa cum ar fi trebuit, nu ne-am afla în încurcătura asta.

Trânzi lingurița pe masă, apoi o folosi ca să mai adauge zahăr în cafea. Sau, mai degrabă în cafeaua lui.

- Foarte adevărat, spuse el răbdător. N-am anticipat niciodată faptul că bunicul ar ascunde sticla înainte să moară. Dar, mamă, simt că nu vrei să discutăm despre modul în care am ajuns să mi dau seama că în sticla aia se află diamante. Nu cred că mi-ai spus tu. Mi se pare că-mi amintesc un moment în care am spus asta, când mi-am dat seama că devoramentul tău față de legenda diamantelor roz ale familiei Propov era exact același devorament pe care îl aveai față de vinul lui Nonno.

Liesbeth îl privi îndelung, cu buzele tuguiate. Apoi se relaxă pe scaunul ei și chicoti.

Da Da Dado din cap în repetate rânduri. E, măn-
drie. Ești un moștenitor vrednic de mine. Să mă
servi atât de îndeaproape, să tragi concluzii
acurate - atâta istetism, atâta inteligență. Să mă
acordez - aceea cu

- De asemenea, mi se pare că mi amintesc cum mă
zoreau să plec de lângă verii mei înainte să apuc să spun
ceva în fața lor.

Liesbeth încetă să mai chicotească, încetă să mă-
din cap. Acum Noah se întinse peste masă și, o primă dată
mână, făcând-o să rămână nemiscată.

- Verii mei nu știu adevărul, nu-i așa? Hendrik crede
că vă află aici pentru o sticlă de vin rar și scump, că te
tăiești de mine, dar nu știe ce comoară se află în sticlă.
Crede că toate astea au de-a face cu vinul. Crede că va
face avere în urma licitații vinului.

- Hendrik este un copil, spuse Liesbeth, rămi-
disprețuitor. Nu e nevoie să știe totul.

- N-ai încredere în el. O mișcare înțeleaptă, mamă.
Și, pentru întâia oară, Liesbeth îl privi cercetător pe
Noah cu oarecare emoție. După cum și trecea. Dacă ei
alegea să vorbească, putea să facă un târg cu verii lui - un
târg care să îi salveze viața și să o stârpească pe a ei sat,
cel puțin, să pună capăt visului ei de a deține o parte
importantă din moștenirea ei - înima Vie.

Balanța puterii se inclinase.

- Așadar, atunci când vei pune mâna pe diamante,
ce-ai de gând să faci?

- Trăm spas. Voi pune să fie montate din nou în pla-
tină și, să le păstrez într-un loc sigur, unde să le pot vedea
de fiecare dată când doresc.

Ochii ei se îmbănziră de dorință.

Da, mi-ai spus. Dar cred că motivul pentru care nu
ești îngrijorată că Hendrik ar putea să te omoare e acela
că n-ai de gând să rămâi cu familia.

Privirea ei șocată zbură către Noah.

- Asta este ultimul tău jaf, mamă, spuse el. Te retragi.

- Chiar ești foarte deștept.

Nu era nicidecum un compliment.

-Iar tu nu ești chiar atât de deșteaptă cum ți-ai imaginat. Noah își cântări bomba, apoi o detonă. Știi că dimineață Hendrik a venit în vizită pe proprietatea businessului meu?

Zâmbetul ei dispăru.

-Ce băiat prost. Ar putea să strice tot.

-Poți ști îl cauți. Acum frații mei știu de el.

Dând din mână a lehamite, ea îl desconsideră pe oamenii legați pe frații lui Noah.

-Ce voia Hendrik?

-Dorea să-l prezint familiei mele.

Lesbeth deveni palidă de groază, apoi roșie de furie.

-O să-l omor.

-Nu am nici o problemă cu asta.

Ea își strânse pumnul, străduindu-se, în mod evident, să își păstreze controlul.

-Dar nu încă. Nu.

-Înainte să ai diamantele? Te joci cu focul. Oricum vrea să te elimine și, când va descoperi adevărul în ceea ce privește sticla, te va ucide și va pretinde că a avut justificare. Și cine îl va contrazice?

Lesbeth se apucă spre el, cu ochii ei verzi în flăcări.

-Ai grijă să te asiguri că nu descoperă adevărul despre sticlă. Ia-i locul ca succesorul meu și eu, personal, îți voi scoate bomba din jurul gâtului, iar tu vei trăi.

-Oricât de atractiv ar suna asta...

Lui Noah îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar și îl privi nedumerit.

Beaver Inn. De ce îl suna Beaver Inn?

Oricât de atractiv ar suna asta, trebuie să preiau acest apel, spuse el, și răspunse la telefon.

Vocea adâncă a lui Primo îi bubui în ureche.

-Ascultă, Noah, am o situație la bar.

Ce dracului?

-Și ai nevoie de mine pentru că...?

-Este vorba de Penelope. Este aici, se îmbată și mă sperie de moarte.

Noah închise telefonul.

- Ce e? întrebă Liesbeth.
- Trebuie să plec.
leşti pe uşă.

capitolul 46

Beaver Inn mirosea a dezinfectant, ceea ce însemna unul dintre două lucruri, noaptea trecută cineva dăduse la boboci (şi, ca urmare, existau pete inexplicabile pe linoleum) sau avusese loc o bătaie cu mult sânge curat (şi, ca urmare, existau stropi inexplicabili pe peret). Aşa dar, prin babil câte puţin din amândouă.

Dar, cu toată reputata zgomotoasă a barului în seara asta atmosfera era potolită, muncitorii de la vîră privind lung în berile lor mai degrabă decât la silueta femeii năzvelită care stătea pe unul din scaunele de la bar, certându-se cu barmanul.

Probabil că acei clienţi erau speriaţi, nimeni nu se certa cu Primo, cel puţin nimeni care dorea să rămână întreg. Primo era bine-cunoscut pentru extraordinara lui putere şi înspăimântătoarele sale aptitudini de luptă şi, vorbind din punctul de vedere al cuiva care primise lovitura pumnilor lui, Noah putea să depună mărturie că fama lui Primo era binemeritată.

De fapt, Noah cunoştea zgomotele, priveleştea şi mirosurile de la Beaver Inn - la vremea lui, dăduse peste cap destule pahare şi tăbăcise destule funduri aici. Şi avusese şi ea parte de câteva bătăi.

Ceea ce făcea să fie de-a dreptul amuzant faptul că Primo arăta cu arăta disperare uşurat să îl vadă. Penelope îl îngrozise pe uniaş.

În timp ce Noah se strecură pe scaunul de lângă Penelope, făcu semn din cap către Primo.

- Aş bea un banana daiquiri, spuse.

Primo îşi puse coatele pe bar şi îl privi încruntat. Hei, doar pentru că Noah se afla acolo ca să îl salveze

Primo nu însemna că acesta trebuia să facă ca lucrul să fie ușor.

„Le chandonnay ușor?” întrebă Poate o margașta cu așine de la gheată cu o umbreluță în vârf?

Acum se întoarse și Penelope și se încruntă, cu niște căprui atât de profunzi și de plini de tristețe, încât Noah i se opri respirația de durere.

Se întâmplase ceva îngrozitor de când o văzuse ultima dată la Nonna acasă? Ce se petrecuse de o făcuse să arate așa și cum privea lumea din spatele unui vâl întunecat, în care de care nici o rază de lumină sau de fericire nu putea trece? Era oare pierderea soțului ei? Pierderea mamei? Sau ascundea secrete care îi sfâșiau sufletul...

Oare ea îi semăna mai mult decât își imaginase vreodată el?

Probabil că o fixase cu privirea vreme prea îndelungată, pentru că ea își ridică bărbia și se întoarse cu spatele

Nu era de mirare că Primo era zdruncinat. Nu era de mirare că și clienții erau liniștiți. Nimeni nu dorea să vadă genul acela de durere care privea din oginda de la bar. Durerea ei, palpabilă în mod atât de evident, îi amintea unui bărbat de propria mortalitate.

Noah îi aruncă o privire lui Primo cu sprâncenele ridicate.

„SPM?” mimă Primo în surdina

Noah clătină din cap. Primo imită gestul și făcu semn cu capul către ușă. Noah aprobă, la fel.

Trebuia să o scoată pe Penelope de aici.

Se chinui să revină la tachinarea lui voioasă, ca să schimbe atmosfera și să o îndepărteze de întunecimea care se căsca înaintea ei.

- Ce? O lovi ușurel cu pumnul în braț. Nu poate un bărbat să comande ceva de băut pe-aici?

- Tu poți, dar mocofanul mare de la bar nu pune nici un pic de alcool în bauturi, așa că ce mai contează?

Vocea ei suna absolut normală. Răstită, dar normală

- Uite ce e' Primo îi lua paharul. Îți voi face o băutură nouă. Poți să mă urmărești. Gheață și gin simpli. Ce zici?

- Ce ai zice de gin sec, fără gheață' contraatacă ea.

- Ți-am spus, nu servim ginul tău de fite aici. Singurul fel de gin pe care îl avem este posircă pură. Nu are gust de ienupăr, are gustul întregii păduri de pin. Penelope scoase un pahar aturind din mașina de spălat aflată sub teșgărea. Lasă-mă doar să pun un pic de gheață în pahar ca să-l facă mai ușor. Ulcerul tău îmi va mulțumi pentru asta.

- N-ai nicio dată grijă de ulcerul meu în fe ul ăsta spusese Noah.

- Nu-mi pasă dacă tu suferi. Primo puse gheață în pahar și o învărti. Gheața se topi la fundul paharului. Cu cât mai repede te omorâ rahatul pe care îi bei cu atât voi fi mai fericit.

Penelope scoase un scâncet.

Ambi bărbați se întoarseră la timp să o vadă ucope rindu-și gura.

Înghetară. Care era problema? Ce spuseseră?

Te omorâ. Moartea era cea care o făcea să se infiore.

- N-a vorbit serios, spuse încurajator Noah. Ne urâm prietenește.

- Mda, spuse Primo. Ne cunoaștem de-o viață și avem grijă unul de celălalt. Lucrurile pe care ni le spunem unul altuia... sunt doar vorbe.

Așteptară ca pe jeratic să vadă dacă ea avea să plângă sau să seșine sau... sau să le spună care era problema.

În schimb, ea își retrase mâna de pe față și, ciocăn, barul.

- Grăbește-te cu băutura!

Se încheiase momentul acela scurt, revelator.

În regulă. Primo scoase o sticlă de gin din frigider trântu paharul în fața ei și turnă. Gin sec, cu un strop de gheață. Asta te va îmbăta cum trebuie.

Ea își îndreptă spinarea, spuse „mulțumesc” și luă o înghuțitură lungă.

Noah și Primo schimbă priviri. Ch ar și cu gheața
aprilă era o băutură puternică, iar ea o golise imediat.
- Pentru mine - tequila. Sare Lime.

Noah se întoarse să privească încăperea mare, ca o
cateră, unde reclame fluorescente de bere schimbau
culoarea care se cojea în portocaliu, roz și verde bălău.

- Și cum mi merge treaba aici, la Beaver Inn?
- Suntem aglomerați. E o seară bună când muncitorii
de la fermă își lasă cuțitele acasă. Primo alina ingredien-
tele pe bar. Cum merge treaba la hotel?

- Bine. Petrecem mai mult timp verificând oaspeții,
încercând să ne dăm seama dacă sunt țariști, turci sau
rugiști, cu sânge rece.

Cu coada ochiului, Noah o urmărea pe Penelope
Pentru o lașă autodeclarată, ea nici nu tresări, nici nu
pară să bage de seamă vorbele lui despre crimă. Pur și
simplu, continuă să bea.

Noah trebuia să o ducă undeva unde să fie singură,
 într-un loc în care să poată plange, sau să strige, sau
pur și simplu să îi spună ce se întâmplase.

- Ai avut noroc cu acea lămoasă sticlă de vin? Întrebă
Primo.

Noah se răsuci către el.

- Ce ști, tu? Despre sticla de vin?

- Exact ce mi-a spus mătușa mea că pot ști, răspunse

Primo. Credeai că poți ține departe de mătușa Arianna
o astfel de informație?

- Nu. Desigur că nu.

Noah aruncă un ochi la ceasul de la mână. Aproape
sosisese timpul.

Ajunsesese să știe fără ca măcar să se uite.

Alarma ceasului său porni. 15:37. Încă opt zile rămase.

Lanse sarea, dădu tequila peste cap și mușcă din felia
de lime. Și se cutremură. Lui Penelope îi spuse:

- Arianna Marino știe tot ce se petrece în această vale.
Penelope încuvință din cap.

Știu. Am venit să stau aici pentru că era ieftin și
cunoșteam locul și știam că aveam să fiu în siguranță.

Izbucni în râs, și râsul ei se stinse la mijloc. Dar, oricând m-aș afla, iată-mă!

capitolul 47

Noah nu știa cum reușise Primo, dar cumva, fără să se miște din spatele barului, acesta pusese în scenă o bătaie între muncitorii de la vie și cei din livadă. Cearta începu în șoaptă și Penelope nu dădu atenție decât băuturilor sale. Cearta deveni un vacarm, apoi, în mod neașteptat, ca o furtună de vară, începură să zboare pumn și scaune. Un singur pumn trimise un muncitor în scaunul de la bar al lui Penelope, în timp ce ea strâtea aplecată peste bar.

Se întoarse și, preț de o clipă, Noah avu impresia că ea avea să se arunce în mijlocul bătăii.

Primo scoase un raget, sări peste bar. Își coborî capul și se grăbi în mijlocul mulțimii.

Băutorii dispărură din fața lui.

Noah o apuca Penelope de braț și o împinse pe ușă afară. Leșină în soarele după-amiezii târziu. Penelope clipi des și se împletici. Noah o prinse și o ajută să își recapete echilibrul.

- Haide, te conduc până la camera ta.

Ea îl privi pieziș.

- Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă că dacă nu o fac mă întorc înapoi în bar?

- Mă tem că vei cădea în nas.

- N-ai văzut cum Primo mi-a diluat băuturile? Sunt doar puțin amețită. Gura î se strâmbă cu amărăciune. Și-mi doream să fiu beată crișă. Numărul 14.

Arată cu degetul către ușa albă nespălată aflată nu departe de recepție.

- De ce?

O îndrumă prin parcare.

- De ce numărul 14? Pentru că Primo m-a cazat în
Asta De ce dorește să tui beată? Se concentra să pună un
picior în fața celui alt. Este o zi aniversată
- Aniversarea ta.

Aniversarea nunții ei
Noah nu își dăduse seama că suferința cauzată de
moartea soțului ei era atât de proaspătă. Atât de reală.
Duminică, când o târâse afară din casa Nonnei și se bu-
curase de trupul ei, iar ea îi răspunsese. Se folosisese de
ei ca de un substitut.

Lau! Asta avea să îi fie învățătură de minte să nu
își mai imagineze lucruri despre suflete-pereche și dra-
goste eternă.

- A câta aniversare? o întreabă.

- Prima.

Crezi că o înțelesese greșit. Sau că ea îl înțelesese
greșit. Sau... ceva.

- Asta n-are nici un sens.

- Mie-mi spui.

Când Penelope își folosi cartela de acces ca să deschidă
„șă, o urmă înăuntru. Încăperea minusculea conținea
un șifonier și un pat dublu și două dintre cele mai urâte
vereze pe care avusese ghinionul să le vadă vreodată. Dar
ce pat n mobilă acoperea cea mai mare parte a covorului
oribil.

Fusese în interiorul unei camere de la motelul Sweet
Dreams o singură dată, în aceeași zi în care îi spusese
lui Penelope că nu o mai dorea, iar ea plecase cu mama
ei. Venise la Beaver Inn în căutarea unei bărăi și când
barmanul refuzase să îl servească - era încă minor -,
devenise agresiv. Până să îl târască paznicul afară de acolo,
era plin de vânătăi și contuzii, iar Arianna Martino
spusese că nu avea să îl trimită înapoi la bunica lui într-o
formă atât de rușinoasă. Îi trântise o halcă de carne pe
ochiul închis din cauză că era umflat, îl vârâse într-o
cameră de motel și îi spusese că nimeni nu avea să afle
dacă plângea.

Nimeni nu aflase vreodată.

Acum alina se abtînu să nu spună, din nou, că avea să îi dea lui Penelope o camera în complexul Bella Terra. Probabil că ei gliseră la ce se gândea ea, pentru că spuse:

- Îmi pot permite asta. În regulă?

- Sigur. Înțeleg.

Chiar înțelegea? Ea avea mândria ei.

Și el avea mândria lui. Sau, cel puțin, ar fi trebuit să aibă mândria lui. Ar fi trebuit să îi pese dacă ea îl folosea ca pe un substitut sexual pentru mult timp. El ei servea

ca un singur pahar amărat de tequila și camera soioasă de motel arăta bine - pentru că Penelope se afla în ea.

Trebuia să iasă de acolo.

- Acum vei fi bine?

- Bine? întrebă ea, stand în picioare, clătănându-se și privind în gol. Nu. Nu cred că voi mai fi bine vreodată. Uau.

Cu o mișcare neașteptată, merse până la pat, apucă pătura și o trânti pe podea.

- Dacă tot ai venit să te bagi și să-mi strici banemeritul meu exces de băutură, de ce nu te faci util?

- Cum ar fi...?

El nu se putea gândi decât la o singură modalitate să folosească patul. Dar era un bărbat cu o minte unidirecțională. Când venea vorba de femei, se înșela de obicei, în legătură cu... ei bine, cu toate.

Dar când ea îl apucă de partea din față a cămășii și îi că nu se înșela în legătură cu asta.

- Fă-mă să uit, spuse ea.

Ochi ei câprui mari erau plini de tristețe, dar mai ales... erau furioși. Era furioasă pe el? Nu, furioasă pe viață pentru că îi dăduse niște cărți atât de proaste.

El înțelegea asta prea bine.

- Nu pot. Nu ar trebui.

Dumnezeule, suna sfios. Dar chiar nu trebuia.

- Ce anume? N-ar trebui să profiți de o femeie care a băut? N-ar trebui să profiți de o femeie aflată în doliu?

Să pui și simplu nu dorești să pornești din nou ceva între noi? Își întipise unghia în cămașa lui, în carnea lui. Pentru că-ți voi spune un lucru. Noah! lucru, pe care mi-l amintesc cel mai bine la tine este că era, bun în pat. Și celălalt lucru, pe care mi-l amintesc este că după ce m-a părăsit în felul acela, imi ești dator. Și o ști.

Chiar i. era dator. Cu nouă ani în urmă o tratase ca naiba.

Dar chestia asta... asta era greșit. Ea era amestecată. Să-ție. Dacă făceau sex, a doua zi ei avea să i. pară rău. Poate.

Dar, și mai rău... lui i-ar face plăcere. S-ar desfăta. Or ce ar face cu ea acum ar fi cel mai minunat moment - momente - din viața lui jalnică, inutilă și mizerabilă. Sexul cu Penelope nu ar fi un sacrificiu, iar acesta era singurul fel în care s-ar fi putut justifica dacă s-ar fi roșogolit goi în pat...

Trebua să se gândească la altceva.

Ochii ei, rugători? Obrății ei, trandafiri? Trupul ei, voluptuos, apăsător de tare de al lui?

Era excitat, pregătit și în agonie.

Și aparent, ea decisese că el se gândise destul la asta. Ridicându-se pe vârturme picioarelor, îi luă buza de jos între dinți și mușcă. Cu putere.

capitolul 48

Înfrânarea se sfârșea. Gândurile bine intenționate mură. Singurele emoții rămase fură pofta trupească și nevoia, iar acestea prelucrau controlul.

Noah o ridică în brațe și o aruncă pe pat.

Salteaua tare, ieftină se lăsă sub greutatea ei. Ea zâmbi, atingându-și scopul. Își aruncă sandalele din picioare care descrieră un arc în aer și se loviră de perete.

El duse mâna la curea.

Ea se ridică în capul oaselor și își trase cămașa peste cap.

El văzu plinătatea caldă și moale a sânilor ei pe care se deschise destul de repede.

Penelope păru să nu aibă nici o problemă cu fermoarul. Alunecă imediat. Își aruncă pantaloni cu picioarele.

Chiloții ei roz din lumbac îi înfășurau șoldurile voluptuoase și talia atât de mică încât o putea cuprinde cu mâinile. Iar el uită de blugi, care îi erau încă atârnate pe coapse. Uita de cămășa lui și de pantofii a căror înțesătură era necesară pentru sexul normal, go.

În schimb, întinse degetele ca să îi mângâie silveta ca o clesă. Apoi, ca un puști, apucă încuierarea din față a sutienului ei și o deschise.

Sânii ei sărită liberi, minunat de rotunzi, catifelat și plini, cu sfârcuri maronii ferme care îl priveau. Îl chemau. Le cuprinse bogăția, minunându-se de textura catifelată.

Ea îi împinse mâinile lacome din cale. Îi împinse blugi și tenjeria în jos, până căzură în jurul gleznelor.

Penisul lui stătea în poziție de drept, erect și gata să-și facă datoria.

- Perfect, șopti ea.

În mod vag, ideea pluti prin mintea lui. că lucrurile avansau prea rapid și prea violent.

Apoi ea îi cuprinse testiculele cu o mână, și nu erectă de la bază, se aplecă înainte și îl cuprinse cu gura.

O singură mișcare a limbii ei ude îl curentă ca un tulgăr fierbinte în vârtul penisului. Electricitatea descrise un arc în trupul lui. Pentru un moment în care fu lipsit de rațiune, aproape că... aproape că ejacută. Apoi, prinse o șuviță din părul ei și trase de ea.

Ea îi dădu drumul și ridică privirea, ochii ei mari fiind sălbatici și flămânzi.

- Dacă dorești satisfacție, mai bine ai înceta acum.

Penelope se lăsă să alunece pe spate pe saltea și își desfăcu brațele și picioarele.

În stărsit el încetini. Doar pentru o secundă. Nu dorea să o rănească. Dorea să pătrundă ușor înăuntru... Înăuntru... ușor...

Când o pătrunse, gemură la unison

În viața lui nu simțise nimic mai plăcut decât să fie un t cu Penelope. Era dorința reîncarnării. Era o reîntregire. Era o poveste de dragoste împlinită. Era o reîntregire.

Îi privi chipul. Genele ei lungi erau umede. Ochii căprui îi înotau în lacrimi. Nelinistit, îi dădu la o parte părul de pe față. Ea șopti:

- Ai simțit vreodată ceva atât de plăcut încât să-ți vină să plângi?

El încuviință din cap „În clipa asta.” Dar nu putea să vorbească.

- Te rog, zise ea, încordându-și mușchii interni. Grăbește-te!

Asta fu tot ce îi trebui.

Se mișcă înăuntru și în afară. Înăuntru și în afară și apoi, împingeau împreună, cu o nevoie acerbă. Pofta trapească se dezlănțui de-a lungul nervilor. O strânse cu putere în brațe, încercând să se sudeze într-un singur trup. Mirosul ei se amestecă cu al lui, formând un parfum amețitor și intens.

Ea își înfășură picioarele în jurul lui, îngropându-și călcăiele în coapsele lui, cerând mai mult.

El își trecu mâinile sub fundul ei, ridicând-o mai mult și pătrunzând mai mult înăuntrul ei. Cu totul înăuntru, ei și tot nu avea să fie vreodată destul.

Fiecare instinct primitiv din el insistă să o posedă, să se imprime pe fața ei.

Ea cedă, se înmuie și îi dăruie tot ce avea.

Actul lor sexual fu splendid, iute, puternic, luminos și primitiv. Când ajunse la climax, strigătele ei răgușite îi răsunară în urechi. Trupul ei se lipi de al lui. Cereau.

Iar el îi dăruie, un orgasm violent scăpat complet de sub controlul lui, sperma țâșnind din el în jeturi fierbinți în timp ce o pătrundea iar și iar.

Aceasta era imperechere o legătură pentru amândoi
Pentru totdeauna O eternitate
Încetșor, agonia plăcerii lui stărsit. Putin câte puțin,
rumulul feroce se încheie

Gătând, transpirat, se prăbuși extenuat. Își așă gre-
utatea deasupra ei, îngropând-o în saltea, dorina să nu
iase acel moment să se termine vreodată

Încă în totala armonie cu ea, îi ascultă respirația
și auz, primul ienet O îmbrățișă, o strânse în brațe
amintindu-și de lacrimile din momentul în care se îm-
preună. Auzi un alt ienet. Îi simți trupul cutremurân-
du-se sub trupul lui. Își strecură mâinile sub capul ei
Cearceafu, de sub capul ei era umed de lacrimi

- Știu că sunt un nemernic egoist și că poate mă flatez
cu unul singur spuse dar asta nu are legătură cu ceea ce
tocmai s-a întâmplat între mine și tine, așa-i?

Ea clătină din cap.

"Slavă Domnului" Legănând-o încă, îi spuse

- Atunci ai nevoie de cineva cu care să vorbești, și știu
că poți avea încredere în mine. Te rog. Penelope. Spu-
ne-mi ce se întâmplă!

Ea plângea acum din toată inima.

- Az. este prima comemorare a morții copilului meu.

capitolul 49

Într-o zi Noah încetă să mai bată. Se ridică ușurel
în cot.

Nu era de mirare că Penelope fusese o ruină astăzi.
Soțul ei. Mama ei. Dar și copilul ei?

Penelope nu părea să plângă, totuși lacrimile îi alu-
neau pe obraji, delicat și continuu, ca și cum atât de
multe lacrimi dăduseră înainte să își afle calea

El își scoase pantofii folosindu-se de degetele de
la picioare, își aruncă pantalonii din jurul gâtului
și se strădui să nu mai fie atât o fiară impulsivă, cât
mai degrabă un bărbat cu un dram de sensibilitate

Aplecându-se deasupra ei, îi mângâie părul, dându-i la o parte de pe chipul fragil.

- Spune-mi!

Când Keith a fost ucis, eram însărcinată în şase luni. Moartea lui. A fost un soc. Îşi puse mâna peste inimă ca pentru a opri dăruirea. Un amărât de sofer de camion a avut un atac de cord, a trecut linia continuă şi l-a lovit în plin. Sotul camionului a supravieţuit. Mi-a trimis de pe patul de spital flor şi o scrisoare prin care îşi cerea iertare. Se cutremură. Să o citesc a fost cea mai complet. Se simţea îngrozitor. Zicea că, dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, ar fi preferat să fie el cel care morise în locul tânărului meu soţ.

- Sunt sigur că era serios.

- Sunt sigură. Privi fix în tavan fără să îi acorde vreun pic de atenţie lui Noah. Dar nici nu se îndepărtă de el. Soerul meu este avocat. Voa să- dea în judecată pe sofer zicea că lucrul ăsta avea să îi ofere siguranţă financiară copilului. L-am convins să nu o facă. Keith avea o asigurare de viaţă, aveam o casă, eu aveam o slujbă. Procesul era doar reacţia pripită a lui Ronald, un fel de nevoie masculină de a face ceva pentru a-şi arăta puterea.

Din moment ce Noah se confrunta cu nevoia masculină de a-şi arăta puterea tăcând ceva ca să o ajute, putea să înţeleaga.

- Keith a fost un om bun. S-a căsătorit cu mine împotriva dorinţei părinţilor lui. Cu mine, o fată din marea ele Los Angelesului, cu origină latino-americană copil din foin, fără o istorie îndelungată de familie care să dateze până la primii colonişti din Cincinnati. Eram fericită. Părinţii lui nu erau, deşi după ce am rămas însărcinată, s-au mai liniştit puţin. Eram nerăbdător. Să avem o familie. Veri tu, eu şi Keith nu eram îndrăgostiţi nebaneste, dar am trecut prin asta o dată şi.

Se opri în mijlocul propoziţiei.

O dată a fost de ajuns! sugeră Noah.

- Exact.

Noah se gândea că, deși Penelope nu o fi fost îndrăgostită nerămasese, orice bărbat care se căsătorește cu cineva care era atât de diferit de el însoși probabil că era extrem de îndrăgostit. Dar nu avea de gând să spună asta.

- Ai primit vestile rele despre Keith și...?

- Ea se cutremură.

- Îmi era teamă pentru copil. Adică, cum supraviețuiește o tantiță atât de fragilă turtuni de durere și de șoc de care am simțit-o? Dar medicul meu ginecolog m-a liniștit și m-a arătat că pruncul era bine și în siguranță în pântecul meu. Am aranjat funeraliile lui Keith, am răcat tată sternei soacrei mele...

- Era singur la parinți?

- Da, și s-a lea Barbarei a depășit-o cu mult pe a mea. Gura lui Penelope zăcea în ceea ce ar fi putut fi un zâmbet ironic. Mama mea... mama n-a putut veni la înmormântare. A spus că din cauză că doamna Walters era bolnavă și exigentă. Ar fi trebuit să mi fi dat seama... Știa că aveam nevoie de ea. A fost întotdeauna alături de mine când am avut nevoie de ea. Ar fi trebuit să mi fi dat seama. Dar nu mi-a dat niciodată prin cap cât de în neregulă era faptul că nu venia. Penelope tremurâ din nou și pielea i se făcu de gălbui. Nu mi-a dat niciodată când a avut pentru prima dată cancer la sân. Încă...

- Erai în stare de șoc.

Noah o ajută pe Penelope să se ridice în seșut, o învoarse în așa fel încât capătul patului era în spatele ei și puse perne sub ea pentru suport.

- Nu avea cum să ști și, oricum, ce ai fi putut face în mod diferit?

Nimic. Pielea îi era rece ca gheața. Bănuiesc că nimic.

Noah trase cuverturile de la piciorul patului, o înveli cu ele și o aduse mai aproape de el ca să-i dea căldură.

Am reușit să trecem, eu și copilul meu, prin încălalte aproape două luni. Îl puteam simți mișcându-se în fiecare zi. Îmi făceam griji pentru diferite lucruri

în cea mai mare parte pentru Barbara care încerca în mod obsesiv să preia controlul asupra copilului ei. Am pus la cale moduri în care să mă lupt cu influența ei. Am discutat cu mama despre mutarea în Portland dar ea n-a părut prea entuziasmată.

O încruntare cută fruntea lui Penelope în micile riduri care arătau parțial a nefericire, dar mai degrabă a consternare.

- Într-un tel mi-a rănit sentimentele

- Nu știai ce se întâmpla în viața ei

Cuibări capul lui Penelope pe brațul lui, privind-o și măsurându-i suferința ca și cum ar fi putut face ceva ca să o ajute. Nu putea face nimic. În fața unei asemenea suferințe, era lipsit de orice putere.

- Nu știu la ce se gândea. Chiar și acum, Penelope părea nedămerită. Lucrurile mergeau prost cu tratamentul ei. Aveam să aflăm în curând, așa că de ce nu mi-a spus?

- Pentru că suferiseși un șoc îngrozitor și erai însărcinată. Și poate că spera să aibă loc un miracol?

- Da. Ar fi specific mamei. La urma urmei, a reușit să mă crească și să mă țină în facultate și să se lupte cu cancerul altă dată. Credea în miracole.

Penelope tăcu, ca și cum își amintea de mama ei.

- Spunea - și avea dreptate - că nu m-aș fi descurcat din punct de vedere financiar dacă m-aș fi mutat în Portland. Piața imobiliară nu stătea bine și se strica pe zi ce trecea. Dacă vindeam, urma să pierd bani, o m. tme de bani. În plus, ar fi fost un joc de noroc să renunț la securitatea pe care o aveam la firma mea. Și nici măcar să nu pomenim despre coșmarul cu casa de asigurări. Fără Keith, eram pe cont propriu. Trebuia să mă întrepn și pe mine, dar și copilul. Adică... pe cont propriu dacă nu doream să iau bani de la soțul mei, lucru pe care nu-l doream, pentru că

- Nu doreai să-i oferi soacrei tale genul acela de influență asupra vieților voastre.

- Exact. Și un copil este costisitor. Pătuțul și scaunul pentru mașină, și pantofiorii aceia mici-mititei... Surăse

la amintirea acelor mici pantofiori. Copilul mă făcea să privesc către viitor, să fac planuri dinainte. Citeam cărți despre creșterea copilului. Căutam cele mai bune centre de îngrijire. Munceam foarte din greu la serviciu pentru că, în timpul în care urma să fiu în concediul de maternitate, nu doream să devin o victimă a vreunei scheme de reducere de personal.

El îi luă mâna, își înlănțui degetele cu ale ei și își ținu palma lipită de a ei într-o încercare inutilă de a-l lua povara suferinței.

- Era un copil atât de activ! Bănuiesc că toți sunt, dar l-am simțit mișcând cu o lună mai devreme și, peste vreo două săptămâni, am glumit cu Keith că va juca fotbal la profesioniști. Își așeza pumnul în șoldul meu și piciorul în coaste și împingea. Penelope se zvârcoli ca și cum s-ar fi amintit durerea. Credeam că făcea exerciții de izometrie.

- Era sănătos?

- Arăta foarte bine la ecografii. Medicul era atât de mulțumit!

Ce se întâmplase?

Penelope continuă:

- Unul dintre motivele pentru care am făcut față morții lui Keith așa de bine cum am făcut-o este acela că, știam că nu eram niciodată singură. Trebuia să trec peste jale și să mă concentrez asupra copilului nostru. Ea era acolo, sucindu-se și răsucindu-se vie în fața mea. Chiar și acum mi se pare uimitor ce conexiune imensă am simțit. Ea a preluat controlul trupului meu și, din acel moment, totul a fost instinct animalic. Atât de primitiv și atât de... Îmi controla viața. Fiecare gând era la ea. Lacrimile lui Penelope picară pe brațul lui. Fiecare gând al meu, chiar și în somn...

Tăcu atâta vreme, încât el se întrebă dacă ea hotărâse că nu putea să îndure, nu putea să îi spună întreaga poveste.

Dar în cele din urmă ea reîncepu să vorbească, iar vocea îi fu mai slabă.

- În dimineața aceea, astăzi se împlinește un an, m-am trezit foarte devreme și primul meu instinct a fost, „ceva nu e în regulă”. Nici măcar n-a fost nevoie să gândească. Am știut că, la un moment dat în timpul nopții, ea încetase să se mai miște.

Și o imaginea pe Penelope trezindu-se singură în patul mare pe care îl împărțise cu soțul ei și știind, știind că pruncul ei era mort.

- Ce-ai făcut?

- L-am sunat pe medic. L-am spus că trebuia să ne ajute. Mia spus că pruncul aflași în ultimul trimestru de sarcină încetează să se mai miște pentru că stau înghesuiți. Eu știam mai bine. Am devenit isterică - lucru care nu-mi stă în fire. Am insistat să merg la control. Slavă Domnului, m-a ascultat. Ne-am întâlnit la cabinet a pus stetoscopul pe pântecul meu.

Penelope clătină din cap iar și iar, cu ochii mohorâți din cauza amintirii.

- Cum...? Ce... a dus la...?

- Cordonul ombilical a alunecat în jurul gâtului copilului. Se întâmplă. Nu adesea. Dar uneori. Am mers la spital. Mi-au provocat nașterea și am adus pe lume frumosul meu prunc.

Penelope tremură și tremură din nou.

Noah o ținea în brațe și încercă să îi transmită alinare acolo unde nu putea exista alinare. Cu glas scăzut, Penelope spuse:

- Era atât de frumoasă, Noah. Perfectă în toate privințele: degetele de la mâini și de la picioare, un chip frumos și liniștit. Am adus-o pe lume știind că era moartă. Am ținut-o în brațe, pur și simplu am ținut-o în brațe. L-am dat numele - eu și Keith am căzut de acord asupra numelui de Mia, frumos și simplu - și apoi... l-am lăsat să o ia.

Din nou, Penelope se prăbuși, întorcându-și fața de la el și îngropându-și-o în pernă, suspinând fără reținere.

El îi trecă spatele, îi dădu la o parte părul de pe obraz și se simți incapabil și lovit de durere pentru un copil pierdut înainte de a fi trăit.

Își înfrunți propria moarte și urî faptul că arma să moară atât de curând. Dar cel puțin el trăise. Trăsese aer în piept, umplase și vorbise, avea o familie care îl iubea, lăsase o urmă pe lumea asta.

Nimeni nu își amintea de Mia .. cu excepția mamei ei. Aceea fu tragedia care îi frânse inima. Și pe cea a lui Penelope.

După ceea ce păru o eternitate, plânsul lui Penelope începu să se liniștească.

El se desprinsese de ea, luă o sticlă cu apă de pe birou și cutia de șervețele din baie. Se întoarse și o văzu privind-l, cu mâna sub obraz și ochii căprui mari inundați de o tristețe fără margini. Și acum .. cu un fel de pace.

Se așeză, deschise sticla și i-o dădu.

- Ce sa întâmplat după aceea?

Ea se ridică în capul oaselor și bău, apoi lunecă înapoi pe perne și se culcă sub pătură.

- În ziua în care i-am dat naștere Miei, mama a sosit în Cincinnati. Eram gata să părăsesc spitalul când a intrat și aproape că n-am recunoscut-o. Purta o perucă. Era umflată din cauza steroizilor și palidă în urma înecului pe care i le facuseră ca să îi construiască măduvă osoasă - hemoleucograma îi era scăzută - și îi era greu să respire atunci când depunea efort. Nu știu cum a reușit să călătorească, dar am așteptat-o să vină ca să plângă, să plângă cu adevărat. Penelope își trecă mîlăcuiul frunții ca și cum o durea. Și știu ce? Când am văzut-o .. toate lacrimile mi-au secăt. Nu avea nici un rost să mă prăbușesc. Nu mă putea ajuta. Avea moartea scrisă în oase.

Imaginea se ridică în mintea lui Noah. Dezolanta cameră de spital și cele două femei care fuseseră despărțite pentru prea multă vreme și care aveau să fie despărțite pentru totdeauna.

- O știa și ea. O știam și eu. M-am externat. Am dus-o la mine acasă și am băgat-o în pat - era epuizată

Am sunat un agent imobiliar să vină și să arunce privirea la casă și am început să fac bagajele. După-am amănunțit miștoare am îngropat o pe Mia în același mormânt ca tatăl ei. Penelope își ridică bărbia. A fost groaznic. Barbara a spus lucruri de neiertat.

Lui Noah nu îi plăcu felul în care sună asta.

- Cum adică a spus lucruri de neiertat?

- A dat vina pe mine pentru moartea Miei, a spus că am murit din cauză că am muncit prea mult după moartea lui Keith, a spus că am distrus ultima bucățică din fiul ei care mai rămăsese pe pământ.

Lui Noah îi venea să întindă mâna înapoi în timp și să o plesnească pe femeie.

- Mama a devenit călthatică, spuse Penelope fără să pară surprinsă. Am crezut că avea să o ucidă pe Barbara chiar acolo, în cimitir.

- Bravo mamei tale!

- Da, dar după aceea n-a mai avut puterea să ajungă până la mașină. Am vândut casa cu o pierdere arășă în nici o lună, m-am mutat în Portland. Mama a mai trăit încă șapte luni.

Penelope se ridică în capul oaselor, luă jumătate de cutie de șervețele de hârtie și își suflă nasul. Cu putere. Le aruncă la coșul de gunoi, apoi și-l suflă din nou.

- Eu doar de îndată ce am văzut-o pe mama, n-am putut să-mi mai jelesc copilul. Ea mi-a amintit că aveam încă o familie. Aveam alte priorități, angajamente urgente față de femeia care mi-a dat naștere și care a sacrificat totul pentru mine. Mama știa că era greșit; m-a îndemnat să-mi acord timp să jelesc, dar emoțiile mele dictau altfel.

- Trecuseși prin prea multe.

Noah suferi pentru ea. Penelope ridică obosită din umeri.

- Cât înseamnă prea multe? Ce nu te ucide te face mai puternic. Cobori din pat, îți scoase pijamaua din valiză și dispăru în baie. Strigă. Doar că nu înțeleg de ce trebuie să fii puternică.

El acizi apa curgând, ceva bălăceala, apoi ea reveni îmbrăcată într-un maiou și boxeri din bumbac, care erau confortabili, cu chipul umed și un p.c mai puțin roșu.

- Se urcă înapoi în par alături de el - se apropie și îl mănâncă în brațe - iar el simți o mândrie teroce că ea apelase la el pentru alinare.

- Astăzi eram hotărâtă să trec cu bine de ziua asta. Aika, este doar o altă zi, nu-i așa? Își apăsă capul pe pieptul lui, ca și cum i-ar fi ascultat bătăile inimii. Dar Brooke a vrut să discutăm despre decorarea camerei copilului. Am încercat să evit, dar - Penelope oftă - ea are un singur lucru în minte, copilul pe care îl poartă în pântec, și ce-aș fi putut să spun? Îmi amintesc știi cât de mult înseamnă viața aceea dinlăuntrul tău. Așa că, fără voia ei, Brooke mi-a amintit de tot ceea ce-am pierdut.

- Într-un fel, cred că ar fi fost și mai îngrozitor dacă ai fi reușit să trec, peste ziua asta fără să ai o cădere. Se afla în afara zonei lui confort, nu era sigur dacă avea dreptate, dar se strădui să continue. Mă merita că mama ei să plângă pentru ea și n-ai fi femeia pe care o - „iubesc” - admit dacă nu i-ai fi oferit ceea ce i se cuvenea.

- Așa, așa este. Ai dreptate, cred.

Se temu că ea avea să înceapă din nou să plângă, însă Penelope încuvință din cap ca și cum o al nase

Slavă Domnului, pentru că în clipa aceea se simțea ca un individ mare, idiot și stângaci

Ea se cuibări și mai aproape.

- Cum ai știut că eram la Beaver Inn?

- M-a sunat Primo.

- E ca o bătrânică.

- Primo este un băiat bun. Noah o legănă ușor. Dacă aș fi știut despre copil, n-aș fi sărit așa pe tine.

- A fost ceea ce-am dorit. Dacă alcoolul nu avea să șteargă amintirile, m-am gândit că poate sexul ar reuși să o facă. Dar a funcționat puțin altfel decât mi-am închipuit. Mi-a rupt zăgazul emoțiilor.. N-am

spuse ceva și lui nimeni. Niciodată. N-am avut
dată să-i spun desigur asta. Înălța capul
el, cu ochi roși și plini de chiniste. Îți mulțumesc că
m-ai ascultat.

Apoi el aproape că spuse ceva. Ceva progresează
„Te vei bucura din nou?”

Dar printre dinții chior care îl făcu atât de feroce
încât îi venea să dea cu pumnul în perete, fu salvat de
un nemernic al cărui cap bătui o dată în ușă cu putere.

capitolul 50

Penelope tresări și strânse păturile la piept. Își des-
chisese sufletul în fața singurului barbat în care nu ar fi
trebuia să aibă încredere și întreruperea aceea venită din
lumea de afară o făcu să se simtă mai goală decât fusese
vreodată în întreaga ei viață.

Noah privi în jur.

- Așteptai pe cineva?

- Cine crezi că? N-ar putea să fie doamna Marino,
nu-i așa? Nu verifică camerele și evacuează pe oricine
face sex, așa-i?

Cu gândul la Arianna, Penelope se ridică în șezar și
își pieptănă părul cu degetele, ca și cum gestul putea
șterge vreo urmă a actului iubirii lor fantastic și imoral.

Nu prea avea ce face în legătură cu lacrimile

- Ferească Dumnezeu!

Glasul lui Noah răsună profund și înflăcărat.

- Dacă ea este, mă ascund în baie. Femeia mă
îngrozeste.

Penelope zâmbi larg gândindu-se la acest bărbat mare
și puternic care tremura la ideea de a o întâlni pe Ari-
anna Marino. Zâmbi când îl văzu purtând nimic altceva
decât o bluză albă veche cu guler, al cărei material era
atât de subțire încât aproape că putea să vadă prin ea.
Simți că impulsul de a se amaza era cîldat. Dar și bun

«natural, ca și cum asta era ceea ce trebuia să urmeze
în viața ei.

- Vorbești serios, spuse el, rostogolindu-se și sezând
pe marginea patului. Bănuiesc că trebuie să mă uit și să
văd cine este

- Pot să fac eu.

El i aruncă o privire și probabil că încă arăta zdrobi-
tă pentru că îi spusese

- Nu. Rămâi unde ești. Pentru tine, voi lupta într-un
turmă cu temutul dragon Marino.

Penelope izbucni într-un râs ușurel și cald, apoi se
oprî, surprinsă de ea însăși. Ziua începuse cu o spaimă
îndepărtată care se apropiase până când îi acoperise pri-
virea cu o ceață tulburătoare cenușie, separând-o de contactul
uman. La momentul respectiv, lucrul acesta păruse bun;
mai bine să fi îndepărtat din viață decât distrus pe raf-
tul tristeții.

Apoi Brooke alesese mostrele acelea de tapet, vorbise
despre folosirea culorii galbene pentru camera copilului
și despre cum avea să își înfășoare copilul în cea mai
moale pânză și să îl țină la piept în timp ce îl legăna și
îi cânta. Și toate visurile legate de Mia dăduseră buzna
înapoi, spre Penelope, sfărâmându-se la picioarele ei ca
niște mici comori scapate ca prin minune.

În după-amiază aceea, Penelope urcase în mașină ca
să conducă și să încerce să depășească durerea, până
când, în cele din urmă, neștiind ce altceva să facă,
se întorsese la motel și iată-l - Beaver Inn. Anestezie
într-o sticlă.

- Unde ți-e halatul? întrebă Noah, de parcă știa că ea
trebuia să aibă un halat, pentru că orice femeie țină
un halat la îndemână, iar el cunoștea toate femeile
din lume.

Bineînțeles că el avea dreptate. Chiar avea unul.

- Pe cârligul de pe ușa din baie.

Dar nici să se îmbete nu funcționase. În ciuda fap-
tului că nu era nevoită să conducă nicăieri după aceea,

Primo refuzase să îi îngăduie să se îmbete criță. Se purta-se ca și cum i-ar fi fost un frate mai mare sau ceva.

Așa că ea se infuriase. Și întâmpinase cu bucurie sentimentul acela, pentru că mânia ținea la distanță agonia. Poate că avea să scape de jalea de care se temuse.

Noah își făcuse apariția, și asta fusese chiar și mai bine. Avea experiență în a fi furioasă pe el.

Noah apucă halatul alb din bumbac, își legă cordonal în talie - umetu îi întinseră cusăturile, tivul îi ajungea până la jumătatea coapsei, iar bluza lui îi acoperea pieptul și îi ascundea gâtul.

Ea se lăsă pe pernă, cu brațul sub cap, și îl privi mergând către ușă. Arăta caraghios.

Lui nu păru să-i pese.

Părea să nu îi pese de prea multe lucruri. În după-amiaza aceea, la Beaver Inn, când își întorsese ostințata asupra lui, rămăsese impasibil. Fusese un pic reticent să îi ofere partida de sex pe care ea o ceruse, dar moralitatea lui șovăielnică nu avusese nici o șansă în fața unei femei hotărâte.

Iar ea fusese hotărâtă. Nelinistea care devenise mai ascuțită și mai reală de-a lungul zilei fusese înfrântă de senzațiile mai întâi de căldură, apoi de plăcere, apoi de pasiune. Și, undeva în mijlocul acelei întregi partide de sex sălbatic, cupa tristeții ei se spărsese, lăsând-o frântă de amintiri.

Închizând ochii, își aminti de chipul mic și dulce al Miei și lacrimile dădură năvală din nou.

- Nu-i nimeni, raportă el.

Își deschise ochii și îl văzu uitându-se pe vizor.

Pășind într-o parte, deschise ușa doi centimetri și se uită pe furiș afară.

- Hm!

Vocă lui fu atât de plină de suspiciune, încât ea se ridică în capul oaselor.

- Ce e?

- O pungă atârnată de clanță. Și o cutie cu pizza pe covoraș. Întinse mâna, luă punga și o aduse înăuntru.

Rul că din sprâncene. Se uită la ea, zâmbind strîmb. E o cutie cu o duzină de prezervative. Cineva are foarte multă încredere în mine.

Ea dădu din cap. În urmă cu nouă ani, facuse sex cu el. Probabil că el avea o anumită reputație.

Dar avea ea să mai faca sex cu el din nou?

Da, tocmai se bucuraseră de cel mai bun, mai exploriv și împărtășit sex orgasmic imaginabil și da, el fusese incredibil de bun în ceea ce privește căderea ei. De după aceea. Nu își putea imagina că un alt bărbat ar fi lasat-o să plângă pe el fără să fugă îngrozit.

Dar, când făcuseră sex în seara asta, fusese impulsiv și nevoie. Nu putea numi o a doua și o a treia oară dorință nestăpânită.

Ea și Noah aveau o poveste și nu una frumoasă. Ar trebui să fie cu bagare de seamă. Ar trebui să fie inteligentă. Ar trebui să se gândească la ziua de mâine.

În curând.

Ei deschise ușa de tot, ieși și se întoarse cu o cutie mare de pizza. În cazul în care nu era sigură ce se afla în cutie, mirosul de cârnaț italianesc, salam, ceapă, ardei gras, usturoi, sos de roșii și crustă crocantă umplu încăperea.

Ea gemu, dar nu avea nimic de-a face cu sexul.

- Parî mai excitată de pizza decât ai fost vreodată când a fost vorba de mine, zise el.

- Sunt sigură că nu-i adevărat. Avea impresia că o să leșine de foame. Nu salivez cu adevărat din cauza unei pizza, eu n-am prea mâncat astăzi.

- Bănuiesc că nu.

Închise ușa și o închise. Puse lanțul și apoi, într-un exces de precauție, blocă un scaun sub mânerul ușii.

Lasă-mă să-l sun pe Primo și să mă asigur că e de la el.

Noah se purta și părea paranoic.

- De la cine altcineva ar putea să fie? E singurul care știe că suntem aici.

Nu se știe niciodată. Noah își ia pantalonii, le pe-
podea și își găsi telefonul. Cineva ar putea să vrea să ne
otrăvească.

Uneori Noah spunea cele mai ciudate lucruri.

- Nu pot să mă decid dacă ești sau nu amuzant.

Sau nu, spuse el și teletonă. Primo. Tu ai fost omu-
le? Tu ai adus lucrurile alea și le-ai lăsat la ușă. Dacă ai
cap mulțumit, apoi clatină din cap și se încrunță. Pff
Primo! Nu voiam să știu asta.

- Ce nu voiai să ști? îl întreabă ea.

El ridică un deget și ascultă din nou vocea aflată de
cealaltă parte a tirului.

- În regulă. Apreciez asta. Îți sunt dator

Încheie apelul.

- Ce nu vrei să ști? îl întreabă ea din nou.

- Arianna Marino a sunat și i-a spus să ne ia, mmm...

Noah făcu un semn cu punga. Nici Penelope nu voia
să știe asta.

- De ce a făcut asta?

- Sunt mulți băieți în familia Marino. Probabil că
știe că toți băieții avem un prezervativ în portofelul no-
stra pentru urgențe și că, după aceea, este o problemă
de autocontrol.

- O duzină de prezervative? Nu are o părere prea bună
despre controlul tău.

El se uită la Penelope, făcând-o conștientă în legătură
cu părul ei negru dezordonat, pijamaua prozaică, fața și
ochii ei roșii.

- Arianna Marino este o femeie foarte deșteaptă.

Și, dintr-odată, Penelope se îmbujoră și se răsfață
în căldură. Noah o făcu să se simtă frumoasă. Noah
zdrângăni cutia de pizza.

- Primo, fiind Primo, s-a gândit că am avea nevoie și
de hrană.

Fu luată prin surprindere. Se aruncă înapoi pe perne
și chicoti satisfăcută.

- Iubesc locul ăsta!

- Locul ăsta? întreabă el și privește în jur.

- Bella Valley. Aș putea să trăiesc aici pentru totdeauna. Se ridică din nou în fund, alarmată de ceea ce spusese fără bagare de seamă. Adică, nu cu tine. Mă refer doar la.

- Știu la ce te referi. Și, eu iubesc locul ăsta. Ceva din glasul lui o tăcu să se întrebe. de ce îi era dor de Bella Valley ca și cum s-ar fi aflat în exil, când ei avea totul aici, la îndemână? Dar când îl privi mai înapoi, păru relaxat și amuzat.

- Așadar. Rămase în picioare lângă par și ridică mai întâi cutia de pizza, apoi prezervativele. 'MMI sau SMI?' Ea clătină din cap.

- Nu înțeleg

- Măncăm mai întâi sau...?

Rămase acolo și se uită la el - inteligent și chipeș; la trupul lui magnific, îmbrăcat în halatul unei femei și cu toate astea deloc feminin, și mai ales, la ochii lui verzi. În ei văzu o singurătate dureroasă care o striga dincolo de distanța mare dintre o ființă umană și o altă, iar avântul iubirii aproape că fu mai mult decât putea ea să controleze. Nu știa de ce îl iubea, dar indiferent de ceea ce făcuse, indiferent unde mersese, indiferent unde avea să meargă, dragostea aceea era vie, constantă și eternă. De ce să fugă în clipa asta, când avea nevoie de contact uman?

Îl luă de mână și îl trase.

- Mie îmi place pizza rece, spuse. Ție?

capitolul 51

Ajută-mă să uit, spuse Penelope cum ma, spusese o dată. Dar de data asta adaugă. Fă dragoste cu mine până când tot ce rămâne în lume suntem eu și tu.

Expresia ochilor lui Noah se schimbă din durere dezolantă în încântare caldă.

- Da. Lasă-mă să te iubesc!

Fuse pizza pe birou și se dezbracă de halat.

Într-o noapte să-l fiu încet și îngâmbe
 Pe-măsură, mi se răsese în el. Fusesse prea ocrotită
 încercând să își scoată propriile haine. Dar acum...
 potenta mese... fascinant. Când puse un gen închi-
 pe pat, trupu... se încordă și se mișcă cu grația...
 aprind. Privirea îi dansa asupra lui, apreciindu-l umeni-
 at... talia îngustă și coapsele care arătau ca și cum ar fi
 putut să o călărească la nestărsit.

- Scoate-ți bluza, îi spuse ea și trase de tiv, intrat la
 apă de la prea multă spirare și ușor îngălbenit din cauza
 înălbitorului. Doresc să vad întregul - îl privea din cauza
 picioarelor până la linia părului - pachet.

E, ezită ca și cum... ca și cum ar fi avut ceva de ascuns.
 Apoi, uite, întinse mâinile și își dezbracă bluza.

Colerul negru cu ținte pe care îl purta o făcu să se
 oprească și să îl privească intens.

- Ce este asta?

- Trebuie să îl port. Am pierdut un partiu

- Ești sclavul cui?

- Doar al tău, iubito. Își cobori fața și îi sărută buzele.

Dacă mă dorești.

Era atât de relaxat, atât de în largul lui... fiecare atin-
 gere a gurii lui era o viață întreagă.

Acesta era motivul pentru care avusese întotdeauna
 grijă să nu își amintească de Noah și de trecut. Pentru
 că Noah era genul de amant la care visa orice femeie. Se
 purta ca și cum trăia ca să o sărute îndelung, alene și cu
 pasiune. Stăruia asupra trupului ei de parcă nu gustase
 niciodată ceva atât de savuros. O atingea de parcă nu
 reușea să se sature. O iubea ca și cum își dorea ca mo-
 mentu, acela să nu se stărnescă vreodată.

Când își ridică buzele de pe ale ei, o lăsa molesită de
 dorință. Cu picioarele pe jumătate lăsate, își trecu dege-
 tele de-a lungul marginii zgârzi lui stupide.

- Atâta vreme cât prestezi așa, Fido, te voi păstra

El desfăcu un prezervativ, începu să și-l pună... iar
 ea îl ajuta, asigurându-se că era cât de excitat putea fi
 un bărbat.

-Tine-o tot așa! A doua oară va fi mai rapid decât prima oară.
Dar el zâmbea, un zâmbet atât de îmbibat de sex, încât Penelope ar fi putut să îl utilizeze ca să partumeze omânăr.

-Nu știu.

Chiar și în urechile ei, propriul glas îi sună plin de viață și seducător și ridică privirea către el, zâmbind în timp ce își așază palma pe coapsa lui și îl mângâie, urcând.

-Cred că ultima oară am stabilit un record de viteză. El îi prinse încheietura mâinii și i-o îndepărtă.

-Ca și necazul cu lumânarea.

-Și iată-te!

Ei răsă și o răsturnă din nou pe perne.

-Încetează cu asta! Am lucruri pe care doresc să ți le fac.

-Ce fel de lucruri?

-Lucruri lente. Lucruri obraznice. Lucruri despre care n-ar trebui să vorbim cu glas tare, cum ar fi.

Buzele i se apropiară de urechea ei.

Ea crezu că el avea să îi șoptească ceva. pervers.

În schimb, el își strecură limba înăuntru cu o mișcare lentă, umedă și senzuală.

Un lucru atât de mărunț, totuși acțiunea lui avu rolul unui declic asupra trupului ei. Pe neașteptate fu din nou purtată în zhor, răcorită de înălțimi, încălzită de soare, abia putând să respire la o altitudine atât de mare.

Mâna lui se strecură sub maioul ei ca să îi mângâie coastele și ca să îi cuprindă sânii și apoi să întoarcă maioul pe dos când îl scoase peste cap.

-Draguț, nise.

-Și tu, șopti ea.

Râsul lui vibră prin trupul ei. El îi sărută ochii închiși și îi șopti-

Nu te concentra decât asupra a ceea ce simți.

Fără vedere, fiecare dintre mișcările lui fu o surpriză. atingerea ușoară a buzelor lui pe gura ei, degetul lui

mare încercuind scoica sensibilă a urechilor ei. Gura umeda și caldă mai întîi pe unul din sfîrcuri, apoi pe celălalt. Își strecură degetele în părul lui, și își simți vibrația cînd i se incolăci în jurul degetelor. Și apoi viră și de o încîntare tot mai mare cînd el îi luă mîna și sărută palma, apoi fiecare deget și, în cele din urmă, încheietura mîinii, apăsându și cu putere buzele pe pînă care bătea cu o pasiune care tot creștea. Tîndu de mîină, îi trecea cu nasul pielea fină și sensibilă din locul în care abdomenul și coapsa i se întâlneau.

Ea scanci, o marturisire pe față a pasiunii care creștea și înflorea în beznă din spatele pieoapelor ei. Pentru ea ei se mișcă fără astîmpăr, dorind mai mult, dorind să curînd, dar, contrar amenințării lui cu vireza, el nu relaxat în timp ce o exploră, veneran la cu vînturile degetelor, cu buzele, cu limba și cu dinți.

Cînd era cu Noah, trecutul dispărea, viitorul nu exista. Avea întreaga lui atenție tot de acest moment.

O întoarce pe burtă, îi dădu parul la o parte și se intraptă din cealaltă ei. Îi masă umerii pînă cînd ea rîrse ca o pisică, o sărută coborînd pe sîra spatelui o exploră pretutindeni îi masă coapsele, lăudându-le centrul term și sugerînd cu vocea lui de carne neagră că avea aștepta ca ea să îl strîngă în extazul ei. Îi găsea partea din spate a genunchilor, îi sărută degetele de la picioare pînă cînd o făcu să se zvârcoească.

Cînd ea nu mai putu să își țină plăcerea în frâu și își înăbuși scîncetele în perne, el o întoarce ușurel pe spate.

Aceia își concentră întreaga atenție între picioarele ei. O deschise, o gustă și scoase sunete de plăcere care se potriveau cu ale ei. Cu gura lui, o destăcu bucățele și apoi o puse laolaltă, pînă cînd ea alunecă din înălțimea timpului și a spațiului, rămînînd suspendată de buzele lui. Noah pe mugurul plăcerii ei și de mîinile lui care îi mîngăiau pielea.

Cînd tremură, aflată pe marginea extazului, el se ridică deasupra ei și o pătrunse. Era mare și îndrăzneț și, în timp ce se mișca, atât de dominator, încît ea știu atunci

și ei mîng se cu mîngăierile lui tihnite. O dorea. Dorea
asta Azim.

Cu toate astea el se abținu, nu se grăbi, penetrînd-o
cu siguranță și hotărâre, crescînd viteza treptat, pînă
cînd ea se zvîrcoli sub el, îmbujorată și frenetică, în-
rebușindu-se dacă avea să supraviețuiască acestui orgasm
lung și continuu care creștea și tot creștea...

El îi șopti numele iar și iar, vocea mîngăind fiecare si-
labă înceta și-o. O strânse mai tare în brațe, ținându-i
picioarele în jurul lui ridicînd-o ca să îl întîmpine, pă-
trunzînd-o atît de tabulos de profund încît ea se cutre-
mura și cerși, aflată pe marginea a ceva atît de puternic,
încît nu îndrăznea să își dea drumul.

Apoi el o sărută. Pur și simplu o sărută, o lipire
simplă a buzelor...

Iar ea se frânse. Ajunse la orgasm. Se strânse spasmo-
dic în jurul lui, sălbatic și primitiv, cerînd și oferind.

Și el, la rîndul lui, se frânse, penetrînd-o, oferind,
glasul fundului un geamat adînc pe pieptul ei, în vreme
ce mâinile lui o strînseseră ca și cum nu avea de gînd să
își mai dea vreodată drumul.

Ceea ce se întîmplase între ei nu fusese sex.

Fusese o bucățică din rai.

capitolul 52

Tîrziu în noaptea aceea, cînd Noah și Penelope stă-
teau doar pe jumătate îmbrăcați pe patul răvășit, avînd
între ei cutia de pizza deschisă și șervețele întinse pe
toată salteaua pentru că nici unul dintre ei nu dorea
să își asume riscul de a păta cu sos de pizza cearceafurile
doamnei Marino - el întrebă.

- Mă întrebam... Adică, mi se pare că poate ai venit
în Bella Valley ca să nu fii singură de ziua de naștere a
fetei tale?

O privi ca și cum aproape spera că ea alergase în
brațele lui pentru alinare.

Ei nu făcuse asta, deși, preț de un moment, fuseseră pe aproape. Oare să îi spună? Iar întotdeauna el spunea? Își dăduse glasul.

- Nu chiar. A fost mai degrabă o întâmplare fericită. Am venit acum în Bella Vista pentru că am descoperit, în sfârșit, motivul pentru care mama mea m-a adus aici în vara aceea.

Fu împede că Noah nu se aștepta la răspunsul acesta. Încruntat, coborî felia de pizza pe care o avea în mână.

- Care este?

- Știind ce părere ai, n-ai trebui să îți spun.

Chiar nu ar trebui.

- Dar nimeni nu înțelege nevoia mea de a-mi cunoaște tatăl mai mult decât tine. Pentru că tu nu-ți cunoști mama și este o asemenea lipsă în viața ta, înnebânindu-te mereu...

- Ai aflat cine e tatăl tău? Ridică glasul plin de entuziasm. E minunat!

Probabil că nu. Dar...

- Locuiește aici. Acesta este căminul lui.

- Așadar, îl cunosc?

- Tatăl meu, Noah, e Joseph Bianchin.

Noah îngheță, șocat. O privi fix, cu gura căscată și ochi mari, fără să clipească.

Ea avusese dreptate. Nu ar fi trebuit să îi spună. Dar fuseseră atât de apropiați, atât de uniți, iar ea se întorsese în mod stupid la vremea aceea, din urmă cu nouă ani, când își spuneau toate unul celuilalt.

- Noah? zise ea ezitând.

El se scutură ușurel. Păru să respire din nou. Luă o gură din felia de pizza. Mestecă și înghuți. Apoi spuse:

Carevașăică boșorogul a făcut un lucru cum trebuie în viața lui.

Ea zâmbi, surprinsă și mai încântată decât ar fi trebuit să fie.

- N-aș merge chiar până într-acolo încât să spun asta. Am vorbit cu el.

- Chiar se află în oraș?

- L-am văzut eu înșămi. Am luat o probă de ADN în
numele tău, apoi i-am dat o trusă pentru ADN și i-am spus
să se testească dacă dorea să afle adevărul. Nu știu dacă
a trimis-o la laborator sau nu, zise și ridică din umeri.
Dacă a trimis-o, rezultatul trebuie să fi ajuns. Dar n-am
așteptat nimic și, sincer, nu mă aștept să iasă ceva din asta.
Chiar e un bătrân ciudat și excentric și nu m-a primit
cu brațele deschise.

- E Joseph Bianchin, zise Noah strâmbându-se cu ade-
vărat. Te-a acuzat că umbli după banii lui, așa-i?

- Întocmai, zise ea.

- De fapt - Noah începu să strângă șervețelele - ni-
meni nu l-a văzut prin oraș. Nu știam că s-a întors. Mă
întreb ce pune la cale?

- Are musafiri care stau la el

- Cine?

- Prieteni, presupun.

- Prieteni? El nu are prieteni. Noah îl concedie pe
Bianchin fluturând indiferent din mână. Ai terminat
de mâncat?

- Cred că da.

Îl măsoară cu privirea din cap până în picioare și
observă că el își satisfăcuse o foame și acum o alta lua
naștere... din nou.

- Ai ceva în minte?

El ridică cutia de pizza.

- Nu în minte.

Ridicând mâinile, ea își ciufuli părul, apoi și-l aranjă
din nou și zâmbi.

El lăsă totul pe birou, apoi se întoarse în viteză lângă
ea și începură din nou dansul erotic de împerechere pe
care îl realizau împreună atât de bine.

Când Noah se urta la ea, când o iubea, Penelope se
simțea frumoasă, ca și cum strălucea din interior. Nu
mai era pur și simplu o față umană ci o zeiță, venerată
și adorată.

Acesta era motivul pentru care îi plăcea la nebunie să fie cu el.

Acesta era motivul pentru care îl iubea

Dimineata următoare, când porni alarma din Penelope, Noah dispăruse. Nici un bilet. Nici o dovadă că fusese vreodată acolo. Doar cearceafii și motorul te și propriul ei trup satisfăcut.

Fusese din nou parăsită de Noah Di Luca.

capitolul 53

Jo, dimineată, opt zile mai târziu, Penelope se afla în podul casei victoriene alături de Brooke Di Luca, discutând dacă ar trebui sau nu să dărâme pereții și să transforme întregul spațiu încăpător într-o cameră de joacă.

- Pereții sunt doar compartimentări create pentru a oferi servitorilor un pic de intimitate

Penelope se mută dintr-o cămărușă în alta, deschizând ferestre ca să permită brizei reci a dimineții să aunge aerul stătut.

- În baie nu există nimic altceva în afară de o toaletă și o chiuvetă, ceea ce este perfect pentru niște copii aflați la joacă...

- Te face să-ți pui întrebarea unde își făceau servitorii baie, nu? zise Brooke

- Sau dacă făceau baie, spuse Penelope

Ambele femei se cutremurară.

Dar nimic nu putea să pună capăt asaltului vizual de decoratoare a lui Penelope

- Am putea să facem locul ăsta luminos și aerisit cu un dulap cu culori diferite pentru fiecare copil. Am putea instala un interfon cu un monitor ca să-ți poți verifica periodic pe copii și să te asiguri că n-au loc vărsări de sânge și, pe măsură ce copiii cresc, ai putea schimba cadrul de la mulțime de jucării la lucruri cum ar fi o masă de fotbal. Ai fi cei mai tari părinți din oraș.

- Toți copiii ar trăi, practic, aici.
 Brooke păru îngrozită. Penelope zâmbi larg.
 - Da, dar cel puțin ai ști unde se află copiii voștri.
 Brooke dădu din cap, putea să înțeleagă logica.
 - Ar fi un compromis, bănuiesc.
 - E bine că refacem instalația electrică în toată casa, pentru că poți să pui pariu că proprietarii au făcut cea mai ieftină lucrare posibilă aici. Este posibil să existe acest, dar știam asta și, oricum, trebuie să ne ocupăm de asta înainte să vă puteți muta. Podeaua și pereții sunt cele mai mari probleme când vine vorba de decorare. Aș sugera o podea din lemn de bambus: ceva care poate fi înlocuit, nu prea costisitor de înlocuit, ușor de curățat și are și un pic de elasticitate în cazul în care se întâmplă ca micuții să cadă.

Penelope era în plin avânt, imaginându-și cum ar fi putut arăta camera de joacă.

Abia când Brooke mormăi „Scuză-mă” și fugi la baie Penelope își dădu seama că ratase semnele care indicau suferința lui Brooke și că greața de dimineață lovisese din nou.

Biata Brooke! Primul ei trimestru varia de la difcil la îngrozitor, și Penelope o compătima.

Pentru Penelope ultima săptămână fusese un carusel de emoții. Fusese devastată de comemorarea morții Miei, apoi mândră, apoi excitată și apoi alinată de amabilitatea blândă a lui Noah. Și apoi... fusese părăsită. Din nou.

Îi luase cam o oră până să își dea seama - nu îi păsa. Îi plăcea faptul că timpul petrecut cu Noah fusese un carusel în sălbăcie, unde respectabilitatea dispăruse și visul ei de a se stabili la casa ei și de a-și întemeia o familie fusese... nu înlocuit, ci concediat, cel puțin pentru moment. Pentru întâia oară în viața ei nu avea nici o obligație și nici o responsabilitate în afară de cele pe care și le alegea ea singură. Dacă dorea, putea să lucreze în străinătate, să locuiască oriunde își dorea, să învețe

să călărească și să călătorească înapoi în timp ca să viziteze pe Robin Hood

Chicoti. Ce minunat era să își dea seama că Noah îi făcuse o favoare.

Când Brooke își făcu din nou apariția, Penelope lua notițe și făcea schițe. Penelope îi aruncă o grămadă de compătimitoare.

- Îmi pare rău. Nu voi mai pomeni despre rău.

- Cred că spusele tale au fost cireasa de pe tort.

Brooke își așază mâna pe abdomen și clatină din cap în același timp.

- Se pare că nu pot trece de o dimineată fără să mă închin la piciorul zeului de porțelan.

- Îmi pare atât de rău, zise cu sinceritate Penelope. Mi se rupe inima când văd prin ce treci.

- Toată lumea este diferită, așa mi s-a spus. Eu împed că Brooke își dorea să fi fost diferită. Înainte de asta, nu mi-a mai fost greață de când aveam 20 de ani și am avut gripă asiatică. Sau gripă avărată. Sau cum s-o fi chemat în anul acela.

- Nu-mi place să mă laud - lui Penelope îi plăcea la nebunie să se laude -, dar în viața mea nu m-am simțit niciodată atât de bine ca atunci când eram însărcinată. Imediat am știut că rămăseseam însărcinată, pentru că dintr-odată eram plină de energie. Părul îmi creștea centimetri întregi într-o oră și unghiile mele erau atât de puternice, încât abia puteam să mi le tăi. Alergam câțiva kilometri pe zi și lucrările mele erau bune. Era ca și cum sarcina îmi aprinsese mintea și eram atât de fabulos de creativă, încât.

Penelope se opri la mijlocul propoziției.

Fără ca măcar să se gândească, vorbea despre sarcina ei.

Din ziua în care o ținuse în brațe pe Mia, nu pomenise nimănui niciodată despre această experiență până la Noah. Fusesse o tragedie intimă, o perioadă care să fie rememorată doar în timpul celor mai întunecate ore din noapte, când plângea după ce pierduse.

Așteptă secunde îndelungate. Așteptă jalea aceea care

Dar, deși stafia mică și dulce a Miei trecu prin amintirea ei, Penelope nu plânse. Ottă de ușurare și cu un fel stulcat de regret.

Noaptea aceea cu Noah îi dărunse și asta un fel de pace pe care să o prețuiască.

Cu o săptămână în urmă trecuse printr-un portal în următoarea etapă a vieții ei. Tristetea adusă de moartea Miei făcea parte din ea. Avea să fie întordeauna parte din ea. Dar nu mai era toată doar a ei, nu mai era ea.

- Ț-ai pierdut copilul? întrebă Brooke, apoi continuă în grabă, înainte ca Penelope să apuce să facă altceva în afară de a da din cap. Săptămâna trecută, când ai ieșit în fugă din magazinul de materiale de construcții, am avut unele bănuiri. Nar ti trebuia niciodată să te târâsc până acolo pentru decorarea camerei copilului.

- A fost comemorarea morții Miei. Nu știi? Oricum, sunt mai bine acum. Însă Penelope nu avea de gând să-i spună lui Brooke motivele. Cred că faptul că am proiectul ăsta și că lucrez cu tine m-a ajutat să revin la viață pentru că, în realitate, dau pe dinafară de idei. Și, mă simt și foarte bine. Mai sănătoasă decât m-am simțit de...

Se opri. Chiar se simțea bine. Încredibil de bine. Nu era imposibil.

- Nu m-am mai simțit atât de sănătoasă de când

De ultima oară când rămăsese însărcinată.

Cuvintele îi răsunară în minte. Ultima oară când rămăsese însărcinată.

Era însărcinată. Șocul o făcu să rămână în picioare, încremenită, fără să se miște sau să respire.

- Penelope, ești bine? o întrebă Brooke și o apucă de braț.

Lumea se întunecă.

Penelope se dădu înapoi împletucindu-se până se lovi de perete, lunecă până când fundul îi lovi podeaua și își puse capul între genunchi.

„Respiră!” Trebuia să respire

Era însărcinată.

Brooke îngenunche lângă ea.

A fost șocul provocat de discuția despre chinul tău.
Nu? Tu pari că n-ai fost la terapie psihologică, nu așa?
Ar trebui să stai de vorbă cu cineva care te poate ajuta să
treci de durerea ta

Amorțită, Penelope dădu din cap. Brooke își puse
brațul în jurul ei.

- De ce nu te așezi pe canapea să te odihnești vreo
două ore? Te-aș duce acasă, dar, atâta vreme cât stai la
aceste hotel, îngrozitor, asta ar fi mai rău decât o pedeapsă.

- E ieftin. Sigur, murmură Penelope. Am un tarif
lunar.

- Cred că ar trebui să cumperi o casă chiar aici în
Bella Terra, și să rămâi. Brooke părea că se afla într-o
crucadă. Prețurile sunt scăzute, ratele de împrumut sunt
bune, ai avea de lucru din plin și știu că este o prostie
dar tot sper că tu și Noah ați putea să vă împăcați.

- O casă în Bella Terra. Poate că va trebui să fac asta.

Deși nu pentru vreunul dintre motivele pe care și le
putea imagina Brooke. Încet-încet, Penelope își înălță ca-
pul și privi îndelung, năucită, în viitor.

- Trebuie să merg la farmacie.

- Acum? De ce? Ah...

Brooke crezu că înțelesese.

- Ți-a venit ciclul.

- Cam așa ceva.

Trecuseră șapte zile - ba nu, opt - de când Penelope
fusesse cu Noah. O săptămână era perioada minimă pen-
tru ca un test de sarcină să fie sigur. Putea să cumpere
testul, să facă testul, să afle rezultatul, să se uite îndelung
la test și să încerce să înțeleagă cum de se putuse întâm-
pla asta...

Nu că ea avea nevoie de un rezultat pozitiv al testului.
Deja știa adevărul. Era însărcinată.

iar Noah cel nedemn de încredere, în permanență schimbătorul Noah era tatăl. Îi fusese recunoscătoare că abandonase și acum... asta!

- Nu e de mirare că ai leșinat. Îmi pare rău. N-am aici cele necesare.

Brooke era compatimitoare - și habar nu avea de nimic.

Noah nu putuse rămâne nici măcar până dimineață.

Cu un copil, aveau în față cel puțin 18 ani.

Totul doar din cauză că Penelope dorise să facă sex ca să uite de suferința provocată de sfârșitul dureros al stimei sale sarcini. Ce mai justiție cosmică lucra aici.

Dar de ce?

- Nici nu m-aș aștepta să ai.

Penelope se ridică ușurel în picioare.

Ce avea să facă în legătură cu Noah? Ce avea să îi spună?

- Pot să dau eu o fugă la farmacie pentru tine. zise Brooke.

- Nu!

„Ferească Dumnezeu!” Mai calmă, Penelope spuse:

- Adică nu, pot să merg eu. M-ar plăcea un pic de aer proaspăt. Între timp...

Cum să o împiedice pe Brooke să se ofere să o însoțească?

- Între timp, ai putea să te odihnești și să-ți revii după grețurile matinale și când te vei simți mai bine - am adus mostre pentru draperiile și cuvertura din dormitorul matrimonial.

Brooke își împreună mâinile.

- O! Abia aștept să le văd!

- Așază-te pe canapea și eu le voi pune pe masa de lângă tine. Vom discuta despre ele când mă întorc.

Sună bine?

Lui Penelope i se păru că vorbea prea vîl și prea rapid, ca și cum ar fi atras atenția unui preșcolar cu o jucărie strălucitoare.

Dar îi puteau fi îngaduite momentele ei, de strângăcie provocate de surpriză și... ei bine, nu știa ce altceva mai simțea. Dar surpriză cu siguranță. Și neliin ște pentru că, serios, să aibă un copil cu Noah, regele amantilor care dispăreau, putea să dea naștere la tot felul de situații dificile.

Dar înăuntrul ființei ei, sub tot talmeș-balmeșul de emoții, descoperi cea mai mică și irizată bulă de creștere, de bună bucurie.

Pentru că... era însărcinată. Urma să aibă un copil. Poate că, în cele din urmă, i se întorsese norocul.

capitolul 54

Dragă Penelope, știu că mă urăști, dar te rog să citești asta. Ultimele opt zile au fost pierdute de singurătate. Te-am tratat foarte urât - din nou - și mă simt rușinat, dar îți promit că am motivele mele.

Cineva ciocăni la ușă.

Noah încetă să tasteze.

Înstruise în mod special pe toată lumea de la complex că avea să lucreze în biroul său și că nu trebuia deranjat. Și fusese serios. Avea atât de puțin timp la dispoziție pentru aceste scrisori pentru Nonna și frații săi și Penelope.

Ore, de fapt.

Aruncă o privire fugară către ceasul de la încheietura mâinii.

Patru ore și două minute până la ora 15.37.

Își pusese în ordine testamentul. Făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a pregăti complexul să funcționeze fără el până când un nou manager putea fi angajat. Pregătise o listă cu posibili candidați.

Annie și June plecaseră către Far Island, mergând cu mașina de-a lungul coastei și apoi luând avionul de navetă către stațiune. Noah le rezervase zborul înapoi

„Bella Terra pentru seara aceea, știind că urmau să
aia această călătorie și dorind ca ele să fie prezente aici
pentru Nonna cât se putea de repede
ținase scrisorile până în ultimul moment, agățân-
duse de speranța că avea să găsească sticla și să elibereze
amuză. De Luca de amenințarea constantă a crimei și pe
a mamei, de o soartă sângeroasă și violentă
Dar, nă după-amiaza asta, bomba aflată la gâtul său
urma să detoneze.

Așadar, oricine era cel care ciocănea la ușă avea să fie
neruit să ceară ajutor din partea altcuiva din hotel.
Începu din nou să tasteze.

Am căutat cu o disperare din ce în ce mai mare prin
complex, încercând să găsesc sticla de vin a bunicului
meu. Mizele sunt mai mari decât știu. Frații mei au
căutat și ei, începând din casa Nonnei și înaintând în
cercuri către exterior...

O altă bătaie în ușă, de data asta mai puternică.
Nimeni din hotel nu îl crezuse pe Noah când acesta
spusese: „Lăsați-mă în pace”?

În realitate, îl crezuseră. Aproape toți cei care lucrau
în complex îi respectaseră ordinele, mai ales în ultimele
două săptămâni, în care fusese un pic, să spunem, ob-
sesiv și iritabil.

Și, de când Brooke se retrăsese din poziția de mână
dreaptă și angajaseră un nou director adjunct, pro-
bleme apăruseră ici și acolo, în mod inevitabil.

Așadar, de fapt, dacă cineva ciocănea la ușa lui, exis-
tau șanse mari ca o urgență să fi avut loc, iar ei să aibă
cu adevărat nevoie de ajutorul lui.

Dar el nu avea timp. Priveghiul începuse.

Următoarea bătaie în ușa biroului său îl făcu să îi vină
să urle ca un lup.

Da, se coborâse până la nivelul unei ființe an malice
care își arată colții și căreia îi curgeau baiele mai degrabă
decât să injure ca un bărbat.

- Intră, strigă.

Nu intră nimeni.

Oftă. Oricine o fi fost probabil că o luase la fugă auzindu-i nerăbdarea.

Sau poate nu, pentru că indiferent cine era persoana, bătea acum darabana cu degetele în ușa

Bine. Noah avea să își rupă câteva minute prețioase ca să se ocupe de încă o urgență, una singură. Nu îl deranja să mai sîvârșească un ultim act prin care angajații să își amintească de el, să calmeze un oaspete iritat, să găsească vreun bagaj pierdut sau să îndrepte vreo eroare de securitate.

Mergând la ușa, o deschise.

Ce greseală!

Acolo se afla Hendrik. Hendrik, zâmbind larg și îmbrăcat în piele neagră lucioasă ca un motocicletist d.r.

Noah îl măsoară din priviri, insultându-l fără să rostească vreun cuvânt. Dar era vorba de Hendrik, așa că trebuia să spună cuvintele cu glas tare, altfel individul nu ar fi înțeles.

- Frumoase haine! Ți-e teamă că, atunci când voi sări în aer, o să sară niște creier pe tine?

Hendrik zâmbi și mai larg.

- Ja. Mi-am făcut griji. Știu că am fost nevoit să merg în San Francisco pentru astea?

- Pun pariu.

- Magazinele de aici sunt atât de provinciale, zise Hendrik, încercând să îl împingă deoparte pe Noah și să intre.

- Chiar sunt. Noah blocă ușa. Nu avem nici un magazin de bijuterii cu urățeni de coliere pentru bărbați.

Privirea lui Hendrik se îndreptă către gâtul lui Noah și către cravata pe care o avea legată în jurul gâtului ca să ascundă banda neagră a zgărzii.

- Încă îl acoperi. Le-am ajutat pe Grieta și pe Brigetta să creeze colierul. Credeam că arată bine!

Noah oftă.

- Tot gustul tău se atâă numai în gură. Acum pleacă!
Nu ții. Nu-mi petrec ultimele ore pe pamânt cu tine,
Hendrik, așa că-ți spun asta cu afecțiunea specifică fami-
liei. Propov. du-te dracului!

- Te primul.

Hendrik încercă din nou să intre cu forța. Noah apu-
că gulerul hainei de piele a lui Hendrik și îl trase aproa-
pe de pept la piept.

- Stai prin preajmă și te voi lua cu mine!

Cu o palmă sub bărbie, îl împinse pe Hendrik înapoi
în hol. Hendrik se înroși.

- Nu, accept asta de la tine, vărule

Coborându-și capul ca un taur înfuriat, dădu să atace
Noah scoase micul pistol din buzunar și îl aținti către
pieptul lui. Hendrik. Chicul scos de picică sună la fel de
tare ca un foc de armă.

Hendrik derapă și se opri. Lui Noah îi veni să râdă
în hohote când văzu expresia de surpriză de pe chipul
acestaia. Dacă ar fi putut să râdă

- Spune-mi de ce nu ar trebui să te ucid în clipa asta
Hendrik. Poliția ar putea să vină să mă aresteze, dar
voi fi mort la ora 15.37. Lui Noah nu-i veni să creadă,
dar tocmai descoperise partea bună a faptului că era
o bombă ambulantă cu ceas. Așa că, serios, spune-mi
de ce nu ar trebui să îți impușc fundul ăla inutil chiar în
clipa asta?

- Port o vestă antiglonț.

Noah ținu către capul lui Hendrik.

- Îți mulțumesc că m-ai anunțat.

Pe chipul lui Hendrik trecu mai întâi confuzia, apoi
indignarea și păru ofensat când spuse:

- Am venit să-ți fac o favoare.

Serios? Am crezut că ai venit ca să dai de belea. Hen-
drik venise să îl facă pe Noah să sufere, dar Noah nu
avea timp. Și te descurți foarte bine.

- Am venit pentru că m-am gândit că ai nevoie de sfa-
turi despre cum să folosești un prezervativ, zise Hendrik
pe un ton evident răbdător.

- Poftim? Poftim?

- Prietena ta, cea drăguță, cu părul negru. Hendrik făcu un gest carhat cu mâinile. Am urmărit-o azi-am neață. Noah trase cocoșul pistolului. Acesta făcu clic și se așeză în poziție

- Până la farmacie, zise Hendrik atât de iute încât cuvintele îi fură neclare.

- Și?

Noah așteptă, la câteva secunde de a-l împușca pe nemernic. Privirea lui Hendrik se plimbă de la cătarea pistolului la chipul lui Noah

- A cumpărat un test de sarcină

Noah îngheță.

Hendrik așteptă și, când Noah nu se mișcă și nu scoase o vorbă îi explică.

- Știi? Un test de sarcină? O urmăresc de o săptămână. Tu ești singurul pe care-l regulează. Hendrik răsă cu răsul lui neplăcut. Va naște copilul tău

Penelope. Va naște un copil

Penelope. Însărcinată.

Penelope, singură într-o lume care îl includea pe Hendrik hărtuitorul abuziv și nelegiuit.

Cu o voce rece, moartă, Noah întrebă

- De ce o urmăreai?

- Este frumoasă. Hendrik zâmbi larg văzând întruirea lui. Noah și înțelegându-l compier greșit. O plac, și m-am gândit că ar fi distractiv să

Noah își îndreptă brațul și țintu direct între ochii lui. Hendrik.

- Fugi.

capitolul 55

Hendrik trebuie să fi văzut ceva ce îl convinse în expresia lui Noah, pentru că fugi. Gon. pe hol, privi înapoi o singură dată și văzu că Noah ieșise ca să îl țintească din nou și o luă la stânga. Noah îl auzi lovindu-se de așa

de la ieșire. Schelălai când metalul nu ceda destul de
rapid. Apoi ușa se trânti cu putere în urma lui
Noah rămase nemușcat ca o statuie și își dori să îi fi

zis.
Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut chiar în clipa asta că Pene-
lope era în siguranță.

Dar mai știa și că trebuia să fie în libertate pentru
a elimina amenințarea familiei. Propov și să îi termine
definitiv înainte ca aceștia să îi ucidă pe Nonna, pe frații
și pe cumnatele lui și să terorizeze orașul mai mult decât
o făcuseră deja.

Noah luase decizia corectă.

Dar asta nu îi plăcea

Întorcându-se, intra înapoi în birou și închise ușa cu
pictorul. Mergând la computer, găsi o imagine clară de-a
lui Hendrik pe înregistrările camerei de supraveghere
și o trimise tuturor angajaților cu înștiințarea că, dacă
acest bărbat era văzut pe proprietate, trebuiau să cheme
autoritățile și să pună să fie ridicat de îndată. Și să se
ia toate măsurile de precauție, pentru că individul era
periculos.

Afundându-se în scaun, Noah privi îndelung scrisoa-
rea pe care o scria lui Penelope.

Oare Hendrik spunea adevărul?

Noah și Penelope tăcuseră dragoste iar și iar, de mai
multe ori decât putea el să numere, dar folosiseră un
prezervativ de fiecare dată. De fiecare dată.

Desigur, Noah știa că statisticile utilizării prezervati-
velor nu erau perfecte. Cu amantele lui ocazionale insis-
tase întotdeauna asupra unei protecții duble: o spumă
contraceptivă, pastile sau sterilet.

Acesta era necazul. Nimic din ce avea legătură cu
Penelope nu era ocazional.

Prima oară ei bine, prima oară. Înainte să scoată
prezervativul din portofel, acesta fusese închis acolo
timp de câteva luni. Poate că fierbînțala trupului lui îi
afectase materialul. Poate că prezervativele aveau o dată
de expirare.

Cel mai important, Noah și Penelope fuseseră grații. De fapt fuseseră de-a dreptul violenți. Poate că prezervativul fusese rupt.

Penelope. Însărcinată.

Își înfășură mâna în jurul idioatei sale zgârzi

Câteva ore rămase.

Toată viața lui se destinsese ca o glumă cosmică, dar asta era cea mai rea. Facuse toate sacrificiile, încercând să se asigure că nimeni nu urma să fie rănit de moartea lui. Nici o soție care să îl jerească. Familia lui avea să rămână în viață. Dar acum... părăsea un copil, inocent? Un copil conceput cu o săptămână înainte ca tatăl său să moară?

Nu putea fi adevărat.

Penelope i-ar fi spus. Dar oare i-ar fi spus?

O părăsise. Plecase pentru că făcuse iar ceea ce nu trebuia, iubind-o din nou. Nu dorea să se joace cu ea. Plecase pentru că avusese nevoie să își petreacă timpul căutând afurisita de sticlă a lui Massimo. Și, dându-se greș.

Penelope nu avea de gând să îi spună despre copil. Îl judeca așa cum mama ei îl judecase pe Joseph Bianchin: ca nefiind demn de a fi tată.

Dar, indiferent de ceea ce credea ea, el avea dreptul să știe.

Simți cum crește în el mânia. Se ridică în picioare. Avea nevoie să știe.

Merse cu pași mari până la ușă, o deschise dintr-o smucitură...

Penelope stătea de partea cealaltă, cu pumnul ridicat ca să bată în ușă. Se uită unul la altul amândoi surprinși. Penelope își feri privirea, ca și cum se temea de conversația care avea să urmeze sau poate de el.

Salut. Se surprinse dorind să-l evite privirea, așa că se uită drept în ochii lui. Mă întrebam dacă aș putea să-ți vorbesc o clipă?

- Desigur.

Era adevărat? Făcuseră un copil?

- Ai înapo, și îi făcu semn să intre.
- Nu te voi deranja pentru mult timp.
- Intră și rămase în picioare în mijlocul încăperii. El
închise ușa în urma lor.
- Nu ai putea nicuclată să mă deranjezi
- Ba bănuiesc că da. Când sunt în preajmă dispari
te o de rapid. Trase aer în piept și clătină din cap.
Nu, mi pare rău. Nu aveam de gând să aduc vorba des
pre asta.
- E adevărat.

Ea îi aruncă o privire plină de batjocură.
- Da, bineînțeles că este adevărat. Dar nu acesta e
motivul pentru care mă aflu aici. Se opri ca pentru a-și
asuna puterile. Pur și simplu, pur și simplu, nu știu
cum să spun asta. Nu este ceea ce-am avut de gând
ad că e evident -, dar pentru mine e un miracol, un
dar de la Dumnezeu. Dar chiar înțeleg că nu vei simți
la fel.

El nu îndrăzni să vorbească. Nu îndrăzni să presupu
nă. Dar era adevărat. Ea avea o strălucire aparte și, deși
era neînștită, continua să încerce să zâmbesca, apoi,
hotărâtă să fie serioasă, își alungă zâmbetul.

- Nu vreau să crezi că încerc să ajung la portofelul
tău zise ea. Pot să am singură grijă de mine și... și m-am
tot gândit la asta în ultima oră, la ce ar trebui să fac.
Când vine vorba despre mine și despre relația noastră.
ai fost responsabil și nedemn de încredere. Dar știam
asta. Știam că nu ar fi trebuit să am din nou de-a face cu
tine. Nu te pot învinovăți pentru că ești cine și ce ești.
Nu este ca și cum te-ai schimbat în ultimii nouă ani
sau ceva.

Privirea lui căzu asupra mâinilor ei care atârnavă
pe lângă corp, încheșându-se și descieșându-se. Ea
continuă:

Dar săptămâna trecută ai fost prezent la momentul
potrivit, iar eu te-am iubit întotdeauna și sunt recu
cătoare pentru timpul pe care l-am petrecut împreună.
Știi, după ce m-ai scos din bar.

- Da. Știu la ce te referi.

Nodul care îi stătea în capul pieptului i se mai domolise în timp ce ea vorbea, iar el începuse să se simtă aproape amețit. Zăpăcit. Și, pentru un bărbat osândit să moară în acea zi, era un lucru ciudat. În urechile sale, vocea lui suna și ea ciudată, ca și cum venea din interiorul unei scoici.

- Ce încerci să-mi spui?

Ea se uită la el, apoi își feri privirea, apoi îl privi din nou. Își mușcă buza de jos, își făcu curaj și spuse:

- Vom avea un copil.

Era adevărat. Era adevărat.

Trase aer în piept.

Era adevărat.

- Noah? Ești bine?

El clătină din cap.

El avea să moară. În adevăratul sens al cuvântului. Urma să moară, ucis de mama lui și de brutală a ei familie.

Iar el urma să aibă un copil cu femeia pe care o iubea. În decurs de trei minute totul se schimbaseră.

Ceea ce mai înainte părea lucrul potrivit pe care trebuia să îl facă era acum greșit.

Cu trei minute în urmă, putea să își ia rămas-bun de la familia lui și de la Penelope și știa că, pentru că îl cunoscuseră, urmau să gândească despre el numai de bine. Aveau să știe că fusese un bărbat bun, care renunțase la viața lui pentru ei. Și nu fără luptă. Poate că nu aveau să fie de acord - frații lui cu siguranță că nu -, dar alegerea lui fusese foarte clară.

Acum .. cu opt zile în urmă, crease o viață inocentă. Copilul acela nu avea să îl cunoască niciodată. Copilul acela avea să îl învinovățească pentru că nu trăia și nu avea să fie tată așa cum trebuia.

Noah era nevoit să facă o alegere diferită.

Era nevoit să riște viața tuturor... de dragul copilului.

Merse ca un robot către Penelope.

El se retrase din drumul lui, cu ochii mari, privind-l ca și cum ar fi fost nebun. El presupuse că așa arată. Înținzând mâna către ea, o cuprinsese în brațe, o trase aproape și îi șopti:

- Mulțumesc. Ți mulțumesc că mi-ai dat un motiv pentru care să trăiesc.

capitolul 56

Cu pumnii în aer, Grieta își roti scaunul de birou și jubilă.

- Am reușit!

- Ce anume, dragă?

Mâna lui Liesbeth tremură în timp ce trase așa neagră prin goblen.

- Am reactivat microfonul din colierul lui Noah - spuse Grieta.

- Era și timpul, spuse Klaas. Dar camera?

Grieta îi aruncă o privire plină de dezgust.

- Cu plăcere.

- Este foarte bine, Grieta, spuse Liesbeth. Încă o dată ne-ai scos din încurcătură.

Grieta zâmbi fericită, mulțumită de lauda lui Liesbeth. Încă îi prețuiau laudele.

Totuși erau creaturi nemiloase. Îi antrenase să te demn. de numele de Propov, să îi disprețuiești pe cei slabi și săraci. Ar fi ucis-o pentru orice slăbiciune.

Gândurile lui Liesbeth zburară către Hendrik. Acesta cu atât mai mult ar fi ucis-o. Lui Hendrik îi făcuse plăcere timpul petrecut pe urmele fugei lui Joseph Bianchin. În fiecare seară vorbea despre cât de frumoasă era aceasta Penelope, cât de vulnerabilă și de nestăutoare despre cum, în urmă cu opt zile, își petrecuse întreaga noapte cu Noah și apoi se despărțiseră și nu se mai văzuseră de atunci.

În clipa asta, era din nou pe urmele ei, purtând la cale modalități prin care să o tolozească pentru a face

nașterea alt marelui lui Noah... și lesprecoșii
avea să o vâneze după ce Noah urma să fie mort și să
o rănească.

În urma crizei, tata asta nu conta. Era una din-
tre tinerile infernare pe care cu totu le disprețuiau.
Dar lui Liesbeth nu îi plăcu modul în care Hendrik se
comporta în pene, de parcă ar fi crezut că intențiile lui, în
ceea ce o privea pe femeia lui Noah o deranjau pe Lies-
beth. Hendrik părea să și imagineze că Liesbeth avea o
atecționare tipică de frate. Era ca și cum ar fi putut să vadă
în nunta lui Liesbeth și în tăcea plăcere să privească cum
atecționea ei în alunga cruzimea.

Îi privea pe Noah ca pe o slăbiciune pe care o putea
folosi împotriva ei.

- Orieta, m-ai făcut teribilă, spuse Brigetta. Vreau să-l
aud pe Noah cum se smiorcăie pe măsură ce ora morții
sale se apropie.

- Chiar ești o micuță însetată de sânge. Rutger admi-
ra lucrul acesta. Dar la fel este și șefa noastră.

Toată lumea se întoarse către Liesbeth, cu venerație
și admirație.

- Ei, haideți, zise ea cu calm în glas. Știți că detest
violența.

Klaas pufnă. Ea îl ignoră.

Am venit cu ideea bombei de la gâtul lui Noah pen-
tru că am crezut că nu va fi niciodată activată. Mi-am
imaginat că știa unde se afla sticla și că tot ce-i trebuia
era stimulentele pentru a o scoate la iveală.

Cum de putuse Liesbeth să își înțeleagă tiul atât
de greșit?

Dacă e adevărat că știe, este un tip al naibii de calm.
Brigetta aruncă un ochi către ceas. Are patru ore să
ne-o dea.

- Face pe el, o asigură Klaas. Unezeala probabil că
va provoca bomba să facă scurtcircuit și va muri mai
devreme.

Răsul lor nemilos răsună în urechile lui Liesbeth.

- Avem sunet. Doriți să-l auzim pe verișorul nostru
cum transpira în ultima lui zi pe pământ? spuse Greta
și se întoarse la computer.
Brigetta, Klaas și Rutger dădură fuga către broul pe
care se afla computerul.

Liesbeth îi urmă, târându-și picioarele.
Nu dădea prea des crezare presimțirilor ei, dar avea
o presimțire foarte rea cum că ziua de astăzi nu avea să
se termine cu bine.

Penelope rămase în îmbrățișarea lui Noah, moale de
usurare. Dintre toate reacțiile pe care și le imaginase,
aceea că Noah avea să se bucure nu îi trecuse niciodată
prin minte.

- Atunci mă crezi?

- Bineînțeles că te cred, zise el răsând. De ce ai minți?

- Ca să prind un Di Luca.

- M-a prins, răspunse el ușor amuzat.

- M-am gândit că ai putea să mă acuzi că în fiecare
seară am mers acasă de la bar cu un tip diferit.

Penelope se crispă, așteptând un răspuns.

- Dacă m-aș fi gândit la un asemenea lucru - și nu
am făcut-o - o verificare rapidă a felului în care stau
lucrurile m-ar fi făcut să mă răzgândesc. De exemplu
Arianna Marino te-ar fi dat afară. De exemplu, dacă ai fi
fost o vizitatoare frecventă la Beaver Inn, Primo nu m-ar
fi sunat, nu-i așa?

- Corect. Dar îți dai seama - adică, te-ai gândit la fap-
tul că bunicul copilului va fi Joseph Bianchi?

Ridicând-o în brațe, se așeză pe unul dintre scaunele
din biroul lui ținând-o în poală.

- Și eu am niște rude care nu sunt tocmai grozave.
Le vei întâlni ea. Înfățișarea îi devine pe neașteptate
sumbră. Ei bine, Planul meu actual este să-i întâlnești
la nuntă.

- Hm. Mă rog. Nu cred că trebuie să ne aruncăm cu
capul înainte.

Nu aveam ncredere în el ca nu urma să dea bir cu
câștig. De îndată ce lucrurile aveau să devină dificile
credem că rîmurile de la nuntă, nu avea de gând să
aibă o căsnicie de cinci minute.

- Deși cum am spus, pot crește copilul de una singu-

- Am făcut deja toate cercetările necesare

- Hm. Mai discutăm. Dacă avem o fată ai vreo să o
cheme Mia?

Lacrima îi izvorăra în ochii lui Penelope

- Nu, n-ai putea. Acesta este numele primului meu
copil. Mi gindeam ca poate "Sarah". După bun ca ta
care a fost întotdeauna atât de bună cu mine

Și cu mine, zise el, lipindu-și fruntea de a ei și zâmbi
privindu-și ochii. Și cu mine

- În plus, numele este din Biblie, așa că va fi întot-
deauna la modă.

În zâmbi la rîsul ei și se gândi cât de mult îl plăcea
atunci când ochii lui scânteiau verde cu aurii

- Cred că Sarah este un nume minunat, spuse Noah

Penelope ar fi trebuit să fie complet relaxată, adăposti-
tă și la cîndi ră în brațele lui Noah, dar ceva o frămînta
ceva ce el spusese.

- Noah, cum adică n-am dat un motiv pentru care să
trăiești?

El își săi scape un oftat care sună ca prima rafală de
vînt dintr-o furtună care era pe cale să înceapă

- Am să-ți spun o poveste.

Ea se crispă.

- E foarte lungă și plătitoare, ca *Moby Dick*

- Nu, de fapt este incredibil de interesantă. Cel puțin
așa a fost când eu am trăit-o. Dar este destul de lungă
încît să n-am timp s-o spun decît o singură dată

Ridicându-se în picioare, o puse pe ea pe scaun, apo-
ei traversă încăperea pînă la telefon. Efectuă două ape-
luri rapide: unul către Eli și unul către Rafe, spunân-
du-le să-i aștepte la Nonna acasă, și apoi întinse mîna
cître Penelope.

Vine. Nu avem timp. Trebuie să ne grăbim

capitolul 57

Noah privea de jur împrejurul mesei, la frații săi. La cumnatele sale. La Nonna. La Penelope. Le lăsa de o parte ca să se adune cu toții aici, în bucătăria Nonnei, întrucât decorul pentru cele mai importante momente dădea viață lui. Cât de potrivit era să se afle toți aici împreună din nou, în timp ce el își deschidea sufletul în fața lor și își mărturisea răsunecul.

Timpul se scursese, avea mai puțin de doi ani până când capul avea să părăsească umeri și totuși, cu toți oamenii la care ținea aici, de tată, și cu toată atenția lor îndreptată asupra lui, vocea îl părăsi.

Nu, nu vocea. Ci curajul.

Lăsând mâna lui Penelope, încercă să zâmbească. Ea îi strânse degetele cu putere. Tensiunea creșea.

Eli spuse:

- Ha de. Noah. Chloë are programare să și scoată ghipsul și așteaptă asta cu nerăbdare de săptămână înregistrată. Dacă o faci să întârzie, tu vei fi cel care va purta ghips toracal în locul ei.

- Serios, spuse Brooke. Dacă ai de gând să ne spui în sfârșit, cine umbla după diamantele roz ale lui Massimo, fă-o degrabă. Înainte să trebuiască să merg din nou la baie.

Felul în care ei îl tachinată și îl susținută îi făcu să zâmbească și să știe că aveau să îl susțină și după ce urma să termine povestea. Sau, cel puțin, că aveau să îl salveze de la nebunia lui.

Cadoul pe care Noah îl primi la absolvirea liceului fu un an petrecut pentru a se regăsi pe sine, destui bani cât să călătorească în întreaga lume, atâtea vreme cât nu și depășea bugetul, și libertatea de a o face singur cât timp lua legătura cu bunica lui o dată pe săptămână).

Făcu cu mâna familiei sale într-o zi însoțită de acme entuziasmat și speranță și fără să își dea seama că, atunci, când

... și aștepta să se facă un herbat care să ajute
... în curtea în urmă

... Am stat acolo și mi-a rămas în minte
... făcuse un secret față de mine, tu și măcina
... încrederea pe care mama te o promisese

Au fost acolo și copiii de născut și bagajele

... în... sporeau și să sară pe mine. Mă bucur atât
de mama a de putut să...

- Desigur. De ce nu?

- Mam, gândii că poate bun cu atât te vor încerca să
calătorești de unul singur. Ești atât de tânăr

Așa cum era de așteptat, el se îmbătoșă magnat

- Am mai fost în străindate.

O singură dată, când avea nouă ani. Mersese cu Nonna
și cu Nonna și întâlnise familia Di Luca, un clan mic, dar
sociabil, care locuia într-o vilă toscană, servea atât de multă
mâncare și râdea atât de des, încât îi amintea lui Noah de o
recamă la Olive Garden.

De asemenea îl cumpărasă mult de obraz, lucru de care nu
îți amintea cu drag.

Acum Liesbeth îi bată ușurei obrazul

- Siiii, dragule. Te-am privit de la depărtare. Îți amintești?

Gândul îl făcu să se joiască - părea un lucru atât de cun-
destin -, așa că adăuga nemulțumit

- Iar bunicii mei nu mi spun ce să fac. Mă lasă să iau
proprile decizii.

- Așa cum ar trebui. Vai, când Klaas și Hendrik erau
de vârsta ta, îndepliniseră deja multe misiuni importante.
Aruncă pe furis o privire în jur. Dar aici nu e locul potrivit
pentru discuții.

Îl condusesse către un fabulos BMW M3 și porni înainte ca
el să fi apucat să își prindă centura de siguranță

- Să mergem acasă, unde îți poți întâlni ceilalți familie
Familia Smit.

- Smit? Credeam că familia era din Rusia

- Da, rise ea, apăsând. Numele nostru adevărat este Pro-
ter. Smit este numele oamnei pe care strămoșii noștri l-au ales
pentru a se putea integra. A functionat foarte bine. Vecinii
noștri abia dacă ne observă.

Casa - veche, înaltă, întunecată și așezată pe mâna unui
canal - fusese de asemenea aleasă ca să se integreze în peisajul
din Amsterdam. Mehla era puțină și simplă, foarte scandinavă,
dar încăperile mari erau întotdeauna răcoase.

Noah și spusese în sinea lui că îi plăcea la nebunie, deși
petrecuse cea mai mare parte a primei sale săptămâni tre-
murând pe coridoare și dorindu-și să fie acasă, în insula
Bella Terra.

Liesbeth îi prezentase verilor săi un bărbat mai în vârstă,
pe nume Falco, Klaas și, desigur, Hendrik.

- Tocmai ce s-au întors dintr-o misiune, îi spusese ea
lui Noah.

Apoi, se așezaseră cu toții, iar ea îi interogase.

Noah fusese impresionat, atât de cinostintele lor de a pă-
trunde ca o petrecere diplomată, cât și de încrederea și
de autoritatea absolută a lui Liesbeth asupra lor. Acesta
îi răspuseseră în mod respectuos. Când ea i muștră-
se, se plăceau. Când ea îi lauda, ei zâmbeau fencii.

Impresia lui Noah în ceea ce o privea pe mama lui deveni-
plină de venerație și, când veni să-i strângă mâna și îl
întâmpinară cu ardoare, simți o călaură în interior, flutur de
fapt, că aceștia credeau că locul lui era alături de ei.

Le întâlni pe jete a doua zi. Și ele erau un tonne, dar
era împede că sujele lor erau mai puțin periculoase decât
cele ale băieților. Iar Noah dorea cu disperare să fie unul
dintre băieți.

Îi spuse lui Liesbeth că dorea să fie pregătit în meserie.

Nu era cu exactitate sigur care era meseria, dar se
gândi că aceasta implica Interpolul sau spionajul or ceva
superinteresant.

Mai târziu avea să se întrebe de ce cretuse asta.

În cea mai mare parte pentru că nu își putea imagina că
mama lui ar lucra pentru băieții răi. Dar, de asemenea, și
pentru că era jucat pe degete de o echipă de experți.

Eu râse și clatină din cap.

De când vii tu, barbatul acesta s-au antrenat antrenorii mei. Au fost în misiuni încă de când aveam șapte ani, și ei erau acolo pentru mine, eu ce este drept. Și te antrenează, ei sunt districul nostru militar. Într-un timp, atât de scurt, și te simțea mi cred că e posibil.

Sunt pe forma bună. Sunt inteligent. Învață repede. Ești un băiețel și mișcă ca un adult.

Eu am să discut cu celălalt. Și veți veni ce spun ei. Păi, eu sunt dispus. Dacă să se îndărăt, apoi se întoarce pe năstărite. Chiar dacă ei sunt, înțeleg un lucru: dacă eu creșterea facă, dacă eu cred că ne putem mișca în jurul, te voi da la o parte.

Desigur, zise el și își ridică bărbia. Nuș vrea să trag în jos familia.

Și cred că sinea lui că avea să reușească.

În 15 minute, familia se întoarse la el și, cu fete serioase îl încercaseră și îl interogară în legătură cu viața lui militară, intențiile sale și motivul pentru care dorea să facă asta.

Apoi se așezară într-o grămadă, unde discuția continuă cu un bășchet, aruncând din când în când câte o privire către el, cu o viză de îndăulă.

Lui Noah îi venea să își roadă unghie, dar rămase în picioare și aștepta doar din când în când mșcându-se de pe un picior pe celălalt.

Când familia termină de discutat, un Hendrik foarte senos se întoarse la el.

- Te vom antrena în următoarele trei luni. Dar Dumnezeu să te ajute pentru că îți vei dori să fi fost mort.

Hendrik avusese dreptate.

Îi supuseră pe Noah unuia dintre cele mai istovitoare genuri de instrucție, cu pregătire în apărare fizică de toate felurile. În fiecare zi îl bată până când era epuizat și plin de vanitate și apoi îl băgau în sala de clasă și îl obligau să învețe Electronică, Balistică, deghizări, limbi străine. Creierul se încovoie sub greutatea informației pe care o acumula. Și să ferească Dumnezeu să nu fi răspuns corect la vreo întrebare — pedeapsa lui consta în și mai multe exerciții fizice.

Dormea cinci ore pe noapte; apoi se trezea și o lua din nou de la capăt cu toate.

La capătul celor trei luni era plin de mușchi și puternic. Nu răpăia decât și-ar fi putut imagina vreodată, priceput în noaptea de ia cum să dezactiveze o cameră de supraveghere până la cum să deschidă un seif și până la a efectua un atac surpriză asupra tuturor celor trei rude de parte bărbătească ale saie deocamdată. Când Liesbeth îi spuse că era pregătit pentru prima lui misiune, fu mândru.

Era atât de prost!

capitolul 58

Noah și Hendrik călătoriră cu trenul până în mica țară europeană în care aveau de îndeplinit misiunea.

Hendrik era deghizat. Noah, nu.

Restul echipei călătorea separat sosind unul câte unul într-o încăpere de ia etajul pensiunii locale din satucul de munte. Acolo Liesbeth le dădu misiunea.

- Fostul dictator al țării locuiește în castelul de pe dealul acela.

Arăta cu degetul pe fereastră. Noah merse și se uită.

Castelul din piatră cenușie arăta ca și cum ieșise dintr-un film cu Dracula. Fundația sa săpa într-o colină înaltă și stâncoasă, turnurile lui se înălțau cinci etaje spre cerul jără nori. Drumul care urca șerpuiind pe stâncă părea nesigur în cel mai bun caz.

Noah avu o intuiție nepăcută. Nu dorea să facă asta.

- Oblak este un om diabolic, spuse Liesbeth, urât pentru cruzimile sale față de țara și compatrioții lui. A torturat. A violat. A ucis fără scrupule și și-a îngropat victimele în gropi comune. A stors averi de la toate familiile. Este în viață doar datorită milăriei sale private, pe care o plătește foarte bine.

Minunat. Un castel impenetrabil, o armată de gărzi de corp dure și bine plătite și Oblak, dictatorul-monstru. Până și Noah auzise de el.

- Asadar, orice am face, facem dreptate în cazul acestui monstru.

Toată lumea aprobă, dând vigeros din cap. Noah cade și el din cap, dar cu mult mai târziu. Afla rețineră din partea lui Obiack împotriva umanității și făcuse să se simtă un pic amețit.

Nu s. pe celălalt. Când Liesbeth spuse „Asadar cu mare plăcere amint că vom ține de la el o pictură prețioasă” cu tot izbușcă în urale, chiar și femeile.

Misiunea îi dă prin surprindere pe Noah, crezuse că aveau să facă ceva mai... ca de spion. Să recupereze un cip electronic sau ceva.

Se întoarce către ceilalți și le adresează prima întrebare pe care o adresase de săptămâni întregi.

- Returnăm tabloul proprietarilor de drept?

Toată lumea îngheață pe loc. Nici măcar Liesbeth nu scoase o vorbă.

Doar Hendrik răspunse:

- Sigur că da.

- Bun.

Noah spera că era un tablou mic. Să scoată ceva mare din mansarda aceea părea cel puțin greu de crezut.

Când Liesbeth scoase planurile castelului și fotografiile făcute prin mijloace clandestine, Noah își dădu seama că tabloul se afla atârnat sus, deasupra semneului din salonul mare al lui Obiack, atracția principală, un lucru cu care se mândrea și atât de mare, încât Noah cu greu ar fi reușit să ajungă de la o parte la cealaltă a ramei. Ba, pe deasupra îl și recunoscu, tabloul era faimos atât pentru artistul care îl pictase în secolul al XVII-lea, cât și pentru disponibilitatea lui în urmă cu 30 de ani din Muzeul Hermitage din Sankt-Petersburg, Rusia.

Noah încercă să își spună că era mândru să salveze celebra operă de artă și să o vadă returnată Muzeului Hermitage.

În realitate, îl trecură sudorile întrebându-se ce aveau să aștepte din partea lui.

Planul lui Liesbeth era complicat, delicat, implicând o pătrundere prin efracție lentă, care să treacă neobservată,

și o evadare rapidă care implica un elicopter și, anunță ea cu încredere, întreaga misiune avea să depindă de fiul ei, Noah.

În noi mi bubui. Nu reuși să înghită nodul de frică ce i se pusese în gât.

Echipa păru să nu observe nimic nelalocul lui. În schimb îl hărțură pe spinate și îl felicitară și mersevă imed ac la treabă, însă să îi acorde vreo șansă să se gândească pe îndelete, să se întrebe de ce era singurul care nu era deghizat și să întrebe de planurile de a returna tabloul Muzeei Hermitage.

În schimb se concentrează asupra ducerii la bun sfârșit a misiunii și a ieșirii în viață de acolo.

Și reuși.

Doar ca să descopere că întreaga poveste, fiecare moment din ultimele trei ani, nu fusese decât o înscenare prin care să îl prindă în capcană ca să facă tot ceea ce Liesbeth și banda ei îi porunceau să facă.

capitolul 59

Noah încălcase prima poruncă a bandei lui Liesbeth: îi trădase.

Acum Klaas și Grieta, Brigetta și Rutger o priveau insistent pe Liesbeth, așteptând-o să preia comanda. Și, pentru întâia oară în viața ei, nu dorea să facă ce trebuia făcut.

Da, Noah le ignorase amenințările și spusese celeilalte familii ale sale, Di Luca, cine erau și ce făcuseră ei. Se dăduse fără îndoială de partea dușmanului. Dar era fiul ei, singurul ei copil. Din momentul în care îl observase pentru întâia oară, văzuse inteligența din el, abilitatea de a acționa prompt, puterea lui fizică și potențialul lui de a fi conducătorul bandei, își pusese speranțele în el.

Își spusese întotdeauna că interesul de a-l numi succesorul ei nu era nimic altceva decât o evaluare rece a abilităților lui Hendrik cântărite în comparație cu abilitățile lui Noah.

Și tu stai aici, pusă în fața deciziei pe care știu că trebuie să o iei, simți nevoia să ai încredere în înțelepciunea maternității.

Nu putea să testească ordonul care avea să îl ridică. Și în timp ce ea ezita, privirile celorlalți deveneau tot mai tălăzătoare.

Apoi, așa broului se dădu de perete și Hendrik păsă înăuntru, mirosul de transpirație și de parfum și având, zgară în rălănga pe obraz și ruș pe gură.

„De ce te ai făcut, spuse. Fără să aștepte un răspuns, continuă:

„Fata în care s-a născut Noah săptămăna trecută a cimpărat un test de sarcină. Și când i-am spus micuțului nostru Noah: am crezut că e să te ne-

Nimeni nu îi răspunse. Hendrik privi în aer.

„Vai, pierdu simțul umorului? Va fi răă și a aflat că câteva cre înainte ca bomba a a de la gără să explodeze.

Brigetta se întoarse cu fața către el.

„Grăa a tăcut să funcționeze în crofonal de la camera lui Noah. L-am auzit. Le-a spus despre noi-

Noah? Hendrik privi de la unul la altul. Cui a spus despre noi?

„Familiei lui. Adevăratei lui familie, spuse în batjocură Klaas cu tonul lui monotă, dar Liesbeth putu să își dea seama că era furios.

„Dar știe mai bine decât. Știe că vom ucide pe oricine află. Hendrik păru să exulte plăcere. Atunci să mergem să îi dăm o lecție micuțului nemernic.

Toată lumea se întoarse către Liesbeth și așteptă. Aceasta spuse:

„Da. Trebuie să-i ucidem pe toți.

„Dar răspunsul ei fu prea întârziat, prea emoțional. Asta nu era ceea ce plănuise ea.

Ci era ceea ce Hendrik plănuise. Toată viața lui așteptase momentul în care Liesbeth avea să se poticnească. Acum presta comanda fără nici o problemă.

- Vom merge în echipe Klaas și Grieta, voi veți merge pe proprietate prin canalul de evacuare. Ultima noapte m-au pierdut acolo. Este cea mai bună cale de a ieși din aici. Este o paza slabă. Vom merge împreună cu mașina - va duce eu.

Klaas și Grieta se ridicară în picioare și începură să-și adune echipamentul.

- Rutger și Brigetta, voi luați Cadillacul.

Aceștia mărară.

- Știu, spuse Hendrik compătimitor, dar chestia asta este construită ca un tanc. Puteți să ieșiți de pe șosea și să intrați prin spatele proprietății. În ceea ce mă privește - voi sta aproape de Liesbeth ca să mă asigur că nu și-a pierdut poarta de răzbunare pe inamici familiei Propov.

Liesbeth dădu să își apuce arma. Dar fu prea târziu. Glockul lui Hendrik era deja în mâna lui și îndreptat asupra ei.

- Tu conduci, Liesbeth! Te voi îndruma eu. Nu mi-ai dori să te pierzi. Cu mâna liberă, făcu un gest amplu. Haide. Să mergem!

capitolul 60

În mai puțin de 20 de minute Noah își termină povestea - serios, chiar dacă nu ar fi fost programat să moară - de ce ar fi stăruit asupra fiecărui mic detaliu următor? și, când încheie, descoperi că nu îndrăznea să privească în jur. Nu putea să îndure să îi vadă pe El și pe Rafe privind-l încruntati pe Brooke și pe Chloe examinându-l ca și cum nu îl mai întâlniseră până atunci, să fie martorul dezamăgirii Nonnei - să privească cum Penelope își dădea seama că bărbatul care era tatăl copilului ei era un depravat, întocmai așa cum crezuse ea.

- Toate acele scrisori pe care le-ai trimis din Paris. erai de fapt în Amsterdam?

Nonna păru uimită

- Da, Nonna. Îmi pare rău.

Era puțin spus.

Ei fu cel care interveni cel dintâi. Desigur.

Lasă-mă să văd dacă am înțeles. Ai supraviețuit acestui îngrozitor de dificil furt și ei tirau sprijinul?

- M-au spus că am fost înregistrat de sistemul de supraveghere al lui Oblak și, din moment ce am fost singurul care nu era deghizat, eram singurul care putea fi identificat.

Când Rafe dădu să vorbească Noah ridică mâna ca să ceară tăcere.

- Suntem în criză de timp. Lăsați-mă să termin! Leebeth și banda ei au recuperat dovada, nu ca să se asigure că sunt în siguranță, ci ca să mă aibă sub controlul lor. Dacă ei decideau să facă publice casetele, Oblak avea să își trimită goștile particulare să mă ucidă. Dacă Oblak nu putea să ajungă la mine, ei bine, noi furaserăm tabloul pentru al vinde unui alt colecționar particular, asadar poliția secretă rusească m-ar fi capturat și m-ar fi torturat până când aș fi oferit toate informațiile pe care le știam. Adică nimic. Dacă poliția secretă rusească nu putea mâna pe mine, CIA și Interpol m-ar fi băgat în închisoare pentru totdeauna sau până când una dintre rudele mele dragi mă asasina.

- Sunt pe urmele sticlei de vin a lui Nonno și ale diamantelor? întrebă Rafe.

- Exact, dădu Noah din cap.

În regulă, ce era mai rău trecuse. Ei încă vorbeau cu el. Deși toată lumea îl privea, cu siguranță. În mod diferit, mai ales Penelope, care ședea cu capul aplecat pe o parte și ochii ei căprui calzi privindul ca și cum nu putea să înțeleagă prea bine tot ce făcuse.

- Cum de n-ai avut nici o bănuială?

Brooke îl cunoștea pe Noah și lucra cu el de ani întregi, și era limpede că o uimea faptul că el putuse să fie atât de credul.

- O parte din antrenament consta în a-i respecta pe cei care aveau mai multe cunoștințe decât mine. Asta înseamnă pe toată lumea. Așa ca n-am pus întrebări. Am tăcut ceea ce mi s-a spus. Sincer, eram atât de epuizat, încât nici nu m-am gândit la întrebări decât după aceea. Clasă! lu. Noah se stinse. Scuze. Acelea nu erau altceva decât scuze.

Dar Rafe dădu din cap.

- Ți-au spălat creierul.

- Carat ca lacrima, spuse Chloe și păru că dorea să își ia noușe.

- Am o întrebare, zise Penelope. În toți anii aceștia, n-ai spus nimănui. De ce ne spui acum?

Noah știa că nu putea să treacă cu bine peste asta.

- V-am protejat... pe toți

Bao și Rafe pufniră amândoi.

- Vorbesc serios.

Acesta era momentul critic. Noah trebuia să îi convingă că acesta era adevărul.

- V-am spus că m-au antrenat din greu și vreme îndelungată. De atunci m-am antrenat și singur și sunt destul de bun. Rafe, tu știi asta.

Rafe dădu din cap.

- Ești.

- Într-o luptă corp la corp, ei sunt mai buni decât mine. La armament, sunt mai buni decât mine. Mai buni decât tine, Rafe, și, cu siguranță, mai buni decât Eli.

- Hei! exclamă Eli.

Te-am văzut luptând, Eli. Mi-ai salvat viața și te iubesc pentru asta. Chloe se aplecă peste masă și își așeză mâna pe brațul lui. Dar în clipa asta, ce ai face într-o luptă? L-ai lovi cu ghipsul?

Rafe și Noah izbucniră în râs.

Eli se uită încruntat la soția sa, apoi le făcu fraților să, un semn distinct cu ghipsul. Deveniră degrabă serioși. Noah spuse:

- Banda, chiar și Hendrik, se antrenează fizic ce puțin trei ore pe zi. Trag cu arma o oră pe zi. Se pot angaja în luptă corp la corp și să tragă la țintă în timp ce își schimbă deghizarea - toate în același timp. Și au reguli schimburilor la reguli? întrebă Nonna.

- Ce tel de regulă? întrebă Nonna.

- Ce tel de reguli? întrebă Nibin.
- Prima regulă: familia este singurul lucru care con-
tează. Să nu-i tradezi niciodată. Cea de-a doua regulă:
cu orice preț, să aduci comoara acasă. Ce încerc să vă
zic este - Noah nu putea spune asta destul de limpede -
că nu le pasă dacă ucid. Viața umană nu înseamnă n-
măc pentru ei. Scriâni din dinți, dar trebuie să se spună
întregul adevăr. În timpul jafului, au ucis trei dintre ser-
vitori la Obiak fără ca măcar să clipească. Atunci, a fost
momentul în care mi-am dat seama că în punctul lor de
vedere familia Propov se află în vârful anghului trofic și
oricine altă mea este inferior și prin urmare nu merită
să fie luat în seamă.

- Ucid de am izament? întrebă Eli.
- Răspuns: Toată lumea.

- Ucid de am izament? Intierditi!

- Na, mâcar, spui se Rafe Toatâ lumea se uitâ la el,

sarprinsâ lmi pare câu, dar stiu ce spune Noah Am

intâlnit astfel de oameni in trupele speciale si de par-

tea ceâu râ Uciderea nu are loc pentru distractie,

este un lucru care se intâmplâ Femei, copii, batârâni,

dacâ o crimâ face ca misiunea ta sâ meargâ mai usor,

atunci, ucide si nu te mai gândi Oamenii acela nu

mesec asta daune colaterale Rafe clâtinâ din cap si con-

tinuâ Noah are dreptate Eu gandesc inainte sâ apâs

pe trâgaci.

Să-l convingă pe Rafe înseamnă jumătate din bătălie

- Nu ne putem lupta cu indivizii aceștia. Ei nu mă pot lupta cu indivizii aceștia. Nu pot ucide fără scrupule. Aș ezita să ucid o altă ființă umană și, în ciuda aceia de ezitare, aș fi mort.

- Dar de ce ne spui acum?

Penelope rosti vorbele clar, cu spatza între ele, cerând răspunsul real.

Noah nu dorea să răspundă. Chiar nu dorea, sub nici
o formă nu dorea să răspundă. Și, înainte să apuce să o
spună, Rafe spuse:

- Crezi că știu prea multe despre ei? Crezi că nu te vor
lăsa să trăiești.

- Am știut întotdeauna că aveam două alegeți. Fie pre-
ședintele, conducerea bandei, fie, când voi fi îndeplinit sarcina
pentru care am fost născut - să găsesc sticla de vin -,
voi trăi aici. Așa cum ai spus, știu prea multe și, dacă
mai am ezită să fac asta, veți mei noi vor face. Dar, în
chipa asta, e un pic mai presant.

Ceasul ticăia și la fel și bomba de la gâtul lui. Iar co-
pila din pântecul lui Penelope creștea cu fiecare minut.
Se uită la ea, dar le vorbea fraților lui.

- Pentru că, dacă nu facem ceva, voi muri cam peste
o oră și jumătate.

- Poftim? spă Eli.

- Poftim? Rafe se ridică în picioare.

Acum Noah îi vorbi numai lui Penelope:

- Știu că m-am dovedit a fi depravatul idiot care ai
crezut întotdeauna că sunt, dar te iubesc. Te-am iubit
întotdeauna și, Dumnezeu mi-e martor întotdeau-
na te voi iubi. Dacă apuc să trăiesc dincolo de ziua de
azi, te vei căsători cu mine?

Ochii ei deveniră pătrunzători.

- Dacă spun da, vei trăi dincolo de ziua de azi?

- Asta este intenția mea.

- Atunci da. Mă vei căsători cu tine.

Zămbi, dar buzele îi rămaseră înclăștate. Îi apucă
mâna cu ambele ei mâini și își îngropă unghiele în pie-
lea lui, deși el nu credea că ea își dădea seama că o făcea.

- De ce crezi că vei muri?

Noah își eliberă mâna din strânsoarea ei, își desfăcu
cravata și își deschise nasturi cămășii. Când zgarda ieși
la iveală, reacțiile aproape că îl făcură să râdă. Aproape.

Învățată de ani lungi de modă adolescentină ab-
surdă. Nonna își lăsă capul pe-o parte și o studie
în tăcere.

- Aș rămâne la cămașă și cravată, opină Brooke.
Eh lătră.

Chloe, scrutoarea de romane polițiste, spuse:

- Uau, cu țintele acelea, ai putea să caplezi chestia
aceea la orice, să faci orice. Să cânte, să pună fi me, să
tragă un.

Atunci înțelese și ochii i se rotunziră, plini de groază.

Rate și Bao înțeleseseră și ei și se ridicară în picioare.

Penelope se ridică și ea încetșor. Se aplecă către el și
îl privi în ochi ca și cum ar fi cerut adevărul.

- Mi-ai spus că ai pierdut un pariu. Este o minciu-
nă. Nu vei muri. Animalele alea ți-au legat aia în
gâtul gâtului. Pun la cale să te ucidă - și acum mă cer
în căsătorie?

capitolul 61

Joseph Bianchin rămase în picioare la fereastră și îi
privi pe acei golani din familia Smit plecând în maș-
nile lui.

Cum de îndrăzneau? îi mănaseră mâncarea, locu-
seră în casa lui, îi accesaseră computerul - o, da' și a
acevâră. Îi luase mult timp să își dea seama că aceea
era problema. Dăduse vina pe computerul lui, pe co-
nexioni, pe toate și pe orice, încercând să își dea sea-
ma de ce afurisitul acela funcționa numai din când
în când.

Fusese indignat până când își dăduse seama că și
rețeaua de internet se purta ciudat. Putea să acceseze
anumite pagini - nu avea nici o problemă să intre pe pa-
gina lui cu punctele de presiune sau să cerceteze despre
diamantele roz sau să își citească noile povești. Dar a te
pagina pagini despre banda Smit și crimele lor pagini
pe care le vizitase cu numai câteva zile în urmă - acestea
apăreau goale, ca și cum fuseseră deturnate. Nu dorea să
creadă că acei hoți de la parter puteau să fie mai deștepti
decât el, dar bănuiala îi crescuse.

Cumva îi pătrunseseră în computer și îi falsificaseră emailurile.

Nu reușise să facă apeluri telefonice.

Nu fusese în stare să părăsească casa.

Îi pusese sub control în toate privințele.

Acum îi furaseră mașinile, lăsându-l singur aici pentru întâia oară de săptămâni întregi... și, ca un animal prins într-o capcană, el se temea să plece.

Dacă această plecare în grabă nu era nimic altceva decât un truc pentru a-l atrage afară, unde puteau să îl măcelărească? Sau pusese un exploziv care se activa atunci când el deschidea ușa?

Dar nimic din toate astea nu aveau rost. Dacă doreau să îl omoare, ar fi putut-o face oricând. Așa cum o auzise o dată pe Liesbeth spunându-le rudelor ei însetate de sânge: „Lăsați-l pe hătrân să trăiască, un cadavru pute”.

Mergând la telefon, ridică receptorul și îl puse la ureche.

În continuare nu avea ton.

Cobori la parter. Cercetă fiecare încăpere. Biroul arăta semne ale plecării lor grăbite.

Merse către biroul său.

Corespondența lui se afla aici, deschisă, pusă una peste alta, răvășită, violată.

Indignarea îi zgârie măruntaiele.

Corespondența lui. Nu mai era nimic sacru?

Un plic maroniu îi atrase privirea.

De peste o săptămână se uitase după ceva asemănător. Nu că se aștepta ca persoana aceea, Penelope, să fie cu adevărat fiica lui, dar dorea să știe cu siguranță. Avea sens să știe...

Luă plicul deschis deja, scoase raportul și îl citi. Apoi rămase acolo în picioare, ținându-l în mână prosteste și privind îndelung cuvintele.

Fata aceea era fiica lui.

Penelope era fiica lui. Avea un copil.

Privi afară pe fereastră.

Dorise progeturări, dar într-un mod abstract, ca niște creaturi care să poarte ADN-ul familiei Blanchin pentru a-l duce mai departe, în viitor.

Ea nu era ceea ce el dorea. Penelope era încăpățânată, cu limba ascuțită și nu avea respectul cuvenit poziției și averii lui. Nu avea nici un pic de răbdare pentru lipsa lui de toleranță. Spusese că nu avea nevoie de averea lui. Nu că o crezuse, dar... îl disprețuise într-un mod atât de tăcut. Nu se sinchisise să se gândească pe lângă ea, absolut deloc.

Cel mai important, îl dezamăgise pentru că era fată. Nu avea să poarte numele de Blanchin în viitor. Urma să se căsătorească și să aibă copii, iar acei copii aveau să poarte numele de familie al tatălui lor.

Sau poate Joseph putea să mituiească tânărul, cupla să facă cum poruncește el și să îi facă să aibă numele de Blanchin.

Dar nu și dacă nu pleca de aici acum.

Merse iute către ușa de la intrare, apoi ezită, cu mâna pe clanță.

Dacă unul dintre gorilele acelea îngrozitoare stătea de partea cealaltă, așteptând cu o pușcă încărcată și un râșnet nesuferit?

Nu. Îi văzuse plecând.

Inspirând adânc, Joseph deschise larg ușa. Ieși afară pe verandă.

Nimic nu se mișcă în curtea lui umbroasă bine îngrijită, întinsă și costisitoare.

Nimic, cu excepția grădinarului său, japonez, al celui care își conducea Fordul F-150 pe aleea arcuită către poartă, mergând să ia prânzul.

Joseph își dădu seama... aceasta era șansa lui. Putea să scape.

- Hei! strigă. Hei!

Flutură din mâini

Japonezul continuă să conducă.

- Hei!

Joseph strigă mai tare, coborî treptele în fuga, luând-o
 în evană pe iarba, în încercarea de a tăia calea cam one-
 ri înainte ca aceasta să ajungă la poartă
 - He! Tu! Îți ordon să mă aștept.

capitolul 62

Nonna se ridică în picioare, parând agitată.

- Am scos deja o friptură din congelator, așa că mai
 bine mă apuc de cină.

- Sună-l pe Darren, îl însărcină Brooke pe Rafe.

Rafe scosese deja telefonul mobil și îl sună pe cei
 ma, bun guru al său în materie de computere. Expli-
 că situația în propoziții scurte, apoi îi dădu telefonul
 lui Brooke.

- Vorhește cu el. Din informațiile date de Noah, sunt
 de părere că banda Propov va veni să privească artifici-
 ile de 4 iulie

Noah bănuia că acela era modul lui Rafe de a spune
 „Când îi va exploda capul lui Noah”

Rafe continuă:

- ... și dacă paznicii mei pot sări pe unul, îl putem
 țări aici și să îl obligăm să îndepărteze chestia aceea din
 jurul gâtului lui Noah.

- Prea bine. Mă voi ocupa de echipă.

Bao reși turgind pe ușă, vorbind la telefon. Rafe puse
 mâna pe umărul lui Noah.

- Într-un fel sau altul ne vom ocupa de asta.

Vocea îi fu plină de așteptare și încurajatoare

În mod neverosimil, Noah se relaxă. Își mărturi-
 sise trecutul și prezentul în fața familiei sale tocmai
 pentru acest motiv. Pentru că acești oameni sensibili,
 iubitori, inteligenți și cutezători erau singurii din
 lume care îl puteau salva și, chiar și mai bine - aveau
 să își păstreze reproșurile până când colierul urma să
 fie scos.

Apoi, știa el, aveau să îi tăbăcească fundul, fiecare în parte și toți laolaltă. Întorcându-se către Penelope, spuse:

Te-am cerut în casătorie pentru că, pentru întâia oară, puteam să te întreb și să știu că vei răspunde cu sinceritate, știind adevărul despre mine.

Penelope încuvință din cap. Se ridică în picioare. Îi plesni peste cap. El se clătină pe spate.

- Am știut întotdeauna cine erai, zise ea. Doar că n-am știut detaliele.

El aruncă o privire în jur.

Numai zâmbete, ascunse sau nu.

- Oricum, îți mulțumesc că ai spus da.

Își frecă ceafa. Alte zâmbete.

- Cu plăcere, spuse Penelope cu calm și se așază din nou în scaun.

- Ne vedem când mă întorc.

După ce îi strânse din nou umărul lui Noah, Rafe ieși în viteză după Bao. Chloe avea notebookul deschis pe masa și degetele îi zburau deasupra tastelor.

- Nu găsesc nici o informație despre o armă de genul ăsta, îi spuse ea lui Brooke, dar cu siguranță că nu ei au inventat dispozitivul.

Aruncă o privire îngrijorată către Noah.

- Te asigur că da, spuse Noah.

Brooke îndepărtă telefonul de ureche și întrebă.

- Noah! Chestia aceea din jurul gâtului tău este din piele?

- Da.

Noah îi trecu degetele peste marginea colierului.

Familia Propov a fost foarte preocupată de modă.

Cei din familia Di Luca se încruntară la el ca și cum ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

- Au niște gusturi mizerabile, adăugă el.

Chloë își vârî notebookul sub nasul lui Eli. Eli studie ecranul și dădu din cap.

- Minunat. Mă refer la piele.

Mergând la serratul cu scule al Nonnei, cotrobăi până
la cotterul. Deschizându-l, îi testă lama, apoi scoase o
lamă nouă. O înlocui, apoi arată către scaunul cel mai
apropiat de fereastră.

-Șezi acolo. Vom tăia chestia aia ca să vedem ce are
înăuntru.

Penelope gemu ușurel. Noah o îmbrățișă.

-Nu-ți tace griji! M-aș încrede în Eli cu..

„Viața mea”, voia să spună. Hotărî să nu rostească
asta și se așeză pe scaunul indicat.

-Ei bine, o vei face.

Eli fixă cu o privire rece lama deschisă, apoi dădu din
cap cu blândețe către Penelope.

-Nu te teme. Altoiesc întotdeauna viață-de-vie și asta
cere o mână sigură. Sunt omul cel mai potrivit pentru
treaba asta.

Încrederea lui Eli era de neclintită.

-Dar aş dori încă o pereche de ochi. Chloë, poți să
mă îndrumi prin treaba asta?

Chloë își închise notebookul și se ridică.

-Da. Lasă-l pe Darren să caute! Din cauză că obțin
atât de multe răspunsuri la căutările despre explo-
zibili nu pot face distincția între un link bun și unul
prost. De ce sunt atâția oameni care doresc să arunce
chestii în aer?

Merse la Noah, puse mâna pe umărul lui, se aplecă și
privi cu atenție. El își întinse gâtul, mișcându-l dintr-o
parte în alta ca să îi ofere o vedere mai clară.

-Pune-mă pe video ca să pot vedea, spuse Darren din
difuzorul telefonului.

El și Brooke stabilizează legătura video, apoi Brooke
așeză telefonul pe tejghea, aproape de Noah, sprijinit în
așa fel încât Darren să poată vedea și auzi.

-Este o bandă simplă din piele lipită de gâtul lui,
spuse Chloë. O alta este suprapusă peste aceea și am-
bele sunt cusute laolaltă. Țintele pătrund prin p.e.ea
de deasupra, așa că putem spune cu certitudine că sub

banda de deasupra există un fir care conectează țintele și controlează mecanismul.

Din telefon se auză glasul lui Darren:

Noah: cum ai ideea de gând să te ucidă? Cu bomba sau cu încălzirea electrică? Sau cu laser?

- Explorabil, zise Noah. Cu temporizator.

Primitiv, dar eficient, mormăi Darren; apoi strigă: Tine cu sănura cu foarte multa atenție.

Pret de o clipă scurtă, înfrigorătoare, Eli privi încruntat la chipul lui Darren afișat pe ecranul telefonului.

- Voi ține toată chestia asta cu foarte mare grijă.

- Sigur, spuse Darren, puțin mai potolit.

Chloe se dadu la o parte din lumina lui Eli. Nonna se întoarse cu spatele la aragaz ca să privească Brooke își încrucișă brațele, privind atentă și cu ochii mari. Penet pe își acoperă ochii, apoi își luă mâinile la o parte. Noah știa că ea nu putea să îndure să privească, dar nu să nu privească nu putea să îndure.

Bucătăria fu culundată într-o tăcere mormântală când Eli poziționează cutterul în partea laterală a gâtului lui Noah, strecură lama ascuțită între cele două straturi ale cojii de piele și tăie primele cusături.

Nu se întâmplă nimic.

Fu cel mai bun nimic de care Noah avusese parte vreodată.

Fură schimbate priviri usurate, speriate și mânuoase; apoi Eli continuă să taie cusăturile, mișcându-se încet asigurându-se că nu deranjează nimic letal, până când Noah izbucni în cele din urmă:

- N-am toată ziua la dispoziție, Eli, și o spun în sensul literal.

- Corect.

Cu coada ochiului, Noah văzu mâna lui Eli tremurând, apoi acesta începu cu înțeleasă să taie cusăturile și cele din partea de sus și pe cele din partea de jos.

- Acum taie pielea sus și jos ca să o putem dezlipi, spuse Darren.

- Vrei să preiau eu, Eli? întrebă Brooke. Transpiri.

- La îel și tu, zise Eli.

Brooke își dădu părul la o parte de pe frunte.

- Chiar așa? întrebă neatență.

Chloë îi dădu ocol lui Noah, examinând din nou
cruetul.

- Tare exact aici.

Arătă cu degetul către mijlocul gâtului acestuia

Linștea profundă o făcu să privească în jur, la fețele
lor pline de indoială.

- Întrebați-l pe Darren dacă am dreptate. Eli nu
poate să tace în partea din spate. Totul este conectat
la înconietoare care este temporizatorul și partea cu
cele mai multe fire din drăcia asta. Cu cât ne îndepărtăm
mai mult de asta, cu atât ne este mai bine.

- Are perfectă dreptate.

Voca lui Darren deveni ușor tremurată. Îl puteau
auzi tastând încă, căutând în continuare vreo informație
despre cum să rezolve problema.

- Nu că ar exista vreo alegere bună.

Nimeni nu îi aprecie ultimul comentariu, dar el avea
17 ani și era un tocișar, așa ca Noah încercă să sune cât
mai prozaic cu putință.

Asta se va termina cu bine sau nu. Așa că să termi-
năm odată.

Nonna intră cu un prosop de bucătărie și șterse de
transpirație fruntea lui Eli.

Aș vrea să încerc și eu, zise ea, cu glasul vesel ca și
cum s-ar fi oferit să preia un proiect de cusut.

- Nonna, mulțumesc, dar îți tremură un pic mâinile,
spuse Eli.

- Asta pentru că am mâini de 80 de ani, zise Nonna,
întinzându-le. Au artrit la încheieturi. Au fost folosite
la o mulțime de lucruri. Nu mi-ar lipsi prea mult.

Noah încercă să îi zâmbească lui Penelope, dar nu
reuși. Vina și îngrijorarea pe care le simțea erau prea
profunde. Pentru că Nonna exprimase în vorbe ceea
ce gândeau cu toții: dacă exploda zgarda, nu numai

Noah era cel care avea să pună la Simăonue lui Eli în...
să se spere.

- Nonna, când termină cu asta va der ceva la man-
care. Te rog să gătești pentru mine.

Prin asta Eli voia să spună nonna să părăsească
strănsa în mână.

Au, baieți, mă intimidati atât de tare. Nonna se
ridică cu penon în sold și bănuiește că ar trebui să
te bătă roasă că n-ai mai certati dar cumva asta n-
mai încaută.

Întorcându-se, se plimbă de colo-colo și începe să
trîntească cu patere crănte pe aragaz.

Nu era cu adevărat săparată. Noah și a asta. Era
sperată.

Eli tăie pielea și pe un ton de conversație, spuse:

- Noah, nu prea înțeleg de ce ai decis să ne spui acum
în loc să te trunci în mormântul unui martir.

- N-a avut de ales. Penelope era alină ca varu din ca-
uza în cordar, dar vocea ei fu fermă și puternică. Vom
avea un copil.

- Dar azi dimineață ți-a venit. Ah! Brooke păru lăsată
prin surprindere, apoi căzu pe gânduri. Ooo.

- Hei! Felicitări, Noah!

Gasul lui Darren era vesel.

- Dragii mei

Nonna veni mai întâi să o îmbrățișeze pe Penelope,
apoi pe Noah. Ochiul ei caprui era strălăcitor de bucu-
rie și îngreunat de o teamă în plus. Furi Nonna, verb-
doar despre bucurie.

- Mău fă, ut atât de fericită!

- Bună treabă, omule! spuse Eli și îl impuse pe
Noah în umăr.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu îl înghionti.
il muștră Chloë.

Eli își retrase mâna.

- Scuze!

- Colerul pare foarte stabil. L-am purtat timp de
două săptămâni, zise Noah.

-Dacă săptămâni! Eli îl plesni din nou, mai ușor Ce-
lău! Nu putea. Să ne fi spus mai devreme?

-Măcar să tai ceea ce trebuie.

Nu ai o privi pe Penelope cu atâta căldură încât
acasta se îmbajoră, căpătând un pic de culoare pe
chipul palid.

-E în regulă, îi spuse el. Vom face asta.

Ea încuviință din cap ca și cum l-ar fi crezut, dar chi-
pu ei era sumbru.

Noah știa că ea își amintea de morțile care o frânsese-
ră mai înainte și că își tăcea curaj în fața unui alt viitor
mai în singurătate. Avusese parte de prea multă tristețe,
și îi dădea inima când își imagina nălinirea ei, de acum.

Mergând la aragaz, Brooke spuse

-Darren caută pe internet. Chloe îl ajută pe Eli. Ei
nu fac nimic și asta mă face să stau ca pe ghimpi. Vrei să
curăți niște cartofi sau ceva?

-Măncărește mult, draga mea, dar trebuie să o duc
pe Chloe cu mașina în oraș ca să își scoată ghipsul,
spuse Nonna.

Fluturând din mână, Chloe spuse

-Nu pot să merg.

Ba da, poți, zise Noah. Îți apreciez preocuparea cu
adevărat, dar poți merge la medic să-ți tale ghipsul și să
te întorci înainte ca ceva programat să se întâmple.

Penelope aruncă un ochi către ceasul de la încheietu-
ra mâinii, apoi către cel de deasupra ușii.

-Le ce oră spuneai că...?

Noah nu văzu nici un motiv să o țină în suspans.

-15:37

-Exact. Dă-i drumul, Chloe. Am ochii buni. Pot să
examinez couerul și să îi dau indicații lui Eli.

Penelope se ridică și merse să stea alături de Noah,
cu mâna pe umărul lui.

Astăzi umărul lui primea tot felul de atenții, dar nu
mai Penelope fu cea care îl mângăie primind a-nare în
același timp în care o oteră. Păru mai liniștită având ceva
de făcut, iar lui i se păru că observaseră cu toții asta.

- Vezi, iubito? Există întotdeauna o altă femeie care
sămi spune ce să fac, îi zise Eli lui Chloë. A fost ex-
tra de nefericită timp de șase săptămâni. Scările
ghips îl sînt întoarce te? Până atunci îi voi scoate zgară
lui Rover.

- Și grijele de la distanță contează ca susținere, asig-
ură Noah, apoi făcu un gest prin care o ginea

Brooke i lăsa ca degetul lui Noah

- În el pa în care Eli dezamorsează bomba vreau
să aflu.

Noah le aprecie siguranța.

- Îți vom da un telefon.

Brooke și Chloë își luară gențile și alergară pe cori-
dor, apoi se opri pe ușa de la intrare, nu ca să scape de
situație, ci ca să se poată întoarce rapid.

- Nu prea reușesc să tai vertical până la capăt prin
pielea asta, mormăi Eli.

Noah își rufcă bărbia. Penelope se apucă și privi.

- Casătura este mai groasă aici.

Lama se agăță de ceva.

Eli o trase înapoi cu putere. Vârful îl atinsese pe Noah
sub bărbie, pătrunse și tare.

- La naiba, mormăi Eli și spuse: Scuze.

- Nu-i bai. M-am tăiat mai rău în timp ce mă
bărbieream.

Noah întinse mâna după un șervețel, îi apăsă pe rana
care ustura și aruncă o privire către Penelope.

Aceasta fixa cu privirea sângele, cu ochi mari și plini
de disperare, tenul devenindu-i de o paloare îngrozitoare.

El se uită la Nonna, căutând ajutor. Nonna văzuse
deja necazul.

Penelope, spuse, dacă este să fac o friptură, am ne-
voie de morcovi și de cartofi. Sunt jos, în pivnița pentru
vin. Ai vrea să mergi să îi aduci tu?

Penelope nu se mișcă.

- Penelope? rosti cu asprime Nonna.

- Poftim? tresări Penelope. Ce? Morcovi și cartofi. De-
sigur. Dar eu sunt cea care privește pentru Eli.

- Nu te dura decât un minut
Nonna umezi un prosop de bucatărie cu apă rece și
il scuză pe fruntea lui Penelope, apoi îl întășura în jurul
cervicelui acesteia. Închinându-i o strecurătoare mare de me-
tal, spuse:

- Cumple asta. Ar trebui să te de ajuns pentru no-
m. A, și adă o ceapă și o capătână de usturoi
Penelope dăda din cap.

- Cartofi și morcovi. Ceapă și usturoi.

Când începu să se îndrepte către scări, Eli puse jos
capul și îndepărtă pielea.

- Uau! Uită-te la toate firele astea, spuse.

capitolul 63

- Arată-mi, îl auzi Penelope pe Darren spunând.
Apoi, cu un ton îngrozit, continuă: E grozav!

Clătinându-se de disperare și groază. Penelope cobi-
rind împiedicându-se ultimile două trepte și, ateniză pe ge-
nunchi și pe mâini, apoi se prăbuși la podea și rămase
acolo, odihnindu-se cu fruntea pe cimentul rece.

Luă înghițituri lungi și profunde de aer încercând să
își limpezească puțin capul care i se învârtia.

Statuse în bucatărie, privind și ascultând, fiind abso-
lut mută, în timp ce Brooke discuta cu Darren despre
strategii, în timp ce Eli își nșca vâta, în vreme ce Chloe
sintetizase în câteva cuvinte bine alese cum mergeau
lucrurile, iar Nonna își otorea propriile mâini nepota-
lui ei, în vreme ce Rafi și Bao ieșiseră în fugă ca să îi
oprească pe cei care voiau să îl omoare pe Noah și pe
toți ceilalți din familia Di Luca.

Penelope se simțea neîncăpută. Era neîncăpută.
Dorea să îl salveze pe Noah, dar nu era în stare nici
măcar să coboare scările fără să cadă. Știa că nu sarci-
na fusese cea care îi înmuia genunchii. Că sentimentul
de deznădejde care o măcina. Văzuse atât de multă
moarte și acum, în ziua în care își dăduse seama că viața

îmbolșoarse din nou înăuntrul ei, iar Noah își declarase dragostea pentru ea, descoperise și că hărbatul pe care îl iubea era condamnat.

Zăcând acolo, cu obrazul pe podea și fața către scară, se întreba: ce ar putea face ca să fie de ajutor? Își promisese în sine că ea avea să trăiască din nou și, în ciuda groazei pricinuite de dezvaluirea lui Noah, nu putea să se ascundă.

Un gând răzlet îi răsări în minte.

Ultima treaptă era construită în mod ciudat.

„Nu este important, Penelope.”

Trebuia să se concentreze. Trebuia să fie ceva ce putea să tacă pentru a-l ajuta pe Noah la ceas de nevoie.

Ochiul ei se îngustă. Simțul ei al proporțiilor era ofensat.

Ultima treaptă nu era în regulă.

Nu era nimic atât de în neregulă cu ea încât cineva care stătea în picioare să își poartă la seamă că era o problemă. Dar pentru un decorator profesionist care se afla la pământ privind fix la ea, ultima treaptă era prea groasă.

Ridicând capul, privi în jur, încercând să vadă și alte exemple ale construcției ca din *Alice în Țara Minunilor*.

Dar nu. Pivnița era lungă și lată, în cea mai mare parte goală, cu excepția coșurilor cu legume și a unui vechi și uriaș raft pentru vinuri care arăta ca un exemplu minunat de construcție de tip american timpuriu.

Scara vopsită în alb era în sine esența simplității: trepte din lemn susținute de două lănceroane lungi din lemn de o parte și de alta. Fiecare treaptă era la fel: o scândură groasă de 5 centimetri și lată de 25. Cu excepția ultimei trepte, care era groasă de 10 centimetri zdraveni și probabil lată de 35, cu centimetri supamențai în spate. Acolo, unde treapta de deasupra își arunca umbra, scândura avea o creștătură minuscule care se întindea de-a lungul întregii suprafețe neted vopsite.

Pentru ochiul antrenat al lui Penelope, partea de deasupra a treptei arăta ca două piese de puzzle b ne asamblate.

Dar cine ar crea un asemenea lucru și ar face-o cu o asemenea măiestrie, încât nimeni să nu observe, oricât de mult ar fi căutat ?

Cu ochii fixați asupra treptei, Penelope își plimbă mâinile pe podeaua de ciment și se împinse, ridicându-se în fund.

Bunicul lui Noah, Nonno. Constructorul înrăit, cel care repara și depana lucrurile - lată cine!

Dar de ce ar face asta?

Pentru a crea un spațiu în care să își ascundă prețioasa sticlă de vin, pentru a o păstra la răcoare și întuneric.

Penelope își untă greața și disperarea

Cu mișcări precipitate, se târî până la treaptă și pipăi îmbinarea abia vizibilă dintre partea lată din față a scândurii și cea îngustă din spate. Da, cu siguranță erau două bucati șlefuite și vopsite ca să pară o singură treaptă

Își îngropă unghule în îmbinarea aceea

Nu se mișcă nimic.

Se lăsă pe călcăie exaltarea murindului. Un pic

Privi din nou. Pipăi din nou îmbinarea

Nu. Avea dreptate. Cumva, chestia aceea se desfacea

Ocoli și merse în spate, se aplecă sub scară și, înge-nunche acolo. Aici văzu cu mai multă claritate lățimea suplimentară a treptei și o scobitură atlată deasupra treptei, pe partea interioară a lonjeronului de lemn. Ridică din spate - și treapta se mișcă. Ridică. O trase și o scoase

Și acolo, odihnindu-se într-o casetă goală care se întindea pe toată lungimea treptei, se afla o sticlă veche foarte veche de vin.

Acea sticlă de vin

Își așază palma pe gâtul lung, întins și îl mângâie ca și cum ar fi fost o creatură vie

Era minunată din sticlă verde înaltă, subțire, cu un
gât lung și o eticheta mică, veche și decolorată pe care
era marcat: MASSIMO

Apoi realitatea o prinse din urmă

Se târi de sub scară, sar în picioare, ocoli în fugă
scara și striga

- Noah, aş putea să te văd' Prea autoritar Trebuie să
fie mai calmă. Strigă Noah' Am nevoie să te văd

Un moment

- Senos!

Noah își făcu apariția în capul scării

Chiar și de aici, putea să vadă tăștile de piele pe care
Eli le tăia de pe zgarda lui și încurcătura de fire de
argint care îi înconjurau gâtul

Dar el zâmbi ca și cum vederea ei îi făcea plăcere și
vocea îi sună liniștită, veselă.

- Hei, ce este?

- Am nevoie să te uiți la ceva.

Nu știa de ce era enigmatică, doar că ascăz nimeni
săl pericolului arăna în jurul lucrărilor, căvânt, fiecarei
acțiuni.

El cobori în grabă câteva trepte, încrunțat și cu ochii
fixați asupra feței ei. Eli strigă:

- Noah, vino, aproape am terminat

Noah răspunse strigând:

- Într-un minut Cobori în fugă alte trei trepte. Pene-
lope? Arăți ca și cum ai... Ce s-a întâmplat?

Deasupra, în bucătărie, sună telefonul. Căneva
răspunse.

În depărtare, Penelope auzi vag o conversație unilaterala.

Grăbește-te, zise cu glasul scăzut și îi făcu semn cu
degetul să o urmeze în timp ce ocoli scara

- Ești bine?

Alergă restul drumului până jos, + se alătură și ur-
mări cu privirea degetul ei care arăta către ceva. Pentru
o lungă secundă, rămase mut de uimire. Aruncându-se
în genunchi, atinse sticla cu aceeași venerație pe care o
arătase și ea.

- Sticla de vin a lui Nonno. Ai găsit sticla de vin a lui

Nonno

O privi pe Penelope ca și cum îi ilumina sufletul.

- Am găsit-o.

- Lite! Are numele lui Massimo pe ea. Dar cum,

Noah vorbea acum cu el însuși. Nonno a ascuns-o chiar în treaptă. Am căutat pretutindeni pe podca, pe tot peretele dar nu am cautat în trepte. Și biletul nu spunea „sus”. Și, când era întors, spanea „jos”. Întorcându-se către Penelope o apucă de umeri. Mai salvat.

Noah îi privi chipul, propriile lui trăsături fiind ascunse de umbrele scărilor și lucrarea din ochii lui o făcu să simtă că nimă se mărește de iubire.

- Sună-i, zise ea în grabă. Spune-le celor din familia Smit, sau Propov, sau cum și-or spune. Spune-le să vină să o ia și să înlăture nenorocita aceea de bombă de la gâtul tău.

- Noah! strigă Eli din capătul scărilor.

Părea foarte încordat și furios, prins într-o criză care se intensificase și mai tare. Noah își întoarse capul, încruntându-se.

- Ce s-a întâmplat?

- A sunat Chloe. Ea și Brooke se aflau pe drumul către oraș pe șoseaua noastră îngustă. Au văzut patru oameni într-o mașină care se îndrepta în direcția asta, urmată de o altă mașină, în care se aflau doi oameni.

Noah deveni atent. Eli continuă:

- Ambele mașini luau curbele prea repede, ca și cum se aflau într-o misiune. Chloe l-a sunat pe Rate ca să-l avertizeze. Brooke a întors ca să meargă pe armele lor.

Noah și Penelope ieșiră vite de sub scară.

- La naiba! zise el.

Femeile acelea aveau să facă în așa fel încât să fie ucise.

Mașina a lăsat doi oameni la un rauleț care duce pe proprietate. Oamenii care au rămas în mașină și-au croit drum peste câmp și...

Eli se întoarce și se uita către ușa de la intrare. Penelope o auzi deschizându-se. Eli strigă:
- Sunt aici!

capitolul 64

Noah auzi un foc de armă.

Nonna țipă.

Eli se lavi de ușa, se împiedică și apoi se rostogoli în jos pe scară.

- Eli!

Noah sări pe trepte, prinzându-l pe Eli la jumătatea drumului.

Deasupra se auziră pași tropăind.

Un alt foc de armă.

Nonna. O omorâseră pe Nonna.

Eli era moale, leșinat, o povară în brațele lui Noah.

Penelope pe alerga către scară ca să ajute.

Noah spuse:

- Ascunde-te!

Absurd. Nu avea nici un loc în care să se ascundă. Dar nu putea să îndure să o vadă, pur și simplu morind...

O pierduse deja pe Nonna.

Nonna care îi rubise întreaga lui viață.

Și Eli, al cărui piept purta mărturia faptului că fam. ha Propov. trăgea ca să ucidă. Ridicându-l, Noah se răsuși și sări de pe trepte. Îi așeză pe tratele său la o parte din drum, la marginea treptelor.

Penelope sări și ea, aterizând lângă Eli. Se aplecă și se băgă sub scară.

Slavă Domnului că îl asculta. Slavă Domnului, că se ascundea.

Noah o privi în ochi și văzu puterea și compasiunea din ei. Măinile li se atinseră, se agătară una de alta, apoi Noah îi dădu drumul. Se îndreptă. Pași pe prima treaptă, unde își înfruntă moartea.

Hendrik stătea în capatul scanii, cu pistolul lui Glock gata pregătit.

Noah își întinse larg brațele, dezgolindu-și pectorul și imitând focul de armă.

- Fi-o!

- Niciodată! Nu te las să scapi atât de ușor. Ai - Hendrik - și privește ceasul de la mână - opt minute până când să-ți explodeze capul. Vreau să văd cum te zvârcolești în timp ce se scurge fiecare secundă a vieții tale. Ochiul tău rece, criminal., căpătară un luciu sadic. Dar a te uita la tine! Nu-i drăguț? Ai încercat să-ți dezamorsezi zgarda.

Noah urcă o treaptă.

- De unde știi că n-am reușit?

- V-am ascultat. Hendrik răsă cu toată plăcerea unui bărbat aflat la apogeul puterii sale. Greșea că a reparat microfonul. Știi că este pricepută la ceea ce face.

- Da. Știu.

Mintea lui Noah gonea nebunește. Când reparaseră microfonul? Cât de mult auzisera?

Hendrik coborî o treaptă.

- I-a, condamnat pe cei din familia Di Luca cu mărturisirea ta emotionantă a aventurilor tale tinerești trăite alături de noi. Din cauza ta, îi vom căuta pe toți și îi vom ucide unul câte unul, până când vom șterge pata existenței voastre pe acest...

Liesbeth apară în pragul ușii din spatele lui și, strălucind cu exasperare

- Încetează cu melodrama, Hendrik, și dă-te la o parte! Lasă-mă să vorbesc cu el.

Hendrik se rîsti la ea.

- Nu mai ești la comandă, bătrâne!

Cu o mână mare și puternică, Liesbeth îi apucă pe Hendrik de mușchiul dintr-un gat și umăr. Hendrik se răsucă și se lăsă într-un genunchi, în vreme ce pistolul îi căzu în mână.

- Asta a fost o tâmpenie, zise Noah.

În timpul furtului faimosului tablou, Noah o văzuse pe Liesbeth folosindu-se de punctele de prădare ale servitorilor și a paznicilor; aceștia se prăbuseau întotdeauna. Dar nu o văzuse niciodată folosindu-se de ea astăzi pe proprii lor oameni.

Dar, pe de altă parte, nici nu îl mai auzise vreodată pe Hendrik vorbindu-i astfel.

Hendrik credea că puterea se transferase.

Liesbeth îi dăduse că se înșela. Ținându-l pe negatoratul Hendrik, Liesbeth îl privi pe Noah cu reproș.

- De ce ai făcut asta? De ce le-ai spus celor din familia De Luca? Te-am avertizat cu privire la ceea ce se va întâmpla în cazul în care o faci.

Noah nu își dădea seama dacă era în mod deliberat obtuză sau dacă dădea un nou sens cuvântului „picată din lână”.

- Le-am spus pentru că nu voiam să-mi explodeze capul, mamă.

- Încă șase minute! strigă Hendrik.

Liesbeth îi răsuci încă o dată gâtul. Hendrik se zvârcoli și gemu.

Noah își păstră privirea atinsă asupra capătului scării. Dacă reușea să ajungă acolo sus destul de rapid să ia pistolul din mână lui Hendrik și să obțină controlul asupra situației.

Privirea lui Liesbeth se mută ca să privească peste umărul lui.

Ei se întoarse pe umătate și o văzu pe Penelope ridându-se de sub scară, cu sticla de vin în mână.

- Penelope. Nu, spuse el.

Penelope nu îi dădu nici o atenție. Atenția ei era îndreptată asupra lui Liesbeth și a lui Hendrik.

- Mai este încă timp pentru a opri cronometrul, le spuse ea.

- Nu, zise Noah din nou.

Ea nu vedea? Cei doi nu aveau să facă nici un târg. Nu atât timp cât dețineau puterea.

Dar Penelope ținea sticla pe palme, oferind-o celor doi aflați în capătul scării ca și cum ar fi fost zei.

- Deramorsați bomba de la gâtul lui Noah, și asta este a voastră.

Liesbeth îi dădu drumul lui Hendrik. Hendrik se ridică în picioare. Amândoi privira pînă sticla, cu ochi scipind de lăcomie.

- Asta e!

Liesbeth trecu pe lângă Hendrik și coborî bocănind pînă la jumătatea drumului.

- Faci mișto.

Vocea lui Hendrik era plină de neîncredere - și de speranță.

Era prea târziu să dea înapoi de la oferta lui Penelope, așa că Noah spuse.

- Știi că este sticla care trebuie. Dacă ai ascultat

- Am pierdut transmisia. Hendrik coborî două trepte.

Bănuieste că atunci când ai coborât în pivniță.

- Asta e, obiectul autentic. Penelope vorbește pe un ton liniștitor. Se afla în scară.

Se retrase, făcând încet câte un pas înapoi.

Noah făcu același lucru, fără să își ia vreo clipă privirea de la Liesbeth și Hendrik.

Ca atrasă de o momeală, Liesbeth coborî restul drumului pînă în pivniță.

- Unde era? întrebă. Unde se afla sticla?

În ultima treaptă, spuse Noah, arătând cu degetul

Liesbeth se uită la sicriu, lung și îngust deschis aflat în prima treaptă. Se răsti la Noah, ochii ei verzi scânteind de indignare.

- Cum de n-ai putut să o găsești mai devreme?

- N-am găsit-o eu. Penelope a găsit-o, zise el.

- O puteai avea dacă veți scoate bomba de la gâtul lui Noah.

Penelope părea atât de plină de speranță... când nu exista nici o speranță.

Hendrik ridică pistolul.

- O pot avea oricum.

Penelope se retrase din nou, cu mâinile stabilite și li-
vrate la Liesbeth, nu lui Hendrik.

Chiar îl vei lăsa să-ți ucidă na? Singurul tău copil?
Dare Penelope îi stăta unul împotriva celuilalt? Nu
avea să funcționeze, dar... era singura șansă pe care o
mai aveau.

- Mamă, întotdeauna ai spus că fam lia Propov este
cel mai important lucru în viața ta. Tot ce-ai făcut
vreodată a fost pentru a crește reputația familiei. Propov
Noah pase suflet și putere în glasul său. Penelope poartă
noua generație. Îți poartă nepotul.

- Nu-mi pasă de nepotul lui Liesbeth, mără. Hendrik.
Și eu sunt cel mai bine înarmat aici.

Totuși nu trase. Nu încă. Ținu pistolul nemișcat în
timp ce Noah cobori alte trei trepte.

Lângă scară, Noah văzu mișcare.

El era în viață. Dintr-o dată, Noah putea să respire cu
mai mare ușurință. Fratele lui era în viață.

Acum... să facă cumva să rămână astfel.

Liesbeth privi într-o parte, la Eli. Așadar văzuse și
ea mișcarea. Aruncă o privire către Hendrik, dar nu
spuse nimic.

Așa cumvasăzică. Ceea ce Noah bănuise era adevărat.

Liesbeth și Hendrik nu mai erau o echipă.

Disperat să îl atragă atenția lui Hendrik, Noah
întrebă.

- Cât timp mai am? Cât de curând voi fi mort?

- Nu mai durează mult.

Gura lui Hendrik se arcură într-un zâmbet nemilos.
Mâna până de sângeră a lui Eli se târî către scară.

Poate că n-o voi ucide pe prietena ta, spuse în bat-
jocul ră Hendrik. Poate o voi ranii doar. Este o adevăra-
tă plăcere să regulezi o femeie în timp ce se zvârcoiește
de durere.

Penelope tresări.

- Vei muri, jură Noah și porni către el.

Hendrik ridică pistolul, trase picica și îl apinzi către
fruntea lui Noah.

-Ce mai spus azi-dimineață! O, da, îmi amintesc -

în schimb, Noah se pregăte să sară asupra lui

-Prinde-o, strigă Penelope

Hendrik și Noah se întoarseră, surprinși și confuzați
Penelope aruncă surs în aer sticla lui Massimo. Sticla
cade și lungă se ridică într-un arc curbat către trepte,
către Hendrik.

Prea multe lucruri se întâmplară deodată.

Hendrik se aruncă după sticlă

Noah se aruncă după Hendrik

Liesbeth strigă:

-Nu!

Hendrik trase - către Penelope. Prinse sticla în cea-
laltă mână întinsă.

Cei doi bărbați se ciocniră în aer, apoi se prăbușiră pe
podeaua de ciment, sunetul surd al cărni izbite de carne
înăbușându-i pe amândoi fără respirație

Ceva din umărul lui Noah se stășie. Nu conta.

Hendrik o ucisese pe Penelope. Hendrik dorea să-i
omoare pe toți

Sticla se afla între trupul lui Hendrik și cel al lui
Noah.

Hendrik ținea încă pistolul.

Se rostogoliră.

Noah lovea cu capul fața lui Hendrik. Sângele țâșni. Se
luptă să îl apuce pe Hendrik de ureche și trase cu putere
Și mai mult sânge.

Hendrik urlă și izbi cu pistolul partea laterală a capu-
lui lui Noah. Mânerul de metal își atinse ținta

Noah văzu stele verzi.

Hendrik încercă să își traga mâna înapoi destul cât să
țină sticla cu arma.

Noah se mișcă mai aproape, lovindu-l cu pumnul cu
toată priceperea, furia și suterinta. Folosii mârșări pe care
le învățase de la Hendrik însuși, mișcări pe care le
învățase în fiecare oră de autoapărare de când părăsise

banda Propov, mișcări pe care le inventă acum, în totu
luptei.

Se rostogoliră până în raftul pentru vinuri

Hendrik își ridică cotul până sub bărbia lui Noah.
Capul lui Noah se dădu pe spate Zăngănira st.c.e. Că-
zură Se sparseră Zbură sticla

Ceva înțepa obrazul lui Noah Un ciob ascuțit îl tăie
Sângele cald i se scurse pe chip

Însă... ceva nu era în regulă Noah nu reușea să își
den seama.

Lui bătare Chiar da Dar Hendrik, mai rapid mai
priceput și cu mai multă experiență, ar fi trebuit să îl fi
acis de a

Apoi Noah își dădu seama Hendrik folosea o singură
mână În cealaltă ținea sticla de vin

Cea de-a doua regulă a familiei Propov Întotdeauna să
aduci comoara acasă

Furia lui Noah se răs până la raționamentul rece ca
gheața a unui condamnat Fara Penelope, fără copiii
lor, nu îi păsa nici cât negru sub unghie de durere, de
oase rupte sau de sânge e împrăștiat pe podea A dra-
cului de sigur nu dădea doi bani pe sticla lui Nonno
sau pe diamantele din ea Îl lăsă pe Hendrik să lovească
iar și iar cu mâna liberă și, când văzu ocazia, apucă în-
che etara mâinii acestuia Folosi punctul de presiune pe
care mama lui îl învățase cu atâta ani în urmă răsuc
și frânse.

Hendrik se smuci, lovi din picioare, se zbatu și scăpă
pistolul.

Dar scăpă și sticla. Aceasta căzu cu zgomot pe ciment
și se rostogoli Undeva, la distanță, Noah auzi pe cineva
strigând un protest.

Zări pe cineva care zbură pe scară în jos. Un bătrân.
Care apucă sticla.

Dar Noah nu își putea lua privirea de la ochii injectați
cu sânge ai lui Hendrik în timp ce ambii se rostogoliră
pe podea, lovindu-se brutal cu pumnii și cu picioarele.

Hendrik nu mai dorea să îl privească pe Noah murind din cauza bombei de la gâtul lui. Trăia ca să jucidă.
 Dar Noah mai avea trei minute ramase din viața sa
 Și dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care îl fă-
 ra, avea să protejeze de monstrul acesta ce mai rămăsese
 din familia lui

Io datora Nonnei.

Io datora lui Penelope

Și știa fără pic de îndoială un singur lucru: el era mai
 destept decât Hendrik și avea mai multe în joc.

De data asta, când Hendrik dadu să îl apuce, Noah
 scânci și încercă să se îndepărteze iărăs, îndreptându-se
 către scară.

Hendrik izbucni în râs. Fraierul râdea.

Ridicându-se în picioare apucă cu mâna bună glezna
 lui Noah și îl târî înapoi. Noah se răsuci și imploră, se
 rostogoli, și se luptă, ca un actor care juca rolul vieții sale.

Ajunseră la raftul de vin al Nonnei, aflat lângă pere-
 tele lung.

Noah se ridică în picioare clătănându-se și se întoarse
 cu fața către Hendrik, cu mâinile atârânănd pe lângă corp.

Învinețit și plin de sânge, Hendrik răsed năou și se
 avântă înainte.

Noah se învârti pe un picior. Se folosi de avânt și de
 mâna sa aflată pe umărul lui Hendrik pentru a împinge
 fața aceea bratală, grotescă în sticlele reșite în relief de
 pe raft.

Raftul se cutremură din cauza impactului.

Hendrik se lădă înapoi, împleticindu-se, clătănând
 din cap, în încercarea de a-și limpezi creierul.

Dar cei din familia Propera erau făcuți să lupte.

Chiar înainte să își revină, atacă.

Apucând de gât două sticle, Noah le lovi de părțile
 laterale ale capului lui Hendrik.

Sticla se sparse.

Pret de o secundă, Hendrik rămase în picioare,
 holbându-se la Noah. Dar ochii verzi largi erau goi

nu vedeau nimic. Apoi se îndoi ca un acordeon și cântă
tat cu tata pe ciment.

Noah ramase în picioare, gătând, așteptând ca Hen-
drik să se ridice din nou.

Nimic.

Avusese de gând să ia lege bombe de timp și să
elimine pe cei din familia Propov într-o singură explozie
magnifică. În schimb, și înfrasese înamicul într-o luptă
care se dezvoltase între inteligență și forță brută.

Noah era învingător. Își salvase familia, poate.

O dezamăgise pe Penelope în totalitate.

Arise zgarda de la gâtul lui. Moartea nu putea să
sosească destul de curând.

Apoi, acuză clicul distinct al cuiva care trăgea cocoșul
unui pistol.

capitolul 65

Noah se întoarce.

Penelope era în picioare, acoperită de sânge până la
pistolul lui Hendrik atârnat asupra trupului inert al
acestuia.

Liesbeth era întinsă cu tata în jos pe podea, fără să
se miște.

Ea ședea proptită de scară la bătă, dar conștient,
când una dintre cârpele curate ale Nonnei apăsă pe
omărul însângerat.

– Penelope... șopti Noah.

Nu îi venea să creadă. Ea era în viață.

Sunt bine. Penelope respiră suspinând. Sunt bine.
Sângele este al mamei tale. Îmi pare rău, Noah.

Mâna ei, cea care ținea arma, tremură.

Este moartă. M-a salvat. A salvat copilul. Penelope
cristină din cap iar și iar. Dar... fără ea...

Fără Liesbeth, era imposibil să dezamorseze bomba
de la gâtul lui.

Penelope era în viață.

dar Noah era mort, condamnat de moartea mamei
pe la o crimă născută de invidie, absolut sângeroasă.
Fieea să vada în ochii lui Penelope faptul că aceasta
nu murea, speranța care murea.

dar să vrea, aruncă un ochi la ceasul său.

Rămasese mai puțin de un minut.

Penelope cobori pistolul. Încercă să vină la el, să îl ia
în brațe, să îl strângă.

Ei îi tăcu semni să se îndeparteze.

-Nu. Nu sunt cap de violență va fi explozia.

-Nu n. pisă' aise ea suspinând

-Penelope este în regulă. Își bătu ușure pieptul
deasupra inimii care dădea pe dinafară de dragoste pen-
tru ea. Uită-te la mine. Adică uită-te dincolo de toate
canănele și de toate taleturile și uită-te cu adevărat la
mine. Tu ești în viață. Asta înseamnă că pruncul meu
este în viață și asta este o moștenire mai mare decât
m-am așteptat vreodată să las. Aș face orice să pui stă
aici și să fii cu tine și să te iubească în fiecare zi. Dacă
aș putea să o privesc pe micuța Sarah cum crește, căș-
cărind pe Dumnezeu în fiecare zi cu toată liniștea. În
schimb sunt recunoscător pentru timpul pe care l-am
petrecut împreună și pentru viața pe care am creat-o
din dragoste.

Înspiră îndelung. O ultimă respirație.

-Oriunde aș merge, promit să veghez asupra amândui-
roa și întotdeauna, întotdeauna voi sta de strață. E nic r-
voastre. Mă crezi, nu așa? Poți să vezi asta în mine, așa?

Ea îi țoxă cu privirea chipul nerăbdător, stăruitor.

În tot timpul petrecut împreună, Noah își trăsesese un
vâl peste ochi neîngăduindu-și vreodată să vadă prea pro-
fund în sufletul lui. Pentru că întotdeauna își ascunsese
trecutul, adevărul despre familia mamei sale și moartea
inevitabil timpurie.

Acum însă nu mai avea nimic de ascuns. Vâlul era
coborât. Ea îl putu vedea cîld, tandru și atât de îndră-
gostit de ea, încât se sufocă.

-Da, șopti ea. Te cred.

De pe podul se auzi un geamat îngrozitor. Pene, pe
tresări

Noah se întoarse mârîind

Încet, dureros, Hendrik își întoarse capul și se pră

- Îmi doresc ca aturita aia de bombă să explodeze
mai devreme ca să nu fiu obligat să ascult rânetu ăla

Penel pe ridica pistolul. Își dorea atât de tare să îl
ucidă pe Hendrik

De angăscură, Eli spuse:

- Ai tras vreo dată cu arma, Penelope?

Ea clătină din cap.

- Acum dă-mi-l mie! Sunt treaz, am o țintă a naibii
de bună...

Penelope ezită. Eli era alb ca hârna, dar ochii căprui
îi tipau de durere și de furie

Eli continuă:

- ... și încă un singur comentariu de la nemernici
care m-au ucis banica și voi fi bucuros să îl omor

Da, Eli ura gestul căl să ucidă. Penelope merse până
la el și îi înmână pistolul.

Noah spuse:

- 20 de secunde, Penelope, de ce nu mergi sus și...?

- Nu. Nu te părăsesc.

Merse la el, și, deși el încercă să o evite, își înfășură
brațele în jurul taliei lui.

- Te iubesc și am nevoie să te țin în brațe. Ch ai am
nevoie să te țin.

Ce curajoasă, spuse Hendrik batjocoritor

- Nu, sunt egoistă.

Își îngropă tristețea într-o parte profundă, ascunsă în
sufletul ei. Zâmbea privind-l pe Noah în ochi, dar nu
ca ultimul lucru pe care el avea să îl vadă pe pământ să
fie o amintire pe care să o poarte cu el o eternitate.

- Vreau să fiu aproape de Noah până în ziua îndepăr-
tată în care vom fi din nou împreună

Noah păru să o dorească în acea clipă și totuși dorea
să o trimită departe de această scenă a morții iminente

-Explozia asta este destul de mica încât să nu te rănească - dacă poți îndura vederea.

-Nu este vorba despre mine și despre ceea ce pot să îndur, așa-i' zise ea cu îndărărire

-Acum stai în spatele meu și îmbrățișează-mă tare!

Ea făcu ceea ce el îi ordonă și se lipi de spatele lui

-Este timpul, spuse el.

Ea își făcu curaj pentru a-l ține în brațe, să îl susțină greutatea subită a cadavrului său. Își făcu curaj să înfrunte suferința trecerii lui în neființă și jalea care știa că o așteaptă. Încercă să privească înainte la vremea aceea în care avea să țină în brațe copilul lui și să îi vadă ochii verzi privind-o de pe chipul acela micuț - dar n mic nu putea întrece bariera acestui moment

Așteptă încordată, lipită de trupul lui, fiecare secundă trănându-se către următoarea secundă, și apoi către următoarea și următoarea...

Începu să se simtă jenată. Calculaseră greșit timpul? Cineva activase greșit cronometrul? Era atât de nerăbdătoare să treacă peste cea mai mare oroadă a vieții ei, încât simțea că timpul se târa?

-Hei, Noan' zise Eli. A trecut cam un minut de la ziua ta Z.

-Hm.

Noan se retrase din îmbrățișarea lui Penelope și privi împrejur.

Arăta foarte ciudat, cu gura țuguită și ochi gânditori.

Cu o mișcare neașteptată, ridică mâna, trase de cataramă și aruncă colierul cât putu de tare în colț.

Zgarda lovi peretele, ateriză pe podea și par și simplu rămase acolo inofensivă și neexplodată.

Blestemul vulgar al lui Hendrik o făcu pe Penelope să își dea seama că... Hendrik se așteptase ca zgarda să explodeze.

De ce nu explodase?

Luând un ciob de sticlă, Hendrik își concentrează atenția asupra colierului și se târi în patru labe până

El luând pe cea în mâini, începu să o murea în urechi, pornind din partea stângă și, folosind ciubul, scriase rătăcit anume. O rostogoli în palmă, examinând-o, apoi privi cu atâta ură trupul lui Liesbeth, încât Penelope se înspăimântă.

Căteva a a dezamorsat colierul spuse Hendrik

Noah răsese cu neîncredere. Răsese din nou, cu o încredere absolută.

- Mama... m-a mințit. M-a dat zgarda știind că nu avea să explodeze. A mințit.

- A mințit? Lui Penelope nu îi venea să creadă. A încercat să te controleze amenințându-te că te va ucide. Și a mințit?

Era indignată. Nu de faptul că Liesbeth săhorase bomba de la gatul lui Noah. Ci că Liesbeth fusese dispusă să îl distrugă pe Noah pentru a-l reclădi după imaginea ei.

Ce lecție pentru Penelope, care avea în față toți anii aceia lungi de creștere a unui copil.

Noah se apropie de Eli, cu palma întinsă

Eli îi înmână pastelul, apoi cu încetă-mare alunecă la podea, căci puterea îi dispăruse.

Noah îl atinse în trecere, un singur gest de încurajare, apoi se duse din nou către centrul pivnitei.

- A mințit.

În patru labe, Hendrik zgărie zgarda, sfășurând țintele una câte una.

- Nu mi spui niciodată că a fost o mamă bună. Mai degrabă vrăjitoarea care a încercat să-ți coacă în cuptor pe Hânsel și pe Gretel.

Noah răsese din nou, grav și profund, ca și cum momentan acesta însemna ceva foarte important pentru el.

Probabil că așa era. Mai bine să afli că mama ta nu a încercat să te ucidă decât să știi că a încercat.

Nervii lui Penelope deveniră și mai încordați. Ceva urma să se întâmple. Ceva atât de îngrozitor, încât avea să îi apară în coșmaruri pentru totdeauna.

Noah făcî o grimasă, își duse mîna la gât ca și cîm
șar fi durut și apoi făcu din nou o grimasă. Însa în tot
acest timp își păstra privirea fixată asupra lui Hendrik.

- Mama mea. Dumnezeu, ce capodoperi!

- Liesbeth. A dezamorsat colierul chint în a nte de a
plădi. Tu! Hendrik se ridică în capul oaselor și îl aruncă
lui Noah o privire răioasă. Fătăru mic ce ești!

Noah continuă să rîdă.

- Sărmanul Hendrik! Trebuie să usture să fi învins
de un fătălu.

Hendrik se ridică greu în picioare, cu ochi răuvo
tori fixați asupra lui Noah.

Pe neașteptate Noah se opri din rîs.

- Mama a încercat să mă convingă să te omor și să
preiau controlul bandei. Știi asta, Hendrik? Sângele îi
mîncea țapa, i se uscaser pe guler și îi coloră bat ocurea în
purpuriu. Liesbeth nu avea încredere în tine. Nu credea
că ești destul de bun încît să-ți iei locul.

Trăsăturile umflate ale lui Hendrik semănau cu cele
ale unui boxer profesionist.

- Te voi măcelări.

Degetele lui grase se întinseră și ei se năpustir asupra
lui Penelope.

Ea țipă.

Focuri de armă bubură prin pivniță.

Cu mîinile pe urechi, Penelope se lăsă să cadă în
genunchi.

Noah trăsese cu pistolul.

Dar cînd își deschise ochii și se uită pe trepte se
afla Rafe, murdar și zgâriat, ținînd în mîini un pistol
de calibru mare. Și trăsese și el.

Se sfîrșise.

Hendrik era un cadavru ghemuit pe podea, răutatea
lui dispăruse, iar el nu era nici măcar o amintire.

Dar Noah era în viață.

capitolul 66

Pînă cînd urechile lui Penelope încetară să mai tîie,
Rafe se aștu la baza scării, ridicînd cărpa pe care Eli o
ținea pe rană, privind și vorbind

- Ea și Brooke sînt prins pe doi dintre nemerni cu care se
strecură la casa dinspre vie. I-am luat prin surprin-
dere. Nu s-au așteptat la rezistență. Sau li pîră. Morț,
amândoi. Cercetă umarul lui Eli cu vîrfurile degetelor
Hei, frate, vești bune! Plaga asta împășcă-tă. Găoșul a
intrat și a ieșit. Asta este bine.

- Chloë? Ținu Eli.

Rafe rîse scurt.

- E bine. Ea și Brooke s-au urmîrit pe doi dintre
ceilalți.

Eli mormăi.

- Femeia încearcă să mă omoare.

Rafe continuă.

- Au condus peste cîmp în Porsche-ul lui Chloë

- Au scos-o la capăt?

- Absolut. L-au doborât pe individ. Acesta are rană
gravă. Femeia a scăpat.

- Asta înseamnă șase.

Noah puse picioara pistolului, îi puse la curea și o aju-
tă pe Penelope să se ridice în picioare.

Prinde-o și îi vei fi prins pe toți.

DuPey a pus poliția locală pe urmele ei. Ei cu-
nosc zona. Eu mi-am pus oamenii să pazească casa.
Rafe i aruncă o privire lui Noah. Arăți foarte bine
păștile pentru un tip căruia i-a explodat capul acum
cinci minute.

Alarmă falsă, spuse nonșalant Noah.

Penelope îl lovea cu pumnul în coaste destul de tare
încît să îl facă să tresară.

Dar de altfel... era deja rănit.

Rafe se opri din bandajarea lui Eli. Jesta că să îl
examineze cu un ochi critic pe Noah.

- Aș zice că ai nevoie de câteva copii.

- Iar eu cred că - Noah își îndoi mâna, își roti umărul și își pipăi coastele - poate de un ghips și câteva bandaje.
- A, oase rupte?

Penelope nu știu de ce era surprinsă. Într-o viață întreagă în care se uitase la filme de la Hollywood, nu văzuse niciodată în viața ei o luptă atât de teroasă.

- Am câteva lucruri rupte înaintea, dar, în comparație cu cât de mort credeam că voi fi... sunt destul de bine.

Extrem de grăbit, Noah o trase pe Penelope în brațe și privi către fratele lui.

- Penelope ne-a salvat. Ea a găsit sticla și a folosit-o ca să negocieze cu ei.

- Na. Serious? Bravo! spuse Rafe dând aprobator din cap către Penelope. Unde era?

- Sub scară, zise ea.

El aruncă o privire către prima treaptă.

- Uau. Unde se află acum?

- Hendrik a scăpat-o, spuse ea, cercerând podul cu privirea. Cred că... cineva a luat-o.

Încercă să își amintească detalii, dar u time e 20 de minute fuseseră ca un instantaneu după altul, momente înghețate în timp și toată atenția concentrată asupra lui Noah. Noah. Noah. Se simțea ca o idușă pentru faptul că nu era sigură. Dar toată atenția ei fusese concentrată asupra încăierării dintre Noah și Hendrik.

Nu îi păsase de sticla de vin.

Îi păsase doar de iubitul ei.

Pe un ton dezgustat. Eli spuse:

- A fost Joseph Bianchin. El a luat sticla. Dacă Nonna ar fi fost în viață...

- Potrivit? Rafe apucă mâna lui Eli. Ce s-a întâmplat cu Nonna?

Bao coborî în grabă câteva trepte și ramase deasupra lor gata să fugă în orice direcție.

- DuPey l-a prins pe ultimul membru al bandei. Femeia a preferat să se sinucidă decât să-l lase pe polițist să o aresteze. Dar unde este doamna Di Luca?

A împins-o în bucătărie spuse Noah.
Ba și Rite schimbata pravin

- Nu, spuse Rite. Nu e sînge. Nu e dără de sînge
Dăruie-mă în casă.

Rite se uită la Bao, la Penelope și la Noah.

- Căseste.

Sarah se uita în curtea ei din spate, sub ramurile larg
întinse ale stejarului pe care îl udea atât de mult și stă-
tea cu dragul ei pistol mare printre cîrre Joseph Bianchi.

- Lase jos acul!

- Sarah strigă la ea.

Joseph ținea sticla de vin a lui Anthony în degetul
lui noduroase, mângâind-o ca și cum ar fi fost femeia
vișurilor lui.

- Lui Massimo i-a plăcut mai mult fain în Bianchi
decît familia Di Luca. Și rata a spus asta. E de drept
a mea.

- Massimo nu te-a răsat fără un cadou.

Sarah i-a dat lui Joseph o luma sansă de a-și răsă im-
păra gresala. Se considera generoasă.

- O zangănită de argint. Ochii lui Joseph ardeau
de indignare. Mă dăruie o zangănită de argint. Nu
poate fi ta sticlă de vin pe care i-a dat-o lui Anthony
ci o simplă zangănită de argint.

Este o operă de artă minunată, antică. Îți reaminti
Sarah.

- Vinul acela a fost un cadou pregătit pentru a fi
savurat în ziua în care Anthony avea să implinească
21 de ani. Joseph își dezveli dinții îngăbeniți. Zangăni-
toarea. Este o păcăne pentru bebeluși.

- Pune sticla jos!

Privirea lui Sarah nu se uita. Nici pînă la.

- Nu m-ai împusca. Ești femeie și, pe deasupra, o fe-
meie dulce. Încetează să te mai pretaci că ai face-o.

Joseph zâmbi cu dispreț și falsă simpatie și întoarse
spatele.

Sarah așteptă până când acesta ajunsese la 15 metri.

Îl împuşcă în posterior, un jet de alice care îi străpunge pantalonii și pielea și îi sfășie mușchi și vene.

El strigă de surprindere, de durere și furie. Scăpă sticle. Căzu și se zvârcoli la pământ.

Ea auzi strigăte din casă.

Copiii o găsiseră. Dar mai avea câteva minute cu Joseph înainte ca ei să ajungă acolo. Câteva momente prețioase atât de necesare.

Merse cu pași mari, către el. Statu, la distanță de trupul lui, care se zbătea și îi vorbea clar și cu răceală.

- Orice femeie al cărei soț a fost împuşcat într-o luptă între familii și aproape ucis este o neroadă dacă nu a ieșit de tragere cu arma. Aplecându-se, ridică sticla lui Anthony. Treia luat 60 de ani, Joseph, dar sper că acum îți dai seama - eu nu sunt o neroadă.

capitolul 67

11 luni mai târziu...

Pruncii fuseseră botezați.

Petrecerea durase toată după-amiaza și cea mai mare parte a serii. Angajaseră o formație care să cânte muzică din anii 40, muzica pe care Sarah o iubea. Ospătarii aranjaseră mesele și scaunele, lampioanele și coșurile de gunoi. Sticle de apă și cutii de cola umpluseră gălețile cu gheață. Cantități imense de mâncare fuseseră așezate pe mese lungi în grădina din fața casei lui Sarah. Eli desfundase unii dintre butoanele cu cel mai bun vin al său, iar oaspeții care sosiseră aduseseră tăvi cu mâncare, salate, prăjituri și sosuri.

Sarah fusese în elementul ei, dirijând, conducând oamenii și prezentându-i, întâmpinându-i, exclamând. Nu-și mai amintea ultima oară când se distrase atât de mult.

Desigur, întreaga secție de poliție fusese prezentă precum și oamenii lui Eli care lucrau în vie, angajații din camera de degustare, angajații complexului, șeful

poutiei DaFey și soția sa (oricât de dificilă o găsea pe femeie și oricât de mult își dorise să o excludă, Sarah nu putea face asta) și, de asemenea, toți cei care lucraseră la pază pe timpul crizei sticlei din primăvara trecută - așa cum îi spunea cu voce joasă Chloe.

Și venise și familia. Toată familia. Din Washington din Fire Island de pe lângă California, din Italia și din fiecare colț îndepărtat al lumii.

Anna și Jane fuseseră și ele prezente alături de familie, dar tot numai tarmec, așa cum familia Di Luca avea tendința să fie tot vorbăreți și zâmburoși.

Mama lui Kate, Francesca, își luase liber de la piașă, de pe Broadway ca să fie aici pentru botezul nepoatei sale.

Mama lui Brooke, Kathy, arătase grație în ținută de firmă pe care o alesese în New York cu o zi în urmă. Francesca.

Ananna Marino venise cu întreaga ei familie.

Sarah hotărâse că sosise vremea să pună capăt aceluiași dispute, mai ales că Primo Marino fusese nașul lui Anthony Joseph, premintând solemn să aiba grijă de copil și să îl îndrume în viață.

Sarah îl plăcea pe Primo.

Bănuia că cine se pretăcea că este și cine era în realitate... erau două lucruri diferite.

Dar când soarele începuse să ațene într-o păclă auriu către orient, prima serie de oaspeți - oaspeți care aveau copii epuizați și mundați - începuse să își lăsa rămas-bun. Prietenii mai în vârstă cascădați și glamei seră pe seama vechilor salvance, mulțumiseră tatălui Di Luca și plecaseră.

În cele din urmă, când înserarea se stabilise printre copaci, numai familia rămăsese.

Lăsată oare chinărești atârnată de stejarul uriaș, Anna tot imprăștiindu-se ca o strălucire a vieții iar Sarah stătea braț la braț cu Bao și se zâmbea la nevinovățiile celor dragi.

- Știu, îi spusese Sarah lui Bao, în seara asta nu-i nevoie să mă păzești. Nu mai e slujba ta.

Bao cea de obicei reținută, îmbrățișă talia lui Sarah.

- Măa fost dor de tine.

- Și mie măa fost dor de tine.

Sarah o îmbrățișă la rândul ei.

Bao trecuse la alte misiuni de pază. Dar, înainte să o părăsească Sarah o lăcuse să îi promită că între timp avea să o viziteze în mod regulat ca să se asigure că era bine.

Iar Bao, care era cea mai responsabilă tânără pe care Sarah o întâlnise vreodată, întotdeauna făcuse asta.

Lucra mult, pentru că Sarah își făcea griji. Bao era puternică și curătoasă. Stătea în prima linie a luptei.

Între bine și rău. Într-una din zile urma să aia de sărbătoare iar Sarah avea să plângă.

Dar deocamdată, Bao era relaxată și zambitoare. Deși de fiecare dată când Primo Marino îi vorbea, ea îl ținea alarmată cu privirea.

Sarah găsea foarte amuzant faptul că Bao, care nu se temea de nimic, ținea de Primo.

- Mă bucur să văd că domnul Joseph Bianco nu măge destul de bine. Tonu, lui Bao indică contractul. Pentru un cârbuat care a fost împușcat în fund.

- Da. Sarah coborî glasul. Deși se spune că, din când în când, trebuie să tacă o vizită la medic pentru a-ți scoate câte o alacă din posterior.

Bao pufni la râs, o izbucnire de amuzament grozav care nu-i stătea în fire.

- Nu va mai provoca vreodată o altă femeie să-l împușce.

Nu știu. A fost un porc superior întreaga lui viață și știu cât de greu este pentru boșorogi să se schimbe.

Sarah își dădu seama că pe întreg parcursul acestei lungi zile nu îl văzuse deloc șezând.

Bun. Încă îi dădea tunderul.

Ce zi fusese reflectase Sarah cu satisfacție.

Katherine Sarah Di Luca, în vîrstă de patru, jumătate de ani, fusese botezată mai întîi, rîzînd cu putere cînd preotul i turnase capul.

Anthony Joseph Di Luca, în vîrstă de două luni, rîdea vesel, trezindu-se cînd și comul pe mînul se-a-nghințase în pînă. Era, fără îndoială, cel mai vîlm prunc pe care Sarah îl văzuse vreodată.

Pene o se sîstinea cîi, în primele opt zile de la cînceputa sa, acesta fusese implicat în arîrea drame, înăcîr nu mîi gîsea nîmîc altceva vrednîc să-l facă să se entuziasmeze.

Sarah credea că Penelope avea dreptate.

Au amîmîcî Anthony dormea pe umîrîi, tatăl, sîmî, cu capul lui Julietan și dulce se avîat și cîstat în timp ce Noah se îndrepta agale către Penelope, zîmbînd că și cum ar fi cîstîgat loteria vietu.

Ceea ce era adevărat, iar Sarah se bucura să vadă că el știa asta.

Ea o purta pe Katherine Sarah în sus, în îndoitura brațului. Katherine Sarah avea o vîzîune mai prisacă de cît vîrîl ei asupra vietu. Dar îl adora pe anchîmî ei E. și, pentru ei, fîrta și zîmbea. Ceea ce era în regu a în ceea ce o privea pe Kate și pe Brooke, amîndîmîi îndepînzîți de tîptîlîi ca trebuia să facă tată celei mai mîmîndive care se nîscuse vreodată în famîlia Di Luca.

Sarah își zîmbea strînecoata și, în particular, era de acord cu mama lui Brooke, Kathy, care spîra că pruncîl avea să le facă amîndîmîi viața un cosmar.

Pentru un bărbat care nîi avîut nîcîodată un copil, domnul Bianchin pare să fie foarte mîmîrîu de nepotu lui, spuse Bao cu glas scîzut.

Chîr dacî nu atît se mîltumît de nîmîe e nepotului său Anthony Joseph, spuse Sarah, rostogolînd numele pe limbă.

Domnul Bianchin era de pîrîre că Joseph ar fi trebîut să fie primul.

Bao nu formulă o bînuială cît mai degrabă făcu o afirmație.

- Îhâm. Dragul de Joseph suferă din cauza calvarului de a avea o fiică adultă pe care nu o poate obliga să se plece în fața dorinței lui.

Sarah și Bao își ațâturară capetele și izbucnî ră în răs.
Bao spuse.

- Probabil că își imaginează că își poate instrui nepotul după imaginea lui.

- Boșorogul nu s-a aflat niciodată în preajma unui copil mic. Îl așteaptă un șoc.

Privirea lui Sarah zăbovi pe silueta dreptă a lui Joseph, care vorbea țepăn cu Tom Chan despre vin.

- Totuși încearcă. A lustruit zornătoarea antică din argint pe care Massimo i-a dăruit-o la naștere și i-a dat micului Anthony.

De fapt, Joseph pusese să i se facă o cutie de lemn căptușită cu satin albastru pentru a-și expune darul și acum acesta stătea la loc de onoare pe masa care gemea de cadouri pentru botez: pături pentru copii, cape de botez gravate, linguri de argint, batoșe plătute la mână, cărți de bocate pentru copii, abonamente la Nat. onia, Geographic, cărți de gătit pentru vegetarieni, scaune pentru mașină, salopete, cărți cartonate pentru agățat, încălzitoare pentru biberon, cutii de scoțese zângănitoare de argint.

Primul strănepot al lui Sarah fusese primit în comunitate cu rugămintă, cu binecuvântări, cu cântec, vin și bucurie.

Viața ei era exact așa cum trebuia.

Bao își trecu ușor degetele peste lemnul lustruit al cutiei și apoi de-a lungul manerului tăiat de argint al zângănitoare.

- Este foarte frumoasă. Și prețioasă, crezi?

- Joseph n-a apreciat-o niciodată, pentru că nu era ceea ce familia lui dorea de la Massimo. Iar da, banală, că este prețioasă.

Sarah o scoase din cutie.

- Privește măiestria lucrului manual de pe clopoțel
Cineva a petrecut mult timp pentru a crea strugurei pe
mici țele vițe-de-vie de pe mâner

Îi surprinsese pe Joseph privind-o, așa că așeză cu grijă
zângîn toarea înapoi în curie.

Joseph nu fusese foarte prietenos de când îl împușcase.
Închipuie-ți!

Cu un sărut pentru amândoi, Noah îl înmână pe
micișul Anthony lui Penelope și veni să o așeze pe Sarah.

- Santem gata, Nonna, zise el cu glas scăzut

Ea dădu aprobator din cap.

- Fi! cu băgare de seamă!

Bao dădu și ea din cap.

- Și tu.

Se mișcă pe poziție pe verandă, supraveghind curtea

Sarah lui brațul lui Noah și mersera împreună către
casă și către cel mai important moment din viața lor

- Ce face Eli? întrebă ea cu același glas scăzut.

- E bine.

Privirea lui Noah îl căută pe fratele său, care stătea
aproape de masă, cu un braț în jurul soției sale, în
vreme ce fetița lui Rafe era cuibărită pe celălalt braț
al său

- Doctorul mi-a spus că va dura un an până să se recu-
pereze complet și aș zice că n-ai avut dreptate. Eli are mo-
mentele lui, dar s-a revenit la normal aproape complet.

Am avut noroc că medicul de la camera de urgențe
a fost în armată și s-a dat seama că Eli a fost împușcat
de două ori.

Când își aminti cât de aproape fuseseră să-l piardă
Sarah simți că i se face rău și că o așeza cu leșin

- Am crezut că tu ai încasat cea de-a doua împușcătură.

Noah se aplecă și o sărută pe obraz.

Am crezut că te pierdusem, Nonna.

- Sunt greu de ucis. Pentru o clipă, își sprâjini capul
de braț, lui. Am dorit să trăiesc să-mi văd cei trei nepoți
atât de fericiți!

- Mă bucur că am trăit să văd și eu ziua asta, zise Noah cu ardoare.

Din ziua în care Noah își înfruntase mama și fam. lia lui d.n. iad, din ziua în care învinsese soarta care îl pândise atâția ani - era un bărbat schimbat. Trăia fiecare zi ca și cum era nespul de prețioasă, își îmbrățișa fam. lia și prietenii și, mai ales, o iubea pe Penelope cu toată inima și cu tot sufletul. Ea era centrul vieții lui, iar m.c. Anthony Joseph era bijuteria care venise să le încununeze fericirea.

El stătea în picioare ținând-o în brațe pe micuța Katherine privind cum Chloë încerca cu disperare să oprească un zâmbet de la copila încăpățânată. Râse de soția lui, dar, în același timp, venerația din ochii lui îi puse un nod în gâtul lui Sarah.

Chloe, cu părul ei sălbatic, temperamentul ei artistic, mintea ei ascuțită și inima ei iubitoare pătrunsese până la nepotul distant și controlat al lui Sarah și îl făcuse un bărbat complet care trăia fără frică și fără bariere.

Noah urmărea privirea lui Sarah.

- Cred că o iubește mai mult decât pe vinurile lui. Nu crezi?

Sarah dădu din cap.

- Ba da, chiar da.

Rafe și Brooke se mutaseră în casa lor frumoasă, veche și refăcută în cea mai mare parte la timp pentru nașterea lui Katherine. Mama lui Brooke, Kathy, sătase cu ei prima săptămână și îi ajutase, lucru pentru care erau amândoi patetic de recunoscători. Acum învățau cum să fie părinți pe măsură ce trecea timpul și ce era cel mai bine, o făceau împreună.

Îmi doresc ca Anthony să îi putut să vadă cum a crescut, copiii, spuse Sarah.

Noah îi lovi ușurel umarul cu al lui.

- Știe, Nonna. Știe.

- Da. A. dreptate. Astăzi. I-am simțit aproape. Ar fi de acord.

Orchestra își strângea instrumentele, dar, la cererea lui Kate, bătău tobe. Sarah strânse mâna lui Noah.

- Îți dău dramă!

Mulțimea se adună în jurul orchestrei. Că cea mai bună voce a se de cronic radio, Rate spuse

- Di facem știu în seara asta, tami la Di Luca sârba. tereste o seară ne maiintilată în familia noastră. În seara asta dorim să l primim în familie pe Joseph Bianchin. Că tu și vi putei imagina entuzismul nostru când am descoperit că fiica noastră Penciope este fiica de mult pierdută a lui Joseph, ceea ce face ca Joseph să fie bunica lui Noah, micul Anthony.

Rădăria, Rate nu dadu numele întreg al copilului. Că cînta oamnei aplaudară politicos. Josepa înăntă schișarînd și făcu cu mâna, în semn de salut.

- Nu t-o spun lui Peneli pe, de sigur - spuse șoptind Noah către Sarah -, dar schiopătatul acela pe care l-a căsătorit este o plăcă neînsemnată pentru necazul pe care l-a pornit din cauza acelei sticle de vin.

- Și pentru asta de agonie pe care l-a provocat lui Anthony. Dacă ar trebui să o fac din nou... aș fi tras între picioarele lui.

- Nonna rîse Noah, surprins.

- Uite așa zise ea, dînd cu hotărîre din cap.

- În seara asta îi primim în familia noastră pe fostul nostru casmari, spuse Rate, făcînd un gest cu mîna. Familia Marino, întotdeauna mamei noastre preferat în lăptă, n-avea alăturat din partea familiei mult iubitei noastre Nonna.

Joseph privi acru. Familia Marino izbuia în urale.

La cînta, rabutîrîu, Katherine Sarah începu să plîngă.

- O, nu.

Brooke se prîbăși pe un scaun de pe peluza, ascuns în umbre. Chae o luă pe Katherine de la Eli și o aduse lui Brooke.

Brooke își aruncă o pătură pe umăr și puse copilă la sân. Apoi îi făcu semn cu mîna lui Rate să continue.

Acesta îi zâmbi soției sale, apoi se întoarse la nunta-
rile lui.

- Tatăl nostru, Gavino Di Luca, filmează în prezent și
na putut să participe. Ne trimite dragostea lui.

Nonna își coborî privirea și oftă. Nu era surprinsă
de dezertarea lui Gavino. O ti fost el gara să joace rolul
unui bunici într-un film, dar să fie cu adevărat atât de
în vârstă încât să fie bunici - nu putea să recunoască
așa ceva.

- Așa că noi - Nonna, Eli și Chloe, Noah și Penelope,
precum și Brooke și eu - am hotărât ca această zi, cu
sărbătorirea pona de fericire a celei mai noi generații și
n botezării lor, este timpul potrivit pentru a lăsa pe
bunicul nostru, Anthony D. Luca.

Rafe se opri ca să își dreagă gâtul din cauza emoției.

- Pentru asta, vom deschide vinul, făcut și oferit de
Massimo în ziua nașterii lui și îl vom împărți cu voi toți.

capitolul 68

Aplauze. Rasete. Băzâitul conversației prin care oame-
ni se puseră de acord că erau încântați să fie incluși în
acest moment monumental din istoria vna. Dădură
buzna către masa de servite, așezată aproape de verandă
și acoperită cu o față de masă albă.

Sarah rămase în spate și îl privi pe Joseph.

Acesta stătea drept, cu umeri ridicați și plin de mândrie,
cu nările tremurând și ochii măriți.

- Așteptat momentul acesta întreaga lui viață spuse
încetșor Noah.

- Da, dar acum dorește mai mult decât doar să guste
vinul, spuse ea.

- Dorește să arunce un ochi asupra diamantelor, rise
Noah.

- Ei bine, nu asta dorim cu toți? rise ea acru.

- Este în regulă, Nonna, spuse Noah. Nu ne așteptăm
la necazuri - dar suntem pregătiți.

Familia Di Luca, totu dintre ei, purtau arme de foc ascunse sub jachete uscate și pulovere voluminoase.

Bro era și ea înarmată, iar DuPey era în uniformă.

Sarah își mângâie burunatul și trecu cu mâna peste pistolul ei Judge Public Defender, încărcat cu al ce.

- Nu ar îndrăzni.

- Nu crezi că Joseph va face ceva, nu în grupul acesta, dar dacă altcineva își dă seama de ceea ce se petrece, am putea avea necazuri.

Noah cercetă cu privirea mulțimea, apoi i făcu semn din cap lui Penelope și pruncului Anthony, cărui acum îi străluceau ochii.

- Este treaz, zise fără rost Noah.

- La vârsta lui, nu prea sunt diferențe între noapte

și zi.

Sarah zâmbi în vreme ce Anthony făcea un balonaș.

Familia Di Luca discutase unde să îi așeze pe mame și pe copii și hotărâse că cele mai sigure erau de că scaune aflate în colțul din spatele mesei. De îndată ce aveau să termine cu alăptatul, Brooke și Katherine aveau să li se alăture lui Penelope și Anthony.

Rafe făcu semn din mână către mulțime pentru a face liniște.

- Nu putem oferi decât un strop pentru a fi degustat de fiecare persoană, iar Eli spune că trebuie să vă avertizez că, după 80 de ani, este foarte probabil ca vinul să se fi transformat în oțet. Dar haideți să turnăm vinul lui Anthony Di Luca pentru a sărbători botezul strănepoților lui Anthony Di Luca. Sante.

Familia pusese să se facă mici cupe de vin special pentru această ocazie, cu **MULTU BUCURIE BUNIC ANTHONY DI LUCA** gravat pe pahar, iar Chloë așezase treizeci dintre ele pe masa, câte unul pentru fiecare oaspete.

Familia Di Luca concentrase proiectoare asupra mesei. - părea cel mai narcisist spectacol care fusese vreodată pus în scenă, dar aveau motivele lor, iar acestea

ni aveau nimic de-a face cu lipsa de modestie, ci totul
a expenziarelor diamante și paza strictă

O Brooke zâmbitoare li se alătură în spatele mesei,
punând-o în brațe pe adormita Katherine Sarah, și se
așeză lângă Penelope.

Toată lumea își ținu respirația, în timp ce, cu mâini
sigure, Eli scoase dopul sticlei vechi, înalte și înguste
Adulmeca dopul și spuse cu surprindere:

- Cred... cred că este bun!

Aplauze liniștite.

Cu grijă, Eli strecură vinul printr-un titon, într-o ca-
rafă de sticlă.

Alte aplauze.

Dar nici urmă de diamante.

Sarah își privi cu atenție familia. Aceștia nu arătară
nici o reacție pentru că discutaseră această posibilita-
te. Pe măsură ce anii treceau, se depunea un sediment
roșu tare numit drojdie și se lipea de sticlă. Diamantele
puteau foarte bine să fie lipite de drojdie.

Dar ochii lui Joseph se îngustară.

Desigur. Suspiciosul nemernic bătrân

Rafe luă titonul și îl puse într-o pungă de plastic care
era deja pregătită, apoi luă sticla și o așeză pe un mic pie-
destal construit în spatele mesei în mod special pentru
scopul acesta. Sticla era ușor de văzut - și greu de atins.

Eli turnă vinul în pahare, strop cu strop

Slavă Domnului că sticla era mai mare decât stan-
dardele moderne, și reuși să stoarcă destul pentru toată
lumea aflată acolo.

Când paharele fură gata, Chloë le înmână.

- Așteptați să ciocnim! strigă Eli

Când toată lumea avea vin, toți ochii se întoarseră
către Sarah. Aceasta se mută în lumina reflectoarelor
și ridică paharul. Ridică privirea către ceruri

- Pentru Anthony, spuse ea simplu.

Pentru Anthony! repetă toată lumea ridicându-și cu
toți paharele.

Joseph arăta de parcă ar fi avut un atac de apendicită

-Și

Cu o singură vorbă, Noah îi opri pe oaspete

- Pentru bunica noastră, Sarah, buna și dragă și un exemplu de putere pentru noi toți!

Pentru Sarah' repetară cu toții și își ridicară din nou paharele și le ciocniră.

Apoi, într-o tăcere plină de venerație băură

Sarah ridică paharul preț de o clipă, inspirând aroma fructului roșu bine copt, a mirodentilor lor și a soarelui californian de vară de demult

- Anthony, m-e dor de tine, șopti

Apoi luă și ea gura de vin.

Era fin, bogat, cu arome care persistau pe limbă ca un sărut pe buze. Vinul lui Massimo era exact așa cum avea reputația.

Și apoi... nu mai fu.

La unison, familia oftă de plăcere. Un susur se porni, căci toată lumea își compara impresiile, adulmecă paharele și încerca să prelungească gustul

Familia Di Luca rămase în jurul mesei, primind mulțumirile, dând din cap și zâmbind, spunând noapte bună, în timp ce oaspetii își luară încet-încet rămas-bun

În cele din urmă, rămaseră doar Sarah și Bao. Rafe și Brooke, Eli și Chloe, Noah și Penelope, împreună cu cei mici

Și Joseph, desigur.

Rafe îi lăsase pe DuPuy să meargă acasă și își gonise proprii omeni de pază. Însă nu și pe Bao. Cu toții insistaseră ca ea să rămână. Ea știa ce se afla în sticlă aceea. Curiozitatea ei era la fel de mare ca și a lor.

Ei și Noah aduseră luminile mai aproape și le îndreptară asupra mesei.

Într-o liniște de rău augur, Eli așternu un plastic pe masă.

Rafe deschise punga și scoase tifonul și sticla lui Massimo. Întinse tifonul.

- Am hotărât că, din moment ce Noah are cei mai tineri ochi, el ar fi cel mai potrivit să examineze tifonul.

Nimeni nu schița nici măcar un zâmbet.

Erau prea încordați.

Noah se folosi de o lupă și cercetă pânza patată iar și iar îndreptându-și spinarea, clătina din cap

- Nu. Nici un diamant. Nici macar cel mai mic ciob.

Eu turnă apa în sticla și o învârti, desprinzând drojdia de pe sticla. Așezând o altă cârpă curată peste carafă, răsturnă apa și sedimentul de vin de 80 de ani prin tifon.

Întinseră din nou tifonul și amândoi frați se dădură înapoi pentru a-l lăsa pe Noah să îl examineze. Cu mare grijă, acesta zdrobi drojdia, netezind resturile și cocolăsele. Folosi lupă. O cercetă iar și iar.

Dar cu totu puteau să vadă adevărul.

Noah privi împrejur la chipurile care îl priveau, cu ochi mari, nevenindu-le să creadă.

- Nu este nimic aici. Nu era nici un diamant în sticla asta.

Începură cu totu că sporovăiască.

- Toate astea pentru nimic? zise Chloe.

- Oameni buni pentru nimic? zise Penelope.

- Împușcat de două ori pentru nimic? spuse Eli.

- Nu a fost degeaba, îi aminti Kate. Vinul a fost foarte bun.

Eli încuvință din cap.

- Adevărat.

- Poate că cineva a furat diamantele de la Massimo? sugeră Brooke. Apoi adăugă: Nu, pentru că nu au ajuns niciodată pe piață.

- Dar unde a ascuns diamantele?

Ochiu Nonnei licănă.

- Hm.

Joseph se aplecă peste masă și îl privi încruntat pe Noah.

- Asta a fost o înșelătorie!

Penelope se răsă pe spate, cu micuțul Anthony în brațe, și îi întoarse încruntătura.

Nu acuza pe nimeni de aici de furt, iată. A putea ajunge să regreti asta.

Noah o bătu ușurel pe spate până când ea se liniști. Pe un ton înțelept, spuse:

- Joseph, am procedat astfel pentru tine. Pentru ca tu să vezi exact ce am făcut și câte diamante ies din sticlă. Nici noi nu ne-am așteptat să nu găsim nimic. Adică, după toate necazurile și chinurile prin care am trecut, nu crezi că dorim diamantele?

- E o înșelătorie, repetă Joseph.

- Cum crezi că am furat diamantele din sticlă? întrebă Rafe.

- Ați schimbat punga... glasul lui Joseph se stinse.

Rafe ținuse punga la vedere tot timpul.

Încet, pe măsură ce realitatea pătrundea în creierul lui bătrân, petele roșii de mânie dispărură din obrajii lui. Dar respirația îi era în continuare îngreunată și mormăi:

- Știu că Massimo a furat acele diamante.

Râzând încetișor pentru sine, Sarah se strecură de lângă masă.

- Poate că da, spuse Noah. Dar, chiar dacă a făcut-o, nu erau ale noastre de la bun început.

- Bănuiesc că, dacă sunt ale cuiva, atunci sunt ale lui Noah, îi spuse Penelope tatălui ei. El este ultimul Propov rămas în viață.

Noah pufni.

- A, moștenirea familiei Propov. Amărăciune, moarte și diamante pierdute.

Sarah merse la masa pentru cadouri, acolo unde se aflau expuse toate cadourile primite de copii. Știa exact ce dorea: cadoul pe care Massimo i-l dăduse lui Joseph la nașterea sa.

- Chiar doream să văd Inima Vie, zise melancolică Chloë.

- Eu doresc să văd orice diamant de 6,8 carate, răspunse Brooke.

Toate femeile dădură din cap laolaltă.

Luând cutia căptușită cu satin, Sarah duse zângănitoarea antică din argint înapoi la micul grup care zăbovea sub lumini, fără chef să lase seara asta să ia sfârșit.

- În orice caz, cu toți anii aceia în urmă, înainte ca diamantele să fi fost furate, au fost vândute unei ducese, zise Noah. Dacă am fi găsit diamantele, acestea i-ar fi aparținut ei sau, mai degrabă, descendenților ei.

- De fapt, am făcut cercetări.

Chloë avea tonul acela profesoral, pe care îl căpăta atunci când găsea informații care o entuziasmau.

- Compania de asigurări a hotărât că vina în ceea ce privește furtul a aparținut familiei Propov, din cauza felului în care s-au ocupat de pază, și i-a obligat pe aceștia să îl înapoieze banii ducese. Așadar, de fapt, cu toți membrii cunoscuți ai familiei Propov decedați, diamantele sunt ale tale, Noah. Adică... ar fi, dacă ar exista diamante.

- Noah nu e ultimul dintre membrii familiei Propov, sublinie Sarah. Ci micuțul Anthony.

- Sărmanul copil!

Dar Noah zâmbi larg în timp ce își așeză brațele în jurul lui Penelope și își coborî privirea către pruncul din brațele ei.

- Va trebui să ne asigurăm că nu este ultimul din familia Propov, zise Penelope. Peste un an sau doi?

- Mi-ar plăcea asta, murmură Noah.

Sarah așteptă până când copiii începură să strângă înainte să se apropie de Joseph.

- Este greu de imaginat că Massimo a pierdut niște diamante roz atât de prețioase, îi spuse ea lui Joseph.

- Nu cred asta, se răsti el.

- Nici eu.

Luând zângănitoarea din cutie, o scutură înainte și înapoi, înainte și înapoi. Jucăria nu prea suna ca un clopoțel ci mai degrabă... zdrăngănea.

- Cred că Massimo era chiar și mai șiret decât ne-am fi putut imagina vreodată.

Joseph o fixă cu privirea ca și cum ar fi fost o bătrână
țărănită.

Ce bătrân prostănac cu capul sec!

- Noah! strigă ea cu asprime.

Noah răspunse tonului din vocea ei și se grăbi imediat să meargă lângă ea.

- Ce sa întâmplat, Nonna?

- Mai devreme, în seara aceasta, admiram cadoul
pe care Massimo i l-a dăruit nou-născutului Joseph
Blanchin și am fost atât de mulțumită să văd că astăzi
Joseph i-a dăruit prețioasa jucărie primului său nepot,
măcuțul Anthony.

Zâmbetul lui Sarah îl invita pe Noah să împărtășească
gluma.

Privirea lui Noah căzu asupra zângăritoarei de argint,
iar el spuse șovăind:

- Da, a fost foarte amabil din partea lui Joseph.

Ea scutură din nou jucăria.

Joseph trase îngrozit aer în piept.

la te uită! În sfârșit, înțelesese.

- Joseph este foarte generos, zise ea, pentru că acesta
este un dar regesc.

Noah se uită la Joseph. Se uită la jucăria de argint din
mâna ei. Îi întâlnește privirea. Și își dădu și el seama care
era adevărul. Pe un ton plin de mirare, spuse:

- Cred că ai dreptate.

- Ar trebui să ții asta într-un loc sigur. Ar trebui să o
aperi cu prețul vieții.

Îi vorbea lui Noah, dar își ținu privirea ațintită asupra
lui Joseph.

- Și cred că, atunci când Anthony va aniversa 21 de
ani, ar trebui să i-o prezinți cu toată ceremonia.

În timp ce îi înmăna cutia lui Noah, scutură jucăria
disprețuită încă o dată.

Mâna lui Joseph se întinse căutând sprijin.

- Mulțumesc, Nonna. Noah luă cutia și zângăritoarea
și o sărută pe frunte. Este exact ceea ce eu și Penelope
vom face.

Și scutură și el jucăria.

Joseph stătea în picioare trăsniț, cu ochii mari, ascultând sunetul pe care diamantele îl scoteau în timp ce se rostogoleau înainte și înapoi, înainte și înapoi, înăuntrul zângăritoarei.